

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

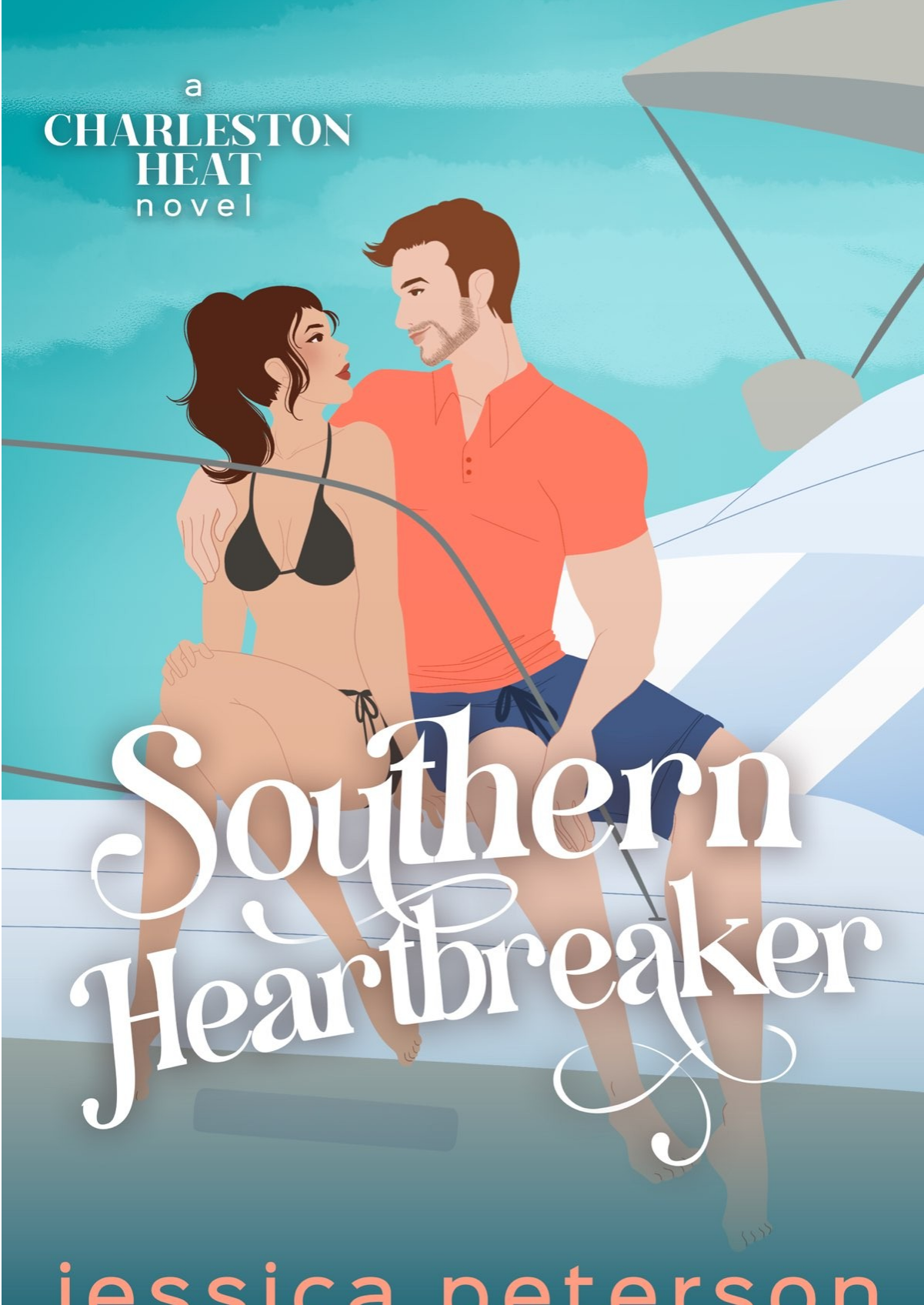
a
CHARLESTON
HEAT
novel

An illustration of a man and a woman on a boat. The woman is in the foreground, wearing a black bikini, looking back over her shoulder at the man. The man is standing behind her, wearing an orange polo shirt and blue shorts, with his arm around her. They are on a boat with a white and blue striped canopy. The background is a bright blue sky.

Southern Heartbreaker

jessica peterson

a
CHARLESTON
HEAT
novel

Southern Heartbreaker

jessica peterson

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

GÜNEYLİ KALP KIRICI

Bir Charleston Ateşi Romanı

JESSICA PETERSON

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Jessica Peterson tarafından da
Jessica Nerede Bulunur

1. Eva
2. Eva
3. Eva
4. Ford
5. Ford
6. Ford
7. Eva
8. Eva
9. Eva
10. Ford
11. Eva
12. Ford
13. Ford
14. Eva
15. Eva
16. Ford
17. Eva
18. Eva
19. Ford
20. Ford
21. Ford
22. Eva
23. Eva
24. Ford
25. Ford
26. Eva
27. Ford
28. Eva
29. Eva
30. Ford
31. Eva
32. Ford

Sonsöz

Güneyli Baştan Çıkarıcı Alıntı

Teşekkürler!

Jessica Peterson'dan da

Teşekkür Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

JESSICA PETERSON TARAFINDAN DA

SEX & BONDS SERİSİ

Wall Street'in yüksek riskli dünyasında geçen son derece seksi bir romantik komedi dizisi.

Anlaşma Yapıcı (Seks ve Bağlar #1)

Baş Belası (Seks ve Bağlar #2)

KUZEY CAROLINA YAYLALARI SERİSİ

Sakallar. Şenlik ateşi. Boning.

Southern Seducer (NC Highlands #1)

Southern Hotshot (NC Highlands #2)

Southern Sinner (NC Highlands #3)

Southern Playboy (NC Highlands #4)

Southern Bombshell (NC Highlands #5)

CHARLESTON HEAT SERİSİ

Güneyde Buharlı Olan Tek Şey Hava Değil.

Southern Charmer (Charleston Heat #1)

Southern Player (Charleston Heat #2) Southern

Gentleman (Charleston Heat #3) Southern

Heartbreaker (Charleston Heat #4)

THORNE HÜKÜMDARLARI SERİSİ

Royal. Gülünç Derecede Ateşli. Tamamen

Sınırların Dışında... Kraliyet Harabesi

(Thorne Hükümdarları #1) Kraliyet Asisi

(Thorne Hükümdarları #2) Kraliyet

Haydutu (Thorne Hükümdarları #3)

YURTDIŞI EĞİTİM SERİSİ

Yurtdışında Eğitim Almak Çok Daha Seksi Hale Geldi.

Birbiriyle Bağlantılı Bağımsız Seksi [Romanslar](#) Dizisi [Aşk](#)

[Dersleri \(Yurtdışında Eğitim #1\)](#)

[Lessons in Gravity \(Yurtdışı Eğitim #2\)](#)

[Lessons in Letting Go \(Yurtdışı Eğitim #3\)](#)

[Lessons in Losing It \(Yurtdışı Eğitim #4\)](#)

OceanofPDF.com

JESSICA'YI NEREDE BULABİLİRİM

- Gelecek kitaplardan özel alıntılar ve bolca hediye için Facebook okuyucu grubum [The City Girls](#)'e katılın!
- Bir aşk yazarı olarak pek de parlak olmayan hayatımı Instagram'da takip edin [@JessicaPAuthor](#)
- Beni [Goodreads](#)'te takip edin
- Beni [Bookbub](#)'da takip edin
- [Facebook Yazar Sayfamı](#) Beğenin

[OceanofPDF.com](#)

Peterson Paperbacks, LLC tarafından yayımlanmıştır
Telif Hakkı 2019 Peterson Paperbacks, LLC Kapak
Najla Qamber of Najla Qamber Designs Fotoğrafçı:
Dany Fantoni
Kapak Modeli: Marco Boscolo Nale

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen jessicapauthor@jessicapeterson.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

www.jessicapeterson.com

ellum ile Oluşturuldu

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

EVA

Harborough Markisi Edward iki şeyden emindi.

Birincisi, kendisi de söylediği gibi yeni gece kıyafeti içinde çok sık görünüyordu.

İkincisi, aşk hem erkekleri hem de kadınları aptallaştırırdı. Bunun kanıtı için ailesine bakması yeterliydi.

Bu yüzden Leydi Sophia Dudley ile evlenmeyi kabul etmişti. Bir kontun kızı olan ve "klavseni mükemmel bir şekilde çalan" Leydi Sophia, şüphesiz mükemmel bir soydan gelen ve uygun bir şekilde yumuşak mizaçlı, uygun bir eşt.

Özenle koruduğu sevgisi için hiçbir tehdit oluşturmayan bir kadın.

Uşağına teşekkür eden Edward soyunma odasından çıktı ve kıvrımlı merdivenlerden aşağı indi.

İşte o zaman duydu. Kadınsı bir sesle fısıldanan bir lanet.

Ardından başka bir lanet. Ve bir başkası-

"Lanet olsun sana, yapmamalısın - lanet olsun, ağzıma sürmemelisin - kokun cennetteki İsa'nın kokusu -"

Edward'ın kalbi kütt kütt atıyordu. Hangi düzenbaz bu zavallı -ama ağzı bozuk- kadına saldırmaya cüret etmişti?

Kollarını kıvrarak siyah saten ceketinin manşetlerini çekti. İşin yumruklaşmaya varmayacağını umuyordu. Ama zor durumdaki bir kadını kurtarmak için gereken her şeyi yapardı.

Son birkaç basamağı dönerken, gözleri söz konusu düzenbaza takılınca kısa bir süre durdu.

Bu onun İrlanda kurt köpeği Ophelia'ydı. Giriş holünün ortasında arka ayakları üzerinde durmuş, tanımadığı sarışın bir kadının yüzünü yalıyordu. Kocaman pençelerini kadının omuzlarına dayamıştı.

Kolları çözüldü. Edward'ın kalbi kadının kahkaha sesiyle yeniden çarpmaya başladı. Derin bir kahkahaydı. Büyüktü. Sadece çocukken bildiği türden bir göbek kahkahasıydı.

Kadın Ophelia'nın kulaklarını hafifçe çekiştirirken bir yandan da başının üstünü öptü.

"Gördün mü seni lanet canavar, bir yabancıyı selamlamanın en uygun yolu budur." Ophelia kadının dudaklarını bir kez daha yalayarak karşılık verdiğinde yine o kahkaha duyuldu. Pençelerinden birini eline alıp salladı. "Ah, ne kadar tatlı, kokulu bir kızsın sen. Sanırım sen ve ben çok iyi anlaşacağız. Ben bu evin yeni sahibesiyim. Bir şeyin ya da başka bir şeyin Markizesi. Ama sen, canım, bana Sophie diyebilirsin."

Edward dilini ve dudaklarını sessizce ismi oluştururken buldu. Sophie.

Ama bunu yüksek sesle söylemiş olmalıydı, çünkü kadın başını çevirip ona baktı. Adamın midesi bulandı. Gözleri çok güzeldi, karanlıktı ve zekâyla parlıyordu. Fesatlık da vardı.

Ve ağzı doluydu. Yumuşak görünümlü.

Doğrulamaya çalıştı ama ayakları merdivenin son basamağına takıldı. Homurdanarak öne doğru eğildi.

"Lordum!" Sophie şaşırtıcı bir hızla koridora fırladı.

Ve Edward kendini yeni karısının kollarında böyle buldu. Onun gözleriyle karşılaştığında yıldızları geri kırptı. Çok büyük ve çok dürüsttüler.

Ophelia ağzına ve burnuna birkaç sulu, ıslak öpücük kondurunca yüzünü buruşturarak bağladı.

Sophie gülümseyerek, "Seni bayılttı," dedi.

"Ophelia. Ophelia, lütfen." Ayağa fırladı ve köpeğini uzaklaştırdı. Katıksız bir utanç tablosu. "Ben bayılmam."

"Bayılmakta yanlış bir şey yok." Kızın kaşları çatıldı. Başparmağıyla düzeltme dürtüsü onu ele geçirdi. "İyi bir bayılma olmadan hiçbir büyük aşk hikâyesi tamamlanmış sayılmaz. Kahramanın bir kez olsun bunu yapıyor olması ne kadar da ferahlatıcı."

"Bu bir aşk hikâyesi değil," diye cevap verdi sertçe. "Ve ben de kahraman değilim." Kadının gülümsemesi daraldı. Şaşırtıcı bir şekilde, kalbi de öyle.

Edward artık tek bir şeyden emindi: Karısının uygun biri olmadığından. Ya da mülayim.

Lanet olsun.

Honda'mın kontağını kapatıyorum, anlatıcıyı cümlenin ortasında durduruyorum. Arkadaşım Olivia'nın yazdığı bir kraliyet romanı olan *Marki ile Evliliğim*'in sesli kitabını dinlemeye başlayalı on dakikadan az oldu. Ama şimdiden beni gülümsetiyor. Ailemin evinin tanıdık kırmızı tuğlalı cephesini gördüğümde kaybolan bir gülümseme. Pazar akşamı yemeği için buradayım, şehre döndüğümünden beri ilk kez. Kardeşim Alex'in arabasının henüz garaj yolunda olmadığını fark ettim. O olmalı. Her zamanki gibi geç kalıyorum.

Göğsümdeki gerginliği gevşetmeyen derin bir nefes alarak arabamdan çıkıyorum.

Hemen memleketim Charleston'a özgü o bunaltıcı nemin içine dalıyorum. Saçlarımın genişlediğini hissedebiliyorum. Köklerden başlayan bir kabarma, şüphesiz fönümün on beş saniye içinde palyaço peruğu gibi görünmesine neden oluyor.

Ah, yaz. Burada kesinlikle en sevdiğim mevsim değil.

Atlanta'da geçirdiğim beş yılın ardından kısa bir süre önce Charleston'a geri döndüm. Taşınmamın en önemli nedeni, yeni bir yemek kitabı -ikinci kitabım- için konsept bulmakta zorlanmam ve buradaki muhteşem mutfak ortamının yaratıcı ilham perimi harekete geçireceğini ummamdı.

Menajerim yayıncımla olan son teslim tarihimi bir kez erteledi bile. Bir sonraki teslim tarihim sadece iki ay sonra yaklaşıyor, biraz korkuyorum.

Blog ve yemek kitabı işimi ayakta tutmak için sadece bu yeni kitabın getireceği para ve sponsorluklara güvenmiyorum. Ayrıca işim söz konusu olduğunda mükemmeliyetçi biriyim. İlgili ve tutkulu bir okuyucu kitlesi oluşturmak için on yıldan fazla kan, ter ve blog yazısı harcadım. Ayrıca bloguma reklam vermek için ödeme yapan bir düzine kadar harika sponsor ya da şirket topladım. Onların getirdiği para benim işim için hayati önem taşıyor.

Bu okuyucular ve sponsorlar, ilk kitabım olan *Smokin' In the Girls' Room* (adını blogumdan alan) geçen yıl en çok satanlar listesine girdiğinden beri ikinci kitap için yaygara koparıyorlar. Onları hayal kırıklığına uğratamam. Tıpkı *Smokin' In the Girls' Room*'un kariyerime kazandırdığı müthiş ivmeyi kaybedemeyeceğim gibi. Kitaplarım arasında ne kadar uzun süre geçerse, bunun gerçekleşme olasılığı da o kadar artıyor.

Bu yüzden kendime -ve okuyucularıma- ikinci kitabın birinci kitabın ötesine geçeceğine ve "en kısa zamanda" yayınlayacağıma dair bir söz verdim.

Bu yemek kitabını yazmak için üzerimdeki baskı gerçek.

Zamanında yapamayacağıma dair endişem de öyle.

Ön merdivenleri çıkarken bu düşüncüyü kafamdan atmak için elimden geleni yapıyorum. Çok çalışıyorum. Kariyerimde daha önce de zorlukların üstesinden geldim. Yine üstesinden geleceğim.

Ön kapıyı açtığımda tanıdık, ev gibi bir kokuyla karşılaştım. Tuzlu, biraz tatlı. Taze kızarmış mısır ekmeği.

"Sakin bana Pastel Azteca yapacağını söyleme," diyorum, gülümsemem geri geliyor.

Meksikalı olan annem, biz büyürken her zaman tortilla güveci yapardı. Bu eski bir aile tarifi, büyükannem tarafından ona aktarılmış. Tortilla, domates ve ekşi krema sosu, mısır ve peynir katmanlarını dönüşümlü olarak kullanarak yaptığı bir yemek.

Annem omzunun üzerinden bana bakıyor. Her zamanki gibi mutfakta koşuşturuyor, tezgah Pyrex kaplar, kesme tahtaları ve taze malzemelerle dolu kaselerle kaplı. O da gülümsüyor.

"Elbette öyleyim, kızım," diye cevap veriyor ve bana sarılıyor. "Biraz rahatlatıcı yiyeceğe ihtiyacın olduğunu hissediyordum. Yazma işi nasıl gidiyor?"

Ağır bir iç çekişle tezgâhtaki tabureye yerleşiyorum. "Korkunç. Sonunda pes ettim ve onun yerine bir aşk romanı okumaya başladım. Benim sorunum ne bilmiyorum. Bu kitapla ne *söylemeye* çalıştığımı bir türlü anlayamıyorum. Mesela, göğüs etinin ötesinde ben kimim? Kaburgaların?"

Babamın sahibi olduğu Lacy's Barbecue, Sullivan's Island'da eski usul bir yer. Burası gösterişsiz, domuz sandviçlerinin plastik sepetlerde servis edildiği ve peçetelerin piknik masalarında kağıt havlu ruloları şeklinde sunulduğu türden bir barbekü mekanı. Lacy's'i neredeyse otuz yıl önce açmış. On yıllar boyunca babam, güneydoğunun en iyi ocak ustalarından biri olarak ün kazanmak için kışını yırtarak çalıştı.

Üniversiteden sonra onun izinden gittim ve ben de bir ocak ustası oldum. Ancak bir restoran açmak yerine, iki büyük aşkımı -edebiyat ve tütsülenmiş et- birleştirmeye karar verdim ve tarifler, fotoğraflar ve günlük hayatımdan kesitlerden oluşan bir blog açtım.

Neyse ki bu, blog yazarları için altın çağın yaşandığı 2007 yılında oldu. Takipçi sayım patladı ve sonunda tam zamanlı bir kariyer yapma hayalimi gerçekteştirebildim. İki yıl önce, ilk yemek kitabım için büyük bir kitap anlaşması yaptım. O kadar başarılı oldu ki yayıncım benimle iki kitap için daha sözleşme yaptı.

Bu da harikaydı, ta ki fikirlerimin tükendiğini fark edene kadar. İlham da.

Annemin gülümsemesi hüzünleniyor. Bilerek. "Bir yolunu bulacaksın, kızım. Her zaman söyleyecek çok şeyin vardı."

"Bu doğru," diyorum.

Alarm sisteminin cıvıltısıyla başımı kaldırıyorum ve babam ön kapıdan içeri giriyor. Her zamanki gibi kirli sakalı, mavi LACY'S BBQ şapkası ve yıpranmış spor ayakkabılarıyla buruşuk görünüyor.

"Hey, baba." Onunla koridorda buluşmak için tabureden kalktım. "Akşam yemeği için eve geleceğini bilmiyordum."

Babam uzun saatler çalışıyor, özellikle hafta sonları ve yemek için pek evde olmuyor.

"Sen ve Alex buradayken bunu kaçırmazdım." Yorgun bir gülümsemeyle beni kucaklıyor. Gömleğinden ceviz cipsi ve kızarmış hamur -Lacy'nin meşhur hushpuppies- kokusu yayılıyor. "Seni görmek güzel, tatlım. Şehre döndüğüne çok sevindim. Yemek kitabı nasıl gidiyor?"

Babam her zaman benim en büyük amigom olmuştur. Süslü bir diploma ve bir sürü kurumsal iş teklifiyle mezun olduğumda, beni sabit bir maaş çeki yerine tutkumu seçmeye teşvik eden oydu.

Seçtiğim yol her zaman kolay olmadı, ama delicesine ödüllendirici oldu. Bu *benim*. Babamın cesaretlendirmesi olmasaydı bu yolu izlemeye cesaret edebilir miydim emin değilim.

"Ben de anneme bir türlü başlayamadığımı söylüyordum. Evdeyken biraz ilham bulmayı umuyorum."

"Sanırım bu konuda yardımcı olabiliriz. Üstümü değiştireyim."

Anneme tek kelime etmeden, ana yatak odasında kayboldu.

Yanımda annem sesli bir şekilde yutkunuyor, gözleri önündeki kızarmış tortillalara yapışmış. Omuzlarının çöktüğünü fark ettim. Ağzının kenarları küçük bir kaş çatmayla aşağı doğru dönmüş.

Gerginlik havaya nüfuz eder. Kalın bir kızgınlık tabakasıyla kesilmiş.

Annem ve babam bana kendi yöntemleriyle harika davrandılar. Ama birbirlerine karşı kesinlikle harika değiller.

"Gördün mü?" diyor sessizce. "Artık benimle konuşmuyor. Hem de hiç."

"Bu çok kaba," diyorum yatak odasının kapısına bakarak. "Öyle." Tekrar yutkunuyor.

Midem sıkışıyor. Bu tanıdık bir sahne, bu evde yüzlerce, binlerce kez oynanmış bir sahne. Babam...şey. Baba, sanırım. Annem bir ihtiyacı, bir duyguyu, bir laneti yutuyor.

Bu aileyi bir arada tutmak için ne kadar çok şeyi yutmak zorunda kaldı?

Bu kadar mutsuz olmasına şaşmamalı. Onun için üzülüyorum. Annemle babamın birbirleriyle etkileşimlerini -ya da aslında hiç etkileşim kurmadıklarını- görmek, yaptığım seçimleri neden yaptığının acı verici bir hatırlatıcısı.

Anne ve babamı ne kadar sevsem de, sonumun onlar gibi yalnız ve küskün olmasını istemiyorum. Özellikle de annem gibi kapana kısılmak istemiyorum. Anne ve eş olarak rolüne hapsolmak.

Mutsuz, tatmin etmeyen bir ilişkide kapana kısılmış.

İçten içe, benimle babam hakkında bu şekilde konuşmasının haksızlık olduğunu biliyorum. Bu onunla olan ilişkiyi lekeliyor ve bu doğru değil. Mükemmel olmayabilir ama benim için oldukça harika şeyler yaptı.

Hala. Charleston'a geri taşınmamın nedenlerinden biri de bu. Ailem bir süredir evliliklerinde sorunlar yaşıyor ve ben onlar için endişeleniyorum. Yakın olursam belki işleri yoluna koyabilirim diye düşündüm.

İşleri yoluna koymaya yardım ediyorum. Ayrıca şehir merkezinde yaşayan kız kardeşim Alex'i de daha sık görebiliyorum; her zaman yakındık.

"Özür dilerim," diyorum anneme, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Sadece başını sallıyor. "Seninle gurur duyuyorum Eva. Pek çok şey için. Ama sanırım en çok kimsenin seni böyle ezmesine izin vermeyeceğin için gurur duyuyorum. Ben burada sıkışıp kaldım. Ama seni farklı yetiştirdiğim için çok mutluyum. Yaptığın şeyi yapmaya devam et, hayallerinin peşinden koşmaya devam et. Bir santim bile verme. Çünkü bir santim verirsen, sonra bir tane daha verirsin ve birdenbire tüm o santimler kilometrelere dönüşür."

Boğazım düğümleniyor. Annem bu konuşmayı bana birkaç kez yapmıştı. Onun desteğini ve yaptığı tüm fedakarlıkları takdir etsem de, bunları söylediğini duymak canımı yakıyor.

Annem babamla tanıştığında gelecek vaat eden bir fotoğrafçılık kariyeri varmış. Sonra beni, sonra Alex'i doğurmuş ve babamın Charleston'da Lacy's BBQ'yu açabilmesi için Raleigh'deki ailelerinden uzaklaşmışlar. Restoranı açıp işletmek için çok yoğun saatler çalışmış.

Paraları, yardımcıları ve iki yaşından küçük iki çocukları yoktu. Annem Alex ve bana bakmak için çalıştığı stüdyodaki mesaisini azalttı, babam ise neredeyse restoranda yaşıyordu.

Kız kardeşimin lisede başının çok derde girmesi de yardımcı olmadı. Tamamen bunalan annem, Alex'le ilgilenmek ve ona ihtiyacı olan yardımı sağlamak için fotoğrafçılığı tamamen bırakmak zorunda kaldı.

İşte o zaman annemle babam için işler kötüye gitmeye başladı. Birlikte nispeten mutluydular ve sonra... Bilmiyorum, sanırım kız kardeşime bakmanın stresi, annemin yaptığı durmak bilmeyen fedakarlıklarla birleşince etkisini gösterdi. Kızgınlık büyüdü. Her şey dağılmaya başladı.

Yıllar geçtikçe daha da kötüleştiler. Alex, Tanrı'ya şükür, bugünlerde gelişiyor.

Ama ailem? O kadar da değil.

Ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım. Annemin daha iyi hissetmesine yardımcı olmaya çalışıyorum, bir yandan da kendime sessizce benim hikayemin onunkinden farklı olacağını söylüyorum.

Geleceğimin böyle olmayacağını.

"İşte." Sesimi parlak tutuyorum. "Bize biraz şarap koymama ne dersin? Kokteyl de hazırlayabilirim. Margarita, belki? Misket limonunuz var mı?" Sesimi yükseltiyorum. "Baba, margarita ister misin?"

"Bana uyar!" diye sesleniyor kapının arkasından.

Annem bana bakıyor ve gülümsüyor, sıkı, kapalı dudaklı bir şey. "Kulağa lezzetli geliyor. Burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu söylemiş miydin, kızım? Hepimizin böyle bir arada olmasına bayılıyorum. Seni özledim."

Bir kokteyl çalkalayıcı, bir meyve sıkacağı ve bir kesme tahtası alıyorum. Alarm sistemi tekrar çalıyor ve bu sefer ön kapıdan giren küçük kız kardeşim Alex oluyor. Kot pantolon ve beyaz şef ceketi giymiş, her zamanki gibi şık ve güzel görünüyor.

"Harika kokuyor," diyor spor ayakkabılarını çıkarırken.

Annem dudakları seğirirken bile gözlerini deviriyor. Arada bir Alex'in küfürleri hakkında yorum yapıyor ama çoğunlukla onu sansürlemeye çalışmaktan vazgeçiyor.

Sırıtıyorum. "Annemi o ağızla mı öpüyorsun?"

"Evet." Bize geniş, beyaz bir gülümseme göstererek mutfağa doğru ilerliyor ve önce annemin yanağına, sonra da benimkine bir öpücük konduruyor. "Birinin margarita dediğini mi duydum? Sert bir tane alabilirim."

"Yine o muhteşem huysuzun evinde mi çalışıyordun?" Annem soruyor.

"Evet. Ve bugün ekstra götlük yaptı."

Alex'e bakıyorum. "Muhteşem huysuz? Kim o?"

"O Alex'in yeni müşterisi." Annem sırıtıyor. "Kasabanın kodamanlarından birine benziyor-bir dakika, onu kime benzettin, aşkım?"

Kız kardeşim annemin buzdolabının alt çekmecesinden daha fazla limon çıkartıyor. "Chris Evans'a benziyor ama Tom Hardy gibi hırslıyor."

Gülerek, "Bana sağlam bir kombinasyon gibi geldi." diyorum.

Alex çekmeceyi diziyle iterek kapatır. "Sana kesinlikle katılmıyorum. Yemek yapmak için tam bir kabus. Her yönden hıyar olmasının yanı sıra, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun damak tadına sahip. Deniz ürünlerini denemiyor bile ve soğan sevmediğini iddia ediyor."

Annemin nefesi kesildi. Gülümsüyorum.

"Ama yine de ona muhteşem diyorsun."

"Benim tipim değil," diye yanıtlıyor kız kardeşim, bir bıçak kapıyor ve gereğinden fazla güç kullanarak bir misket limonu dilimliyor. Yarısını alıyorum ve kokteyl çalkalayıcısına dolduruyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bu adama katlanamıyorum."

"Hanımefendi çok fazla itiraz ediyor," diye cevap veriyorum.

Bıçağını bana doğrulttu. "Hanımefendinin sevişmeye ihtiyacı var, böylece kendi işine bakabilir."

Alex eve bir sürü önemli kişi getirmemiş olsa da -ikimiz de getirmediğimiz tanışıklarım yakışıklı, atletik ve girişkendi.

Bu adamın sesi farklı geliyor. Alex diğerlerini etrafta tutmadığı için bu da beni not almaya itiyor.

"Sevişmekten bahsetmişken," diye devam ediyor. "Annem bana Julia ve Greyson'ın bebek partisinin karma olduğunu söyledi. Sence Ford da orada olacak mı?"

Bu ismi duyunca içim cız etti. Birkaç hafta içinde arkadaşım Julia Lassiter için bir bebek partisi düzenlemeye yardım ediyorum. Greyson Montgomery'den bir bebeği olacak, kendisi üniversitede çıktığım Ford ile kardeşler.

Ford benim ilk her şeyimdi. İlk erkek arkadaşım. İlk aşkım. Yattığım ilk erkek.

O aynı zamanda benim ilk gerçek kalp kırıklığımdı. Seni terk etmeyen türden.

Onu unutmam yıllarımı aldı.

Orada olmayacağını *umuyorum*. Ama Julia kardeşiyle aralarının çok iyi olduğunu söyledi, yani beklentilerim pek iyi görünmüyor.

"Emin değilim," diyorum dikkatlice. "Çok da önemli değil. O adam için elimde bir meşale falan tutmuyorum -*kalbimi söktüğünden beri* neredeyse on yıl geçti-" diyorum.

Alex kaşlarını çatar. "Sen nasıl istersen."

Alex annemin Pastel Azteca'nın geri kalanını hazırlamasına yardım ederken ben bir sürahi *sert*, ekşi margaritayı çalkalıyorum. Babam yatak odasından yeni kıyafetleriyle çıkıyor ve dördümüz birlikte yemeğe oturuyoruz.

Akşam yemeği çok lezzetliydi. Bir saat boyunca masada oyalanıyoruz. Sohbet keyifli. Alex, bir şef olarak, kitabım için bazı fikirler sunuyor. Babam da öyle.

Annem ve babam gülüyorlar, babam margarita dolduruyor, annem tabaklarımıza mutlulukla yediğimiz ikincileri dolduruyor. Birbirleriyle doğrudan çok fazla etkileşime girmiyorlar ama kız kardeşim ve benimle bol bol sohbet ediyorlar. Kalbimin minnettarlıkla kabardığını hissediyorum.

Tanıdığım ve sevdiğim aile bu. Özlediğim şey buydu.

Yine de eve dönerken annemin sözleri aklımdan çıkmıyor. *Bir santim verirsen, o santimler birdenbire kilometrelere dönüşür.*

Yemek kitabım konusunda ne yapacağımı bilmiyorum.

Ford'u bebek partisinde görürsem ne yapacağımı bilmiyorum.

Ailem konusunda ne yapacağımı kesinlikle bilmiyorum. Açıkça uçurumun kenarındalar ve annem açıkça acı çekiyor.

Onu böyle acı çekerken görmek, kalbim sanki bir arabanın camından fırlayıp sıcak kaldırımda kaymaya başlamış gibi. Fiziksel olarak acı veriyor.

Bildiğim bir şey var. Çocuk sahibi olmak ya da anne olmak istemiyorum.

Rasyonel bir düzeyde, bir gün bebek sahibi olursam sonumun illa ki annem gibi olmayacağını biliyorum. Eminim ebeveynlikten gerçekten tatmin olan pek çok kadın -erkek de- vardır. Bundan gerçekten keyif alan ve ailelerini ayakta tutmak için özgürlüklerini ve kişisel mutluluklarını feda etmek zorunda kalmayan.

Ama neden riske atayım? Özellikle de hayatımdan bu haliyle memnunsam?

Bu sadece annemin çocuk sahibi olma hayallerinden vazgeçmek zorunda kalması değil. Ama ebeveyn olmak onu aynı zamanda babamla kesinlikle mutlu olmayan bir ilişkinin içine hapsedti. Sıkışmış durumda.

Ve asla ama asla bu şekilde sıkışıp kalmak istemiyorum.

Annemin de dediği gibi, ebeveynlik sizi, sonunda hayallerinizden vazgeçmenize neden olacak inçler vermeye ve fedakarlıklar yapmaya zorlar.

Sonsuza dek mutlu olma şansından vazgeçmek.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

EVA

Arkadaşım Gracie, Jetta'sını Charleston'ın yarım saat dışındaki muhteşem kırmızı bir ahırın önüne park ettiğinde kalbim küt küt atıyor. Pencereden dışarı bakarken, avuçlarımı uyluklarımda gezdiriyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bugün duşta Ford'la karşılaşma ihtimalini pek düşünmedim. Ya yemek kitabımla ilgili ilerleme kaydedemediğim için çıldırmakla ya da anneme yardım eli uzatmakla meşguldüm. Ne zaman boş bir sabahım ya da öğleden sonram olsa, bunu onunla geçirmeye çalışıyorum. İyi vakit geçirmenin evdeki işleri aklımdan çıkaracağını umarak onu meşgul ediyorum.

Onunla ve babamla birçok kez terapiye gitmeleri konusunda konuşmaya çalıştım. Birbirleriyle konuşmaları konusunda. Ama bu konuşmalar hiçbir yere varmadı. Konuşmaktan vazgeçtim ve sadece *yapmaya* devam ettim. Tasarruf etmeye. Elimden geldiğince yardım etmeye.

Ama şimdi burada duştayken, Greyson'ın mavi cipi bizimkinin yanındaki yere park *etmişken* Ford'u düşünüyorum. Durmadan.

Ya o, ne bileyim, çok başarılıysa, iyi yaşlanmışsa ya da mükemmel eşi ve çocukları buradaysa? Seçimlerimle gurur duyuyorum. Yolumla gurur duyuyorum. Ama şu anda hem kişisel hem de profesyonel hayatımda biraz zorlanıyorum. Nerede yetersiz kaldığımın ya da nasıl çuvalladığımın hatırlatılmasından şiddetle kaçınmak istiyorum.

"Barındırma görevi seni gerdi mi?" Julia yanımda, bir eli şişmiş karnının üzerinde soruyor. "Bunun sadece bir bebek partisi olduğunu biliyorsun, değil mi? Bunu yapmanıza gerçekten gerek yoktu."

"Evet, öyle yaptık. Ve hayır, gergin değilim. Hayır, bekle, bu bir yalan. Belki de biraz gerginim."

"Ford'la karşılaşma konusunda mı?" diye soruyor.

Arkadaşlarım onunla olan geçmişimi biliyorlar. Birbirimizi neredeyse on yıldır görmediğimizi biliyorlar.

Ayrıca benimle onun hakkında konuşmamaları gerektiğini de biliyorlar. Ford Montgomery hakkında konuşmamak kız arkadaşlarımla aramızda konuşulmayan bir kuraldır. Yıllar önce, çok fazla acı veriyordu. Şimdi sadece aptalca geliyor, sinirlerime rağmen.

"Demek burada olacak," diyorum.

"Öyle," diyor başını sallayarak, ifadesi yumuşuyor.

Midem ters takla atıyor. Tanrı beni korusun.

Alay ediyorum. "Tanrım, bu beni ne kadar acınası yapıyor? Böyle gergin olmak. Ford ve ben yıllar önce ayrıldık. Bu kadar önemsememeliydim, biliyorum."

Gracie dikiz aynasından bana sırtıyor. İkimiz birkaç yıl önce Julia aracılığıyla tanıştık ve o zamandan beri yakınlaştık. "Umursamakta sorun yok. O gerçekten iyi bir adam. Çok da yakışıklı."

Küçük bir inilti çıkardım.

"Özür dilerim, özür dilerim. Yanlış bir şey söyledim," diye devam ediyor Gracie. "Geçen yıl Holy City Roasters'ın genişletilmesinde onunla birlikte çalıştım. Sanırım söylemeye çalıştığım şey, onu görmekten neden rahatsız olduğunuzu anladığım. Bu arada aranızda ne oldu? Üniversitede yani."

Bir omzumu kaldırıyorum, gözlerim hâlâ pencereden dışarıya dikili. "İkinci sınıftayken tanıştık ve hemen kaynaştık. O zamanlar ikimiz de özgür ruhlardık, ikimiz de İngilizce okuyorduk. Kitaplara, konserlere ve ucuz biraya takıntılıydık. Ford, zeki öğrenci ve pis konuşan kötü çocuğun ölümcül bir kombinasyonuydu. Her zaman bir şeyler yapmak isteyen oydu.

bir partide öfkelenmek ya da yeni bir dövme yaptırmak. Ve o adamın yatakta yapabileceği şeyler... yatakta *söyleyeceği* edepsiz şeyler..." Başımı sallıyorum. "Her neyse. Gittiğimiz üniversite biraz gergin bir yerdi. Kampüs doktor, danışman falan olmak isteyen aşırı başarılı insanlarla doluydu. Ben o oyuna hiç kapılmadım ama yıllar geçtikçe Ford kapıldı. Ekonomi için İngilizceyi bıraktı. Sonra da mezun olduğumuz gün beni terk etti."

"Ciddi misin sen?" Gracie gözlerini kocaman açarak soruyor.

Ona acımasız bir gülümseme sunuyorum. "Evet. Şapkalarımızı attıktan beş dakika sonra beni kenara çekti ve tırnak içinde, asla çalışamayacağımızı çünkü istediğimiz geleceklerin çok farklı olduğunu, benim planlarımın ve kariyer seçimlerimin yeterince iddialı olmadığını söyledi. O Stanford'da MBA yapacaktı, ben de Atlanta'da bir barbekü restoranında çalışacaktım. İlk çıkmaya başladığımızda, barbekü ustası olmak istemem hoşuna gitmişti. Ama yıllar geçtikçe benim hakkımdaki düşünceleri açıkça değişti."

Araba toplu bir *ah çeker*.

Şimdi acımıyor. Ama Tanrım, o ayrılığın acısı beni neredeyse öldürüyordu.

Ford'un ikinci sınıf ile son sınıf arasında değiştiğini biliyordum. Ama ona hâlâ deli gibi aşıkтым. Nasıl aşık olmayayım ki? Nazikti (çoğu zaman). Cehennem gibi yakışıklıydı. Yatakta harikaydı. Karizmatik ve ilginçti de, her ne kadar sınıf arkadaşlarımıza ayak uydurma konusunda giderek daha fazla takıntılı olsa da.

Halıyı altımdan çektiğinde, bu beni bir kuyruk dönüşüne gönderdi. Aylarca yemek yiyemedim. Uyuyamadım.

Hiç aramadı. Çok istememe rağmen onu hiç aramadım. *Bu yüzden* Kötü bir şekilde.

Dürüst olmak gerekirse, Atlanta'daki barbekü restoranında ilk işime başlamıştım (o zamanlar güney mutfağının merkeziydi, en azından bana göre). Haftada seksen saat çalışmak, bulaşık yıkamak ve sigara içenlerle ilgilenmek için kıcıımı terletmek, herhangi bir kişisel yaşam için sıfır zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Ayrıca. Ford kararını vermiş gibi konuşmuştu. Kız arkadaş olarak bir pit ustası istemiyordu. Bir bankacı istiyordu. Bir cerrah. İstikrarlı, prestijli bir kariyer yolu seçmiş birini.

Ben açıkça o kişi değildim ve asla da olamayacaktım.

Ben de tutkularımı ikiye katladım. Blogumu açtım. Geceleri deli gibi yazdım ve gündüzleri barbekü mekanlarında çalıştım.

Ford'u daha az özlüyordum ve kendimi daha çok seviyordum. Sevdiğim şeyi yapıyordum.

Kabul ediyorum, maaş bok gibiydi ve çalışma saatleri de öyle. Ama silahlarıma yapıştım.

Kendime sadık kaldım.

Ve ne oldu biliyor musunuz? İşe yaradı. Geriye dönüp baktığımda, hayatımın o dönemi acı dolu, yalnız ve *çok* kırgın bir dönemdi. Her şeyden ve herkesten nefret ettiğim günler oldu. Ama devam ettim. Aileme ve arkadaşlarıma yaslandım. Bir terapistte gittim.

Başka insanlar gördüm.

Şimdi, on yıl sonra, kendim için delicesine gurur duyduğum bir hayat yarattım. Mükemmel değil -merhaba, yazar tıkanıklığı, endişe ve belirsizlik- ama bu *benim*. Ve Ford'la birlikte kalsaydık bunun böyle olacağından emin değilim.

"Evet," diyorum. "O zamanlar korkunçtu. Ama on yıl önceydi ve her şeyin bir nedeni olduğuna gerçekten inanıyorum, bu yüzden..."

Julia bacağımı sıkarak, "Yani o ahıra sanki oranın sahibiymişsin gibi gireceksin," diyor. "Kendi işini sıfırdan kuran müthiş bir yemek kitabı yazarı ve girişimci olduğunu unutma. Ve -evet- o elbisenin içinde çok seksi görünüyorsun."

Parlak mercan rengine, askılı, dökümlü bir elbise olan söz konusu elbisenin eteklerini çekiştiriyorum. Ona kafayı takmış gibiyim.

"Haklısın," diyorum. Ellerimi kalçalarıma vuruyorum. "Haklısın. Pastayı ben alırım."

Pastayı alıyorum - devasa, aynı derecede devasa bir kutuda saklanıyor - dikkatlice Gracie'nin bagajından çıkarıyorum. Çakıl patikadan yukarı doğru

ahırın ana girişinde, gözlerimi ayaklarımdan ayırmadan. Yeni platform ayakkabılarımla bileğimi burkmak istemiyorum.

Ayrıca diğer konuklarla istemeden göz teması kurmak istemezsiniz.

Özellikle bir misafir.

Ahırın kendisi ve etrafındaki yirmi dönümlük tarım arazisi Gracie'nin erkek arkadaşı Luke'a ait. Wadmalaw Adası'ndaki araziyi birkaç yıl önce satın almış. Burada yadigâr mısır çeşitleri yetiştiriyor ve bunları öğütürerek dünyanın en lezzetli irmiklerine dönüştürüyor. Kısa bir süre önce Julia ve Greyson'ı ahır restore ederek irmiklerini satabileceği ve aylık potluck brunch'larına ev sahipliği yapabileceği bir mağaza ve toplanma yeri haline getirmeleri için tuttu.

Bu yüzden partiye burada ev sahipliği yapmaya karar verdik. Julia ve Grey ahırda birlikte çalışırken önce şehvete sonra da aşka kapıldılar. Nedenini anlamak zor değil. Burası muhteşem bir yer. Carolina Lowcountry'nin en iyi hali. Sabahın geç saatlerinde gelen ışık, dallarından İspanyol yosunu damlayan dev meşe ağaçlarının arasından süzülüyor.

Ahıra adım attığımda gülümsemeden edemiyorum. Julia'nın yetenekli tasarımcı dokunuşu her yerde. Sade ferforje avizeler. Parlak pirinç dolap donanımı ve sıhhi tesisat armatürlerinde Avrupa ihtişamının dokunuşu. Duvarlarda kirişler, tepede antika kirişler.

Dün gece partiye ev sahipliği yapan diğer kızlarla birlikte mekânı dekore etmek için buraya geldik. Balonlarla, tüllerle ve sevimsiz ama eğlenceli harf çelenkleriyle tamamlanan bir bal arısı teması seçtik: NE VIZILDIYOR BEBEĞİM. HOŞ GELDİN BAL ARISI.

Göğsüm gururla kabarıyor. Julia için çok mutluyum. Bir an için işler onun için biraz riskli görünüyordu. Babası geçen yıl öldü. O sırada patronu olan Greyson'la yaptığı nefret dolu seks yüzünden beklenmedik bir şekilde hamile kaldı. Ebeveynlikte gerçekten eşit bir ortak istiyordu ama Grey'in bu görevi yerine getirebileceğinden emin değildi.

Ve şimdi, kaç ay sonra, ikisi birbirlerine deli gibi aşıklar. Örnek olarak: şu anda ahırın ortasında el ele tutuşmuş, Julia'nın çalışmalarına hayranlıkla bakıyorlar. Julia gülüyor; Grey onu öpüyor.

Gülümsemem artıyor. Hikâyeleri mükemmel değildi. Karmaşıktı. Biraz berbat.

Aşkın en güzel hali.

Ben de o romantizmi bulmak istiyorum. Yıllar boyunca pek çok ilişkim oldu. Erkek arkadaşlar, eHarmony randevuları, seks aramaları. Tatminsiz olduğumu söyleyemem.

Aradığım türden güçlü, ruhu derinden etkileyen bir aşk bulamadım.

Pasta kutusunu mekânın önündeki uzun çiftlik masasının üzerine koydum. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Kahretsin, bu sabah neden kıvırdığımı bile bilmiyorum. Nem şimdiden saçımı berbat etmişti-

"Güzel kutu."

Arkamdan gelen sesle içimde bir titreme oluyor -elektrikli ama sessiz, derimin içinde titreşen ısı şimşeği gibi-.

Bu öyle bir derinlik ki, sanki tatlı kokulu kötü alışkanlıklarla pürüzlendirilmiş gibi. Pahalı purolar. Fıçıda yıllanmış Kentucky burbonları.

Her yerde tanıyabileceğim türden bir derin. Oh, Tanrım.

Arkamı döndüm ve midem bulandı.

Orada duruyor. Tam 1.80 boyunda, elleri mükemmel şekilde dikilmiş, mükemmel şekilde ütülenmiş gri pantolonunun ceplerine rahatça sokulmuş.

Koyu renk saçlar, açık kahverengi gözler, sakalın sınırlarında dolaşan ağır saçlar. Ford Montgomery. Takım elbiseli.

Özünde, normalde bunun gibi güçlü kıyafetlere ilgi duymayan bir pit ustası olabilirim. Ama aynı zamanda kırmızı kanlı bir kadını.

Ve lanet olsun Ford iyi görünüyor.

Gerçekten çok iyi.

Omuzları ve göğsü genişlemiş. Bel çevresi incelmış. Kravat takmıyor; bembeyaz düğmeli gömleğinin yakası açık, bronzlaşmış teni ve *bir* tutam saç aralıktan görünüyor.

Saçını arkaya taramış. Pürüzsüz, kurumsal ve kibar.

Ama sonra gafil avlanıyorum, çünkü viski sıcaklığındaki gözleri benimkilerle buluştuğunda parlayan ateşin kibar bir yanı yok.

Bir zamanlar, on dokuz yaşında aşık olduğum dövmeli kötü çocuğa ait olan gözler.

Peki hangisi? Gösterişli güç takım elbisesi mi, yoksa Emily Dickinson'dan ezbere alıntı yapabilen ve diliyle her türlü müstehcen, lezzetli şeyi yapabilen şehvetli İngilizce uzmanı mı?

"Berbat bir kelime oyunu," diye idare ediyorum.

"Hey. Merhaba, Ford." Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor.

Kahretsin, şu sırtıma. Düpedüz kötü.

"Üzgünüm," diye yanıtlıyor. "İçimdeki Michael Scott yüzünden."

"O da öyle dedi," diye cevap veriyorum, nabzım bu göndermeyle atıyor. *The Office*'in tekrarları eşliğinde kaç kez flört ettik, sarıldık ve seviştik?

Sırtışı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Tanrım, o şovu uzun zamandır izlememiştin. Uzun zamandır *hiçbir* şovu izlemedim." Başını sallıyor, gözleri yüzümde gezinirken yumuşuyor. "Merhaba Eva."

Dizlerimin arkası biraz eriyor. Adımı söylemesi, gelmiş geçmiş en lezzetli, en sulu kırmızı şarap vızıltısıyla vurulmak gibi.

Dur.

Adam beni on yıl önce "yeterince hırslı" olmadığım için terk etti, Tanrı aşkına. Ona parmağımı verip çekip gitmeliyim.

Ama sonra bir bebek partisinde olduğumuzu hatırladım. Herhangi bir bebek partisi değil.

-Julia ve Grey'in duşu. Benim en iyi arkadaşım ve Ford'un tek kardeşi olan iki insan.

Kibar olmak zorundayım. Belki saçma sapan bir konuşma onu kaçırabilir. Üniversitede hep öyle yapardı.

"Bu ne kadar çılgınca?" Etrafımızdaki duş süslemelerine başımla işaret ederek söylüyorum. "Kardeşin ve benim en iyi arkadaşım birbirlerine aşık oluyorlar ve birlikte bir bebekleri oluyor. Şansları nedir ki?"

Ama kaçmak yerine gülüyor. Kadifemsi, kısık bir kıkırdama ve sol elini cebinden çıkarıp saçlarını düzeltiyor.

Şık bir saat takıyor -Patek Philippe, Bobby Flay'i birkaç ay önce bir yemek yarışmasında gördüğümde taktığının aynısı- ama yüzüğü yok.

Başka tarafa bakıyorum.

"Bunun olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim. Ama Grey'e Julia'nın hamile olduğu haberini verdikten sonra söylediğim gibi, ikisinin birlikte olması aslında garip bir şekilde mantıklı. Birbirleriyle başa baş mücadele edebilecek kadar zeki ve cesur olan tek insanlar onlar. Sanırım başından beri aşıktı. Ve şimdi..." Ford başını çevirip onlara doğru bakıyor. "Kahretsin, şimdi de sıırıslıkam aşık oldu."

Ford'un sesinin yumuşamasında ona tekrar bakmamı sağlayan bir şey var. Kurnaz bir yatırım bankacısı gibi giyinmiş olabilir ama aşktan, aileden ve cazibeden *içtenlikle* bahsediyor.

İlgi ve huşu ile.

Gözlerinin içine bakma riskini göze alamam. Onun yerine Ford'un çene hattının tatmin edici keskinlikteki açılarına bakıyorum. Dudaklarının dolgunluğuna.

Çenesindeki o lanet çukur, onu öpmek için kendime çektiğimde başparmağımla doldurduğum çukur.

Gözlerimi kırıştıtarak bakışlarımı kutuya odaklıyorum. Kendimi kutuyu açmakla meşgul ediyorum, tüm dikkatini üzerimde hissediyorum.

Tek kelime etmedim. Umarım ipucunu alır ve yoluna devam eder.

"Birbirleri hakkında hissettikleri -hikayeleri- epik bir şey, değil mi?" diye devam ediyor.

Daha fazla samimiyet. Daha fazla yumuşaklık.

Bugün onu gördüğümde Ford'un nasıl biri olmasını bekliyordum bilmiyorum.

Ama kesinlikle savunmasız olmasını beklemiyordum. Gerçek.

"Destansı," diyorum dikkatlice. "Bunu sevdim."

"Ayrıca seni ve beni on yıl sonra tekrar bir araya getirmesi de destansı. Bizi -seni ve beni- biraz yıldız çarpmış gibi hissettiriyor."

İçindeki neredeyse İngilizce uzmanı ortaya çıkıyor. Kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum.

"Sakın bana Shakespeare'den bahsetmeye kalkma," diyorum başımı kaldırıp. "Hazırlamam gereken bir pasta ve ev sahipliği yapmam gereken bir bebek partisi var. Dizlerimin bağı çözülecek zaman değil."

Ford'un gözleri söz konusu dizlere kayıyor. Tekrar yukarıya. Bedenim, her zamanki gibi hain, bakışlarının çekimine kapılıyor. Sanki az önce bana uzanmış ve o büyük ellerinden birini yanımda gezdirmiş gibi.

Göz kırpıyorum. Onunla bu şekilde konuşarak aptallık ediyorum.

Ama ben daha kendimi affettiremeden Ford gövdemin üzerinden uzanıyor. Uzun, sabırlı parmaklarıyla kek kutusunun kenarlarını sökmeye başladı.

"Dur, sana yardım edeyim. Fazladan bir çift elin olması asla zarar vermez."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

EVA

Ugh, bu *adam*.

Ford sağda solda bir şekilde hem sapıkça hem de sevimli imalarda bulunuyor.

Kolu yan tarafıma sürtünüyor.

Yardımcı oluyor.

Ve kibar olmam gerekiyor. Ama ağzımdan çıkanlar hiç de kibar değil.

"Tek el genellikle işe yarar," diyorum.

"İki -ya da üç ya da dört- her zaman daha iyidir," diye yanıtlıyor. "Ama bunu size söylememe gerek yok."

Lanet olsun, çok edepsiz. Ve çekici.

Bu, yaptığı şey için onu boğazlamak istemediğim anlamına gelmiyor. Ama bu konuşma neredeyse... hoş.

Eğlenceli.

Kutuya dönüyorum. Ford yanımda durmak için hareket ediyor ve ben onun uzun, geniş vücudunun benimkinin yanında ne kadar lezzetli hissettirdiğini hatırlayarak çınlıyorum.

"Görüyorum ki o süslü takım elbisenin altında hâlâ aynı utanmaz sapıksın." İkimiz de pasta tabağının iki köşesini elimize alıyoruz.

Birlikte pastayı kutudan çıkarıp masanın üzerine koyuyoruz. Parmağımın ucu kremaya takılıyor.

"İçimdeki sapık artık o kadar sık ortaya çıkmıyor ama evet. Kesinlikle hâlâ orada." Parmağımı yalayarak temizlerken gözleri ağzıma kayıyor.

Kararıyorlar.

Onu bu şekilde etkilediğimi bilmekten hastalıklı bir tatmin duymam yanlış mı?

Yanlış ya da doğru, duş başlamadan önce yapmam gereken çok şey var. Boş kutuyu kaptdığım gibi arkamı dönmek üzereyken tekrar konuşuyor.

"Nasılsın Eva? Harika görünüyorsun."

Gözlerimi kırptırdım. Hazırlksız yakalanmaktan bahsediyorum.

"Teşekkürler," diyorum yavaşça. "Anksiyete ve kahverengi likörün kız gibi fiziğimi korumama yardımcı olduğunu düşünüyorum."

Ford alay ediyor. "Hâlâ bir viski

kızı mısın?" "Her zaman."

"Peki seni bu kadar endişelendiren şey ne?" diye soruyor altın yaldızlı arılarla süslenmiş kokteyl peçetesi paketini açarken.

Yapmam gereken işler var. Ama dürüst olmak gerekirse, gerçek bir sohbeta açım. Gerçek bağlantıya. Kendim için ve kendi başıma çalışmak harika olabilir. Ama aynı zamanda yalnızlaştırıyor.

En son ne zaman ailem ya da kız kardeşim dışında birinin beni sorduğunu hatırlamıyorum.

En son ne zaman birinin cevabımı gerçekten önemseddiğini hatırlamıyorum.

"Hayat. Otuz iki yaşında serbest meslek sahibi bir kadın olmak. Bugünlerde beni geceleri ayakta tutan şey işim - yani çoğunlukla -. İkinci yemek kitabımın son teslim tarihi yaklaşıyor-"

"İkinci mi? Bir ilkin mi var?" Peçeteleri pastanın yanına bırakıyor, gözleri parlıyor. "Eva, bu inanılmaz. Tam olarak yaptığım şeyi yapıyorsun.

hep yapmak istemişimdir. Hayatının bu aşamasında bunu söyleyebilen ne kadar az insan var biliyor musunuz?"

Göğsümde bir öfke parlaması tutuşuyor.

"Sen ciddi misin? Son baktığımda, kariyer seçimimi onaylamıyordun. Hem de hiç. Ne demiştin? 'Yeterince hırslı olmadığım' gibi bir şey mi?"

Ford inliyor.

"Evet, o zamanlar aptalın tekiydim." Bir elini ensesinde gezdiriyor, çenesinden yukarıya doğru kırmızı bir kızarıklık yayılıyor. "Üniversiteden bu yana çok şey öğrendiğimi söylememe gerek yok. Kendim de bir girişimci olarak, bir vizyonu olan ve tüm gücüyle bunun peşinden giden insanlara büyük saygı duyuyorum. Özellikle de bu vizyon alışılmışın dışındaysa. Eskiden çok aptalca şeyler düşünürdüm ama şimdi ne kadar cesur olduğunuzu görüyorum. Bu ilham verici. Ve o kadar canlandırıcı ki Eva, sana anlatamam."

Gözleri ciddiyetle benimkileri tarıyor ve göğsümün içindeki o alev gurur gibi bir şeye dönüşüyor. Sürpriz.

Neşe, hatta.

Yıllar boyunca pek çok insan kurduğum hayaller yüzünden kendimi gülünç hissetmeme neden oldu. Ford ilk tanıştığımızda böyle düşünmüyordu ama yaşıyoruz ilerledikçe bu konuda daha da yargılayıcı olmaya başladı. Bir *yazar* ve her şeyin ustası olmak istemem her zaman göze batmama neden oldu. Bu konuda çok eğlenen, yargılayıcı yan bakışlar aldım.

Ama şu anda? Ford bana kendimi şaka gibi hissettirmiyor.

Beni bir rock yıldızı gibi hissettiriyor.

Ne haltlar dönüyor? Gerçekten fikrini bu kadar mı değiştirdi?

"Teşekkürler," diyorum yavaşça, şaşkınlıkla. "Bayılıyorum. Genellikle. Okuyucularım dünyanın en iyileri ve yaptığım şeyle gerçekten bağlantı kuruyor gibiler, yani. Evet. Yine de itiraf etmeliyim ki bazen girişimci olmak görüldüğünden çok daha az çekici olabiliyor."

"Kendi işinin patronu olmak genellikle öyledir."

"Değil mi? İnsanlar 'vay be, aferin sana, başarmışsın' diyor. Bu da birçok açıdan harika bir şey. Ama kimsenin size söylemediği kirli küçük sır, artık iki kat daha fazla çalışmanız gerektiğidir. Hâlâ çalışmak zorundasınız. Hâlâ üretmek zorundasınız. Ama artık çita daha yüksek. Asla rehavete kapılamazsınız."

"Şöhretinize güvenemezsiniz," diyor Ford. "Ama kendinize güvenebilirsiniz. Sürecinize güvenin, çünkü işe yarıyor. Açıkça. Kulağa ne kadar sevimsi gelse de evrene güvenin."

"Hadi ama. Tutkularım söz konusu olduğunda ne kadar kontrol manyağı olabildiğimi biliyorsun. Güvenmiyorum. *Denerim*. Acele ederim."

"Her zamanki gibi inatçı."

"Çalışkan demek istiyorsun."

"Bu senin için hep böyleydi Eva. Olağanüstü başarılı, bir yandan da özgür ruhlu."

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Eğlenceli, özgür ruhlu kısmı hariç."

"Biliyorum, biliyorum. Suçluyum. Ama iyileşme sürecindeyim." "Aferin sana."

"Peki ya iş dışındaki hayat?" Ellerini utangaç bir şekilde ceplerine sokuyor, lakayt görünmeye çalışıyor. Çok şirin. "Sevgilin var mı? Çocuklar?"

"Sevgilim yok, çocuğum da yok. Bunun dışında oldukça meşgulüm. Yazıyorum, yemek yapıyorum, bol bol kickboks yapıyorum; anksiyeteme iyi geliyor." Ona bir bakış attım. "Peki ya sen? İşler nasıl gidiyor?"

Ford bir nefes verir. "Çılgınca. Güzel. Çılgınca iyi. Kimseyle görüşmüyorum-"

"Hey millet!" Gracie yanımda beliriyor ve kolunu benimkine doluyor. Bu davetsiz misafir karşısında rahatladım mı yoksa sinirlendim mi bilemiyorum. Rahatlamak istiyorum. Ford beni daha önce de bu çok farklısın numarasıyla kandırmıştı ve hepimiz bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz. "Hepinizi uzaklaştırdığım için üzgünüm ama Ford, annen ve baban az önce geldi ve içeri taşımak için yardıma ihtiyacımız olan bir sandık dolusu hediyeleri var."

Ford kolunu uzatarak başını sallıyor. "Yardım etmekten mutluluk duyarım. Önden buyurun."

Otoparka doğru ilerlerken bakışlarını sırtımda hissettiğimde yüzüm ısınıyor.

Ford'un ebeveynleri Eliza ve Monty, ciplerinin açık bagajından bize gülümsüyorlar. Yüzlerindeki sıcak aşinalıkla göğsüm aydınlanıyor.

"Tanrım, sen misin Eva Lacy?" Eliza sorar.

Sırıtarak onun açık kollarına atılıyorum. "Seni görmek harika, Eliza. Yeni torununuzun yaklaşan gelişi için tebrikler."

"Teşekkür ederim, tatlım. Daha heyecanlı olamazdık." Geri çekilmeden önce bana sıkıca sarılıyor, ellerini kollarımın üst kısmına koyuyor. Onları sıkıyor, gözlerini benimkilere dikeyor. "Seni çok özledik. Grey bize senin ve Julia'nın arkadaş olduğunuzu söyledi -Monty ve ben gizliden gizliye bugün burada olmanı umuyorduk."

"Benim durumumda o kadar da gizli bir umut değil," diye ekliyor Monty, kolları parlak renkli hediye paketleriyle dolu. Yanağıma bir öpücük konduruyor. "Lütfen bana Charleston'a temelli döndüğünü söyle."

"Baba," diye inliyor Ford, ağzının kenarlarında bir gülümseme seğıirirken bile. "Cidden, sizde hiç soğukkanlılık yok."

"Soğuk algınlığının ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ve umurumda da değil." Monty hala bana gülümsüyor. "Seni içeride bulurum Eva. Seni son gördüğümüzden beri yaptığından emin olduğum tüm o inanılmaz şeyleri duymak için sabırsızlanıyorum."

Midem *bulanıyor* -burada rapor edilecek birkaç inanılmaz şey var ama şu anda korkunç bir yazar tıkanıklığı nöbeti onları gölgede bırakıyor- ama yine de Monty'ye bir gülümseme veriyorum.

"Bu hoşuma giderdi."

"Bu konuşmaya beni de dahil etmeyi unutmayın," diyor Eliza. "Sakın Eva'yı kendinize saklamaya kalkmayın."

"Bunu hayal bile edemezsin, tatlım."

Monty eğilir ve karısını öper. Adam gülümser. O da gülümser.

Birbirlerine duydukları hayranlık ve saygı karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kendi ebeveynlerimin ilişkisine kıyasla gece ve gündüz gibi.

İçimden bir ses *gördün* mü diyor? *Bütün evlilikler küskün ve mutsuz bitmez ve ebeveynlik herkes için bir tuzak değildir.*

Ama sonra annemi düşündüm. Sıkışmış. Babama karşı yükümlülüklerinin ağırlığı altında gömülü. Bize karşı.

Başka bir ses bana kendi aileme sahip olmanın bu riske değmeyeceğini söylüyor. Annemle babam asla böyle bir son istemediler. Ama yine de oldu.

Yine de Ford'un ailesini sevdim. Onları sevdim. Onlar da beni sevdi.

Mükemmel değiller. Hiçbir aile öyle değildir. Ama her zaman onların ne kadar mutlu

Monty ve Eliza birlikte görünüyorlardı. İlişkileri işlevsel, saygılı ve sevgi doluydu. Yıllarca süren sıkı bir çalışmanın ürünü olduğuna şüphe yok. Durum ne olursa olsun, onlarınki açıkça mutlu bir sona dönüşüyor.

Ford'a her zaman ailesi için endişelenmek zorunda olmadığı için onu ne kadar kıskandığımı söyledim. Onlara bakmak zorunda olmadığını, çünkü onların birbirlerine baktıklarını.

Bunun ne kadar özgürleştirici olduğunu ancak hayal edebilirim.

Monty bir kağıt mendil kırıışıklığı içinde yanımızdan geçip gidiyor. Bagajın içinde gümüş kağıda sarılı büyük bir pakete uzanırken gözlerim önündeki araba koltuğuna takılıyor. Tek bir sıcak pembe fiyonkla kapatılmış küçük bir kahverengi saçın tepesini görebiliyorum.

Ford'un yolcu tarafındaki kapıyı açmasını izliyorum, nabzım atmaya başlıyor.

"İşte buradasın!" Küçük kızı arabanın koltuğundan indirdi ve bir iniltiyle kollarına aldı. "Seni özledim. Büyükannen ve büyükbaban için iyi bir kız mıydın?"

Elimde değil. Arabanın etrafını görebilmek için sola doğru eğildim. Ford kapının yanında duruyor, küçük kız kalçasında rahatça sallanıyor.

Keskin kahverengi gözleri ve çenesinde bir gamzesi var. Güzel bir kız.

"Ben en iyisiydim," diye yanıtlıyor kollarını onun boynuna dolayarak. "Tabii ki öyleydin." Yanağına gürültülü bir öpücük konduruyor.

"Baba, iğrenç!" Gülmekten geri çekiliyor ve yanımdaki Eliza da gülüyor. Onu tekrar öpüyor ve karnını gıdıklıyor. Kız kıkırdama krizine giriyor. Nabzım zonkluyor. Ford beni bakarken yakaladı ve gülümsedi.

"Bryce," diyor küçük kıza, "seni arkadaşım Bayan Eva ile tanıştırmak istiyorum. Eva, bu benim kızım Bryce."

Kalbim şu an boğazımda bir yerde.

Hala. Ağzımdan parlak ve net bir cevap çıkıyor.

"Merhaba, Bryce. Seninle tanıştığım çok memnun oldum."

Bir süre bana bakıyor, yüz ifadesi birden ciddileşiyor. Bir yanım gülmek istiyor. Bir yanım da yüzüme soğuk su dökebileceğim bir banyo bulmak istiyor. Yanıyor.

Hadi ama, mantıklı aklım bana bunu söylüyor. Sanki Ford'a bakmamak için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi, bir çocuğu var. Ve ben çocuk istemiyorum. Ebeveynliğe ya da genel olarak çocuklara karşı değilim. Sadece kendim için istemediğim şeyler.

Evren, ahıra geri dönmem ve günün geri kalanında mesafemi korumam gerektiğine dair işaret üstüne işaret veriyor.

"Bryce." Ford onu nazikçe dürtüyor. "Merhaba de."

"Merhaba," diyor.

Ford bana bakıyor ve sırtıyor. Bu eğlenmiş, gururlu, *babacan* şey ona çok yakışıyor. Göğüs kafesimin yanlarında bir sızı toplanıyor. "Özür dilerim," diyor. "Isınması bir dakika sürüyor. Üzerinde çalışıyoruz.

görgü kurallarına uyuyoruz,

değil mi Bun?" Kızına

topuz diyor. O bir *baba*.

Çok ateşli ve görünüşe göre çok bekar bir baba.

Aklıma hemen Jude Law'ın *The Holiday*'deki seksi bekar babası geliyor. Çekiciliği anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Tüm zamanların en sevdiğim romantik komedilerinden biri olmasının bir nedeni var.

Bekar babalar bana göre değil. O zaman bu garip ağrı neden?

Birkaç dakika daha sohbet ediyoruz, Bryce'ın gözleri hep yüzümde. Muhtemelen pancar gibi kırmızı olduğu içindir. Telaşlandım. Garip.

Dur! Ne olmuş yani? Sen iyisin.

Kendime bunları söyleyip duruyorum. Ford'un hikayesinin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamam da. Boşanmış mı? Dul mu?

Merak etmediğim tek şey onun nasıl bir baba olduğu. Bryce'ı tutuşunda, onunla konuşmasında ve onu güldürmesinde *mükemmel* olduğunu haykıran kolay bir güven var.

Hiç şaşırmadım. Ford her şeyde mükemmeldi. Kalbimi kırmakta ve dünyamı paramparça etmekte mükemmeldi.

Ahıra geri döndüm ve günün geri kalanında Ford'dan uzak durmayı başardım.

En iyisi bu.

Göğsümdeki ağrı zonklayarak orada kalsa bile.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

FORD

Saat daha altı ama Henley's Tavern'in barı şimdiden hareketli, yakışıklı bir Cuma gecesi kalabalığıyla dolmuş durumda. Elimde terleten bir Old Fashioned ve dirseğimde potansiyel bir yatırımcı var.

Etrafımdaki insanları yüzüncü kez tarıyorum, koyu, dalgalı saçları ve daha da koyu kahverengi gözleri olan bir baş arıyorum.

Ve yüzüncü kez, Eva'nın en sevdiği "süslü pantolonlu memleket takılma yerinde" (blogu bunun gibi zekice ifade edilmiş önerilerle dolu) bir toplantı yapmanın beni bir sapık yapmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Grey ve Julia'nın partisinde karşılaştığımızdan beri her sabah blogunu okuyor ya da okumuyor olabilirim. Ve bugünkü yazısında bu akşam arkadaşlarıyla Henley'nin bulunduğu East Bay Street'e gideceğinden bahsetmiş olabilir de olmayabilir de.

Tanrım, ben bir sapığım. Ve bir eziğim.

Onu düşünmeden edemiyorum. Üniversite ikinci sınıf öğrencisiyken ilk tanıştığımızda onun yaratıcılığından, cüretkârlığından çok etkilenmişim.

Duşta tekrar dikkatimi çekti.

Geçtiğimiz on yıl boyunca nispeten istikrarlı, nispeten kurumsal bir rota izleyerek güvenli oynadım. Ama Eva'nın bu yoldan hiç sapmadığını duyunca

Yazarlık ve aşçılık hayallerini gerçekleştirmesi, uzun süredir uykuda olan bir parçamı ayağa kaldırdı ve dikkatimi çekti.

En son ne zaman böyle tutku saçan biriyle konuştum? *Özgürlük?*

Her zamankinden daha muhteşem görünüyordu. O seksi elbisenin göğüslerini gösterme şekli-

Görüntüyü zihnimden uzaklaştırıyorum. Bunun yerine elimdeki göreve odaklanıyorum.

İş için. İş için buradayım.

Yatırım getirisi ve proje hatları hakkında konuşmak yeni bir şey değil. Kardeşim Greyson ve ben yedi yıl önce Charleston'da girişim sermayesi şirketimiz Montgomery Partners'ı kurduk. Kokteyller ve yumuşak bar ritimleri eşliğinde yatırımcılara kur yapma konusunda oldukça tecrübeliyim.

Yeni olan bir şey mi var? Aklımın işle hiç alakası olmayan konulara gidip gelmesi. Eva gibi.

Ve dört yaşındaki kızım Bryce'ın buzdolabında bıraktığım rosto ve tatlı patatesleri yiyip yemediğini. Tam zamanlı bakıcım Hannah muhtemelen şu anda Bryce ile mutfak masasındadır. Kızımın patatese bulanmış yüzünün görüntüsü beni gülümsetirken, bu hafta ikinci kez akşam yemeğini kaçırma düşüncesi kalbimi parçalıyor.

Ben burada içkilerimi bitirene kadar Bryce yatmış olacak.

Genelde bu kadar çok çalışmam. Eşim Rebecca, Bryce doğduktan kısa bir süre sonra vefat etti. Greyson şirketteki dizginleri ele aldı, böylece son birkaç yıldır mümkün olduğunca onunla birlikte olabildim.

Ama şimdi ailesine odaklanma sırası Greyson'da; birkaç hafta içinde bir bebeği olacak. Babalık iznini kullanabilmesi ve hayatında dengeyi yeniden kurabilmesi için Montgomery Partners'taki katılımımı artırıyorum.

Yıllar süren aradan sonra şirketin dümenindeki koltuğuma hâlâ layık olduğumu kanıtlamaya kararlıyım. Bu da yatırımcılarla, ortaklarla, müteahhitlerle ve belediye meclisi üyeleriyle sık sık dışarıda olmak anlamına geliyor.

Eğlenmeyi umursamıyorum. Ama bebeğimden uzak kalmayı sorun ediyorum. Uzun zamandır sadece ikimiz vardık. Onu özlüyorum. Dürüst olmak gerekirse, beni daha fazla özlememesi biraz canımı acıtıyor -Hannah kısa sürede Bryce'ın en sevdiği yeni kişi oldu.

Aynı zamanda, kendime daha fazla zaman ayırmak isterdim. Ofise geri dönmeye ve tüm iş yükünü üstlenmeye hazırdım. Ancak iş ve aile arasında hokkabazlık yapmanın ne kadar zor olduğuna hiç hazırlıklı değildim.

Zor ve yorucu. Tek başına ebeveyn olmak kolay bir iş değil. Kendimi sürekli koşturuyormuşum gibi hissediyorum. Sürekli, hiç bitmeyen bir yapılacaklar listesiyle uğraşıyorum. Toplantılar. Kahvaltı yapmak. Finansal modeller. Market listeleri. Sözleşmeler. Çocuk doktoru randevuları.

Zihnimi tüm bu dağınıklıktan arındırmak için elimden geleni yapıyorum ve Montgomery Partners'ı satıyorum. Potansiyel yatırımcı, 2000'li yılların başında Mt. Pleasant'ta ticari mülk geliştirerek servet yapmış Mason Yates adında, huysuz da olsa sağlam bir adam.

Kalabalığı sadece iki kez daha taradım.

Tamam. Üç.

Yine de anlaşmayı yapmayı başardım. İkinci turumuzun sonunda Mason ve ben el sıkışıyorduk. Bankacısına bir e-posta göndererek müstehcen bir miktar para için havale ayarlamasını istedi - yıllar önce bu anlaşmaları yaptığımdan beri rakamlar daha da büyüdü - ve bir içki daha teklifimi reddettikten sonra dışarı çıktı.

Saatime baktım. Saat tam sekiz. Bryce yarım

saat önce uyumuştı. Lanet olsun.

Yine de şimdi eve gidersem, Cumartesi sabahı yapacağımız kreplere (hamuru bir gece bekletirsem daha kabarık oluyor) bir an önce başlayabilir ve gün boyunca cevaplayamadığım bir avuç önemli e-postayı cevaplayabilirim.

Hesap için elimi kaldırdım ve barı ittim. Tam arkamdaki birine çarptım.

Özür dilemek için arkamı dönüyorum ve tanıdık bir çift muhteşem koyu kahverengi gözle bakışlarımı kilitliyorum.

Aman Tanrım.

Gerçekleşiyor. Yarım yamalak planım gerçekten işe yaradı.

"Eva!" Kalbim göğsümün içinde bir an duracakmış gibi atıyor. "Hey."

Gülümsüyor, o büyük, samimi, korunmasız şey ve *kahretsin* kalbim yine kayıyor.

Kahretsin, o bir afet. Sadece görünüşü değil, kahverengi saçları omuzlarının etrafına gevşek dalgalar halinde dökülüyor, dolgun dudakları pembe parlaticıyla kaplanmış. Uzun, koyu renk kirpikleri ve sağ üst dudağının üzerinde Cindy Crawford'a benzeyen küçük bir beni var.

Gözüme çarpan, on yıldan uzun bir süre önce olduğu gibi, kendine olan güveni. Kendini dürüst ve emin bir şekilde taşıyor. Kendi teninde tamamen evinde ve bu belli oluyor.

Karnımda hızlı bir tekme

hissediyorum. Uyarılma.

Pişmanlık da. Bir yanım Eva'dan ayrıldığım ve söylediğim şeyler için her zaman kendimi aptal gibi hissetti. Ama şimdi onunla tekrar birlikte olduğum için, bu pişmanlık on kat arttı.

"İki hafta içinde iki kez," diye cevaplıyor. "Ve ikisinde de takım elbise giyyordun."

Eva kolunu kaldırıp beni sarılmaya davet ediyor. Garip olmasını bekliyordum ama öyle olmadı.

Eva ile olan hiçbir şey öyle olmadı.

Kucaklaşma hızlı ama sıcak. Göğüslerini göğsüme bastırduğunda bedenim canlanıyor. Parfümünün kokusu. Çiçeksi değil, tatlı değil. Kesinlikle seksi.

Onu gönülsüzce bıraktıktan sonra kravatımı düzeltirken, "Sen hiçbir zaman takım elbiseleri seven biri olmadın," diyorum.

Gözleri parlıyor. "Onlardan nefret etmiyorum. Senin üzerinde değil. Sadece alışmak biraz zaman alıyor. Yine de dövmeleeri özlediğimi itiraf etmeliyim."

"Dövmeler hâlâ orada." Kolumu geri çekiyorum ve sol ön kolumu kaplayan yazı satırlarını ortaya çıkarıyorum. Sevdığım bir şiirden bir dize. Üniversitede ikimizin de takıntılı olduğu Dave Matthews Band şarkısından bir metin bloğu, sadece maraton öpüşme seanslarımızın dokunaklılığını çok güzel yakaladığı için.

Eva sırtı bana dönük olacak şekilde dönüyor.

"Benimkiler de öyle." Kalın saç küntlesini elinde topluyor ve omzunun üzerinden çekiyor. İpeksi beyaz atletinin minicik askıları dışında neredeyse çıplak olan sırtını ortaya çıkarıyor. Gözlerim pürüzsüz teninde geziniyor. Hafızam beni yanıltmıyorsa, yumuşak.

Çok fazla mürekkebi yok, ama sahip olduğu şey güzel. Kadınsı. Kolunun hemen altında düzgünce dizilmiş metin satırları - aynı Dave Matthews alıntısı. Omurgasının bir tarafında küçük bir yıldız takımyıldızı.

Parmak uçlarımla o yıldızların yolunu izlediğimi hayal ediyorum. Sonra da dilimle.

Lanet olsun, hâlâ bu kadına karşı *çok* güçlü, *çok* ani bir çekim hissediyorum.

Bizim aramız hep böyleydi. Sıcaklık, gerginlik. Gözler, ağızlar ve bacaklar. Eva bekaretini benimle yurt odasındaki yatağında kaybetti ve o noktadan sonra sevişmeyi hiç bırakmadık.

Aynı ama farklı. Aynı güzellikte. Biraz daha yorgun. Her zamanki gibi kendinden emin ve hayat dolu, ama onda bir hüznün var. Bu yeni bir şey. İçinde hala kanayan bir yara.

Buna ne sebep oldu? Kim sebep oldu?

"Görüyorum ki Dave Matthews alıntısı hâlâ sende." Eva koluma bakarak başını salladı.

"Sende de var."

"Evet." Kolumu biraz daha kaldırıyorum.

Gülümsüyor. Ben de öyle. Dövmelerimden utanmıyorum ama bugünlerde onları kesinlikle göstermiyorum. Çoğunlukla, toplantılar için onları örtmek zorundayım. Konferanslarda. Konsültasyonlarda. Öyle ki bazı günler dövmelerimin olduğunu bile unutuyorum.

Bir zamanlar, bir şarkı sözünden ya da bir şiir dizesinden o kadar etkilenen bir adam olduğumu ve bunu kalıcı olarak tenime kazımam gerektiğini unutmuşum.

Eva gibi birinin inancı ve cesareti beni etkileyebilir.

Aletimin başında ısı toplanıyor.

Hesabımı kapatıp evime dönmeliyim. Yapılması gereken o kadar çok şey var ki.

Yine de Hannah'ya saat 10 gibi evde olacağımı söyledim.

Kimi kandırıyorum ki? Eva beni kabul ederse kesinlikle bir içki daha içmeye kalacağım.

Barmen geldi ve ben Eva'ya baktım.

"Sek viski?" diye soruyorum. Cevap vermesini beklerken kalbim durgun ve umutlu bir şekilde kalkıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Beşinci Bölüm

FORD

Eva bir süre bana baktı. Sonra bir daha.

Tereddüt ettiği için onu suçlamıyorum. On yıl önce, yaratıcı tutkuları yüzünden onunla alay eden ve kalbini kıran adam benim. Tam bir pislik hareketiydi. Adil olmak gerekirse, bu süreçte ben de kalbimi kırdım. Aptal üniversiteli kertenkele beynimle, onun gitmesine izin verebileceğimi düşündüm. Onu unutmanın kolay olacağını düşündüm.

Kolaydı çünkü çok farklı insanlar olmuştuk.

Spoiler uyarısı, yanılmışım. Değişen bendim. Eva her zaman olduğu gibi kaldı. Tanıştığım her kızı Eva Lacy ile kıyaslamayı bırakmam *yıllarımı* aldı.

Ayrıldıktan sonra sürekli onu aramayı düşündüm. Ama zaten çok fazla hasara yol açmıştım. Ona sonsuza kadar söz vermediğim sürece ona ulaşmayacaktım. Ki o noktada bunu yapamazdım. İki bin mil uzaktaydım, beş parasızdım. Okula, stajlara ve iş arayışlarına gömülmüştüm.

Hala. Eva'nın yanında dururken, parfümü kafamı doldururken, yardım edemem ama kalacağını umuyorum. Belki bu beni daha da büyük bir sik yapar.

Ya da belki sadece ona bir içki ısmarlamak istiyorumdur. Beynini toplamak. Bana izin verdiği sürece onun canlılığını ve coşkusunu içime çekeceğim.

"Manhattan olsun, rocks," diyor sonunda. "Hava bu kadar sıcakken soğuk bir şeye ihtiyacım var. Suyu bu kadar yakinken ne kadar bunaltıcı olduğunu unutmuşum."

Neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım.

"İki tane lütfen," diyorum barmene. Eva'ya dönerek barın etrafına hızlıca bir göz atıyorum. Anladığım kadarıyla yalnızdı. "Biriyle mi buluşuyorsun?"

"Evet. En azından öyle umuyorum. Bütün günü, hatta bütün haftayı -Bu yemek kitabı için saçımı başımı yolmak istiyordum. Sert bir kokteyl kesinlikle sıradaydı, bu yüzden Gracie'den benimle burada buluşmasını istedim. İşten sonra uğrayacağını söyledi."

"Gracie Jackson," diyorum. "O kızı seviyorum. Holy City Roasters'da kesinlikle başarılı olacağını biliyorduk."

Eva'nın gülümsemesi genişliyor. "Yerel girişimcileri desteklemenizi çok seviyorum.

Özellikle de kadınlar."

Montgomery Partners, Gracie'nin büyüyen kahve dükkanı imparatorluğunun en büyük yatırımcısıydı ve olmaya devam ediyor.

"Şaşırdın mı?" İçkisini uzatırken sordum.

Alırken parmak uçları parmak eklemlerime değiyor. Temas edince tenim ısınıyor.

"Tanıştığımız sınıfı düşünürsek?" Eva dudaklarını kesme kristal bardağının kenarına b a s t ı r ı y o r . "Hayır."

"Büyük İngiliz Kadın Yazarlar," diye cevap veriyorum. "Hâlâ tüm zamanların en sevdiklerimden biri."

Sırıttıyor. "Ne? Ekonomiye giriş senin için uygun değil mi?"

"Hiç de değil."

"Yanioldu Harika İngiliz Kadın Yazarlar senin favori Çünkü sizi Jane Austen ve Virginia Woolf ile tanıştırdı mı?"

Manhattan'ımdan bir yudum alarak gözleriyle buluşuyorum. "Çünkü beni her türlü belalı kadınla tanıştırdı. Sen de dahil."

"Dur-"

"Kesinlikle olmaz. Sen bir baş belasısın. Her zaman öyleydin. Sana aksini hissettirdiğim için özür dilerim. O zamanlar belalının tam tersiydim. Ahmağın tekiydim."

Eva'nın gözleri parlıyor. Başını eğerek selam veriyor. "Doğru. Ve şunu söylememe izin verin, kendimi bir baş belası gibi hissettiğim günler de var, hissetmediğim günler de. Son zamanlarda ikincisini çok yaşıyorum."

"Bunu konuşalım," diyorum önümdeki boş bar taburesini çekerek. Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor. "Otur."

Bana bakıyor. Bir tereddüt daha.

Barda yükselen bir enerji var, aramızdaki hava da öyle. "Gerçekten yemek kitabı sıkıntılarımı duymak istiyor musun?"

"Kesinlikle."

"Ve kariyer seçimlerim yüzünden kendimi aptal gibi hissetmemi sağlamayacak mısın?"

"Yok artık. Bunu sadece ahmaklar yapar."

Dudakları seğiriyor. "Pekâlâ. Sadece içindeki ahmak gerçekten pişmanlık duyuyor gibi görüldüğü için."

Sessiz bir rahatlama duası göndererek elimi uzattım. Tabureye kayarken elimi tutuyor. Basit bir temasla kolumdaki elektrik zonklıyor ve tenime yayılıyor. Sıkı, sıcak ve hassas hissettiriyor.

İki kalp atışı sonra, elbisesinin bacağından yukarı doğru kaydığını ve kalçasının yan tarafında uzanan pürüzsüz kas dilimini ortaya çıkardığını fark ettiğimde sessiz bir lanet gönderiyorum.

Eva'yı kickboks yaparken, boynundan aşağı ter damlarken bir torbayı yumruklarken hayal ediyorum. Göğüslerinin arasındaki kıvrımdan aşağı. Yumrukluyor ve homurdanıyor.

Nefes nefese kalmış ve terlemiş.

Boğazımı temizleyerek pantolonumu barın altından gizlice çekiştiriyorum. Eva'nın yanında ama biraz da arkasında duruyorum, umarım kötü davranan aletimi gözden uzak tutabilirim.

Toplum içinde *asla* odun almam.

Bunu itiraf ettiğim için kendimi hasta bir piç gibi hissediyorum ama hoşuma gidiyor. Beni vahşi hissettiriyor.

Young.

Bugünlerde olmak zorunda olduğum güvenilir patron ve sorumlu ebeveynden çok uzaktayım.

"Aklın yine çukurda, değil mi?" Eva soruyor.

Göz kırpıyorum. Ona bakıyorum. Şimdi bacak bacak üstüne atmış, kara gözleri yüzümde, muziplikle parlıyor.

Onun yaramazlıklarını her zaman karşı konulmaz bulmuşumdur.

"Hayır," diye keskin bir yalan söyledim. "Peki bu yemek kitabında neler oluyor?"

Yalan söylediğimi biliyormuş gibi başını eğiyor -evet, sırtıyor, kesinlikle biliyor- ama bana seslenmek yerine kokteyli yudumluyor ve barın üzerine koyuyor.

"Bir türlü başaramıyorum. İlk kitabım sevgi ve kesinlik dolu bir yerden geldi. Ne söylemek istediğimi biliyordum. Ne tür bir yemek paylaşmak istediğimi. Ama şimdi..."

Bardağımdan bir yudum alıyorum. Burada kokteylleriyle dalga geçmiyorlar. Likör kan dolaşımımı yakıyor. Derimin içindeki yangına yakıt ekliyor.

"Şimdi daha derine inmelisin," diye cevap veriyorum. "Başka ne söylemen gerekiyor? Başka hangi hikayeleri anlatmak zorundasın - daha incelikli olanları, daha az emin oldukların? Belki de korktuğun ya da henüz tam olarak çözemediğin hikayeler."

"Her şeyden önce, beni tüm bu 'işte böyle dedi' anlarına hazırlıyorsun."

"Şey, evet. Eski alışkanlıklar zor ölür. Seni güldürmeyi her zaman sevmiştir." "Bugünlerde bu çok zor," diyor ama bunu söylerken gülümsüyor

O.

"Meydan okumaya hazırım."

Eva içkisini kaldırıyor. "Bu acıtmıyor." "Geldiği yerde daha çok var. Konuşmaya devam et."

Çünkü konuştuğunda yakıyor. İyi, kötü, hepsini hissediyor ve bundan çekinmiyor.

Muhtemelen viskiden, ama birdenbire bu tür utanmaz, korunmasız bir ateş için açlık çekiyorum.

"Sanırım ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum. Ya da söyleyecek başka bir şeyim olup olmadığını. Tek vuruşluk bir mucize miyim? Et, tütsüleyiciler, soslar ve yan ürünler hakkında bildiğim her şeyi ilk kitabıma koydum. Benim dünyamda başka ne var ki?"

"Çok," diye yanıtlıyorum. "Bunu kastediyorum. On yıl önce, henüz başarılı bir pit ustası olmayan bir kadına aşık oldum. Ve o zaman söyleyecek çok şeyi vardı. Çok ilginç, gerçek ve nadir biriydi. O zamanlar onu tüm ihtişamıyla takdir edemesem bile. İlham kaynağını bulacaksın."

Gülümsemesini neredeyse boş bardağına çeviriyor ve nemli bir bar peçetesini bardağın dibine kıvrıyor.

"Bunu söylemen çok hoş. Ama bazen... Sanırım bazen kendimi yeterli hissetmiyorum, anlıyor musun? Ya da belki yeterince yapmıyormuşum gibi. Daha fazla çabalasam diye düşünüp duruyorum-" Başını sallayarak ağır bir iç geçirdi. "Her neyse. Atlanta'da bocalıyordum ve içgüdülerim bana eve dönmemi söylüyordu. Ben de Fransız Mahallesi'nde Gracie'nin yanında bir daire kiraladım ve işte buradayım. Charleston'daki en sevdiğim yerleri -bunun gibi yerleri- ziyaret etmenin yaratıcı ilham perimi harekete geçireceğini umuyorum. Ya da en azından onu harekete geçireceğini. Ayrıca ailemi daha çok görebiliyorum, bu da güzel bir şey."

"Aileni özledim! Steve ve Maria nasıllar? Alex nasıl?"

"İyiler," diyor. Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey -gözlerindeki ışığın biraz azalması- bana orada bir şeyler olduğunu düşündürüyor. Ama baskı yapmak bana düşmez.

"Hâlâ annenin ırmık güvecini düşünüyorum. Hani o yıl Noel tatilinde yapmıştı, hatırladın mı? Tanrım, çok güzeldi."

Sırıttıyor. "Hatırlıyorum. Barbekü konusunda tüm övgüleri babam alıyor olabilir ama annem bunun gibi aile klasikleri konusunda gerçek bir profesyonel. Meksika tarifleri ve Lowcountry tarifleri de."

Kokteyli içiyor. Yutkunurken boğazındaki kasların çalışmasını izlerken, Eva'nın öngörülebilir bir gelecek için şehirde olduğu fikriyle bir heyecan sışçraması hissediyorum. Bunu özlemişim. Gerçek, yetişkin sohbetini. İş konuşmalarını değil. Bebekler değil. Saçmalık yok.

Sadece bir erkek ve bir kız fikirlerini konuşuyor. Endişeler.

Acaba Hannah saat ondan sonra kalabilir mi?

Eva'nın artık boş olan bardağına başımı sallıyorum. "Bir tane daha?"

Eva bana bakıyor. Ben de bakarım.

"Lütfen," diyor ve çantasından cüzdanını çıkarmaya başlıyor.

Bir elimi koluna dokundurup diğerini barmene uzatıyorum.

"Kendi içkimi kendim alabilirim, biliyorsun," diyor.

"Yapabileceğini biliyorum. Ama bu ahmak en azından sana birkaç içki ısmarlayabilir. Buna ihtiyacın var, benim de öyle."

Gülümsüyor. "İkimize baksana, hâlâ omuzlarımızda dünyanın yüküyle dolaşıyoruz. Bekar bir baba olarak hayatın kolay olduğunu düşünemiyorum."

"Tanrım, hayır." Barmen görüldüğünde hemen içkilerimizi sipariş ediyorum, sonra Eva'ya dönüyorum. "Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi, en zor şey. Bryce'ın benim dünyam olmasının bir nedeni var. Çoğu zaman günü atlatmamı sağlayan şey o oluyor. O benim *nedenim*. Ama evet. Tüm bu ebeveynlik işini tek başıma yapmam gerektiğini kesinlikle beklemiyordum. Yine de çok tatlı, değil mi?"

Cebimden telefonumu çıkarıp uzatıyorum ve kızımın en son fotoğraflarına göz atıyorum. Pembe beyaz plastik cep telefonuyla konuşuyormuş gibi yapıyor. İkimiz tekneyleyiz. "Barda dört yaşındaki çocuğunun fotoğraflarını gösteren adam gibi davrandığım için özür dilerim-"

"Durun. O çok sevimli. Sen de öylesin," diyor Eva, fotoğraflara bakıp gülümseyerek. Telefonu cebime geri sokuyorum. "Sen de boşandın,

ya da...?"

"Dul." Bunca zaman sonra bile bu kelimeyi duyunca boğazım düğümleniyor. *Dul*. "Karım dört yıl önce, Bryce doğduktan hemen sonra vefat etti."

Rebecca'yı özlüyorum ve Bryce'la sürekli onun hakkında konuşuyoruz. Onun anısını canlı tutmak benim için çok önemli. Onu kaybetmek tahmin edebileceğiniz kadar korkunçtu. Ama artık acım o kadar keskin olmadığına göre, onu günlük hayatımızın bir parçası haline getirmeye odaklanabilirim.

"Tanrım, Ford. Çok özür dilerim."

Barmenden içkilerimizi alıp birini Eva'ya uzatıyorum. Alnı yukarı doğru kıvrılmış, yüz ifadesi endişeyle yumuşamış.

"Yalan söylemeyeceğim, Rebecca'yı kaybetmek yıkıcıydı." Boğazımın duvarlarını gevşeterek viskiden uzun, yavaş bir yudum alıyorum. "Ama zaman, terapi ve ailemin yardımları sayesinde yeniden çalışabilir hale geldim."

Eva başını sallıyor. "Siz nasıl tanıştınız?"

Hatırladıkça sırtıyorum. "İşteyken, hala Kaliforniya'da yaşadığım zamanlarda. Aynı yatırım bankasında analisttik. Cehennem gibi çalışma saatleri ve çılgın iş arkadaşlarımız yüzünden birbirimize bağlanmıştık. Birlikte istifa ettik, kariyerlerimizin bir sonraki aşamasına adım attık ve güneye taşındık. O benim suç ortağımdı."

Eva başını sallıyor. "Kulağa hoş geliyor."

"Öyleydi. Neyse ki Bryce ona daha çok çekmiş. Aynı zeka. Aynı gülümseme. Eskiden kaybettiklerimi hatırlamak canımı yakardı. Ama şimdi kızımda Rebecca'yı gördüğüm o anlara değer veriyorum."

"Doğru." Eva tekrar başını sallıyor. "Kaybı değil, iyiliği hatırlatan bir şey. Kısa bir süre için bile olsa deneyimleyecek kadar şanslı olduğun iyiliği."

Ben de başımı sallıyorum. Elbette Eva sadece vefat eden eşim hakkında konuşmakla kalmıyor. Aynı zamanda *anlıyor*. Ne hissettiğimi, neden hissettiğimi anlıyor.

"Aynen öyle. Olayları bu şekilde görebilmem için üç yıl terapi görmem gerekti. Ve tek ebeveyn olmak - Tanrım, Bryce'ı büyütmemeye yardım edecek bir eşim olmasını özlüyorum."

"Bekâr bir baba olmanın kolay olmadığını söylemiştin. Bana bundan bahset."

Bir nefes alırım. Bir yudum viski alıyorum. Şu anda hayatımdaki şeyler ne kadar zor olsa da, onlar hakkında konuşmak iyi hissettiriyor.

"Çoğu ebeveynin sahip olmadığını bildiğim çok sayıda harika yardıma sahibim. Bu yüzden şanslıyım. Ama öyle olsa bile, hokkabazlık... Eva, bu çok acımasız. Beni yanlış anlama, bunu dünyaya değişmem. Şu anda her şey çok iyi. Bryce mutlu ve sağlıklı, ailem sağlıklı. İşler gülünç derecede iyi gidiyor-Grey ve ben bu noktaya gelmek için yıllarca çalıştık. Başardıklarımızdan ve bu şehirde bıraktığımız izden gurur duyuyorum. Yolda olan projelerimiz için heyecanlıyım."

"Ama?"

Bir yudum daha. Alkol ısıyor; bu kokteyl ilkinden daha güçlü. Dişlerimin arasından bir nefes veriyorum. Cevabımı düşünüyorum. Kimse bana bu soruyu sormadı. *Ama her şey yolundaysa, bu ağırlık neden?*

Belki de nasıl hissettiğimi kimseye söylemediğim içindir.

Neden Eva'ya söylüyorum ki?

Muhtemelen bana karşı açık olduğu içindir. Onun dünyasında her şeyin mükemmel olmadığını itiraf etmekten korkmuyor. Kendi dünyamda da aynı şeyleri kabul etmek bana kendimi güvende hissettiriyor.

Hayatımın büyük bir kısmı görünüşle ilgili. Beklentiler.

Ama Eva ile sadece kendim olabiliyorum. Endişelerim, kusurlarım ve her şeyimle. Bu gerçekten çok ferahlatıcı.

"Ama her zaman tükenmiş hissediyorum. Sanki bir pipetten nefes alıyormuşum gibi. Bu hiç mantıklı değil. İşimi seviyorum. Kızımı seviyorum. Yaptığım seçimler konusunda kendimi iyi hissediyorum, sadece..." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sanırım şu anda bunalmış durumdayım, özellikle de Grey'in babalık iznine çıkmasıyla.

Kafamda hiç bitmeyen bir yapılacaklar listesi var. Bazen sadece kutuları işaretlemek için yaşadığımı hissediyorum."

Eva düşünceli bir şekilde içkisini yudumluyor. "Açıkçası ebeveynlik, çocuklar ya da bir şirketi yönetirken bekâr bir baba olmak konusunda hiç deneyimim yok. Ama görünüşe göre kendinize ayıracak pek vaktiniz yok. En son ne zaman keyif aldığınız bir şeyi sadece istediğiniz için yaptınız? Yapmak zorunda olduğunuz için ya da yapılacaklar listesinde bir madde olduğu için değil. Ama istediğin için?"

Alay ederek, "Gerçekten hatırlayamıyorum. Yatmadan önce kitap okudum. Bu sayılır mı?"

Eva içkisini yudumlarken "İyi," diye cevap veriyor. Vücudunu benimkine biraz daha yaklaştırıyor. Çıplak dizi kalçama değiyor. İkimiz de hareket etmiyoruz. "Ne okuyorsun? Lütfen bana dinozor erotizmi ya da onun gibi bir şey olduğunu söyle."

"Biraz dinozor erotizmine hayır demezdim. Ama son zamanlarda çok fazla ebeveynlik kitabı var. Bryce'tan bu kadar uzak kaldığım için kendimi suçlu hissediyorum, o yüzden..." Söylüyorum. Sonra da gülüyorum.

Eva da gülüyor. "Yani kertenkele seksini atlayıp doğrudan uyku eğitimine dalarak kendini cezalandırıyorsun, öyle mi?"

"Uyku eğitimi Bryce bebekken başladı ama... evet. Bunun gibi bir şey."

"Vay canına," diyor Eva. "Biz ne zaman bu kadar ezik yetişkinler olduk?"

"Yavaş yavaş oluyor," diye sırtarak cevap veriyorum. Dizi hâlâ bacağıma değiyor, teni pantolonumda bir delik açıyor. "Küçük, iç karartıcı derecelerde. Ama bu gece ezik olmayı reddediyorum. Yetişkin olabiliriz ama ölü değiliz. Seni dışarı çıkarayım, bir içki daha içelim."

"Ama Gracie'yle burada buluşmam gerekiyordu." "Kahretsin. Doğru ya. Boş ver o zaman."

"Bekle, bakayım mesaj atmış mı?" Eva çantasından telefonunu çıkarır. Bir sohbeti açarken kaşları birbirine yaklaşıyor. "Hm. Gracie, Luke'la 'bağlandıklarını' söylüyor. Sanırım bunu gerçek anlamda söylüyor."

"Kulağa
eğlenceli
geliyor."

"Biliyorum,
değil mi?"

Zihnim bir anıya kilitleniyor: Ellerim Eva'nın bikini üstünün kayışlarıyla başımın üzerinde bağlı. Eva dizlerimin üzerine çökmüş, sikimi yutmak için eğiliyor. Hızlı ve ıslak.

Tam da istediğim ve istemediğim yerde bir sıcaklık nabızı toplanıyor. Bu konuda her zaman çok iyiydik. Seks konusunda. Sevişme. Sevişmek.

Öpüşürken bile saatlerce öpüşebilirdik. Birbirimizin ağızlarıyla, inlemeleriyle tamamen uyum içindeydik. Bu yüzden Dave Matthews Band dövmeleri.

Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Özellikle de şu anda uyum içinde olduğum tek kişinin Bryce'in ihtiyaçları olduğunu düşünürsek. Bunlar da sırasıyla dondurma, Paw Patrol ve pembe crocs.

"Yani bir içki daha içmek için özgürsün," diyorum.

Eva telefonundan başını kaldırdı. Bir an yüzümü inceledi.

"Bilmiyorum..."

"Sadece bir tane. Lütfen. Jackass gitti, yemin ederim."

Nefes alır. Soludu. "Nereye gitmek istersin? *Eğer* bu içkiyi alırsak?"

"İlham arayan sensin. Bana onu en çok nerede bulabileceğini söyle."

Bana bakmaya devam ediyor. İki buçuk vuruş sonra boş bardağını kesin bir gümbürtüyle barın üzerine bırakıyor. "Bekâr babalar hâlâ dans ediyor mu?"

Kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum. "Hala dans ediyor muyum. Eva. Aman Tanrım. Bunu sormana bile alındım. Huysuz ağabeyimi bile dansa kaldırmıştım. Bowie'ye, daha az değil."

"Greyson ve Julia duşta birlikte dans ederken ne kadar şirindiler? Bu arada harika bir çalma listesi. Sağlıklı düğün grubu şarkıları ve ince kirli R&B'nin güzel bir karışımı."

İnsanlar genellikle bir bebek partisinde hoparlör ve dans pisti kurmazlar. Ama Grey, bir yıl önce Julia'yla tanıştığından beri çok yol kat etti,

Gülümsemezdi, iş dışında bir hayatı yoktu ve kesinlikle dans etmezdi.

-Bu yüzden yeni başladığı hayatı kutlamak için ailesi ve arkadaşlarıyla dans etmek doğru geldi.

Başımı eğerek sahte bir selam veriyorum. "Herkes için bir şey. Pek çok şeyle gurur duyuyorum ama bu çalma listesi listenin en başında yer alıyor. Teşekkür ederim."

Eva ve ben göz göze geldik. O sırtıyor. Ben de sırtıyorum.

Aramızdan sıcak bir ilgi geçiyor.

Buraya geldiğimde çok yorgundum. Ama şimdi kendimi Bryce'ın Cumartesi sabahı 6'da uyandığı kadar uyanık ve canlı hissediyorum (hafta içi onu bir türlü uyandıramıyorum ama hafta sonları güneşten önce mutlaka uyanıyor). Yaşadığım mükemmel vızıltıdan olabilir. Daha büyük olasılıkla önümdeki muhteşem kız. Dolgun ağzı. Koyu renk gözleri. Çıplak omuzları.

Dişlerimi geçirmek istediğim omuzlar.

"Peki dansa gidecek olsak beni nereye götürürdün?"

Sırtıyor. Taburenin üzerinde kayıyor, dizi kalçama daha sıkı bastırıyor.

"Bazı fikirlerim var."

Sikim seğiriyor.

"Bakıcımı arayayım."

Çünkü Eva ile dansa gideceksem, saat 10 çok erken.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

FORD

Hannah'ya gece yarısına kadar kalması için sonsuz ruhum dışında her şeyi teklif ediyorum. Nakit. Bir yat. Yata binmek için bir Bahama adası.

Neyse ki parayı kabul etti.

Bir kuş kadar özgürüm. En azından önümüzdeki birkaç saat için.

East Bay Caddesi'nde Eva'nın yanında yürürken hayattan zevk alıyorum, Cuma gecesi düzensiz kaldırımı dolduran kalabalığın arasından yolumuzu bulurken elim sırtının küçük kısmında geziniyor.

Takım elbise ceketimi diğer elimde taşıyorum, yakası omzumun üzerinden ilk iki parmağıma asılı.

Eva iç çekerek, "Sonunda dışarıda olmak güzel bir his," diyor. "Yazın hissettirmesi gerektiği gibi."

O haklı. Yaz ayları Charleston şehir merkezinde oldukça berbat geçebilir. Sıcaklığın yanı sıra her daim var olan nem, Mayıs sonundan Eylül sonuna kadar havayı kapalı ve durgun hissettirir.

Şehir sadece geceleri serinliyor. Şu anda sıcaklık, yakındaki sudan gelen tuzlu bir esinti ile katlanılabilir seviyenin biraz üzerinde.

"Genelde şimdiye kadar yatakta olurdum ama söylemeliyim ki dışarıda olmak gerçekten iyi hissettiriyor," diye cevap veriyorum. Ciddiyim. Sıcak hava, viskinin sıcaklığı ve

Eva'nın bedeninin bana yakın olması, etrafımdaki dünyanın olasılıklarla dolup taşmasına neden oluyor.

Özgürlük.

Pazara doğru yürürken yarım düzine koku kafamı dolduruyor. Sigara kokusu. Önünden geçtiğimiz restoranların mutfaklarından yayılan tuzlu kokular.

Eva'nın parfümü. *Çok* güzel kokuyor.

İçime çekmek için kendimi daha da yakınlaştırken buluyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ford. Beni mi kokluyorsun?"

Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. Gözlerim onun ağzına kayıyor.

"Evet dersem dans randevumuzu iptal edecek misin?" "Bu bir randevu mu?"

"Evet."

"Ya olmasını istemezsem?"

"O zaman cevabımı hayır olarak değiştiriyorum. Hayır, bu bir randevu değil. Sen nasıl istersen öyle olur." Gözlerine bakıyorum. "İpucunu al, Eva. Sadece seninle olmak istiyorum. Burada kararları veren sensin."

Yüz ifadesi yumuşuyor. Tekrar aşağı bakıyor ve bir bebek arabasının geçmesine izin vermek için kenara çekildiğinde elim sırtına çarpıyor.

Çoğunlukla çıplak olan sırtı. Parmaklarım atletinin iç çamaşırına benzeyen askılarına dolanıyor. Başparmağım Neruda dövmesinin ortasında bir yer buluyor.

Birimizin ya da ikimizin de çekilmesini bekliyorum. İkimiz de çekilmedik.

Teni yumuşak. Tanıdık bir şekilde çok yumuşak. En sevdiğiniz grubun en sevdiğiniz şarkısının tanıdık gelmesi gibi. Sizi uzun zaman önce ayrıldığınız yerlere, zamanlara, benliklerinize geri götürür.

Aman Tanrım. Üç içki içtim ve şimdiden şiirsel konuşmaya başladım. Bu kadının etrafında olmanın bana ne yaptığını unutmuşum.

"Duşta bekâr olduğunu söylemiştin. Ama çıkıyor musun?" diye soruyor, tekrar yürümeye başlayarak.

Sorusunun ikinci kısmı aramızdaki boşlukta kalıyor. *Gerçekten hazır mısın?*

"yleyim," diye cevap veriyorum. "Sanırım bir parçam her zaman Rebecca'nın yasını tutacak. Ve kendimi tekrar ortaya koymayı düşünmem bile çok uzun zamanımı aldı. Tam olarak dört yıl. Ama son altı aydır kendimi hazır hissetmeye başladım. EHarmony'de falan tanışma randevuları ayarladım. Biraz eğlendim ama çok ciddi bir şey olmadı. Ciddiyete hazır olmadığımdan değil. Sadece henüz kimseyle bir bağ kuramadım." Ona bakıyorum. Kampüste dolaşırken yaptığım gibi, avucumu ensesinde dolaştırma isteğime karşı koyuyorum. "Sen? ıkıyor musun?"

Bana bakmak için başını çeviriyor. "Ben de yle. Ama senin gibi, ben de kendime uygun birini bulamadım. En azından bir süredir."

Bakışlarımız kilitlenmiş, yine birbirimizi yiyip bitiriyoruz. Gece, okyanus ve etrafımızdaki insanlar yok oluyor.

Bize bak, demek istiyorum. Yine birlikteyiz. İkimiz de yalnız ve bunalmışız. İkimiz de bekarız.

Düşünsene.

Gözlerindeki ateş sönüyor. Yerini daha önce gördüğüm o hüzün aldı.

Neden, ne, nasıl.

Bu görünüşle ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Bu ağırlık.

Bu kadın, on dokuz yaşında olduğu gibi bugün de kendine sadık. Mücadele ediyor ama zgn.

Eva adımlarını yavaşlatır. Gece ve onun tüm görüntüleri ve sesleri tüm gücüyle geri geliyor. Bir bas gitarın ağır gmbrtsyle başımı kaldırıyorum. ikolatanın yapış yapış tatlı kokusu.

Pazarın hemen yanında, çok katlı tuğla bir binanın önünde duruyoruz. Burası şehrin turistik bir bölgesi, bar ve yanıp sönen ışıkları bir binanın arasına sıkışmış.

tişört dükkanı ve kırk çeşit şekerleme satan bir yer.

Barı tanıyorum, adı yeşil halojen ışıklarla aydınlatılmış.

"Jacob's?" Diyorum. "Eva, şaka yapıyor olmalısın."

Gülümsemesindeki ve gözlerindeki muziplik geri geldi. "Sakın bana takım elbisenin seni Jacob's'a gidemeyecek kadar gururlu yaptığını söyleme. Orası Charleston'da bir kurumdur."

"Hayır değil," diyorum. "Reşit olmayan üniversite çocuklarının Jäger bombası yapmaya gittiği bir yer. Musluklarında o olduğunu biliyorsun, değil mi? Jägermeister? Prensip olarak, o ölüm çamurunu içmeyi teşvik eden yerlere gitmiyorum. Bu sadece... yanlış."

"Her yönden yanlış demek istiyorsun." Eva elime uzandı ve beni kapıya doğru çekti. "Hadi. Jäger bombalarının ilk turu benden. Ve evet, bu sefer ödememe izin veriyorsun."

"Bunu göreceğiz," diye homurdanıyorum, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdiğini hissetmenin ani şokundan sonra aletime uslu durması için sessiz bir yalvarış gönderiyorum. Eli sıcak geliyor.

Doğru.

Yemin ederim, bazı anlar gerçekten de on yıldan daha uzun bir süre önce kaldığımız yerden devam ediyormuşuz gibi hissettiriyor.

Fedai bizi içeri almadan önce kimliklerimize zar zor bakıyor - "evet, siz kesinlikle yirmi bir yaşından büyüksünüz"- ve sonra Eva beni bir kat merdivenden, sonra diğerinden yukarı çekiyor. İçerisi bayat bira gibi kokuyor, kızarmış bar yemeği kokusu da var.

Çok güzel.

Yukarı tırmandıkça bas sesleri daha da yükseliyor. Sonunda bir bar-dans pistine açılan açık hava verandasına çıkıyoruz. Her yerde DJ'in çaldığı şarkıya göre kafalarını sallayan insanlar var.

Bunu fark ettim. Yeni Gucci oxfordlarımın tabanları yere yapışıyor olsa da - Yüce Tanrım, bu da *ne?* - tüm yüzümün bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum.

Şarkı Ludacris'ten "What's Your Fantasy".

Sadece Eva ve benim sınavlarımıza çalışırken erteleme yöntemi olarak birinci sınıfın bahar döneminde ezberlediğimiz şarkı. Kız rollerini o yapardı. Ben de erkekleri. Bazen sırf birbirimize hava atmak için yer değiştiriyor, şarkı sözlerini coşkuyla canlandırıyorduk.

O zamanlar partilerde popüler bir cazibe merkeziydik.

Eva hemen omzunun üzerinden bakar. Hoparlörlerden yükselen iğrenç şarkı sözlerini ağzına *alıyor*. Espresso kahvesi gözleri meydan okumayla parlıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten oraya gitmek istiyor musun?"

"Evet," diyor ve omuzlarını ritme göre hareket ettirmeye başlıyor. "Neyin var göster bakalım, Bay Takım Elbiseli ve Kravatlı."

Bir sonraki mısrayı uçararak okuyorum, hiçbir şeyi kaçırmadan. Gülüyor ve lanet olsun, onu kendime çekmek ve dilimi ağzına sokmak istiyorum.

Hâlâ o iğrenç şarkı sözlerini söyleyen o pis ağız. Onu yalamaktan kaçınıyorum. Bu on dokuz yaşındaki azgınlığın yaptığı bir şey. Otuz iki yaşındaki babalar hâlâ iş kıyafetleri içindeyken biraz daha edepli olmalıdır. Değil mi?

Şarkı bitiyor. Eva, çantasından cüzdanını çıkarmak için elimi bırakarak bara doğru ilerliyor. Hala onun dokunuşunun anısıyla çınlayan elimi sıkıca barın üzerine koyuyorum. Ama barmene el sallarken ona yakın durmaktan kendimi alamıyorum, önüm arkasına dönük.

Etraftaki herhangi bir pisliğe kesin *geri çekil* titreşimi verecek kadar yakın.

Eğildim. Kulağına mırıldanıyorum, "Lütfen bana Jäger konusunda şaka yaptığını söyle."

Eva iki Corona sipariş ediyor ve dönüp birini bana uzatıyor. Bira buz gibi, limon parçaları ağzıma yapışıyor. Genelde alkolün yanında meyve sevmem. Ama bu gece Eva'nın şişedeki misket limonunu yaladığını görmek istiyorum.

"Elbette öyleydim. Eğlenceliyim ama mazoşist değilim, cumartesi günümü kusarak geçirmek istemiyorum. Şerefe." Şişesini benimkine değdiriyor.

"Neye kadeh kaldıralım?"

Gözleri gülümsüyor. "Eski arkadaş mı?" "Ama biz hiç arkadaş olmadık."

"Düzeltiyorum: Biz her zaman arkadaştık. Her zaman bundan daha fazlasıydık."

"Şerefe." Şişeleri tekrar çingırdatarak birayı yudumluyorum. Çok lezzetliydi. Ferahlatıcı, misket limonundan dolayı biraz ekşi. "Seni görmek gerçekten çok güzel Eva. Buna ihtiyacım vardı."

Yudumunu yutuyor ve lanet olsun, dili dudaklarının arasına dalıyor, ağzının köşesinden biraz limon yakalıyor.

İlk buluşmada seks çok mu fazla, çok mu erken? Bir arkadaş istemek.

"Ben de öyle. Arkadaşımla kardeşinin birbirlerine sırılsıklam aşık olmalarının yanı sıra birlikte bir bebek sahibi olmalarını hâlâ hazmedemiyorum. Dünya küçük."

"Sana söyledim. Bana yıldızlar çarpışmış gibi geliyor."

Eva bir yudum daha alır. Bara bakar.

"Ne?" Göğsümün içinde bir burkulma hissederek soruyorum. Kahretsin, çok mu sert konuşuyorum? Sarhoş değilim, henüz değilim ve kesinlikle özensiz değilim. Sadece dürüst olmaya çalışıyorum. Oyun oynamayı ya da soğukkanlı davranmayı boşver. Bunlar omurgasız pislikler içindir.

Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu. Bunu *hissetmeyeli*. Bu ilgi ve uyarılma seviyesine yakın bir şey.

Risk sermayedarı olmanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da doğru hissettiren şeylerin parmaklarınızın arasından kayıp gitmesine izin vermemeniz gerektiğidir.

Belki de bunu bir süre önce öğrenmeliydim.

Eva'yı ilk kez bırakmadan önce.

Eva başını sallıyor, gözleri benimkilerle buluşmak için hareket ediyor. "Hiçbir şey. Biz sadece- Ford, hadi ama. Sen ve ben mi? Artık asla çalışamayız."

Bu işaret fişegi tam bir yangına dönüşür. "Neden olmasın?"

"Çünkü" diyor gülerek. Sanki cevap en bariz şeymiş gibi. "İlk çıktığımızda nasıl bir ahmak olduğunu unutmak zor. Ve şimdi her şey farklı. Biz farklıyız."

"Şey, evet. Ama senin dediğine göre, bu iyi bir şey değil mi?"

Ama o daha cevap veremeden, Ginuwine'in "Pony" şarkısının açılış nağmeleri barda yankılanır. Eva'nın gözleri büyür. Dudakları birasının ağzında bir gülümsemeye dönüşür.

"Dostum. Bu şarkıda dans etmeden duramayız. Hadi," diyor ve bara birkaç banknot atıyor.

Onun aklını almak istiyorum. Bana bir daha asla "ahbap" dememesini söyleyeceğim. Üniversite çağındaki hallerimizden farklı olmamızın bizi yetişkinler olarak neden uyumsuz yaptığı konusunda onu zorlamak. Çünkü bundan hoşlanıyorum ve sadece birkaç saattir birlikte olmamıza rağmen onu tekrar görmek istediğimi biliyorum. Yarın. Bana izin verir vermez.

Ama aynı zamanda sahiplenici bir sürüngen gibi görünmek de istemiyorum. Daha sonra konuşmak için bolca vaktimiz olur diye umuyorum.

Bugüne kadar yapılmış en iyi R&B'lerden bazıları çalmadığında kendimi savunmak için bolca vaktim olacak.

Ben de onu dans pistine kadar takip ettim. Kıvranan bedenlerin arasından kendine bir yol açarken kollarını kaldırıyor. Müziğin iyiye gittiğini fark eden sadece biz değiliz; piste bir sürü insan akın ediyor ve pist kalabalıklaşıyor.

Umursadığımdan değil. Uzak bir köşede, DJ'e yakın bir yer buluyoruz. Bas o kadar yüksek ki göğüs kafesimde hissediyorum. Yakındaki vantilatörün hava üflemesine rağmen, hava cehennem gibi sıcak. Ceketimi ön koluma geçirdim. Yakındaki bir kabinin arkasına koyuyorum. Umarım işimiz bittiğinde orada olur - bu benim en sevdiğim ısmarlama takım elbiselerimden biri.

Sonra Eva bana doğru dönüyor ve birden çok yakınlaşıyoruz. Göğüsleri göğsüme değiyor ama hareket etmeyi bırakmıyor. Gülümsüyor, alt dudağını ısıyor. Şarkı sözlerini söylerken kaşlarını çatıyor. İlk tanıştığımızda sahip olduğu aynı kendinden emin ritimle dans ediyor.

Gözleri hep benim üzerimdeydi. Beni teşvik ediyordu.

Yetişebilirsen yetiş, dediler. Beni kravatımdan yakaladı ve düğümü çözdü.

"Nakde çeviremeyeceğin bir çek yazma," diye takılıyorum.

Cevap olarak Eva arkasını döndü ve kışını kasıklarına sürttü. Kravatımı omzunun üzerinden tutuyor.

"Tanrım," diye inliyorum.

Sesi beni duyacak kadar yüksek olmalı, çünkü omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. "Çok mu fazla?"

Biramin kalanını boşaltıp yakındaki bir çıkıntının üzerine koydum ve ellerimi kalçalarına koydum. Onu sertçe kendime doğru çekiyor, ben de hareket etmeye başlarken kışının tatlı kıvrımlarına rehberlik ediyorum.

"Asla," diyorum kulağına. "Ayak uydurabilirim." "Göster bana."

Viskinin, biranın ve özgürlüğün etkisi bir anda üzerime çöktü. Takım elbise giyiyorum, saçlarım özenle ayrılmış ve sorumlu-şirket-vatandaş tarzında taranmış. Dövmelerim çoğunlukla kapalı. Bakıcım ararsa diye telefonum cebimde titreşimde.

Dışarıdan bakıldığında, olabildiğince düzgün biriyim.

Ama yine de şehre gidiyorum. E-postalarımı, Bryce'ın çoraplarının bittiğini ve bu yüzden çamaşır yıkama zamanının geldiğini ya da kızımın koridorun sonundan adımı söyleyerek Cumartesi sabahı erkenden uyandırma çağrısını düşünmemek için bilinçli bir karar veriyorum.

Hiç düşünmemeye karar verdim. Sadece ritme ayak uyduruyorum, Eva'nın vücudunun benimkine karşı hareket ettiği hissine kendimi kaptırıyorum. Müziğin patlamasına.

Kalbimin göğsümün içindeki atışı.

LL Cool J'nin "Doin' It" şarkısı çaldığında Eva çığlık atıyor, kelimenin tam anlamıyla *çığlık* atıyor, havaya zıplıyor. Ben gülüyorum. Arkasını dönüyor ve kollarını boynuma doluyor. Gözleri benimkilerde, gerçekten hareket etmeye başlıyor, kalçalarını sıkı kavislerle kıvrıyor. Yandan yana, arkadan öne.

Üstümdeyken kalçalarını oynatması, sikime binmesi. Yuvarlanıyor ve sallanıyordu. Yavaş, sonra daha hızlı. Avuç içleri göğsümde düz durur, göğüsleri hareketlerine uygun olarak zıplardı.

Alt dudağımı öyle bir şiddetle ısıırıyorum ki kan tadı alıyorum.

Ve o zaman bile, gülümsemekten kendimi alamıyorum. Enerjisi ve vazgeçmişliği bulaşıcı. Ağzını açıyor ve alçalıyor, yana doğru eğiliyor. Ben de kıcıımı sallayarak diğer tarafa dalıyorum. Bu şekilde devam ediyoruz, taraf değiştiriyoruz, kollarımızı yana açarak dalıyoruz. O gülüyor, ben gülüyorum ve böyle hareket etmek, böyle eğlenmek o kadar iyi hissettiriyor ki, kendimi buna bağımlı hale getirdiğimi görebiliyorum.

Bu, hareketlerin içinden geçmenin tam tersi. Yapılacaklar listemdeki maddeleri kontrol etmenin.

Bu iyi, kirli bir eğlence ve son zamanlarda hayatımda yeterince yer almadı. İkimiz de derslerimizi her zaman ciddiye aldık. Çok çalışırdık. Ama çok da oynardık. İyi bir dengeydi.

Yol boyunca bir yerlerde, hayatımın iş kısmı, neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar oyundan uzaklaştı.

Bu gece, onu geri alıyorum.

Vücudum zonkluyordu. "I Wanna Sex You Up" çaldığında Eva üzerimde, elleri yanlarımda, parmakları ensemdeki saçlarda geziniyor.

Onu yönlendiriyorum. Ellerimi zar zor kıcının üstünde tutuyorum. Kalçalarını okşuyorum. Bana sırtını döndüğünde başparmaklarım omurgasının iki yanında geziniyor.

Gençken böyle müziklerden etkilenirdim. Sanatın her türünden etkilenirdim. Bana hissettirirdi.

O zaman her şeyi hissettim.

Sanki şu anda her şeyi hissediyormuşum gibi. Beni harekete geçiren ille de müzik değil, gerçi o da kesinlikle zarar vermiyor. Eva. Dans edişi, dokunuşu ve hareketleri. "This is How We Do It" çaldığında şarkı sözlerini söylemek için başını arkaya atması.

Nasıl da kendini tamamen o ana bırakıyor.

"Saçmalıyorsun, biliyor musun?" Ona bağıyorum.

Dudağını ısıyor, gözleriyle gülümsüyor ve başını sallıyor.

Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, parmağını gömleğimin üst düğmesinin üzerine taktı.

Düğmeyi açıyor. Bir sonraki düğmeyi de açıyor. Parmak uçları tenimi sıyrıyor. Kravatımı biraz daha gevşetirken beni terletiyor.

Evethhh, beş saniye içinde tamamen sertleşeceğim eğer-

"Saçmalıklarını da dışarı çıkar Ford. Bu takım elbisenin altında bir yerlerde olduğunu biliyorum," diyor eğilip yukarı bakarak. Sanki öpmek için yaklaşacakmış gibi başını eğiyor. *Tanrım, evet şimdi.*

Bir düğmemi daha açmasına izin verdim. Kollarımı teker teker sıvıyorum ve birkaç dövmemi ortaya çıkarıyorum. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Terden nemlenmişti.

Diğer elimi kalçasına koydum. Gözleriyle buluşuyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Elimi her seferinde bir santim aşağı indirerek gözlerini izliyorum, bana durmamı söylemesini bekliyorum. Ama durmuyor. Vücudunu benimkine daha sıkı bastırıyor. Daha fazlasını istiyor.

Tenimin içinde zaten kaynayan arzu tutuşuyor. Bir kibrit, kilometrelerce uzunluğunda bir benzin yığınınına ayarlandı.

Kıçını avuçluyorum. Yumuşak, tatlı, aynı zamanda kaslı. Sert. Elim öyle tatmin edici bir şekilde dolduruyor ki çığlık atmak istiyorum.

Onu kendime doğru bastırarak, tam istediğim yerde tutarak dans ediyoruz. Bir şarkı, sonra bir başkası ve bir başkası.

DJ elektronik bir klarnet gibi görünen bir şey çıkarıyor ve Petey Pablo'ya hoş bir armoni katıyor. Kenny G.'yi uyuşturucu kullanırken izlemek gibi.

Eva bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve ikimiz de kahkahayı basıyoruz. İçimde bir şeyler yerine oturuyor.

Dans etmeyi bırakmayacağız.

Aklımın bir köşesinde, saatin geç olduğunu biliyorum. Her şarkı bittikten sonra hayal kırıklığı beni biraz daha sıkı kavıyor. Saate bakmam lazım.

Bir an önce gitmem gerek.

Bu gecenin bitmesini istemiyorum. Neredeyse dini bir deneyim gibi hissettiriyor, eğer İsa kış okşamayı ve 2000'lerin başındaki Snoop Dogg'u sevseydi ("Drop It Like It's Hot" ve "Gin and Juice" gibi klasiklerin var olduğunu nasıl unuttum?)

Eva ile aramızda neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Kolay, anlık bağlantımız, özgünlüğe olan ortak tutkumuz da öyle. Risk almak.

Farkında bile olmadan, bu yanımla bağlantımı kaybetmiştim. Ludacris'in dövmeli aşığı ve geç saatlere kadar dışarıda olan.

Eva ile geçirdiğimiz birkaç saat bizi yeniden birleştirdi. Takım elbiseli adam ve bira içerken cesaretle bahseden adam.

Nasıl olur da bu kadını istemem?

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

EVA

Saat on bir buçukta dışarı çıktığımızda Ford'un gömleği terden şeffaflaşmıştı. Vücuduna hayal edilebilecek en lezzetli, en uygunsuz şekilde yapışıyor.

Üniversiteden beri kilo almış. Her yeri kalınlaşmış; gömleğin kumaşını zorlayan pazılar, yontulmuş göğüs. Aynı anda hem kaslı hem de zayıf bir gövde.

Girişimci bir kapitalist olabilir. Ama bir Marvel süper kahramanını oynamak için antrenman yapan bir aktörün vücuduna sahip, takım elbisesinin ceketi kocaman, kaslı bir ön kolun üzerine rahatça dökülüyor.

İçki davetini, sonra bir tane daha ve bir tane daha, kabul etmenin doğru bir karar olup olmadığını hâlâ bilmiyorum. Ama gerçekten çok iyi vakit geçirdiğimi biliyorum.

Üniversitede bana davranış biçiminden dolayı içtenlikle ve derinden pişmanlık duyduğunu biliyorum. On yıl sonra bu kadar açık sözlü olacağını milyon yıl düşünsem tahmin edemezdim. Kariyerim hakkında bu kadar meraklı ve nazik. Yemek kitaplarım.

Bu Ford - bitkin bekar baba - komik, otantik ve benden ayrılan adamın olmadığı bir şekilde savunmasız.

Bu Ford çok seksi.

Buruşuk gömlek kuyruğunu pantolonundan çıkarıp kumaşı çekiştirerek hava almaya çalışırken ona bakıyorum. Hareket ettikçe ön kolundaki kaslar dalgalanıyor ve Hemingway'in *Yaşlı Adam ve Deniz'ine* bir övgü niteliğindeki dövmeli kılıçbalığı *sıçrıyor*.

"Ne?" diye soruyor beni onu süzerken yakaladığında, ağzının bir tarafı bilmiş bir sırıtişla kıvrılıyor. Gözleri ağzıma kayıyor.

Dudaklarım karıncalanıyor.

İçerideki yüksek sesli müzik yüzünden kulaklarım hâlâ çınılıyor. Sesi uzak geliyor. Biraz bulanık.

"Bir şirket yönetiyorsunuz. Bekâr bir ebeveynsin. Nasıl bu kadar formda kalabiliyorsun?"

"Sabah 5 antrenmanları. Günlük olarak kendim için yapmaya çalıştığım tek şey bu. Aklımı başımda tutmama yardımcı oluyor."

"Ve sıcak. Gerçekten sıcak kalmanıza yardımcı olur. Bu terimi kullanmaktan nefret ediyorum çünkü neyse o. Ama Ford, sen tam bir DILF'sin."

Gülüyor ve kalbimin etrafındaki boşluk bu sesle aydınlanıyor. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce bu *randevu* olayını bitirmem gerektiğini biliyorum ama çok eğleniyorum. Dışarıda bir geceye sandığımdan daha çok ihtiyacım vardı.

"Becermek istediğim baba' demenin nesi yanlış? Benim için kesinlikle sakıncası yok" diyor.

"Demek sana daha önce de DILF demişler."

"Asla önce kışını kasıklarına dayayan biri tarafından değil. Bu genellikle bana becermek istedikleri bir baba olduğumu söyledikten *sonra* olur."

Gülme sırası bende. "Hey, bana belalı diyen sendin. Ve belalılar kurallara göre oynamaz."

"Tıpkı Tom Cruise'un oynadığı her filmdeki gibi." Sesini alçaltıyor. "Adam barlarda masum kadınları akapella ile korkutan ukala bir savaş pilotu. O ise etinden anlayan ve laftan anlamayan bir yemek kitabı yazarı."

Ben bakıyorum. O da arkasına bakıyor.

Orada gördüğüm arzuyu gizlemek için hiç çaba sarf etmiyor.

Tanrım, bu adamın *isteklerinde* çok sabit ve çok gerçek bir şey var. Tenim dikenli bir sıcaklıkla titreşiyor, sanki güneş ışığını emiyormuş gibi. Enerji.

İnanç. İlk çıkmaya başladığımızda Ford bana inanmıştı. Ben markasız havlu kumaş eşofmanlarla yaşayan (teşekkürler, J.Lo) ve İngilizce diplomamla bir işe girip giremeyeceğim konusunda kendime işkence eden aptal bir ikinci sınıf öğrencisiyken bile.

Artık bana inandığı çok açık. Buna güvenmeli miyim? Yoksa mezuniyet gününde yaptığı gibi halıyı tekrar altımdan çekip alma ihtimali daha mı yüksek?

"Bu gece gerçekten harika vakit geçirdim," diyor. İleriye doğru bir adım atıyor, ayakkabıları taşlı kaldırıma takılıyor.

Öpmek için eğilecek kadar yakın.

Yap. Yapma.

Onun yerine at kuyruğuma uzanıyor - bardan çıkarken saçımı çantamdaki bir lastikle toplamıştım - ve ucunu parmağına doluyor. Küçük ama sert bir çekiş yaptı.

Bu, içime ısı şimşekleri göndermeye ve amımın zonklamasına yetiyor.

"Dürüst olacağım," diye devam ediyor. "Şu anda benimle eve gelmeni... Tanrım, uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum Eva. Ama ben bir centilmenim, bir kere."

Beni eve götürmek istediğini itiraf ettiğinde vücudum alevler içinde kalmış olmasına rağmen, "Kalp kırıcı demek *istiyorsun*," demeyi başarıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Sana aptal olduğumu söylemiştim. Ama artık bir beyefendiyim ve aynı zamanda bir ebeveynim. Bryce söz konusu olduğunda biraz aşırı korumacı olduğumu kabul ediyorum. Resmi olmayan bir politikam var... bilmem ne olana kadar yanıma kadın almıyorum. Ama henüz eve kimseyi getirmediğim."

"Açıklamana gerek yok," diyorum. "Anlıyorum. Bence bu kadar dikkatli olman harika.

Sen kesinlikle harika bir babasın Ford."

Kaşlarını çatıyor, neon Jacob's tabelasının ışığı çenesine vuruyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Gülümsüyorum, tüm bu kırılganlık karşısında içim içime sığmıyor. Buna bayılıyorum. Cesaret ona çok yakışıyor.

"Öyle olduğunu biliyorum. Ne yaparsan yap, her şeyini veriyorsun. Elinden gelen en iyi DILF olmaya çalıştığını garanti ederim."

Tekrar gülüyor. "Teşekkürler. Bunu takdir ediyorum. Yeniden tam zamanlı çalışmaya başladığımdan beri çok fazla suçluluk hissediyorum. Sürekli kendimi sorguluyorum. Kararlarımı. Bryce'la yeterince vakit geçiriyor muyum? Bu kadar çok ekran karşısında vakit geçirmesine izin verdiğim ya da öğle yemeğini başkasına hazırlattığım için kötü bir baba mıyım? Sahip olduğu tek şey benim. Ailem çok yardımcı oluyor ve dadımız Hannah gerçekten harika biri. Ama ben onun ebeveyniyim. *Tek* ebeveyni. Günün sonunda, onu güvende tutmak benim sorumluluğum. Ona mutluluk için elimden gelen her fırsatı vermek de benim sorumluluğum."

"Ford." Elimi koluna koyuyorum. Yutkunurken adam elması sallanıyor, gözlerinde acı, umut ve o istek var. "Bu kulağa *gerçekten* çok zor geliyor."

"Öyle." Nefes alıp veriyor. "İşte bu yüzden bu gece harikaydı. Buna gerçekten ihtiyacım vardı Eva. En son ne zaman dışarı çıktığımı ve sadece... bilirsin, gevşeyip eğlendiğimi hatırlamıyorum. Bunu tekrar yapmak istiyorum. Bu yüzden seni bu gece eve götürmeyeceğim, götürmemek beni öldürse de"- elini saçımdan çekti ve cebinden telefonunu çıkardı-"Numaranı alacağım. Lütfen."

Kalbim duygularla kabarıyor ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu anlayamıyorum.

Güzel, çünkü bu muhteşem, cömert, takım elbiseli seksi DILF beni tekrar görmek istiyor?

Kötü, çünkü ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum ve güvenebilsem bile bunun ikimiz için de hayal kırıklığıyla sonuçlanacağını biliyorum?

En iyi senaryo, harika vakit geçiririz ve belki de harika seks yaparız.

En kötü ihtimalle, kalbim tekrar kırılır. Ya da ben onunkini kırarım. Beni ne kadar incitmiş olursa olsun, bu iyiliğine asla bilerek karşılık vermem.

Mantıklı aklım bana aptallık ettiğimi söylüyor. Çok ileriye düşündüğümü. Çok fazla varsayım yaptığımı. Ford numaramı istiyor, evlenmek için elimi değil.

Yine de, başladığımız hiçbir şeyin -yaptığımız hiçbir şeyin- bir yere varmayacağını bildiğim halde onu yönlendirmek istemiyorum. İyi bir adam olduğu belli olmaya başladı.

On yıl önce benden ayrılan adamdan çok daha olgun ve açık fikirli bir adam.

Dans edebilen bir adam.

Birkaç saat içinde bana her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissettiren kişi. Yemek kitabım. Everest Dağı.

Onu.

Onunla mücadele etmek istiyorum.

Gözleri yine ağzımda. Belki de hepsi budur. Şehvet.

Şehvet duyabilirim. Güven gerektirmez. Bağlılık gerektirmez.

Numaram aceleyle ağzımdan dökülüyor. Tüm bu süre boyunca, zihnim "*Ne yapıyorsun?*" diye çılgılık atıyor.

Gitmeliyim. Ama hareket edemiyorum. Orada durup bekliyorum.

Ford telefonunu cebine geri soktu. Gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Sadece mesaj attım, böylece aradığımda numarayı tanıyacaksın" diyor.

Alay ediyorum. "Nakde çeviremeyeceğin çekler yazma." "Onu bozduracağım Eva. İnan bana."

İnanıyorum.

Ona aramamasını söylemeliyim. Ona numaramı silmesini ve Cuma gecesi eğlenecek başka birini bulmasını söylemeliyim.

Onun yerine beklerim.

Devasa siyah bir SUV, dörtlüleri yanıp sönerek kaldırıma yanaşıyor. Bir çeşit limuzin servisine benziyor.

Ford başını eğiyor. "Benim Uber'im. Eve, bakıcıya gitmem gerek. Seni yolda bırakabilir miyiz?"

İçindeki girişimci kapitalist ortaya çıkıyor - onun için sıradan bir Uber X yok. Beş kat daha pahalı olan siyah araba servisini almak zorunda.

"Hayır. Buradan  blok ötede oturuyorum. Sadece yürüyeceğim." "Emin misin?"

"Eminim. Seni daha fazla bekletmek istemem. Geri dnmelisin."

Yine de gğşmn içindeki şey hayal kırıklığıyla geriliyor. Kendime tam da bu yüzden çocuklu erkeklerle ıkmadığımın hatırlatarak bu hissi uzaklaştırıyorum. Programa bağlılar. Bakıcılar. Mide böcekleri, grip, ayak ve parmak hastalığı ya da o iğrenç hastalığa her ne deniyorsa.

Tekrar söylüyorum, yargılamıyorum. Ebeveyn olmayı gerçekten seven ve anne ve baba rolleriyle tatmin olan pek çok insan tanıyorum. Sadece bu yolun bana göre olmadığını biliyorum. Kendinizden çok fazla vazgemenizi gerektiriyor. Ve bu tür bir fedakarlığın sonuçlarını ilk elden gördüm.

"Bu gece gelmene sevindim Ford."

"Ben de." Gözlerini arıyor. "Aradığımda açacak mısın?"

Beni hayalet gibi göreceğin hissine kapılıyorum."

"Hayalet mi? O Ludacris şarkı sözlerini söyledikten sonra mı? Bu zor olurdu.

Gerçekten zor. Yine de zor şeyler yapmak benim tarzım, yani..." Kurt gibi sırıtıyor. "O da öyle dedi."

Glyorum, karnınızı kavrayan ve bırakmayan derin bir kakhaha.

Ford kollarını uzatarak gömleğinin kumaşının gğşnn üzerinde daha da gerilmesine neden oldu. "Sana sarılmayı teklif ederdim ama şu anda her türlü bataklığı yaşıyorum. Bataklık kıcı. Bataklık kasıkları. Bataklık gömleği diye bir şey var mı? Öyle bir şey olmalı."

Sırıtarak el salladım. "Git bakıcını rahatlat. Sonra görüşürüz."

"İyi geceler, Eva."

"İyi geceler, Ford."

O arabaya doğru dönüyor, ben de eve doğru dönüyorum. Vızıldıyorum. Işık ve enerjiyle, biriyle gerçekten iyi anlaştığınızı anladıktan sonra hissettiğiniz türden.

Hayal kırıklığıyla da. Geçmeyecek. Ford'un Henley'nin barında bana arkadan çarptığı an ile şu an arasında çok şey oldu. Konuşmalar, itiraflar. Taşlamalar.

Daha fazlasını istemek için mazoşist olmak gerekir. Ama yine de istiyorum. Gece bir şekilde tamamlanmamış gibi hissediyorum. Bu da aynı anda hem gülünç derecede romantik hem de son derece sinir bozucu.

"Bekle-bekle, Eva-"

Ford'un sesini duyunca midem bulanıyor. Güçlü ama nazik parmakları dirseğimi sarıyor ve sonra kolumu nazikçe çekiştiriyor. Onunla yüzleşmek için dönüyorum, kollarım şaşkınlıkla yarıya kadar kalkıyor. Nabız derimin içinde atıyor.

"Bekle." Gözleri benimkilerle buluşuyor. Onun gözlerinde gördüğüm soruyla midem yine bulanıyor.

Dudaklarım ayrılıyor.

Gerçekten yapmamalıyım. Ama yalnızım.

Tahrik oldum. Meraklıyım.

Ayak parmaklarımdan üzerinde yuvarlanarak ona cevabımı veriyorum. Ön kollarım omuzlarına düşüyor.

Hiç vakit kaybetmiyor. Bir elini yüzümde gezdiriyor ve başını eğiyor, eğilirken boynunu büküyor.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdığı anda gözlerim kapanıyor.

Yumuşak ve sıcaklar. Çok yumuşak.

Teninin kokusu kafamı dolduruyor. Tıraş sonrası, neredeyse ardıc gibi kokan bir ipucu ile kesilmiş. Odunsu. Misk gibi.

Öpücük hemen *iyi* geldi. Ağzının eğimi, saçlarımda gezinen parmak uçlarının verdiği his, dudaklarının narenciye tadı... Ne yaptığını bildiğini hemen anlıyorum.

Ford'da hayran olunacak çok şey vardı. Ama en çok sevdiğim şeylerden biri adamın öpüşme şekliydi. Onu günlerce öpebilirdim - ve öptüm, sadece gençlerin yapabileceği şekilde - ve yine de doyamadım.

Yaşlandıkça daha da iyi oldu. Dudaklarını nazikçe ama ısrarla benimkilerin üzerinde gezdiriyor. Sadece biraz sıcaklık. Ağzının dikişi benimkini buluyor, beni açıyor, okşamasını karşılamak için yükselmem için beni cesaretlendiriyor. Tüyleri çeneme takılıyor.

O sırada başımı ellerinin *arasında* tutuyor, sanki "*Yanımdayım, buradayım, bunu ben de hissediyorum*" der gibi.

Dilimi ağzının içinde yalıyorum, ucunu alt dudağının içini okşamak için kullanıyorum. İnliyor, meme uçlarımı titreten alçak, sessiz bir şey ve iyiliğime karşılık veriyor. Beni yavaşça kucaklıyor. Sanki dünyada çok vaktimiz varmış gibi beni yudumluyor, oysa bakıcısını geç bırakmasına yaklaşık yedi saniye var.

Ford vücudunu benimkinin içine yuvarlıyor, bükülmüş kollarımı aramıza hapsediyor. Onun tarafından kuşatılmış hissediyorum. İkimiz tüm evrenin merkeziyiz, dünya bu sabit noktanın etrafında daha hızlı ve daha hızlı dönüyor. Ağızlarımızın birleştiği nokta.

Onun tarafından kaldırıldığımı hissediyorum. Baş döndürücü derecede derinleşen bu öpüşmeyle, birbirimizi tamamen yutana kadar. Başlar dönüyor, nefesler kesiliyor.

Sıcaklık bacaklarımda arasında ağır ve yoğun bir şekilde sarılıyor ve bir an için bu adamla eve gidebilmeyi her şeyden çok diliyorum. Çaresiz kaldığım şeyin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ama her ne ise, bana onu veriyor. Hem de fazlasıyla.

Eli boynumun bir tarafını okşarken eğilip dişleriyle diğer tarafını ısırıyor. Keskin bir nefes alıyorum, sıvılaştan merkezimde hisler yükseliyor.

Tanrım, bu adamın bana dokunma şekli. Parmak uçlarındaki bilmiş enerji, ısrarındaki ateşli arzu parıltıları.

Oh, yapmamalıyım. Yapamam. Bunu tekrar yapamam.

İrademin gücüyle öpücüğü keserek geri çekiliyorum. Dudaklarım yanıyor.

Her şey yanıyor ve daha önce eve gitmem gerekiyor-

Neyden önce?

Ford gözlerimle buluşurken başparmağını yanağımda gezdiriyor. Onun bakışları karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ayrıldıktan sonra yıllarca hayalini kurduğum o şaşkın, çıplak, aç bakış.

Birden o ağrıya doldu içim. Duştaki hissettiğim. Ford'un kollarına son kez girdiğimden beri yaşamadığım o lezzetli, tatlı, tedirgin edici duygu.

Tanrım, ben bir aptalım. Ben daha iyi biliyorum. Ben sadece- Ben çekilemiyorum.

Birkaç dakika boyunca sadece birbirimize baktık. Böyle bir öpücükten sonra ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Sessizliğine bakılırsa, onun da yok.

Duygular aramızda yüzüyor. İçinde boğuluyorum -ciğerlerim yanıyor, hava almak için yukarı çıkmam gerekiyor- ama *geri çekilemiyorum*.

"Seni aradığımda cevap ver," diyor s o n u n d a . Sesi zımpara kağıdı gibi.

Eğiliyor, beni yine o orman kokusuyla çevreliyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor. Beni kendine çekiyor. Hızlı ve sıcak.

Dizlerimden biri büküldü. İçimdeki her şey bükülüyor.

Ford'un şık takım elbisesi ve şık ayakkabılarıyla süslü Uber'ine binişini izliyorum. İçimde bir arzu nabzı atıyor, mideme yerleşiyor.

tuğla.

Birlikte bir gece geçirdik ve ben şimdiden bu kalp kırıcıyı o kadar çok istiyorum ki canım acıyor.

Kahretsin.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

EVA

Sophie kapının gıcirtısıyla başını kaldırdı. Saçlarını hızlıca savurarak omuzlarını dikleştirdi.

Ne olursa olsun Lord Hazretleri'nin buz gibi tavrını kıracaktı. Kibirli, mesafeli aristokrati oynamış olabilirdi. Ama onun kollarında bayılırken -ve evet, kesinlikle bayılmıştı, aksini iddia etse de- tamamen farklı bir yaratık görmüştü. Onu ele veren gözleri olmuştu. Yüzüne düşen gözler sıcaktı.

İlgileniyoru

m.

Savunmasız

.

Lord Hazretleri eşikte onu selamladı. Tanrım, pantolonu ve yeleğiyle çok yakışıklı görünüyordu. Saçları siyah bir kurdeleyle geriye taranmıştı. Temiz, düzenli ve kontrollü görünüyordu.

Yine de onu mahvedecekti. İçinden bir ses o cilalı kaplamanın altında bir canavar olduğunu söylüyordu.

"Kocanız olarak görevlerimi yerine getirmeye geldim," dedi, sesi dikkatle eşitti. "Gecenizin geri kalanını huzur içinde geçirebilmeniz için çabuk olacağım."

Neden onu uzakta tutmaya bu kadar kararlıydı? Öğrenecekti.

Yataktan kalkarak ona yaklaştı. Gözleri onun çıplak bedenine takılınca bir ses çıkardı -bir inilti, bir hırıltı ya da bir homurtu gibi bir şey-.

Aynı ilgiyle parlayan gözler. "Madam, çok edepsizsiniz."

"Ya hızlı olmasını istemiyorsam?"

Gözlerini kırptırıyor, kadın karşısında dururken burnundan sıcak nefesler geliyordu. Cesurca göğüslerine bakmamaya çalışıyordu ve başarısız oluyordu. Meme uçları onun dikkati altında ağrıyan noktalara sertleşti.

Tekrar inledi.

"Ya acele etmek istemiyorsam?" Kadın uzandı ve adamın saçındaki kurdeleyi çekiştirerek omuzlarına doğru saldı. Modaya uymayacak kadar uzun, tatlı bir kalınlıktaydı. Adamın çenesindeki bir kas seğirdi ama ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Ya benimle sevişmeni istersem?"

Ona ateşli bir bakış fırlattı. "Sana bunun bir aşk hikâyesi olmadığını söylemiştim." "Aşka karşı olan bu kan davan nedir?" Parmaklarını saçlarının arasından. Çenesi şimdi zıplıyordu.

"Aşk bir oyundur. İyi ve düzgün insanları aptal yerine koyan acımasız bir oyun."

Aha. Demek korkuyordu. İncinmişti -ya da değer verdiği biri incinmişti- ve şimdi aşkın acı olduğuna inanıyordu. Bir oyuncak. Bir tuzak.

"O zaman şanslısın." Diğer eliyle göğsüyle oynamaya başladı. Meme ucunu başparmağı ve parmakları arasında sıkarak bacaklarının arasındaki ihtiyacın daha sıcak atmasını sağladı. "Oyun oynayacak yeteneğim yok."

Gözleri artık alevlerle parlıyordu. Buz gitmişti.

"Beni kızdırıyorsun," diye bağırdı.

Başını iki yana salladı. "Ben sadece ne istediğim konusunda sana karşı dürüst oluyorum. Oyun yok. Yapmacıklık yok. Tek istediğim karşılığında senin de bana karşı dürüst olman. Bana ne istediğini söyle, Edward."

Bir süre ona baktı. Sonra bir kez daha. İfadesi kesinlikle öldürücüydü.

"Seni becermek istiyorum," dedi sonunda. "Çünkü bunu yaptığımda, sevgili Sophie, o kadar iyi ve sert yapacağım ki, bacakların jöleden başka bir şey olmayacak. Sonra da baygınlık geçiren sen olacaksın."

Ona baktı. Vücudu vahşi bir arzu dalgasıyla yükseliyordu. "İyi bir baygınlığa ne kadar bayıldığımı biliyorsun."

Alçak, vahşi bir sesle hırladı ve ağzını onunkine yapıştırdı. Öpücük derin ve cezalandırıcıydı.

Bayıldı.

Bir elini bacaklarının arasına uzatıp küt uçlu parmaklarını ıslaklığına batırmasını daha çok seviyordu.

"Ahlaksız," dedi onun dudaklarına karşı. "Dürüst," diye karşılık verdi.

Telefonum çalmaya başladığında sesli kitap kesiliyor.

Cumartesi sabahına edebi bir vuruşla başlamak gibisi yoktur.

Baş ağrısı, midemi kemiren bir ağrı ve bacaklarımın arasında ısrarlı bir zonklamayla uyandım. Dün gece eve geldiğimde iç çamaşırımı bile çıkarabilirdim, o kadar tahrik olmuştum ki.

Vibratörümle yaptığım hızlı ve uykulu bir randevu sayesinde bunu hallettiğimi sanıyordum. Ama sonra bugün uyandığımda hâlâ ıslaktım ve hâlâ çok azgındım.

Ford kara büyüsünü yapıyor. Sadece dokunuşunu, öpüşünü *hatırlamak* bile beni harekete geçirmeye yetiyor.

Ben *de Marki ile Evliliğim*'i dinleyeyim dedim. Kendime gelmeme yardımcı olur. Belki biraz daha az yalnız hissetmeme de yardımcı olur. Eğer yatağında gerçek bir erkekle uyanamıyorsam, atı gibi asılan ve ellerini iyi kullanan hayali bir Markiz onun yerini tutabilir.

Genelde telefonuma bu kadar erken cevap vermezdim ama annem arıyor. Bana bu sabah kahvaltı hazırlayacağını ama babamın erken çıktığını söyledi.

ve Őimdi bir sűrű yiyeceęi var ama misafiri yok ve yemek yapacak kimsesi yok. Alex ve ben gelmek istemedikęe.

Dűrűst olmak gerekirse, bu sabah bir blog yazısı yazabilmek ve yemek kitabım űzerinde biraz ęalıřabilmek ięin sokaęın ařaęısındaki kafeden bir Őeyler alacaktım.

Son teslim tarihim yaklařırken, bu iře geręekten bařlamam gerekiyor. Sadece geętięimiz hafta, okuyuculardan ne zaman ęıkacaęını soran bir dűzine e-posta aldım. Her birini okurken ięim daraldı. Onlara, řu an itibariyle, kitabı űnűműzdeki yıl bu zamanlarda yayınlamayı umduęumuzu sűyledim.

Ama annemin sesi sersemlemiř gibi geliyor. Ayrıca hâla aęım ve biraz akřamdan kalmayım. Artık otuzlu yařlarıma geldim, űę dűrt ięki bazen bunu yapıyor. Ne kadar űzűcű deęil mi?

Benim de kafam karıřtı. Dűn gece Ford'la ve o űpűcűk-

Bu beni garip, ağrılı ve yalnız hissettiriyor. Biraz rahatlamaya ihtiyaım var. Ve biraz yemek.

Biraz rahatlatıcı yemek.

şanslıyım ki, rahat yemekleri en iyi yapan kadınla aynı şehirdeyim. Annemlerin evine girdiğimde annem mutfaktaydı. Alex'e de mesaj attım, o da ęoktan gelmiş, moka makinesinde nűkleer kahve yapıyordu. Tencere ocakta. Koku kafama vuruyor. Rahatlayarak ağlamak istiyorum.

Minnettarlık da űyle. Uzakta yařarken geręekten űzledięim Őeyler bunlardı. Anneme sarılıyorum.

"Babam bu sabah kaçta ęıktı?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum.

"Yediden űnce," diye yanıtlıyor.

Onu biraz daha sıkıyorum. O da beni sıkıyor, geri ęekilirken kaşlarını ęatıyor.

"Her Őey yolunda mı? Biraz yorgun gűrűnűyorsun," diye soruyor. "Evet, iyiyim. Evet, iyiyim. Sadece dűn gece geę yattım."

"İyi bir Şeyler buldun mu?" Alex bana bir kupa uzatarak soruyor.

"Hayır," diyorum, o kahveyi doldururken gözlerimi fincandan ayırmamaya dikkat ederek. "Eski bir arkadaşım ile takıldım. Çılgınca bir şey değil."

"Eski dostum." Alex kendi bardağını dolduruyor ve dudaklarına götürüyor. "Bu arkadaş Ford Montgomery olabilir mi?"

Midem bulanıyor.

"Um," diyorum.

"Ford Montgomery mi?" Annem, ağzı küçük, şaşkın bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bu ismi birkaç hafta içinde ikinci kez duyuyorum."

Alex'e bir bakış attım. "Bu parçaları nasıl bir araya getirdin?"

"Kolay." Omuz silkiyor. "Geçenlerde Julia için bir parti düzenledin. Grey de orada olacaktı, kardeşinin ve iş ortağının da orada olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündüm. Hepiniz bir barda falan mı öpüştünüz? Sen ve Ford yani. İkinizin arasında her zaman çılgın bir kimya vardı. Seni suçlamıyorum. O çok ho-"

"Hayır Alex, barda öpüşmedik."

Sokakta öpüştük. Çünkü biz böyle klasız.

"Gülümsüyorsun," diyor Alex. "Ah, evet, siz kesinlikle biraz tükürdünüz, değil mi?"

"Alex," diyor annem, bir uyarı gibi. Ama gözleri merakla parlıyor. "Kahvaltı için ne yapmamı istersiniz? Bugün konuşacak çok şeyimiz var gibi görünüyor, bu yüzden bizi devam ettirmek için iyi bir yiyeceğe ihtiyacımız olacak."

"İyi sohbet için iyi yemek," diyorum. "Bunu sevdim anne."

"Kibar sohbet," diyor Alex'e bir bakış atarak.

Kız kardeşim ellerini kaldırdı. "Ben yokum o zaman. Muhteşem huysuzun etrafında çok fazla takılıyorum, bana da bulaştı ve artık klinik olarak nezaket ve sabırdan yoksunum."

"Tükürük değiş tokuşundan bahsetmişken," diyorum. "Sen ve bu muhteşem huysuzun o yöne doğru gittiğinizi biliyorsun, değil mi?"

"Yemek, millet," diyor annem bitkin bir şekilde. "Yemeğe odaklanalım."

Kupamı yere bıraktım. "Peki. Peki ya migas, ya da frittata, grits..."

"Ben ırmik diyorum!" Alex cevap verir, kilere doğru yönelir.

"Oooh!" Ford'un annemin eskiden yaptığı ırmik güveciyle ilgili yorumunu hatırlayarak söylüyorum. "Şu ırmik güvecine ne dersin anne? Hani şu brunch'ta yediğimiz sosisli, peynirli ve mantarlı olan. Senin için tamamen korkunç ve tamamen lezzetli."

Hatırladıkça midem gurulduyor. Babam ailedeki ünlü aşçıdır. Ama evimizde yemek pişiren kişi annemdi. Annesinden miras kalan Meksika tariflerinden kız kardeşimle benim çocukken yediğimiz Amerikan ve Lowcountry klasiklerine kadar pek çok şey yapardı.

Bunu her gün yaptı. Otuz yıldan fazla bir süredir bizim için yemek pişiriyor. Tıpkı bu sabah bizim için pişirdiği gibi.

Boğazım düğümleniyor. Lanet olsun, ne zamandan beri akşamdan kalmalık beni duygusal yapıyor?

"Bunu uzun zamandır yapmamıştım," diyor annem. "Uzun zamandır sadece baban ve ben yapıyorduk-"

"Bize gösterecek misin? Güveç nasıl yapılır?" Daha önce sormadığım için zihinsel olarak kendimi tekmeleyerek söylüyorum. Size domuz poposunu ne kadar süre tütsüleyeceğinizi, hindi, göğüs eti ya da tavuğunuzu en iyi şekilde tamamlaması için ovmanızı nasıl değiştireceğinizi söyleyebilirim. Maksimum lezzet ve nemlilik elde etmek için en iyi odun yongası kombinasyonunu. Ev şefleri için en iyi tütsüleyiciler.

Ama annemin tariflerinden hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum. Çok sevdiğim için bana ders vermesini istediğim arroz con *pollo* hariç. Bunun dışında, beni kelimenin tam anlamıyla hayatta tutan ve bugün olduğum yarı işlevsel yetişkin haline gelmemi sağlayan yemekler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Annemin yemeklerini daha önce sormamış olmam benim hakkımda ne söylüyor?

Ama annem harika bir insan olduğu için sadece gülümsüyor. "İkinize de göstermek isterim. Alex, bir iyilik yap ve bir kutu tavuk suyu getir. Eva, buzdolabından tereyağı, yarım ve yarım ve şu kaşar bloğunu -sanırım bir blok kaşarım var- getirebilir misin?"

Alex ölçerken, ben doğrarken ve annem karıştırırken, üçümüz arkadaşça sığağın ne kadar korkunç olduğu ve Kardashian'ları sevmekten ne kadar nefret ettiğimiz hakkında sohbet ederken, Ford'un bulacağımı garanti ettiğı ilhamın pırıltılarını hissetmeye başlıyorum.

Dün gece ona inanmamıştım. Ama şimdi, gerçekten haklı olabileceğini düşünmeye başladım.

Bu çok hoş.

Beni yanlış anlamayın, bir tütsücüye veya ocağı bakmanın yoğunluğunu seviyorum. Ama mutfakta sevdiğiniz insanlarla birlikte çalışmak için söylenecek bir şey var. Çığır açan ya da devrim niteliğinde olmayan ama rahatlatıcı tarifler yapmak. Kalabalıkları memnun eden.

Annem kaynamakta olan bir tencerenin içine *bolca* tereyağı atarken, tuzlu kokusu ağzımı sulandırıyor ve kendimi kocaman bir kucağı sarılmış gibi hissediyorum. Kulağı ne kadar sevimsiz gelse de.

Peynir demişken. Birkaç bardak taze rendelenmiş beyaz kaşarı tencereye atıyorum. Üçümüz de peynirin, tereyağının ve benim koyduğum yarım buçukla irmiğın koyulaşmasını izlerken ah ve ooh çekiyoruz.

Alex hızlıca tadına bakmak için bir kaşığı tencereye daldırıyor. "Tanrım, sanırım biraz önce boşaldım."

"Alex."

"Özür dilerim, özür dilerim. Sana söyledim, huysuzun etrafında çok fazla takılıyorum." "Bence iyi bir adam bulmanın zamanı geldi," diye yanıtlıyor annem.

Alex iç geçiriyor ve ilk kez onda bir endişe seziyorum. Genelde çok neşelidir. Çok mutlu-şanslı. Bu karamsarlık yeni.

"Keşke güzel olanları sevseydim," diye mırıldanıyor.

Bunun ne anlama geldiğini sormadan annem daha önce yağladığım dikkörtgen fırın kabını istiyor. Alex bir spatula yardımıyla irmiği tabana eşit bir tabaka halinde yaymasına yardım ediyor. Üzerine ufalanmış pişmiş sosis, doğranmış sarı ve turuncu biber ve biraz daha peynir koyuyorum çünkü hafta sonundayız ve neden olmasın.

"350 dereceye ayarladım," diyorum, fırın kabını fırına atarken. "Yarım saat mi? Kırk beş dakika mı?"

"Muhtemelen kırk beşe yakındır, sanırım. Peynirin üzerinde kabarcıklı bir kabuk oluşmasını istiyoruz" diyor annem.

Alex, "Kabarcıklı peynir kabuklarına *evet*," diyor. Fırını kapatırken ona beşlik çakıyorum. "Anlaştık."

Yarım saat sonra, telefonum çaldığında kupalarımızı yeniden doldurmak için cezveye uzanıyordum. Midem bulandı.

Aklıma hemen bir isim geliyor. Bir kişi.

Ford.

"Cumartesi günü bu kadar erken saatte seni kim arıyor?" Alex tezgâhtaki tabureye yerleşerek soruyor.

Telefonumu almak için aceleyle yemek masasına gittim. "Senin balmumundan yok."

"Anne, Eva bir çocukla konuşuyor."

"Ben değilim." Telefonumu aldım. Evet, Ford arıyor. Dün gece yatmadan önce numarasını kaydetmiş olabilirim de olmayabilirim de. Her ihtimale karşı.

Ekranımı aydınlatan ismine bakarken kalbim boğazımda düğümleniyor. Keşke kaç yıl önce beni ilk aradığında hissettiğim kadar sersemlemediğimi söyleyebilseydim.

Ama ben hissediyorum. Başım dönüyor. Hatta kıkırdıyorum. Bu da büyük bir sorun.

Şehvet. Kendime bunun sadece şehvet olduğunu söylüyorum. Sadece bir telefon görüşmesi. Varoluşçu olmaya gerek yok.

Her ne kadar takıldığımızın ertesi sabahı beni arıyor olsa da - hiç vakit kaybetmiyor, oyun oynamıyor -

Bilemiyorum. Belki de gerçekten iddia ettiği gibi bir beyefendidir. Tüm işaretler bu yönü gösteriyor.

"Eee?" Annem soruyor, dumanı tüten kupasını ağzına götürürken
d u d a k l a r ı n d a küçük bir gülümseme var. "Cevap verecek misin?"

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

EVA

Başparmağım ekranda gezinirken titriyor. Çok fazla kahve. Hepsi bu. Alex her zaman sert yapar.

"Merhaba," diyorum. Sesimdeki çıplak heyecandan irkilme dürtüsüne direniyorum. Mutfağın karşısında Alex sırtlıyor.

"Günaydın, Eva." Ford'un sesi telefonda daha da seksi geliyor. Huysuz, hırçın. "Nasıl hissediyorsun? Lütfen bugün akşamdan kalma olan tek kişinin ben olmadığımı söyle."

Bir kolumu göğsümün üzerinde çaprazlayarak ailemin meraklı bakışlarından uzaklaşıyorum ve ön kapıya doğru gülümsüyorum. "Hayır. Bu sabah kesinlikle bunu hissediyorum. Eskisi gibi parti yapamıyoruz, değil mi?"

"Hiç de değil," diye kıkırdayarak cevap veriyor. "Yaralanmaya hakaret eklemek için, diz kırışımı çekmiş olabilirim ya da olmayabilirim. Lil' Jon alçalmamızı istediğinde, sanırım biraz fazla alçaldım. Çaylakça bir hareket, biliyorum ama uzun zaman oldu."

Arka planda bir ses var. Tatlı, yüksek. Küçük bir kızın. "Baba, Lil' Jon senin arkadaşın mı?"

"Ha. Şey, evet, Bun, Lil' Jon benim arkadaşım. Ya da bana zarar verene kadar öyleydi."

Gözlerimi kırıştıırıp mutfağa doğru bakıyorum. Alex ve annem dinlemiyormuş gibi görünmeye çalışıyorlar. Tıpkı benim tüm duyguları hissetmemeye çalıştığım gibi.

Şu anda hepsi birden bana vuruyor. Heyecan. Sinir.

Ford'un kızı çok tatlı. Gerçekten sevimli. Ve onunla çok tatlı. Kendime bir tane istediğim anlamına gelmiyor. Ama paylaştıkları bağı tanık olmak çok tatlı.

"Bunun için üzgünüm," diyor Ford. "Bugünlerde babama her şeyi sormaya *çok* meraklıyız. Yemin ederim hayatım hiç bitmeyen bir yirmi soru oyunu gibi geliyor ve başka türlüünü de istemezdim."

Sırıttıyorum. "Sorun değil. Dört yaşındaki çocuklardan gelen Lil' Jon soruları kolay olmayabilir ama sen bunu bir profesyonel gibi hallettin."

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Boğazını temizliyor. Onun da biraz gergin olabileceği aklıma geldi. Ah. "Dün gece gerçekten iyi vakit geçirdim Eva ve seni tekrar görmek istiyorum. Yarın için bir planın var mı?"

"Planlar mı? Yarın için mi?" Alex'le bakışlarımızı kilitledik. Ağzında bir şeyler geveliyor -en azından ben gevelediğini düşünüyorum- *ona seninle yatmasını* söyle. "Pek sayılmaz, hayır. Planım yok."

"Grey ve Julia Bryce'ı bir günlüğüne götürmeyi teklif ettiler. Sanırım bebeğin yaklaşan gelişinden korkuyorlar ve tırnak içinde 'kendilerini ebeveynlik gerçeğine hazırlamak' istiyorlar. Grey'e kendini hazırlamak diye bir şey olmadığını, bunun tamamen tavadan çıkıp ateşe girmek olduğunu söyledim. Beni dinlemedi. Her halükarda, tüm öğleden sonra boşum. Havanın iyi olması gerekiyor. En azından yağmur yok. Belki seni tekneyle gezdirebilirim diye düşünüyordum."

Göz kırpıyorum. Bugün yüzüncü kezmiş gibi geliyor. "Teknen mi var?"

Cevap verirken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Gerçekten de bir tekne var. Ve seni onunla gezdirmek istiyorum. Bir soğutucuyu birayla doldurup oradan devam ederim diye düşündüm. Lütfen hepsini tek başıma içmek zorunda bırakma beni. Birkaç taneden fazla içersem gerçekten öleceğimi biliyorum."

Bana buz gibi bir bira uzatırken gömleksiz ve bronzlaşma yağıyla parıldayan Ford'un görüntüleri kafamı dolduruyor.

Bununla başa çıkıp da bazı duygulara kapılmamam mümkün değil.

Mümkün değil.

Dürüst olalım, hayır diyebilmem de mümkün değil. Bira? Tekne? Mayolu Ford?

Sadece şehvet.

Arzu ile başa çıkabilirim. Kontrol altında tutabildiğim gibi. Evet, Ford on yıl önce kalbimi kırdı. Ama o zamanlar çocuktum. Artık bir yetişkinim. Kendimi idare edebilirim. Duygularımla başa çıkabilirim ve gerekirse onları kontrol altında tutabilirim.

Ve Ford, on yıl önce beni terk eden pislikten çok farklı olduğunu kanıtlıyor.

Kafamın içinde durmadan dönen tüm sorunlardan uzakta, suda geçirilecek bir gün, kaçırılmayacak kadar güzel bir teklif.

"Çok isterim," dediğimi duyuyorum ve Alex odanın öbür ucundan bana yumruk atıyor. "Ne getirebilirim? Öğle yemeği? Soğutucuda yer ayırırsanız bir şeyler hazırlamaktan mutluluk duyarım."

Şimdiden ne yapacağımı düşünüyorum. Eğer şimdi başlarsam, domuz omzu tütsüleyebilirim. Çekilmiş domuz sandviçi yaparım. Yoksa bu çok mu fazla? Çok mu bekleniyor?

Bu, yeni yemek kitabı için bir ya da iki fikri test etmek için mükemmel bir fırsat olurdu. Keşke nereden başlayacağımı bilseydim. Ne yönde ilerlemek istediğimi.

İlhamını bulacaksın.

Ford'un dün geceki sözleri yine aklıma geldi. Belki de her şey burada başlıyor.

"Mükemmel. Bana adresini gönder, seni alırım. On bir tamam mı?"

"11 harika."

"Sadece seni ve öğle yemeği için ne yapmak istiyorsan onu getir. Geri kalan her şeyi hallettim. Havlular. Güneş kremi. Floaties."

Sırıttıyorum. "Tam bir baba."

"Evet. Utanma yok." Bir duraklama. "Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum Eva. Kendime böyle zaman ayırabildiğim pek sık olmuyor. Bir hafta sonu içinde iki kez bile değil. Yani

Kasabaya dönmüş olman benim için çok iyi bir şey oldu."

İkimiz hakkında birden fazla kez ne dediğini hatırlıyorum. *Yıldız çarpmış gibi hissediyorum.*

Fırının zili çalıyor. Tanrıya şükür. Burada derin sulara giriyoruz ve ben buna hazır değilim.

Ford ile bunu bir daha yapmaya asla hazır olmayacağım.

"Sabırsızlanıyorum," diye idare ediyorum. "Başka bir şey getirip getiremeyeceğimi bana bildirir misin?"

"Sana söyledim, ben hallederim. Sadece arkanıza yaslanıp rahatlamanızı istiyorum."

"Kulağa harika geliyor. Yarın görüşürüz o zaman."

"Yarın görüşürüz, Eva. Bu arada, başardın." "Neyi başardım?"

"Aradığımda cevap verdi."

Daha sert sırtıyorum. "Kendini fazla kaptırma, Takım Elbise ve Kravat. Daha ikinci kahvemi içiyorum, telefonumun ekranı üçüncü kahveme kadar bulanık. En azından. Adını çıkaramadım."

Bir kıkırdama daha. "Kendine bunu söylemeye devam et. Yarın saat on birde. Hoşça kal Eva."

Ona hoşça kal diyorum. Kulağımdan çektiğimde telefonum elimde sıcacıktı. Kafamı kaldırdığımda annemin masayı hazırladığını, Alex'in tabaklarımıza kocaman porsiyonlarda irmik güveci koyduğunu görüyorum. Yukarı bakıp gülümsüyor.

"Ah, evet. Yarın tükürükten daha fazlasını değiş tokuş edeceksiniz."

Annem otururken ona uyarıcı bir bakış fırlatıyor.

"Ford'un bir teknesi olması ne güzel!" diyor annem, belli ki konuyu değiştirmeye çalışıyor.

"Bunun bir yat ya da onun gibi bir şey olduğuna ne kadar bahse girmek istersin?" Alex oturur ve peçetesini kucağına yayar. "O adamın bir pezevenk olduğunu hep biliyordum."

"O bir pezevenk değil. O bir baba. Aynı zamanda sadece bir arkadaş."

"Onu bu yüzden mi 'sadece arkadaş' kutusuna koyuyorsun? Baba olduğu için mi?"

"Şey, evet. Ve birçok başka nedenden dolayı da. Mesela yüz yıl önce kalbimi kırdı."

Annem bana bakıyor ve o küçük gülümsemesiyle başını sallıyor. Onun ve babamın hakkını vermeliyim. Çocuk sahibi olmamak da dahil olmak üzere yaptığım seçimlerden dolayı bana hiç kızmadılar. Ailemde pek çok şey var - çoğu iyi, bazıları o kadar da değil - ama beni asla yargılamadılar.

Kız kardeşimin yanına oturduğumda titriyordum. Ama önce bir porsiyon, sonra bir porsiyon daha annemin ırmikli güvecini mideye indirince kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum. Güçlenmiş. Bu dünyanın dışında lezzetli. Tuzlu ve doyurucu. *Tatmin edici*. Kaburgalarınıza yapışan ve pantolonunuzu acıtacak kadar dar hissettiren türden rahat bir yemek.

Üçüncü porsiyonuma geldiğimde "Bu gerçekten çok güzel anne," diyorum. "Bunu bizim için yaptığın için teşekkür ederim. Bugün ve diğer milyonlarca kez de."

Alex, "Anne, sen en iyisisin," diye ekliyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyor şımarık bir omuz silkmeye. "Siz ikiniz bana sahip olduğunuz için şanslısınız."

"Bizler. En şanslısı." Temiz tabağımı kendimden uzağa itiyorum ve acı dolu bir iç çekişle sandalyeme geri düşüyorum. O kadar doydum ki patlayacakmışım gibi hissediyorum. "Hepiniz. Yarın öğle yemeği için ne getirsem acaba? Denenmiş ve doğru bir tarif düşünüyorum ama en azından yemek kitabı için yeni bir şeyler denemek istiyorum."

Annem düşünceli bir şekilde çiğniyor. Yutkunuyor. "Taco'ya ne dersin? Tortilla yapabiliriz, ben yardım ederim."

"Oh!" Alex gözlerinin parladığını söylüyor. "Biraz balık tacosu yapabilirsin. Geçen gün Kaptan Beau'dan inanılmaz bir kiremit balığı aldım. Kavrulmuş karnabahar püresinin üzerine koydum ve fesleğenli aioli ile süsledim. O kadar lezzetliydi ki huysuz bile yedi."

Başımı sallıyorum, tarif kafamın içinde şekilleniyor. Annemin tortillaları, ızgara balık, keskin, kremalı bir lahana salatası. Belki içine bir şekilde avokado da koyarım? Ama biz yemeden önce avokado kahverengileşip lapalaşmadan bunu nasıl yapacağım?

Hiçbir fikrim yok ama birdenbire her şeyi çözme konusunda kendimi çok heyecanlı hissediyorum. İlham gelmiş gibi hissediyorum. Ki bu çok uzun zamandır olmamıştı.

"Beğendim," diyorum, kalbim küt küt atıyor. "Çok hoşuma gitti."

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

FORD

"Bunu gerçekten yapmak istediğinize emin misiniz?" Ön verandanın basamaklarını tırmanırken Julia'ya soruyorum. "Ayrıca, erken geldiğim için özür dilerim. Sanırım suya açılmak için sabırsızlanıyorum."

Hayatım boyunca düşünmeden edemediğim bu kızı görmek için sabırsızlanıyorum. Bir buluşma ve ben şimdiden Eva'yı daha fazla görmek için can atıyorum.

Julia kollarını uzatır ve Bryce'a gülümser. "Evet, kesinlikle eminiz. Burada olduğunuz için çok mutluyuz."

Kızım her zamanki gibi kalçama tünemiş, oyuncakları, atıştırmalıkları ve fazladan giysileriyle dolu ışıltılı mor sırt çantası diğer omzuma asılmış.

Bir an için suçluluk hissettim. Onu yarım saat erken bıraktığım için aptallık mı ediyorum? Tam zamanlı çalıştığım için onunla birkaç saatten fazla vakit geçirebildiğim haftanın sadece iki gününden biri olan Pazar günü onu hiç bırakmalı mıyım?

Ama sonra Cuma gecesi Eva ile takıldıktan sonra dün sabah kendimi ne kadar yenilenmiş hissettiğimi hatırladım. Hafif bir akşamdan kalmalığa rağmen. Yorgundum ama bunu hissetmiyordum. Genelde hissettiğim gibi değil. Bryce'a karşı daha sabırlıydım. O kadar ki, ikimiz için de şövaleler kurdum ve Bryce'ın sözde "yıkabilir" boyayla mutfagımı dağıtmasına izin verdim. Üç saat

Daha sonra, onun bir palmiye ağacı resmi vardı ve benim de parlak boyalı mutfak havlularıyla dolu bir çamaşır makinem vardı.

Açıkçası Eva'yla takılmak -kendime zaman ayırmak- hem bana hem de Bryce'a iyi geliyor. Onu bu şekilde bırakmak kolay olmasa bile. Teknemi en başta onun için aldım. Onu seviyor.

Yeni teyzesini de çok seviyor.

Ben de bebeğimi teslim ettim, Julia'ya kocaman sarıldığında sııttım. Julia gülümsüyor. Bryce gülümsüyor. Bir an için Rebecca'ya o kadar benziyor ki - uzun, siyah kirpikler, kocaman, dişlek bir gülümseme- nefesimi kesiyor.

"Ah," diyor Julia, hamile karnına rağmen Bryce'ı sıkarak. "Sen bilmem kim gelmeden önce kaliteli bire bir zaman geçirmemiz gerektiğini düşündük."

Bryce tek çocuk, tek torun ve tek yeğen olarak rolünde çok rahattı. Ona yeni bir bebeğin yolda olduğunu söylediğimizde gözyaşlarına boğuldu. Bizi - ailemi ve beni- kimseyle paylaşmak istemiyor, hele de bir bebekle.

Hâlâ hassas bir konu. "Bebek" kelimesinden bahsedildiğinde genellikle gözyaşlarına ve/veya histeriye boğuluyor. Bu yüzden Grey ve Julia'nın bebeğinden Harry Potter ve arkadaşlarının Voldemort'tan bahsettikleri gibi bahsetmeye başladık.

Bu saçma bir konaklama, sadece Bryce ve ben varken yapmamaya çalıştığım bir şey. Bu bebek geliyor, istese de istemese de. Ayrıca, Bryce'ın gelecekte kendi kardeşleri olmayacağını kim söyleyebilir? Daha fazla çocuk isteyip istemediğimi bilmiyorum -şu anda bir çocuk yeterince yorucu- ama bu fikre açığım.

Tüm bunlar bir yana, Bryce'ın Grey Amca ve Julia Teyze'nin evindeki gününe bir krizle başlamamayı tercih ederim. Bir kere onları ebeveynlikten korkutmak istemiyorum. Bu noktada başka seçenekleri yok gibi ama yine de.

Bir diğeri, Eva'yla bir öğleden sonrayı -iş yok, çamaşır yok, babalık görevleri yok- geçirmek için gerçekten sabırsızlanıyorum. Kim bilir ne zaman

kendime bir daha böyle zaman ayırabilir miyim?

Kim bilir Eva bana ikinci bir şans vermekten ne zaman vazgeçecek?

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Yine kendimi aşıyorum. Cuma günü onunla geçirdiğim zamandan sonra bunu yapmamak çok zordu. O öpücük, siktir *et* beni-

"Bu gülümseme de neyin nesi?"

Kardeşimin sesini duyunca gözlerimi kırıştırdım. Kapıda belirdi, dudakları bilmiş bir sırıtişla seğiriyordu.

"Ne gülümsemesi?" Diyorum, dudaklarım seğiriyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Julia kaşlarını sallar. "O bir kadın, değil mi? Siz kendi aranızda konuşun, ben bu tatlı bezelyeyi içeri götürüyorum. Burası benim için çok sıcak! Ayrıca daha yeni oyun hamuru aldım-"

"Oyun hamuruna bayılırım! Mor mu?" Bryce diyor ki.

"Tabii ki mor!" Julia cevap veriyor. "Bende de pembe var."

Gülüyorum. Bryce'ın evrenine daha fazla renk katmaya çalıştım. Genel olarak onunla birlikte cinsiyet normlarını yıkmaya çalıştım. Ama eğer mor, pembe ve/veya ışıltılı prenses temalı değilse, bunu kabul etmiyor.

Savaşlarımı seçmeyi öğrendim.

Bryce gülümseyerek ellerini sevinçle kavuşturuyor. "Tanrı seni korusun, Julia Teyze."

Gülme sırası Julia'da. Bryce'ın yanağını öpmek için eğiliyor. "Sen şahanesin. Ford, öğleden sonranın tadını çıkar."

"Onu aldığınız için hepinize tekrar teşekkür ederim."

Ellerini mutfak havlusuna silen kardeşim verandaya çıkıyor. Mayomu ve floplarımı görünce gülümsüyor. Neredeyse irkiliyorum. Ağabeyimi böyle mutlu görmek hâlâ hoş bir şok. Çok da uzak olmayan bir geçmişte, sürekli bir bulutun altında yaşardı. Yoluna çıkan herkese ve her şeye hırlardı.

Şimdi mi? Birlikte satın aldıkları yeni evde hayatının aşkına (çok hamile) brunch hazırlarken gülümsüyor.

Aşk. Bu en iyisi.

Bunu kendi hayatımda yaşamayı özlüyorum.

"Suya mı gidiyorsun?" diye soruyor. "Aferin sana. Peki yanında götürdüğün kız?"

"Aslına bakarsanız, Eva Lacy'yi alıyorum."

Grey kaşlarını kaldırıyor, gülümsemesi derinleşiyor. "Sizi duşta konuşurken gördüm. Ne hakkında olduğunu merak ediyordum. Ondan hep hoşlanmışımdır. Hafızam beni yanıltmıyorsa, seni sürekli tetikte tutardı. Ve ayrıldıktan sonra seni tamamen yıkmıştı."

Elimi başımın arkasında gezdiriyorum. Neden birdenbire utangaçlaştığımı bilmiyorum. Yeniden on dokuz yaşındaymışım gibi hissediyorum. Aşık olduğum kişinin adını duyunca bile utanıyorum.

"Evet, bu biraz da benim hatamdı. O zamanlar aklım bir karış havadaydı." "Hâlâ bazen öyle."

"Yıllardır ilk kez kafasını kendi kışından çıkaran adamdan geliyor."

Grey dudaklarını büzer. "Haklısın."

"Her neyse. Dürüst olmak gerekirse, ne hakkında olduğundan emin değilim. Eva ve ben. Ama Cuma gecesi onunla tekrar karşılaştım ve birlikte gerçekten harika vakit geçirdik. Tüm hafta sonu boyunca kafam iyiydi Grey. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum."

"Sen her zaman romantiktin. *Beni* de romantik biri haline getirdin. Sonunda senin de biraz romantizm yaşadığını duyduğuma sevindim."

Başımı salladım. "Ne kadar güzel bir his olduğunu unutmuşum.

Kabul ediyorum, zamanlama pek iyi değil-" "Nasıl yani?"

Nefesimi bırakarak, "Öncelikle, hayat son zamanlarda çok yoğun. Gerçekten meşgulüm. Hala her şeyi nasıl dengeleyeceğimi öğreniyorum.

Hayat. Dürüst olmak gerekirse, acımasız olabiliyor. Bu flört olayını nasıl sıkıştıracağım konusunda hiçbir fikrim yok. Eğer Eva ile bu yönde giderse."

Gerçekten ama gerçekten bu yönde ilerlemesini umuyorum.

"Yardıma mı ihtiyacın var?" Grey kaşlarını çatıyor. "Bana ihtiyacın olursa her zaman şirkete geri dönmeye hazır olduğumu biliyorsun."

Ona el salladım. "Hayatta olmaz. Artık kendi ailen var. Başka şeylere odaklanma sırası sende. Beni idare ettiğin yıllardan sonra en azından babalık izninde seni idare edebilirim."

"Bunu yaptığım için mutluydum."

"Tıpkı şu anda bunu sizin için yapmaktan mutluluk duyduğum gibi. Bu işi hallettim - yatırımcılarımıza, ortaklarımıza ya da her kime sorarsanız sorun. Söylemeliyim ki bu işi beceriyorum. Çok sık uyuyamıyorum ama anlaşmaları kapatıyorum ve yatırımcıları çok mutlu ediyorum."

Greyson başını eğip bana bakıyor. "Çok mu ukalasın?" "En iyisinden öğrendim," diyorum ve ona bir bakışla karşılık veriyorum.

Omzuma vurdu. "Aynen öyle yaptın. Seninle gurur duyuyorum kardeşim. Mutlu olmanı da istiyorum. Henüz resmi olarak baba olmadığımı biliyorum ama sana şimdiden söyleyebilirim ki benim çalıştığım şekilde çalışıp mutlu bir özel hayatının olması mümkün değil. İzne ya da daha fazla yardıma ihtiyacınız varsa, isteyin. Kendinizi çok fazla dağıtmayın. Ben bu hatayı uzun süre yaptım ve şimdi çok pişmanım. Bizim gibi A tipi deliler her ne kadar aksini düşünmek isteseler de, biz orada olmazsak dünyanın sonu gelmez."

Dürüst olmak gerekirse, daha fazla izne ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum. Sanırım Cuma gecesi Eva ile yaptığım gibi şeyler yapmak için daha fazla zamana ihtiyacım var. Eğlenceli şeyler. Anlamsız şeyler.

Bana enerji veren şeyler.

"Ayık bir Pazar sabahı için çok fazla bilgelik," diyorum sırtarak.

"Kapa çeneni. Oprah podcast'ini seven sensin."

Alay ediyorum. "Lütfen. Arabana son birkaç kez bindiğimde ne çalıyordun?"

Grey'in ağzı seğiriyor. "Süper Ruh Pazarları."

"Davamı geri çekiyorum. Oprah bomba gibi."

"Elbette öyle. Ve tüm bu bilgeliği zor yoldan kazanmak zorunda kaldım. Sadece senin de benim gibi yapmanı istemiyorum. Anladın mı?"

"Senin yaptığını yapamayacak kadar duygusal zekaya sahibim." Kardeşimin gözlerindeki hançerleri görmezden gelerek anahtarlarımı çeviriyorum. "Ama yaklaşık elli yedi yıldır ikinci bir randevuya çıkmadığıma göre, bu konuda paylaşabileceğin bir kardeş bilgeliğin var mı? Belli ki Julia'ya ne yaptıysan işe yaramış."

Greyson gülümser. "Prezervatifler. Her ihtimale karşı çift poşetlemenizi öneririm. Julia'yı hamile bıraktığım için *şu anda* hiç pişman değilim ama... evet. Kazanmak için prezervatif."

"Harika. On beş yaşındaki halim bunu kesinlikle ciddiye alacaktır."

"Ünlü son sözler, dostum." Grey tekrar omzuma vuruyor. "Ama cidden. İkimiz de benden tavsiye almaya ihtiyacın olmadığını biliyoruz. Sen iyi bir kalbi olan iyi bir adamsın. Sadece kendin ol ve eğlen. Bowie yardımcısı olur."

"Bowie" mi? David'deki gibi mi? Seksenlerin rock-pop ve renkli taytlarının inanılmaz müthiş ikonu mu?"

Grey'in gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor. "Julia ile aramızdaki bir şaka." "Biliyorum," diye cevap veriyorum.

Beni uğurlama sırası onda. "Git. Öğleden sonranın tadını çıkar. Bryce'ı istediğin kadar tutmaktan mutluluk duyarız. Eva'ya selamımızı söyle."

Sarılmak için onu kendime çektim. Altı ay önce olsa Grey bu jeste asla karşılık vermezdi. Ama şimdi ciddiymiş gibi bana sarılıyor.

Ah, evet. İçindeki yumuşaklık tüm gücüyle ortaya çıktı.

"Bryce'ı aldığın için tekrar teşekkürler. Ve korkunç tavsiyen için. Gerçekten minnettarım."

"Bir Şey değil. Hepinize iyi eğlenceler. Temiz olanından değil. Ama kesinlikle prezervatif kullan. İhtiyacınız olursa torpido gözümde biraz var-"

"Bu kesin bir hayır." Onu bırakıyorum ve merdivenlere yöneliyorum. "Akşam yemeğine kadar dönerim. Sonra görüşürüz."

Eva'nın bana gönderdiği adrese giderken hız sınırını aşmamaya çalışıyorum ve başaramıyorum. Kamyonetimi dairesinin önüne park edip ona bir mesaj atıyorum.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

EVA

Dışarıdayım. Acelem yok.

Erken geldin!

Ford: Bir öğleden sonram tamamen kendime ait ve bagajımda buz gibi bir bira soğutucusu var. Ayrıca Naughty by Nature şarkı sözlerini ezbere bilen bir kızı alacağım. Evet, erkenciyim.

Eva: Kulağa çok hoş geliyor.

Ford: En havalısı. Ve en yaratıcısı. Bebek partilerinde kutulara dokunurken de, barlarda kirli dans ederken de aynı derecede seksi görünüyor.

Eva: Tüm bu aliterasyonlar için sırtının sıvazlanmasını istiyorsun, değil mi?

Beni Shakespeare ile kıyaslayan sendin, tatlım.

Gösteriş yap.

Ford: Ben sadece Tanrı'nın beni yarattığı gibiyim.

Eva: Kutulardan bahsetmişken...

Dinliyorum.

Eva: Şimdi bizim için güzel bir beslenme çantası hazırlıyor.

Ford: Bu kutu fikri hoşuma gitti. Diğerleri arasında.

İçindeki sapık gerçekten yaşıyor ve iyi durumda.

Ford: Ne diyebilirim ki? Son zamanlarda kimsenin yapmadığı bir şekilde onu oyuna getirdin.

Eva: Beni gururlandıran şey yanlış mı?

Ford: Tanrım.

Ne?

Acelem yok dediğimde saçmalıyordum. Kıçını kaldırıp buraya gelmelisin. Hemen. Ben gelip seni almadan önce. O kutuyu görmek istiyorum.

Hangisi?

Ford: Biliyorsun.

Oooof, on iki saniye içinde bu kadar gülmek istemiyorum...

Ford'la olan randevum *değil*.

Ama dairemden kaldırıma çıktığımda canımı acıtacak kadar çok gülümsüyorum. Bir kolumda yalıtımlı bir market poşeti, diğer kolumda ise bir plaj çantası sallanıyor.

Kaldırımdan yukarıya ve gökyüzünden aşağıya doğru yayılan sıcaklık beni her açıdan vuruyor. Güneyde Haziran sonu. Kalbi zayıf olanlar için değil.

Tişörtümün altındaki bikini üstümü bir arada tutan düğüm, başımı kaldırdığımda enseme sürtünüyor.

Devasa, yepyeni bir Range Rover kaldırımda rölantide çalışıyor. Siyah boya, siyah camlar. Siyah jantlar. Batman lüks bir risk sermayedarı olsaydı böyle bir araba kullanırdı.

Kalbim küt küt atıyor. Süslü, seksi, uğursuz SUV yüzünden değil. Ama ön koltukta oturan adam yüzünden. Açık sunroof sayesinde renkli camdan profilini seçebiliyorum. Işık burnunun düzgün açısına, kirli çenesinin kare hatlarına vuruyor. Saçları geriye doğru taranmış ve klasik Wayfarer güneş gözlüğü takıyor. Bir eli direksiyonda. Diğer elinde tuttuğu telefona bakıyor.

Yaklaşıyorum, parmak arası terlikler takırdıyor ve kafasını kaldırıyor. Pencereden dolgun dudaklarının gülümsediğini görüyorum.

Ve sonra Ford arabadan iniyor, uzun boylu, geniş ve inanılmaz derecede yakışıklı, tişörtü ve şortu içinde. Dövmeler tam teşhirde.

Kalbim sıkışıyor.

Aman Tanrım, aman *Tanrım*.

"Hey," diyor o bariton sesiyle. Çantalarımın uzanıyor. Göz ucuyla bagaj kapağının sessizce kalktığını fark ediyorum. "Dur sana yardım edeyim. Kutular söz konusu olduğunda fazladan elin olmasının ne kadar iyi olacağını konuşmuştuk."

Hey. İşte bu. Meme uçlarımın karıncalanması ve her şeyi sıradan tutma kararlılığımın sarsılması için gereken tek şey bu. Hâlâ nasıl bu kadar yakışıklı olduğunu anlamıyorum. Bu kadar esprili, nazik ve komik.

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve kollarımdaki poşetleri alıyor. "He-hi," diye idare ediyorum.

Şehvet. Hepsi bu. Hissettiğim tek şey bu. En azından kendime böyle söylüyorum.

Çantalarımı bagaja koyuyor ve bir düğmeye basıyor. Bagaj kapağı kayarak yerine oturuyor ve düzgün bir *klik* sesiyle kilitleniyor.

Kaldırımında önümde duruyor, güneş gözlüklerinin plastik çerçevelerinde parıldıyor. Aramızdaki havada elektrik titreşimleri var.

Öpüşmemizin anısıyla dudaklarım karıncalanıyor.

"Muhteşem görünüyorsun," diyor ve koyu renkli lenslerinin arkasından gözlerinin vücudumda aşağı yukarı gezindiğini hayal ediyorum.

"Şort ve tişört giyiyorum," diye cevap veriyorum.

Kollarını uzatarak sırtıyor. "Seni açık giyinirken de, giyinikken de seviyorum... Eva, bana her zaman harika görünüyorsun."

Dayanamıyorum. Ona sarılmak için parmak uçlarımda yükseliyorum, sırf ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşmemek için. Kolları belime dolanıyor. Beni kendine çekiyor, kolları lezzetli ve tanıdık bir şekilde etrafımda sıkılıyor. Arkadaşların paylaştığından daha yakın, daha sıkı ve daha iyi olan türden bir sarılma.

Getirdiğim yemeğin canı cehenneme. Ford yenecek kadar güzel kokuyor.

Sıcaklık bacaklarımın arasına vuruyor. Orada kalıyor, zonkluyor. Gördün mü? Sadece şehvet.

"Davetiniz için tekrar teşekkürler," diyorum. "Teknenizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Gitmeme izin veriyor ve kamyonu dönüp yolcu kapısını açıyor. Tıpkı bir beyefendi gibi -kalp kırıcı-.

"Hadi, seni suya götürelim. Şehir merkezi çok sıcak."

Ford'un altı rakamlı SUV'una binerken, kapı arkamdan kapanırken hayatımın alternatif bir versiyonunda yaşıyormuşum gibi hissediyorum. İçerisi yeni araba gibi kokuyor, alttan alta bir kraker kokusu geliyor, belki? Japon balığı?

Emniyet kemerimi bağlarken gözlerim arkadaki araba koltuğuna takılıyor. Altındaki koyu renkli halıyı süsleyen parlak turuncu kırıntılara.

Evet, kesinlikle Japon balığı.

Ford bizi trafiğe çıkarırken, "Bryce gezegendeki en dağınık yemek yiyendir," diye açıklıyor. Tek elle araba kullanan erkekleri bu kadar seksi yapan şey nedir? Ve neden kızından bahsetmesinin bu kadar sevimli olduğunu düşünüyorum? "Onun terbiyesi üzerinde çalışıyoruz ama yavaş ilerliyor. İyi ki her kırıntıyı görebilesin diye içi karanlık yepyeni bir araba almamışım."

Bana sırtıttığını görmek için dönüyorum. Bu gururlu, mutlu sırtış kalbimin yeniden çarpmasına neden oluyor.

Bu adamın etrafında olmak çok bunaltıcı.

"Baba olmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Direksiyonu tutuşunu ayarlıyor. "Oh evet. Gelmiş geçmiş en iyi iş. Aynı zamanda en zoru. Özellikle de tek başınıza yapıyorsanız."

"Bekâr ebeveynlere şapka çıkarıyorum," diye cevap veriyorum. "Gerçekten bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum."

"Bunu yardımla yapıyorum. Çok ama çok fazla yardımla. Bazı günler işe yarıyor, bazı günler yüzünüze patlıyor. Her iki durumda da bunu dünyaya değişmem. Onun büyüdüğünü görmek, küçük kişiliğinin geliştiğini görmek-Eva, bu en harika şey."

Bir anlığına ona baktım. Düşünceler değişiyor. Dönüyor. Konu Ford olduğunda pek emin değilim.

Emin olduğum bir Şey var. Ebeveynlik tarafından kapana kısılmış ya da bođulmuŐ hissetmediği çok açık.

Bu sayede kendini tatmin olmuş hissediyor.

Yorgun mu? Kesinlikle. Cuma günü, günlük olarak hokkabazlık yapmanın fiziksel ve zihinsel olarak ne kadar enerji gerektirdiği hakkında çok konuŐtu. Ama aynı zamanda derinden, gerçekten tatmin olduğu da açık.

Kabul etmek gerekir ki o bir erkek ve her ne kadar ebeveynlik söz konusu olduğunda toplumumuzun gerçekten eŐitlikçi olmasını dileysem de, konu erkekler ve kadınlar olduğunda standartlar çok farklı. Erkekler sadece ortaya çıktıkları için sırtları sıvazlanıyor. Ama kadınlardan çok daha fazlası bekleniyor.

Bu korkunç derecede adaletsiz, korkunç derecede cinsiyetçi bir ifte standart. Ama var ve annem gibi kadınların anneliği yürütmek için hayallerinden, iŐlerinden, arkadaşlarından ve hobilerinden vazgeçmek zorunda kalmalarına Şaşmamalı.

Ebeveyn olmanın beni korkutmasının pek çok nedeninden biri de bu. Kendimi baŐarısızlıđa hazırlıyormuŐum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Bir pit ustası, yazar ve genel olarak bir insan olarak baŐarısızlık.

Neden akıllı başında biri bunun için imza atsın ki?

Ama bir de Ford var. Evet, o bir erkek ama aynı zamanda anne ve baba rollerini de üstleniyor. Yardım alıyor ama zihinsel yükü kaldıracak bir ortağı yok. Her Şeyi kendi başına yapıyor ve bu kolay olmasa da hayallerini öldürmedi.

O sesi tekrar duydum. Ford'un ailesi Eliza ve Monty ile sohbet ederken duyduğu sesi.

Gördün mü? Ebeveynlik yapmanın milyonlarca yolu var.

Hem anne olup hem de zgrlğnz korumanın yolları var.

Ford Şu anda burada, değil mi? Açık sunrooftan gelen esinti saçlarını karıştırıyor. nnde uçsuz bucaksız bir öğleden sonra.

Yine de, böyle öğleden sonraların nadir olduğunu söylemiŐti. Cuma günü, bana dışarıda bir geceye ne kadar ihtiyacı olduğunu söyleyip durmadı mı? Böyle Şeyleri asla kendisi için yapmadığını, sadece istediği için yaptığını?

Bu doğru olmasa bile, eğer çocuk istemiyorsam, bunu gerekçelendirmeme gerek yok. Bu kendimle ilgili düzeltmem gereken ya da üzerinde çalışmam gereken bir şey değil. Ben buyum işte.

Ama bu, kesinlikten ziyade korkudan kaynaklanıyorsa - benlik duygumu, benim için en önemli olan şeyleri kaybedeceğimden korkuyorsam - bu, onu incelemem *gerektiği* anlamına mı geliyor?

Bilmiyorum.

Ford bana bakarak, "Düşünceleriniz için Penny," diyor. "Kızım hakkında konuşmam seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır," diyorum, biraz fazla hızlı bir şekilde. "Bence onun hakkında konuştuğunda çok tatlı oluyorsun. Işıldıyorsun."

"Ama?"

"Orada bir 'ama' olduğunu sana düşündüren nedir?"

Dudakları seğiriyor. "Popoları seviyorsun. Ciddiyim. Çarkların ne zaman döndüğünü biliyorum. Konuş."

"Hiçbir şey." Pencereden dışarı bakmak için başımı çeviriyorum. "Çocukları severim. Seninki gerçekten çok tatlı. Ama ben kendim istemiyorum. Yani çocuk."

"Gerçekten mi?" Gerçekten şaşırmış görünüyor. "Üniversitedeyken, onlara sahip olmayı düşündüğünü söylediğini hatırlıyorum."

"Fikrimi değiştirdim." Başımı sallıyorum. "Her şey teorikken bunu söylemek kolaydı, biliyor musun? Sanırım 'belki bir gün' tarzında bir çocuk istiyordum. Ama şimdi o silahın namlusunun ucuna bakarken, çocuk meselesinin pek cazip gelmediğini söylemeliyim. Aslında bu beni biraz korkutuyor."

Aramızda bir sessizlik geçti. Çok fazla anlam çıkarmak istemiyorum. Ama neden Ford'un bu itiraftan biraz... rahatsız olduğu hissine kapılıyorum? Hatta hayal kırıklığına mı uğradı?

Ford sonunda direksiyonu kavrayışını ayarlayarak, "Bu adil," diyor. "Ve bu kadar büyük bir şey hakkında fikrini değiştirmek de geçerli. Çocuklar büyük bir sorumluluk, bu kesin. Onları tam olarak geri veremezsiniz."

Gölüyorum, kalbim sıkışıyor. Hayal kırıklığına uğramış olabilir ama beni yargılamıyor. Fikrimi değiştirmeye çalışmıyor.

Bunun için ona sarılabılırım.

"Hayatım mükemmel değil ve tabii ki bir sonraki kitabımla uğraşıyorum. Ama çoğunlukla kendi işimi yapmayı seviyorum. Kariyerimi ve bağımsız olmayı seviyorum. İstedikimi, istediğim zaman yapıyorum. Hayallerimi gerçekleştirmekle meşgulüm. Ve bundan vazgeçmek zorunda kalmak istemiyorum."

Bana baktı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bil diye söylüyorum, çocuk sahibi olmak hayallerinden vazgeçmen gerektiği anlamına gelmez. Ben vazgeçmedim. Yani, çocuk sahibi olmak bazı insanlar için başlı başına bir hayal değil mi? Ebeveyn olmak bazen ne kadar zor olsa da, itiraf etmeliyim ki hiçbir şeyi değiştirmedim. Her zaman iş/yaşam dengesini kurmaya çalışıyorum. Bunun kolay olduğunu söylemiyorum. Ve yine, gerçekten çok büyük yardım alıyorum. Ama hayallerinizi ve ailenizin hayallerini gerçekleştirmek mümkün. Bazen bunlar bir ve aynıdır."

Bunun üzerinde bir dakika düşündüm. Bu yeni bir bakış açısı. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Yine de düşünmeye değer.

Düşünmediğim başka bir şey mi var? Yaşadığı zorluklara, eşini kaybetmesine ve tek başına bir çocuk büyütmesine rağmen Ford'un mutlu olduğu gerçeği. Bu çok açık. Ne zaman kızı gündeme gelse adam resmen ışınlıyor.

Belki de bir parçamın bunu görmeye ihtiyacı var. Ebeveyn olmayı seven bir ebeveyn. Hayatını seven. Çünkü kendi ailemde gördüğüm şey bu değil.

Bir santim bile vermeyin, çünkü sonunda bir mil vermiş olursunuz.

"Gurur duyman gereken çok şey var Ford. Özellikle de iş baba olmaya geldiğinde."

"Herkes gibi elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Mütevazı davranıyor. Çünkü o böyle biri. Ama ondan yayılan gururu hissediyorum.

O anda içimden Ford'un üniversiteden bu yana gerçekten değiştiğini anladım. Hem de harika bir şekilde. Bu birlikte olacağımız anlamına gelmiyor. Ama o ahmağın ortaya çıkmasını beklemeyi bırakabileceğim anlamına geliyor.

Marinaya hızlı bir yolculuk. Suyu görünce keyfim yerine geliyor. Öğleden sonra güneşi yüzeyinde parılıyor ve iskeleye çıkarken gözlerimizi kamaştırıyor. Ford soğutucuyu taşıyor, diğer her şeyi ben alıyorum. Okyanusun bataklık ve tuzlu kokusu burada ağır basıyor; su ve bataklık otları dönüşümlü olarak ufka doğru uzanıyor.

Güneş omuzlarımı ısıtıyor.

Marinaya her türlü tekne yanaşmış. Küçük yelkenliler yuvalarında mutlu bir şekilde sallanıyor. Bembeyaz gövdeleriyle kocaman balıkçı tekneleri. Dört, beş katlı yatlar, balkonlarından sallanan bayraklar.

Yaklaştığımız her teknenin Ford'a ait olup olmadığını merak ediyorum. Ne tür bir teknesi olacağını hayal ederken eğleniyorum. Süslü ama aile dostu arabasına bakılırsa, pahalı ama pratik bir deniz taşıtına sahip olacak (vay canına, bana bak ve bu aliterasyon-Ford beni etkiliyor).

Ford soğutucuyu muhteşem, klasik görünümlü bir teknenin önüne koyar. Büyük ama iğrenç değil, kusursuz bir şekilde temiz ve parlak. Her yerde krom var. Gövde siyah ve teknenin arkasında dalgalanan küçük korsan bayrağıyla uyumlu.

Gülümsüyorum. *Tam ona göre.*

Tuval örtüsünü arkadan çıkarmasına yardım ediyorum. Şakaklarında ter parlıyor. Terini silmek için tişörtünün eteklerini kaldırdığında dudaklarımı yalama isteğine karşı koyuyorum, gergin bir karın ve sörf şortunun bel bandına doğru uzanan koyu mutlu bir iz ortaya çıkıyor.

Bacaklarımın arasındaki sıcaklık şiddetleniyor.

Ford tekneye soğutucuyu ve çantalarımı yükledi. Sonra döndü ve bana elini uzattı.

"Hazır mısın?"

Ona bakıyorum. Alnından aşağı terler süzülüyor, esinti saçlarını karıştırıyor.

Dudaklarındaki o gururlu gülümseme. Onu çocuksu gösteriyor.

Çok güzel.

Ford'un bana teklif ettiği şeye hiç hazır değilim. Ama yine de elini tutup teknesine atlıyorum.

Uzakta olma hissinin tadını çıkarıyorum. Gerçek hayattan uzakta. Ailemden.

Düşüncelerim, endişelerim ve genel saçmalıklarım.

Çok hoş bir his.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

FORD

Tekneyi limana doğru yönlendiriyorum. Pazar günü olduğu için çok kalabalık, trafikten dolayı su biraz dalgalı. Ama ne kadar uzaklaşırsak su o kadar sakinleşiyor. Gaza basıyorum ve gidiyorum.

Esinti çok lezzetli. Birkaç dakika içinde beni serinletiyor, tenimdeki teri emiyor.

Eva yanımdaki vinyl bankta oturuyor. Ayakta duruyorum -bu şekilde görmek daha kolay- hem limanı hem de onun çıplak kalçalarını kuş bakışı görebiliyorum. Gömleği gövdesinin etrafında sallanıyor, arada bir altındaki minicik siyah ipli bikiniyi görmemi sağlıyor. Saçlarını başının tepesinde bağlamış ama saç tutamları düğümünden kaçıp duruyor.

Gaza daha sert bastım. Onu nereye götüreceğime henüz karar vermedim, ancak daha özel bir plaj isterse, oraya gitmek için biraz yol kat etmemiz gerekecek.

Sadece hazırlıklı olmak yeterli.

Bizi İç Savaş'ın ilk kurşunlarının atıldığı Sumter Kalesi'ne götürüyorum. Eva daha iyi görebilmek için ayağa kalkıyor, her ne kadar kaleden geriye kalan tek şey savaştan kalma moloz yığınları olsa da. Üniversitedeyken büyük bir tarih meraklısıydı. Bu küçük gezintinin hoşuna gideceğini düşündüm.

"Oldukça çılgınca," diye bağırıyor motorun, suyun ve rüzgârın sesinin üzerinde, bana bakarak. "Bu şehrin tarihi vahşi. Şiddet dolu."

"Çok fazla hikaye var. Çoğu anlatılmamış."

Eva başını sallar. "Pek çok ses s u s t u r u l d u . Susturuldu. Böylesine büyük bir trajedi.

Charleston'ın o zamandan bu yana ne kadar yol kat ettiğini görmek ilginç." "Ve daha ne kadar yol kat etmemiz gerektiğini."

"Doğru. Aynen öyle." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Bakar

Be

n. Geriye baktım.

Devam ediyoruz.

Özellikle büyük dalgalara çarptığımızda gülümseyerek nefes nefese kalıyor.

Turist feribotu onun peşinden gidiyor, sabit durmak için ön kolumu tutuyor. Bir elimi omzuna koyuyorum ve onu yavaşça koltuğa itiyorum.

"Şimdilik otursan iyi olur," diyorum. B a ş p a r m a ğ ı m l a işaret parmağım arasındaki kıvrım boynunun çıplak teninde duruyor. Orada oyalanıyorum.

Bacağımı nazikçe itiyor. Eli dizimin yanında duruyordu.

Tüm bu oyalanmalar. Hoşuma gitti.

"Sen gerçekten bir babasın," diyor. "Çok korumacısın." "Sana karşı hep korumacıydım Eva."

Dişlerini alt dudağına geçiriyor. Dizimi hızlıca sıkıyor.

"Bana göz kulak oldun. Sahiplenici bir şekilde değil. Ama beni güvende hissettirecek şekilde. Bu konuda iyisin."

Kanım yükseliyor. Bedenimi ve duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Yani, Eva bana çocuk istemediğini söyledi. Ve benim bir çocuğum var. Çalışmamamız konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu anlıyorum. Neden bunun bir yaz kaçamağı olabileceğini ima ettiğini anlıyorum, daha fazlası değil.

Yine de ona iyi vakit geçirtebilirim. Hala onunla flört edebilirim. Belki biraz da dalga geçerim, eğer o da isterse. Bu çok eğlenceli. Ve özgürleştirici.

"Pek çok şeyde iyiyimdir," diyorum.

Dudakları ayrılıyor ve dilini ağzının kenarına değdiriyor. Tanrım bana yardım et.

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordum. "Gezintiye çıkabiliriz, yüzebiliriz- etrafta öğle yemeği yiyebileceğimiz bir sürü plaj var. Bazıları popüler, bazıları o kadar değil."

Lütfen, diye sessizce ona yalvarıyorum, gözlerim bikinisinin açıkta kalan askısında geziniyor. Lütfen çok popüler olmayan plaj seçeneğini seç.

"Sessiz bir yer kulağa hoş geliyor," diyor. Eli hâlâ bacağımın üzerinde.

O anda eğilip ağzını kendi ağzımla kapatmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Aç
mısın?"

"Biraz."

"Aklımda iyi bir yer var. Çok uzak değil, ama oldukça özel."

Kaşlarını sallıyor ve gülümsüyor. "Kulağa tehlikeli geliyor."

"Biz-"

"Tamamen şaka yapıyorum," diyor ve bacağımı bir kez daha itiyor. Tanrım, bana böyle dokunmasına bayılıyorum. Flörtöz, sevimli ve kaygısız. "Ya da belki de değilim."

Bu işe girerken hiç beklentim yoktu. Hala da yok. Tek istediğim Eva ile vakit geçirmek. İster bira içip sohbet edelim, ister güneşlenip müzik dinleyelim, ister öpüşüp koklaşalım, her şeye varım.

Bu yetişkinlerle çıkma işinin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikrim yok. Özellikle de işleri sıradan tutmaya çalışırken. İkinci buluşma hafif bir kuru sevişme için çok mu erken? Çizgiyi nereye çekmeliyiz? Çok hızlı hareket etmek istemiyorum. Ama söz konusu Eva olunca kendimi tutamıyorum. Belki de bu çıkma işini daha önce yaptığımız içindir. Kibar ve dikkatli olmamız gereken tanışma aşamasını atlamamızı sağlayan bu yerleşik aşinalığımız var.

Dürüst olmak gerekirse, bu hoş bir şey. Ama bu bizi nereye götürür bilmiyorum. Neyin uygun olduğunu bilmiyorum.

Eva'nın önderlik etmesine izin vereceğim. Bakalım nereye varacağız.

Avucumu ensesine götürüyorum, başparmağımı omzunun eğiminde gezdiriyorum. Oradaki koyu renkli saç tutamlarının altından geçiriyorum.

Nefesi kesiliyor. Aletim not alıyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum.

Sahil ıssız adalarla doludur. En yakın olanı seçip o yöne doğru gidiyorum.

Eva kumsal görüldüğünde ayağa kalkar. Küçük ama el değmemiş, beyaz kumun sert uzantısı dalgaların sürüklediği odunlarla kaplı. Biraz daha gerideki uzun otların arasından birkaç cesur ağaç yükseliyor. Ama bunun dışında sadece su, kum ve Carolina mavisii gökyüzü var.

Daha iyi bir gün seçemezdim.

Motoru durdurdum ve sahilin yirmi metre kadar açığına demir attım. Okyanusun gürültüsü sessizliği dolduruyor, arada bir suyun tekneye çarpmasıyla noktalanıyor.

"Vay canına," diyor Eva, kollarını alçak ön camın üstüne dayayarak. "Ford, burası çok güzel. Ve çok huzurlu."

"Mayolarını giydirmeniz ya da onunla Marco Polo oynamanız için size yalvaran dört yaşında bir çocuğunuz olmadığında çok huzurlu," diyorum gülümseyerek. "Marco Polo'yu sevmediğimden değil. Değişiklik olsun diye burada bir yetişkinle birlikte olmak güzel."

Eva sırtarak güneş gözlüklerini kafasına geçiriyor. "Öğle yemeğine başlamama ne dersiniz? Hazır olmadan önce biraz sihir yapmam gerekiyor."

"Sen bunu yap, ben de biraları halledeyim. Tercihin var mı? Bir süre önce açtığımız bira fabrikasından bir sürü şey getirdim. IPA'lar, buğday biraları, sarışınlar..."

Bana bakıyor. Gözleri saçlarıma kayıyor. Sonra tekrar yüzüme.

"Aslında esmerleri tercih ederim. Ama sarışın kulağa hoş geliyor."

"Şimdi kim utanmaz oluyor?"

Çantasına yönelirken omzunun üzerinden "En iyisinden öğrendim," diye sesleniyor.

Gölgeyi kaldırıyorum -hareket etmediğinizde güneş gerçekten çok sıcak oluyor- ve birkaç kutu sarışını açıyorum. Terleyen alüminyum ellerimde nefis bir soğukluk hissediyorum. Eva'nın teknenin arka tarafındaki masada küçük bir piknik hazırladığını görmek için dönüyorum. Birasını önüne koyarak - "Teşekkürler!" diyor gülümseyerek- şahane görünen tacoları bir araya getirmesini izliyorum.

"Balık mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Aslında bu fikir annemin aklına geldi. Bu mısır ekmeğini sıfırdan yapmama yardım etti. Çok güzeller, değil mi?" Getirdiği kâğıt tabakların her birine üçer küçük beyaz mısır ekmeği koyuyor.

"Harika görünüyorlar. Annen gerçekten en iyi şeyleri yapmış."

"Hâlâ öyle," diye yanıtlıyor Eva, bir avuç dolusu plastik kabı açarak. Bir kaşık alıyor ve ekmeğin üzerine guacamole gibi görünen bir şey yayıyor. "Limon, kırmızı soğan ve tuzla ezilmiş biraz avokado ile başlayacağız."

Kaba bir göz attım. "Avokado çekirdeklerini orada bırakmışsın."

"Annemin bana öğrettiği bir numara. Avokadonun daha uzun süre yeşil kalmasına yardımcı oluyor." "Dahice."

"Sonra"-Eva karartılmış filetoları avokadonun üzerine diziyor-"Kız kardeşimin şehirdeki yerel tedarikçisinden aldığım kiremit balığını ızgarada pişirdim. Terbiyesini basit tuttum. Bunun üzerine, birlikte hazırladığım şeftali ve kara lahana salatasını deneyelim. Oldukça lezzetli olduğunu düşündüğüm basit bir mayonez ve misket limonu karışımıyla süsledim. Biraz da taze limon sıktım mı, tamamdır."

Midem sesli bir şekilde gurulduyor. "Eva, bu çılgınca görünüyor."

"Göreceğiz bakalım. Etim konusunda kendime çok güveniyorum ama bu şey..." Omuz silkiyor ve tabağı bana doğru uzatıyor. "Bu benim ilgi alanımın biraz dışında. Buyurun, oturun."

Bira kutularına dokunarak güzel havanın ve daha da güzel tacoların şerefine kadeh kaldırıyoruz ve ardından yemeklere geçiyoruz.

Evet. Kasabaya gidiyorum. Eva yavaş yavaş yiyor, bakmadığımı sandığında bana gizlice bakıyor.

Sırıyorum ve ikinci tacomu iki büyük ısırıkta mideye indiriyorum. Hafif balığın doyurucu avokado ve keskin, tatlı lahana salatasıyla birleşimi, hepsi de dişe gelen tortillaya sarılmış, bu dünyanın dışında iyi. Yüzümün her yerinde avokado olduğuna şüphe yok. Kolumdan aşağı sos damlıyor. Daha az umursayabilirdim.

Yine de Bryce'ın dağınık yemek yeme alışkanlığını nereden aldığını biliyorum sanırım. "Gerginsin," diyorum peçeteyle sosunu yakalayarak.

Eva lokmasını çiğniyor. Yutuyor. Birasından bir yudum alır. "Şey, evet. Seninle yemeklerim hakkında çok konuştum. Ama şimdi düşünüyorum da, senin için bir şey yaptığımı hiç sanmıyorum. Daha önce kesinlikle seninle yemek yemedim. Özellikle de bu tür şeyler, yani mangalda pişirilmiş bir tür et olmayan yiyecekler."

"Gergin olma. Gergin olma yani." Üçüncü tacomu elime alıyorum. "Eva, bu çok saçma. Daha önce de balık taco yemiştım ama böylesini hiç yememiştım. Ev yapımı tortilla, yerel balık, lahana salatası, çok lezzetli. Ve farklı."

Gülümsüyor, burnunu kıvrırırken gözleri parlıyor. "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Yalan söylemeyeceğim, bu tarifi yeni yemek kitabım için test edebileceğimi düşünerek hazırladım. Bir türlü başlayamadığım. Annem, babam ve Alex yardım etmeye çalışıyor-"

"Lütfen kız kardeşine selamımı söyle. O nasıl bu arada?" Eva'nın ailesiyle hep iyi geçinmişimdir. Alex'in son derece münasebetsiz ve her zaman neşeli olduğunu hatırlıyorum. Ablasına gerçekten saygı duyuyordu ve onun zekasına büyük saygı duyuyordu. Hırsına da. Bunun çok hoş olduğunu düşünmüştüm.

Eva'nın gülümsemesi büyür. "O iyi biri. Bugünlerde çok mızızlanıp inliyor ama bunun nedeni sanırım müşterilerinden birine aşık olması. Ama evet, ona selamını kesinlikle iletacağım." Birasından bir yudum daha alır. "Her neyse.

O ve annem, alışılmışın dışında yeni fikirler denemeyi düşünüyor gibi görünüyorlar.

-Yaratıcı ilham perimi harekete

geçirebilir." "Sen ne

düşünüyorsun?"

"Ben mi? Söylemesi zor." İlk parmağının ucunu bira kutusunun üzerinde gezdiriyor ve yoğunlaşan suyu parmak boğumunun kıvrımında topluyor. "Tüm bunları yapmaktan keyif aldım. Çoğunlukla annem ve Alex'le birlikte yaptığım için. Tek başıma sigara ocağının önünde durmak yerine ailemin mutfağında başka insanlarla birlikte olmak eğlenceliydi. Ama ben ocak ustası olarak tanınıyorum. Et yaparım. Tütsüleme. Bütün domuz boku ve ızgarada bira kutusu tavuk. Bu - el yapımı tortilla, balık - insanların benden beklediği türden bir yemek değil."

Bir dakika boyunca düşünceli bir şekilde çiğnedim.

"İnsanları bir araya getiren yemekler yapıyorsunuz. Bir düşün Eva. Bir domuz omzunu tütsülerken, bunu bir kalabalık için yapıyorsun. Tıpkı bu saçma lahana salatasından büyük bir parti yaparken yaptığın gibi. Hepimizin en çok arzuladığı anlar için yemek yapıyorsun. Arkadaşlarımız ve ailelerimizle paylaştığımız anlar için. Sevdiğimiz insanlarla."

Şaşırmış bir şekilde geri çekiliyor. "Aslında bunu daha önce hiç böyle düşünmemiştim."

"Bu doğru." Ekmeğe ve salataya uzanıyorum. "Bu arada, bir tane daha alabilir miyim? Sen de ister misin?"

"Oh! Evet, buyurun. Şimdilik böyle iyiyim," diye cevap veriyor, gülümsemesi sessiz bir gururla yayılıyor. "Yani sence bu tamamen rastgele değil mi? Böyle bir yemek?"

"Buna kesin bir yanıt verebilmem için markanız hakkında biraz daha araştırma yapmam gerekiyor. Evet, bu yemek farklı. Bunu kabul etmemizin önemli olduğunu düşünüyorum. Ama aynı zamanda, doğru şekilde kurgularsak hikayenizle güzel bir uyum sağlayabileceğini düşünüyorum. İlk kitabınızla bu kitabınız arasındaki bağlantıyı, bir ocak ustası olarak sahip olduğunuz eşsiz becerileri, tipik olarak bu tür yemeklerle ilişkilendirilmeyen yemeklere uygulayarak kurun."

"Vay canına." Kaşlarını kaldırıyor. "İçindeki iş adamı gerçekten ortaya çıkıyor."

"Kapatmak mı?"

"Hayır. Hayır, hiç de değil. Aslına bakarsan, tahrik edici. Zekânın her zaman seksi olduğunu düşünmüştümdür. Yetkinlik pornosu gerçek bir şey."

"Yetkinlik pornosu," diyorum. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Romantizm okurken öğrendiğim bir terim. Bu arada, bugünlerde buna kafayı takmış durumdayım. Temelde birini seksi bulmak anlamına geliyor çünkü o kişi yaptığı işte gerçekten çok iyi."

Göz göze geldik. Kalbim küt küt atıyor. Gölgeye ve esintiye rağmen vücudum ısınıyor.

"Welp. Sen bu tür pornoların yürüyen, konuşan versiyonusun," diyorum, taco'dan bir ısırık alıyorum ve o gülüyor. "Porno'yu severim."

"Biliyorum," diye cevap veriyor ve ben yurt odamdaki yatağında birlikte izlediğimiz pornoları düşünüyorum. "Ben de biliyorum."

Kasıklarındaki uğursuz kan akışına rağmen sırtıyorum.

"Hatırlıyorum." "Bu arada, az önce 'biz' deyip duruyordun."

"Bundan sonra mı?" Dördüncü taco'mun parçalanmış kalıntılarını kaldırıyorum. "Burada kesinlikle bir 'biz' var. Benden ne istersen, beni de say. Tat testçiniz, mutfak yardımcınız olabilirim. En iyi rahat yemeklerini yapman için sana ilham veren seksi, yetkin iş adamı ilham perin olabilirim."

Eva'nın gözleri parlıyor. "Rahatlatıcı yiyecekler. *Evet*. Ben de böyle şeyler yediğimde tam olarak böyle hissediyorum - rahatlamış. Sanki her şey yoluna girecekmiş gibi."

"Sanki dünyada her şey yolundaymış ve hayat güzelmiş gibi. En azından o anda. Ve bazen zor bir dönemi atlatmak için ihtiyacınız olan tek şey budur. Bryce bebekken ve Rebecca'yı yeni kaybettiğimde ailemin yemeklerine çok güvendiğimi biliyorum."

Eva bana bakıyor, yüz ifadesi ciddileşiyor. "Ne olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Başımı sallayıp lokmamı bitiriyorum. "Rebecca kanserdi. Hamileyken Hodgkin dışı lenfoma teşhisi kondu. Agresif bir hastalıktı ve tedavi olabilmek için Bryce'ı erken doğurmak zorunda kaldı. Ne yazık ki çok az ve çok geç kalınmış bir vakaydı. Bryce dört aylıkken onu kaybettik."

"Aman Tanrım." Yutkunuyor. "Dürüst olacağım, bunun gerçekten korkunç olduğu dışında ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve gerçekten üzgünüm. Sadece bunu atlatmakla kalmayıp kızınız için bu kadar güçlü olduğunuz için tam bir rock yıldızısınız. Bryce'la ilgilenmek için kederinizi bir kenara bırakmak zorunda kalmanın zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Bir yanımda kederle birlikte gelen acıya teslim olmak istedi. Çok adaletsiz görünüyordu, biliyor musun? Ama bir bakıma Bryce beni kurtardı. Kendimi kaybetmemi engelledi. Pes etmemi engelledi. Bir süre için, onun babası olmak hayatımdaki tek iyi şeydi. Kederim o kadar acıtmayana kadar ona tutundum. Ben onun kayasıyım ama o da benim."

Eva masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu. Hızlı ama sert bir şekilde sıktı. Göğsümde hissettiğim bir sıkma. Çıktığım başka bir kadınla Rebecca hakkında konuşmamıştım. Hikâyemin bu kısmını paylaşmak iyi hissettiriyor.

Bunu Eva ile paylaşmak daha da iyi hissettiriyor. Boş basmakalıp laflar etmiyor. Yargılamıyor ya da utanmıyor.

Sadece dinliyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpme isteğime karşı koyuyorum. Her zamankinden daha fazla, sadece Eva'dan ayrıldığım için değil, aynı zamanda ondan ayrıldığım şekilde ayrıldığım için de lanet bir aptal gibi hissediyorum. Onun gibi insanlar -gerçek, içten, deli gibi zeki insanlar- nadir bulunur. Gitmesine asla izin vermemeliydim.

Artık birlikte olmamız için çok geç. Bir an için ikinci bir şansım olabileceğini düşünmüştüm ama artık çocuk istemediğini bildiğime göre bunun mümkün olmadığı ortada. Onun fikrini değiştirmek bana düşmez. Böyle bir konuda değil.

Ama lanet olsun, keşke her şey farklı olsaydı. Elimdeki tek şansı da berbat ettiğimi bilmek acı veriyor.

Bu Eva'nın yanında bir arkadaş olarak olamayacağım anlamına gelmez. Yemek kitabı için ona yardım edebilirim. Ve eğer seks de işin içine girerse, artık aşk acısı çeken gençler değiliz. Duygularımızı sevişmekten ayırabiliriz.

Umarım ikisini birbirinden ayırabiliriz. Bu konularda pek tecrübem yok.

"Şu rahat yemek fikrine geri dönelim," diyorum. "Kitabınızın konseptini gerçekten beğendim."

Eva başını sallar. "Biliyor musun, dün annem gerçekten de bahsettiğin ırmık güvecini yaptı. Onu yerken aynen senin tarif ettiğin gibi hissettim.

-Sanki dünyada her şey yolundaymış gibi. En azından o saat için." Kendini geri çekerek çantasına uzanıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Bunu daha önce nasıl düşünemedim? Yazmam lazım. Haklısın, rahat yemek konseptini ben de seviyorum. Belki kitabım, büyüdüğüm rahat yemeklere kendi yorumum olabilir. Annemin her gün yaptığı gösterişsiz şeyler. Şimdi bir yetişkin olarak can attığım şeyler. Hatta güzel bir restoranda yiyebileceğim süslü püslü yemeklerden bile daha çok. Çünkü bu tür yemeklerle aramda duygusal bir bağ var. Bu sadece bir yemek değil, bir anı. Ailem ve arkadaşarımla bağlantı kurmanın bir yolu. Süslü değil ve kesinlikle karmaşık değil ama tatmin edici ve doyurucu. Sizi birden fazla şekilde doyuruyor. Vay canına, bu çok iyi! Tanrım, Ford, sağda solda ampuller patlatıyorsun."

Ellerimi peçeteme siliyorum, yine ona uzanma dürtümü dizginlemeye çalışıyorum. Tutkuyla, heyecanla yanıyor ve bu neredeyse kaldırılamayacak kadar fazla.

Duygularımı burada tutabileceğimi gerçekten düşünüyor muyum?

"Ampuller zaten patlıyordu. Ben sadece orada oldukları ve onlara dikkat etmeniz gerektiği konusunda sizi uyarıyorum."

"Teşekkür ederim." Telefonundan başını kaldırıyor, başparmakları ekranın üzerinde geziniyor. "İçtenlikle. Benimle bu konuyu konuştuğun için. Hâlâ *sen olduğun* için."

Bu da nadirdir, bilirsiniz. Hayatın size attığı ters köşelere rağmen -hatta onlar yüzünden- gerçekten olduğunuz kişi olmak. Üniversiteden bu yana değıştin elbette, ama özünde hâlâ aynısın. Shakespeare'ine ve pornona kadar."

Parmaklarımı biramın etrafında ölümcül bir tutuşla kısıvıyorum. *Kendine gel, pislik*. Çok güzel bir öğle yemeğinde güzel bir sohbet ediyoruz. Masanın öbür ucuna uzanıp gömleğini yırtmak ve onu bankın üzerine yatırıp yüzümü bacaklarının arasına gömmek uygun olmazdı.

O istemedikçe olmaz. Eğer sadece seksse, sorun değil, değil mi?

Biramı bir, iki umutsuz yudumda bitiriyorum.

"Bir tane daha?" Boş kutumu kaldırarak soruyorum.

Telefonunu yere bırakıyor. "Biliyor musun, sanırım şimdilik bir taneyle yetineceğim. Tüm bunları sindirmek istiyorum, böylece biraz dalabiliriz. Suya girmek için fazla sıcak, biliyor musun? Ayrıca en son ne zaman yüzdüğümü hatırlamıyorum. Hele de okyanusta. Özledim."

Eva yüzmeye gitmek istiyor.

Bu da gömleğini çıkaracağı anlamına geliyor.

Buraya gelirken gördüğüm bikiniden başka bir şey giymiyor olacak.

Elimdeki kutunun buruşma sesine göz kırpıyorum.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

FORD

Öğle yemeğinden sonra temizlenip gölgede biraz takılıyoruz. Yemeğini sindirmek için yeterince zamanı olduğundan emin olan Eva ayağa kalkıyor ve gömleğinin eteklerine uzanıyor.

"Yüzmeye hazır mısın?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Sen hazır olduğunda hazırım."

Kendimi zihinsel olarak hazırlıyorum. Sikime uslu durmasını söylüyorum. Bu lanet olası büyülü bir gün ve bunu korkunç derecede görünür bir ereksiyonla mahvetmek istemiyorum (bu lanet olası sörf şortları *hiçbir şeyi* saklamıyor).

Eva'yı korkutup kaçıracağımı sanmıyorum. Sadece aramızdaki ilişkiyi rahatsız etmek ya da tek kelime etmeden, onun yapmaktan rahatsız olabileceği şeyleri yapmayı çok istediğimi ima etmek istemiyorum.

Onu karşı konulmaz bulmama rağmen. Yemeğini. Kalçaları. Heyecanlandığında ya da ilham aldığında ne kadar seksi olduğunu.

Gömleğini çekiştirmeye başlıyor ve bronzlaşmış sırtının bir kısmını yakalıyorum. Kanımı kaynatmaya yetiyor.

Çok sıcak.

Dönüp kendi gömleğim ve floplarım ile meşgul oluyorum. Yine de ihtiyaç kasıklarım da toplanıyor, beni kavrayan ve bırakmayan bir ağrıyla dolduruyor.

Vücudumu kontrol altında tutma çabalarım a rağmen sertleşiyorum.

Arkamı dönüp Eva'nın kot şortunu çıkardığını gördüğümde daha da sertleşiyorum. Üzerinde sadece iplerden oluşan siyah bikinisi ve göğüsleriyle kasıklarını örten birkaç küçük kumaş parçası vardı.

Harika görünüyor.

İnanılmazdı. Güçlü bacakları, kıcının tatlı kıvrımı, karnının pürüzsüz hatları. Atletik bir yapısı var, ama aynı zamanda tüm doğru yerlerde kıvrımlı.

Kıvrımlardan bahsetmişken. Bakışlarım göğüslerine takılıyor. Üstünün kenarlarından kabarıyorlar ve koyu renk meme uçlarını hatırlıyorum. Mükemmel yuvarlak. Hassas.

Onları dişlerimin arasına aldığımda hoşuna gittiğini hatırlıyorum. Neredeyse onu sadece bununla bile boşaltabilirdim. Parmaklarımı klitorisinin üzerinde birkaç kez gezdirdiğimde altımda kıvranmaya başladı. Teslim oluyordu. Anın içinde kaybolurdu.

Onunla anın içinde kaybolmaya devam etmek istiyorum. Bu çok zahmetsizce oluyor.

Eva doğruldu ve bakışları çıplak göğsüme takıldı. Gözlerinde bir şehvet kıvılcımı tutuşuyor.

"Gördüklerini beğendin mi?" Karnımı okşuyorum. "Karnını doyursan iyi olur tatlım, çünkü senin rahatlatıcı yiyeceklerini yemeye devam edersem daha fazla bu şekilde görünmeyeceğim."

Gözleri elime gidiyor. Sesli bir şekilde yutkunuyor, bakışları gövdemin üzerinde geziniyor.

Gözlerindeki parıltıya bakılırsa, gördükleri hoşuna gidiyor. Hem de çok.

Bedenim alevler içinde kalıyor. Aramızdaki bu şey -bu çekim- zahmetsiz ve yoğun. Onunla kirli dans etmek, ailesiyle birlikte elleriyle yaptığı tacoları yerken onunla konuşmak, benim için temiz havanın en büyük nefesini solumak gibi. Kendimi enerjik hissediyorum. Canlı, mevcut ve bağlı.

Yıllardır ilk kez kendim gibi hissediyorum. Ve bu çok güçlü bir şey.

Bu yüzden yapmalıyım. İçeri gir. Suyu. Aptalca bir şey yapmadan önce. Bağırsaklarımı dökmeye devam etmek gibi. Ya da kürek kemikleri arasındaki mayo üstünün düğümünü çözmeden.

"Arkada bir merdiven var," diyorum boğazımı temizleyerek. "Onu indirebilirim."

"Sorun olmazsa atlamak istiyorum." Eva sorar. "Yeterince derin mi?"

Omzumun üzerinden gösterge panelindeki derinlik bulucuya bakıyorum. "Evet. 30 fit diyor, yani bolca yeriniz var."

Bildiğim bir sonraki şey, teknenin sallanması ve Eva'nın suya atladığını görmek için dönmem. Kolları başının üstünde, dizleri bükülmüş. Yüzünde kocaman bir gülümseme.

Tereddüt etmedim. Hemen arkasından atlıyorum, birkaç metre uzağa inmeye dikkat ediyorum. Su ferahlatıcı-şaşırtıcı derecede-soğuk. Tenimin içinde seken daha muhtaç hislerden hoş bir şekilde uzaklaşmamı sağlıyor.

Hava almak için çıktığımda kulağıma bir şey takıldı.

Bir ip.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, onu yakaladım. Parmaklarım sadece daha fazla ip buluyor. Bir kumaş parçası.

Aşağı baktığımda, Eva'nın bikini üstü olduğunu görüyorum. Bikini üstü elimde.

Bu da Eva'da olmadığı anlamına geliyor.

Arzu çekirdeğimi kesiyor, aletimin başında toplanıyor.

Aletimden bahsetmişken, suyun sıcaklığına rağmen şortumun ön tarafına bastırıyor, muhtaç ve kocaman.

Kafamı kaldırdığımda Eva'nın iki adım ötede suda yürüdüğünü görüyorum, dudakları muzip bir gülümsemeyle seğiriyor.

"Bunu bilerek yapmadığıma söz veriyorum," diyor. "Bu lanet şeyin ne kadar kolay çıktığını unutmuşum."

Hay sikeyim.

Tanrım, hepinize *lanet* olsun.

Suyun altında yüzde doksan yedi çıplak olduğu fikri-

Yüzde doksan yedisinin çıplak olmasına *aldırmıyor* gibi görünmesi-
Aslında bundan zevk alıyor gibi görünmesi-

"Onu geri alamayacaksın," diyorum kesin ve umursamaz bir tavırla,
kumaşı yumruğumun arasına alarak.

"Bunun için seninle dövüşmem mi gerekecek?"

Başımın üstünde tutuyorum, dik durmak için tekmeliyorum. Yemi yutması
için dua ediyorum. "Evet."

"Meydan okuma kabul edildi."

Kendini bana doğru fırlattı ama ben hazırlıklıydım. Kollarını boynuma
dolamış, elime uzanmaya çalışırken vücudunu benimkine yapıştırırken
yumruğumu yüksekte tutuyorum.

Hazır olmadığım bir şey mi var? Göğsüme bastırıldığı çıplak göğüslerini
hissetmek. Meme uçları ince noktalara kadar çakıllı ve erotik bir rahatlıkla
tenimin üzerinde kayıyorlar. Kaygan ve yumuşak ve *bana lanet bir ağaç gibi
tırmanıyor*.

Tanrım. Dünyadaki en büyük ereksiyonu yaşıyorum. Bunu hissetmemesi
için ölü olması lazım.

"Özür dilerim," diyorum huysuzca, kolumun biraz
düşmesine izin vererek. "Bikini üstümü çaldığın için
mi?"

"Onun için değil. Şey için-" Aşağı bakıyorum.

"Oh." Duraklıyor. Kalçalarını pelvisime doğru yuvarlıyor.

"Oh." "Bak, sevişmiyoruz demek istemedim."

Tutarlı bir düşünce ya da cümle kuramadığım için hayal kırıklığı içinde
homurdanıyorum.

Ben telaşlanmam. Asla. Ne milyon dolarlık anlaşmalar yaparken, ne de
kadınlarla etkileşim halindeyken. Yine de buradayım, kelimeler için
cırpınıyorum. Nefes almak için.

"Ford."

Ona bakamıyorum. "Seni rahatsız etmek istemem." "Ford-"

"Söz veriyorum kendimi kontrol edebilirim. Ben sadece-"

"*Ford.*" Yüzümü ellerinin arasına aldı. Beni gözleriyle buluşmaya zorluyor.

"Bana karşı kendini kontrol etmene ihtiyacım yok."

Bakışlarını araştırıyorum. Kalp atışlarının gümbürtüsü ve aramızdaki tuzlu suyun tadı. Gözlerinde ihtiyacı görüyorum. Yumuşak ve ateşli, hepsi aynı anda.

Sadece seks. Yapabileceğim seks.

"Ciddi olsan iyi edersin," diyorum.

"Ciddiyim."

"Tekrar söyle. Duymak istiyorum."

"Bana karşı kendini kontrol etmeni istemiyorum, Ford. Cuma günü kendini serbest bıraktığında ne kadar hoşuma gitmişti? O zaman kesinlikle rahatsız hissetmemiştim."

Meraklı biri. Tıpkı benim gibi.

Aşağı inip inmeyeceğini merak ediyorum. On dokuz yaşında olduğumuz ve her şeyin yeni, romantik ve inanılmaz, ezici derecede tatlı olduğu zamanki kadar iyi olup olmayacağını.

Eva bacaklarını belime doluyor. Gözleri benimkilerde, sabit ve emin. Merkezini merkezime bastırıyor. Aletimin uzunluğu onun sıcaklığına baskı yapıyor, vücutlarımız iki dayanıksız ıslak kumaş parçasıyla ayrılıyor.

Duyguların şokuyla ağzım açık kalıyor. Çok iyi

hissettiriyor- onu çok istiyorum-

"Eva," diyorum huysuzca. Kolumu indiriyorum ve hâlâ bikinisinin üst kısmına dolanmış olan parmaklarımı ensesine doluyorum.

"Öyle mi?" diye cevap veriyor, nefes nefese. Alnını benimkine değdiriyor. Dudakları yarım santim uzakta.

"Sana dokunmama izin verecek misin? İstedğim şekilde?" Başını sallıyor. Sikim zonkluyor.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

EVA

Yapma, yapma.

Evet, evet, evet.

Kalbim göğüs kemiğime çarparken ne dediğini anlayamıyorum. Kulaklarımı, tenimi, dudaklarımı birbiri ardına acımasız bir kan hücumuyla dolduruyor.

Dudaklarım. Tanrım.

Bu adamı istiyorlar, tıpkı vücudumun onu istediği gibi. Onu arzuluyor. Ford'un gözleri ağzımda. Gözlerim. Ağzıma geri dön.

Kocaman ve beni tutuyor. Beni tutması için ona güveniyorum ve o da tutuyor, pazuları çıplak sırtıma doğru esniyor. Meme uçlarım onun göğsündeki kas duvarına çarpıyor. Aleti - üniversitede bağımlısı olmama şaşmamalı - akla gelebilecek en lezzetli, en çıldırtıcı şekilde amıma sürtünüyor. Tekrar onun kollarında olmak çok iyi hissettiriyor.

Bugünle ilgili her şey iyi hissettiriyor.

Bu şehvet. Elbette. Ama yüzeye çıkan bir "ve" de var. Şehvet ve.

Ve ne? Bilmiyorum.

Bu adamın bana çok uzun zamandır hissetmediğim şeyleri hissettirdiğini biliyorum.

Kendine güvenen. İlhamlı. Güvenli.

Güvenli, her şeyin yolunda gideceği anlamında değil. Ama diğer her şey yolunda gitmese bile *benim iyi olacağım* anlamında güvende. Onun kararlılığı, sessiz güveni, kendi içimde sahip olduğum kararlılığın çok ihtiyaç duyduğum bir hatırlatıcısı.

Daha önce de sıçıp batırdım. Başarısız oldum. Ama hikayeyi anlatmak için yaşadım.

Tıpkı şu anda Ford'la takılsam ve sonu iyi bitmese yaşayacağım gibi.

Ama bunun olacağını kim söyleyebilir? Benden bir şey istemiyor, bana istediği gibi dokunmasına izin vermem dışında. Bunu yapabilirim. Kolayca.

Memnuniyetle. Sekse aç olduğumu söyleyemem ama yıllardır böyle bir elektrik, böyle bir cazibe hissetmemiştim. İnsanın her yerini sızlatan türden. Kemiklerinizi saran, derinizin içinde hissettiğiniz bir ağrı.

Ford'a marinaya giderken bunun neden uzun vadeli bir şey olamayacağını anlattım. Biz farklı şeyler istiyoruz. Tamamen farklı hayatlar yaşıyoruz. Yani yemek kitabım gibi bu kaçamağın da bir son tarihi var. Belki ben onu biraz hayal kırıklığına uğratacağım, belki o beni. Ama kalpler kırılmayacak.

Kalplerimiz güvende olacak. *Onun* kalbi güvende olacak. Çünkü bunca zaman sonra ve beni incitme şeklinden sonra bile, bu güzel, hassas, delicesine mükemmel çocuğu incitme düşüncesinden nefret ediyorum.

Öldürmek için giriyorum.

Burnumu onunkine dayıyorum ve sonra onu öpüyorum. İnliyor, ağzı hemen, açlıkla benimkine açılıyor. Dudakları ve dili, etrafımızdaki suyun sıcaklığına lezzetli ve sıcak bir kontrpuan oluşturuyor. Tadı tuz gibi. Sıcak.

Diliyle ağzımın içini yalıyor. Yavaş ve durgun. Belime doladığı kolunu sıkıyor ve beni nazikçe yukarı, sonra aşağı, sonra bir o yana bir bu yana yönlendirmeye başlıyor, böylece alt dudağımı dişlerinin arasına alırken aletine sürtünüyorum.

Bacaklarımın arasında sürtünme oluyor. Aletinin başı klitorisime bir, iki, üç kez çarpıyor ve dilini ısıyorum, kalçalarımı yuvarlayarak daha fazlasını arıyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Her zaman.

Daha hızlı hareket etmeye çalışıyorum -*şehvet, hadi şehvette kalalım- ama* o beni sıkıca kavıyor, hareketimizi kontrol ediyor. Beni yavaşlamaya zorluyor.

Beni onun tadını çıkarmaya zorluyor. Ki bu korkunç bir şey. Ve harika. O kadar harika ki buna izin veriyorum.

pşyoruz, uzun ve yavaş. Her yalayışta, her inleyişte içimdeki ateş artıyor. Beni çekiyor, çekiyor, soruyor, alıyor ve ben de veriyorum. Onu hissedebilmek için bikiimin altını yırtmak istiyorum.

Beni becerebilsin diye.

Onun altında olmak istiyorum. Onun ağırlığıyla ezilmek. Bacaklarımın arasındaki ağırlık acıtmaya başlıyor ve rahatlamaya ihtiyaım var.

Su etrafımızda hareket eder. Dalganın tepesinde ykseliyoruz, sonra tekrar aşağı düşüyoruz. Yüzüme tuzlu su serpintileri düşüyor. Güneşin parıltısı altında tenimin ısındığını hissediyorum; kapalı göz kapaklarımın arkası kırmızıdan pembeye doğru yanıyor.

Ford artan ihtiyaımı hissetmiş olmalı, çünkü öpüşmeyi kesti. Ağızını enemden boğazıma kadar izliyor. Oraya uzun bir öpücük konduruyor, dişleriyle tenimi ısıyor. Keskin bir nefes alıyorum, meme ularımın sert noktaları yeni bir his şokuyla ınılıyor.

"Hadi tekneye geri dönelim," diye mırıldanıyor, başparmağı enseme tembel bir daire çiziyor. "Seni görmek istiyorum. Sonra da seni boşaltmak istiyorum."

O kadar heyecanlıyım ki -beynim o kadar karışık ki- tutarlı bir cevap bile veremiyorum. O yüzden saçma bir şey söyleyeceğim.

"Benim için sorun değil." Sesim titriyor. Korkudan değil, ihtiyaçtan.

Tekneye doğru göğüs vuruşu yaparken bacaklarım da titriyor. Ford yarım boy arkamda kalıyor. Her zaman koruyucudur.

Merdiveni aşağı çekiyor ve kendimi tekneye çıkarırken gözlerini üzerimde hissediyorum.

Kendini yukarı çekerken, tekne onun ağırlığının altında eğilirken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Hiçbir zaman küçük bir adam olmadı.

Sadece bakıyorum.

Kol kasları dövmeli tene karşı kabarıyor. n kolundan pazılarına doğru kıvrılan, özellikle çekici bir damarı fark ediyorum.

Su, göğsünün namlusundan, karnının düz ve sert eğiminden aşağı süzülüyordu.

Elini ıslak saçlarında gezdirip geriye doğru savurması.

Çok bariz ereksiyon, srf şortunu adırılıyor. Kumaş, adamın hatırı sayılır uzunluğuna yapışmış ve hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

Ağzım sulandı.

Amım zonkluyor.

Bacaklarındaki suyu silkelemekten başını kaldırıyor ve beni içine çekiyor. Bu ateşli, takdir dolu, düpedüz taparcasına inceleme tepeden tırnağa ve tekrar geriye doğru. Gözleri gğslerime takılıyor. Sonra yüzüme.

Adem elması sallanıyor.

"Haklısın," diyor kabaca. "Eva, çok haklısın bebeğim."

Elim kalamda altımı bir arada tutan bağa gidiyor. "Cesaretin var mı?"

Suyun üzerinden dışarı bakıyor. "Ya biri geçerse? Bizi görürse?"

Güvertenin altına inelim, orada bir yatak var." "Ya

görürlerse? Bizi görürlerse? Ne olmuş yani?"

Ford'un gözleri tekrar gğslerime kayıyor. "Ya seni tamamen kendime istersem?"

İpi ekiyorum. Diğer kalçama geçiyorum ve oradaki düğümü de zyorum.

Mayom ayaklarımla dibinde tel tel dökülüyor.

"Tamamen seninim, Ford."

Bakışları vücudumda gezinip amıma iniyor. Ağda yapmıyorum ama tıraş oluyorum. Bugün eğlenceli bir iniş şeridi seçtim, sadece böyle bir şey olursa diye.

Ford'un tepkisine bakılırsa, bunu umursamıyor. Hem de hiç. Burun delikleri açıldı. Gözleri vahşi, biraz odaklanmamış.

Tekrar yukarı baktı. Uzun bir süre bana baktı. Nefes almak için yutkunurken göğsü inip kalkıyor.

"Daha fazla eğlenmeye ihtiyacın olduğunu söylemiştin." Uzanıyorum ve ilk parmağımla dudaklarımı aralıyorum. "Hadi biraz eğlenelim. Her şeyin yolunda gideceğine söz veriyorum."

"Tanrım, Eva." Bir elini saçlarının arasından geçirir. Sonra: "Siktir et."

Bana doğru hamle yaptı.

Kelimenin tam anlamıyla saldırıyor. Bana doğru gelirken boynundaki ve omuzlarındaki kaslar gerilmişti. Ben gülüyorum. Parmağım klitorisimle buluştuğunda yakalanan bir kahkaha.

Hiçbir şey söylemeden, kocaman elleriyle kalçalarımın arkasından tutup beni kaldırıyor ve ne olduğunu bilmediğim bir tür yükseltilmiş platforma, belki de bir güneşlenme güvertesine fırlatıyor. Bu tekne düşündüğümünden daha da saçma.

Doğrudan güneşin altındayız, Ford bacaklarımın arasında durmak için hareket ettiğinde vücudunun büyük kısmını engelliyor. O üzerimde yükselirken ben çaresiz, sırtüstü yatıyorum. Gövdesinden bacaklarıma su damlaları damlıyor.

Vinil tenime sıcak geliyor. İçimdeki yanmayı artıran bir yanma.

Ford ellerini yanlarımda gezdiriyor, dokunuşuyla içimde bir his dalgalanıyor. Göğüslerimi ellerinin arasına alıp sıkıca okşuyor. Meme uçlarımı baş ve işaret parmaklarının arasına alıp yuvarlıyor. Onları koparıyor. Onlarla tam istediğim gibi oynuyor, klitorisimin nabzını attırıyor.

"Ford," diye nefes alıyorum, ona doğru uzanıyorum. "Evet. Evet. Bu, tüm gün boyunca."

Başparmaklarını meme uçlarımin üzerinde gezdirirken dudakları seğiriyor. Gözleri benimkilerde, yükselen ihtiyacıma tanıklık ediyor.

"Hiçbir şeyi saklamıyorsun," diyor. "Asla. Bu yönünü seviyorum bebeğim. Hem de çok."

Parmaklarımı kolunda gezdiriyorum. Her yeri sertleşmiş. Güç ve kesinlik, inanılmaz derecede tahrik edici bulduğum bu ukala sakinlikle karışmış.

Eğilip ağzımı öpüyor. Sonra dudaklarını boğazımda gezdiriyor, önce bir meme ucumu, sonra diğerini ağzına alana kadar dişleriyle beni ısırıyor. Sabırla her birini ağrıyan bir noktaya kadar yudumluyor. Tırnakları tenime takılıyor.

Ona doğru eğildim. Parmaklarım ıslak saçlarında kayıyor.

Dizlerime uzanıyor ve onları bükerek göğsüme doğru yönlendiriyor. Beni açarak.

Ağzını göbeğime götürdüğünde uyarılmışlığım zirve yapıyor ve beni tam göbeğimden vuruyor. Güneye doğru ilerliyor. Daha uzağa.

Ford beni yiyip bitirecek.

Oral konusunda her zaman gerçekten çok iyiydi. O kadar ki, buna birazcık da olsa bağımlı olmuş olabilirim. O zamandan beri birlikte olduğum hiç kimse Ford'un becerisinin eline su dökemez. Birçok erkek acele etmek ister. Bir an önce bitsin.

Ford değil. Acele etmedi. Amımı tanıdı. İç çekişlerimi. Neyi sevip neyi sevmediğimi. Maceracı ve cömertti.

Tüm bunları tekrar yaşamak üzere olduğum fikri beni çok mutlu ediyor ve o kadar tahrik ediyor ki ağlayabilirim.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum. Yüksek sesle ve utanmazca. "Evet. Evet. Evet."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor," diyor gülümseyerek. Bana bakıyor. Amıma bakıyor. Gülümsemesi daralıyor. "Bebeğim. *Bebeğim*. Islak olduğunu anlamak için sana dokunmama bile gerek yok."

"Sanırım," diye idare ediyorum, "sanırım Cuma gecesinden beri böyleyim. Kendi başıma halletmeye çalıştım. Ama senin de dediğin gibi, daha çok el daha iyidir.

kutular söz konusu olduğunda, bu yüzden..."

"Eller." Başını eğiyor ve amımı uzun uzun yalıyor, derin, sabırlı ve *ohmigod* çok iyi. Arkadan öne. "Diller. Tanrım, seninle oynamanın ne kadar eğlenceli olduğunu neredeyse unutuyordum."

Uzanıp başparmaklarını dudaklarımın iç kısımlarında gezdiriyor. Tekrar yukarı. "Oh evet. Islak. Çok ıslak, Eva. Buna bayılıyorum. Vücudunla ilgili her şey - ne kadar duyarlısın. Seni hissetmek. Ne kadar korkusuzsun. Özür dilemeden. Senden öğreneceğim çok şey var, tatlı kız."

Göğsümün içinde bir şeyler kalkıyor. Bu adam - bir şirketi ve bir aileyi yöneten ve her ikisinde de açıkça başarılı olan adam - *benden* bir şeyler öğrenmek mi istiyor? Şu anda kendini kaybolmuş hisseden bir yazar, bir çukur ustası mı?

Garip bir şekilde ona inanıyorum. Öğrenmek istediğine inanıyorum. Üniversitedeyken ilişkimiz eşitler arasındaydı. Onunla konuşmak, onunla birlikte olmak bana kendimi her zaman yetkin hissettirdi. Yetkin. O yetkinlik pornosuydu: Örnek A, ama ben de öyleydim.

Onun gözünde yanlış bir şey yapamazdım. En azından ilk çıkmaya başladığımızda.

Ve şu anda böyle hissediyorum. Onun dokunuşuyla, onun inancıyla. Berbat durumdayım, mücadele ediyorum ama iyi olacağım.

Düşündüğümünden daha iyiyim.

Sonsuza dek bu duygunun tadını çıkarmak istiyorum.

Şimdi kalçalarımı onun dokunuşuna karşı yuvarlıyorum. Tekrar eğilip tadıma bakıyor. Dilini klitorisimin üzerinde gezdirirken bir başparmağının ucunu içime daldırıyor. Yukarı uzanıyor ve başparmağının nemini meme ucuma sürüyor. Sıcak ve iffetsiz ve bunu yaparken gözlerinde kurt gibi bir bakış var.

Kör oldum. Güneş tarafından. Onun tarafından. Bacaklarımın arasında oluşan sarmal ağırlık tarafından.

Amımı öpüyor. Sadece doğru miktarda dudak, dil ve hareket. Diliyle klitorisimin etrafında güzelce ve yavaşça dolaşıyor ve gözlerim

çarpınarak kapanıyor, nefesimi tutmaya çalışırken midemdeki kaslar kasılıyor.

Yanıyorum. Her yerde.

Ve ona teslim oluyorum. Hiç tereddüt etmeden.

Ayaklarım omuzlarını buluyor. Ellerini inciklerime doğru kaydırıyor, sıkıca kavıyor. Tanıdık.

Her yerime dokunuyor. Beni kıştırdı, beni çaresiz bıraktı, kıvranıyor ve gülümsüyor.

Ford bacaklarımın arasından bana bakıyor. O da gülümsüyor, şakacı ve tatlı. Saçını çekiştiriyorum. O da dişleriyle nazikçe klitorisimi çekiştiriyor.

Bu şekilde sevmek, bu şekilde *bilinmek*, kelimelere dökemeyeceğim kadar keyif verici.

"Mükemmel," diye nefes alıyorum. "Bununla ilgili her şeyi seviyorum."

Orgazmım çok yakın. Başparmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde, dili içimi yaladığında, yıldızları görüyorum.

"Ford-"

"Dizlerinin üzerine çök," diye homurdanıyor ve doğrulmadan önce amıma son bir kez hızlıca yalıyor. Vücudum onun dokunuşunun kaybıyla haykırıyor.

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Hızlı ve emin parmaklarıyla mayosunun kravatıyla uğraşiyor.

"Beni duydun. Dizlerinin üzerine çökmeni ve sikimi ağzına almanı istiyorum."

"Ama ben-"

"Ne kadar iyi olacağını hatırlıyor musun?" Bana bakıyor. "Seni beklettiğim zamanları?"

Yutkunuyorum. Hatırlıyorum. Kenara çekmek Ford'un sapkınlıklarından biriydi. Beni eşiğe getirmeyi ve sonra geri çekmeyi severdi. Alay etmeyi. Ben rahatlamak için yalvarana kadar beni dakikalarca uçurumun kenarında tutardı.

Sonunda boşaldığımda, her zaman patlayıcıydı. Bu adamın bana yaşattığı orgazmlar efsane gibiydi.

Şimdi bir tane almayı çok istiyorum.

Gelmeye o kadar yakınım ki titriyorum.

Ford şortunu çıkarıp atıyor. Aleti bacaklarının arasında sallanıyor.

Gururlu, kalın ve uzun. Tatmin edecek kadar büyük.

Acıtacak kadar büyük.

"Aman Tanrım," diyorum, o da gülüyor ve boynunu eline alıyor.

"Bana yalan söyleme, E. Bunu istiyorsun. Ve ben onu boğazının arkasında istiyorum."

Meydan okuma sırası onda. Bir süre bana bakıyor, gözleri parlıyor.

"Dizler," diye tekrarladı, bir adım geri çekilerek. Aleti hâlâ elinde.

Kalktım. Ona bakıyorum. Bacaklarımı açıyorum. Bir parçam ondan beni becermesini istiyor.

Ama bir yanım onun sıkını tam da sevdiği şekilde emerek onu dize getirmek istiyor. Ford kafa vermeyi severdi, o da almayı severdi.

Kabul, hangi erkek sevmez ki?

Bununla birlikte, Ford'un oral sapkınlığı alay edilecek bir şey değildi. Karşılaşmalarımızı uzatmayı severdi. O zamanlar çok zamanımız vardı.

Gözlerim ona kilitlenmiş -kedi hala zonkluyor- istediğini yapıyorum. Platformdan inip önce bir dizime, sonra diğer dizime çöküyorum, böylece onun önünde diz çökmüş oluyorum. Sert halı dizlerimi ısıtıyor.

Aletini bırakıyor ve ben de ona uzanıp parmaklarımı etrafına doluyorum.

Elimi onun uzunluğuna doğru çekiyorum, sıkıca kavriyorum.

"Yapamam-" diyor, eğilerek. "Eva, Tanrım." Kendini

kaybediyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Mememi avucunun içine alıp başparmağı ve işaret parmağı arasında meme ucumu yuvarlarken ağzıyla kapattığı bir gülümseme. Beni kendisine doğru çekiyor. Dilim onunla buluştuğunda hırlıyor.

Elimi karnına koyarak geri çekiliyorum. Mutlu izinin kılları avucumda tel tel ve sıcak bir his uyandırıyor.

"Öğrenmek istediğini söylemiştin." Eğildim ve sikiinin başını ağzıma aldım. Yavaşça, dilimi ve dudaklarımı kullanarak güzelce ıslatıyorum. Sonra serbest bırakıyorum. "Not al."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, onu tekrar ağzıma alıyorum. Tadı tuz ve deri gibi. Okyanus, temiz hava. Onun.

Onu daha derine götürdükçe ağzım tükürükle doluyor. Onu yutarken elimle shaftının tabanında çalışıyorum. Dudaklarımı dişlerimin üzerine kıvrarak derisini çizmemelerini sağlıyorum.

Nefes alarak başımı eğiyorum, boğazımın arkasına gelene kadar onu yutmaya devam ediyorum. Homurdanıyor; gözlerim sulanıyor. Eli saçlarıma gidiyor, parmakları saçlarıma dolanıyor.

"Yapabilir miyim?" diye nefes alıyor. "Daha derine gidebilir miyim?"

Bu oynadığımız eğlenceli bir oyundu. Sınırlarımı keşfetmeyi çok severdim. Sınırları zorlamayı severdim. Bir eşiğe ulaşmadan önce ne kadar ahlaksız ve yoğun yapabileceğimi görmek. Oyun işe yarıyordu çünkü Ford'a güvenebiliyordum.

Artık ona güvenebileceğimi
biliyorum. Gözlerim
onunkilerde, başımı
sallıyorum.

Saçlarımı sıkıca kavırıyor -küçük bir acı hissi, hoşuma gidiyor- kalçalarını esnetiyor, daha da derine iniyor.

Öğürüyorum, küçük bir emme sesi çıkarıyorum ve gözümünden bir damla yaş süzülüyor. O

Derin.

Ford hemen geri çekiliyor, ama kık yanaklarını tutup onu tekrar içeri yönlendiriyorum.

Bu şehvet.

Bunu
yapabilirim.

Bunu iyi yapmaya kararlıyım.

"Eva, Eva, siktir," diyor. "Bebeğim, evet."

Başımı sallıyorum, içeri girip çıkmasını sağlıyorum. Kalçalarını döndürmeye başlıyor, küçük küçük hareketler benimkilerle çakışıyor. Bir ritme yerleşiyoruz, onun

horoz boğazımdan aşağı kayıyor, geri yukarı, tekrar aşağı. Dudaklarımda ve çenemde her yerde tükürük ve precum.

Okyanus etrafımızda iç çekiyor. Amım zonkluyor, orgazm yaklaşıyor. Meme uçlarım Ford'un kalçalarına sürtünürken çığlık atıyor. O büyük ve güçlü ve benim merhametime kalmış durumda.

Ona yavaşça, dağınık bir kafa veriyorum.

Hava çok sıcak -Ford sıcak nefesler alıyor, kaşları çatık, parmakları saçlarıma dolanmış, beni sıkıca kavırıyor-

"Becer *beni*," diye inliyor. Ağzımdan çekiliyor, tekrar inliyor. Platformu işaret ediyor. "Eller ve dizler, bebeğim. Senin işini bitireceğim."

"Kuku bakmayı gerçekten seviyorsun."

"Senin. Sadece senin. Dediğimi yap. Tanrım, Eva, burada ölüyorum."

Yüzüm ona dönük bir şekilde platforma tırmanıp bacaklarımı açıyorum. Hiç tereddüt etmiyor.

Omzumun üzerinden bakarken, ağzını üzerime koyuşunu izliyorum, vahşi, sıcak ve sabırsız.

O *vahşi*. Herkesin görmesi için açıkta.

Ağzını amımın üzerinde tutarken kendini tatmin ederken ön kolu kalçamın arkasına doğru hareket ediyor. Şimdi inliyorum. Yaptığı şey çok iffetsiz. Çok ateşli. Çok *erkek*.

İhtiyaç, çekirdeğimin derinliklerinde sarmallar oluşturuyor. Daha sıkı ve daha sıkı bükülüyor, acı tatlılıkla kenetleniyor.

"Ford," diye nefes alıyorum. "Ben-"

Ama cümlemi bitiremeyecek kadar sert ve hızlı boşalıyorum. Orgazmım içime işliyor ve beni haykırmaya zorluyor. Bacaklarım bunun gücüne karşı titriyor. Kendimi zayıf ve ahlaksız hissediyorum, tamamen bu adamın merhametine kalmışım.

İki kalp atışı sonra, Ford bir kükremeye geliyor - o kadar yüksek ki yankılanıyor - sırtımın her yerinde, üstüme çöküyor. Vücudunun benimkinin etrafında sıkışmış hissini seviyorum. Sırtıma bastırıldığı göğsünün güçlü düzlemleri, nefesimizi tutmaya çalışırken ortama sarılmış kocaman kolları.

Ford omzumun arkasına bir öpücük kondurduğunda amım hâlâ orgazmımın artçı şoklarıyla zonkluyor. Kalbim yumuşuyor.

"İyi misin?" diye soruyor. "Evet," diyorum.

Ama gerçekten, değilim. Bunun şehvetten çok daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Ford'a aşık olmamam için birçok harika neden var - bir kez kalbimi kırdı, tamamen farklı hayatlar yaşıyoruz - ama yine de oluyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Hadi suya geri dönelim," diye mırıldanıyor Ford tenime karşı. "Seni temizleyelim. Belki birkaç bira daha açar ve şu bahsettiğim şamandıralarda takılırız. Bir tek boynuzlu atım, bir flamingom ve bir de serpmeli çöreğim var. Hangisini istersin?"

Gözlerim yansa bile dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. *Sadece güneş kremi.*

Yine de, lütfen. Bu hiç de doğru değil.

"Bugünün yemek temasına uygun olarak ben çörek alacağım," diyorum.

"Doğru seçim." Boynumu öpüyor ve ben de onun ensesini hissederek ürperiyorum.

Tenime karşı. "Ayrıca. Mayonuz üzerinizdeyken sizi düzgün bir şekilde temizleyemem, bu yüzden..."

Doğrulup kalçalarımın üzerine düşüyorum. "Seninki kapalı kalırsa, benimki de kalır."

"Anlaştık."

Ayağa kalkmama yardım etti. Doğduğu günkü gibi çıplak. Aleti güçlü, sert kalçalarının arasında masumca sallanıyor.

O muhteşem.

Bu gün muhteşem. Beni mazoşist yapsa da hiç bitmesini istemiyorum.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

EVA

Saatlerce yüzeriz. Bira içiyoruz. Birbirimize bakıyoruz. Birbirimizi elliyoruz. Öğleden sonra güneşi her şeyi altın ve bakırın parıldayan katmanlarıyla kaplıyor. Kesinlikle güneşten yanıyorum ama umurumda değil.

Ford bana birkaç saat içinde ikinci orgazmımı yaşattıktan sonra -bu sefer parmaklarını kullanıyor, bir eli göğüslerimde, diğeri amımda- memnun bir iç çekişle donut iç tüpüme geri düşüyorum.

"En iyi sesleri sen çıkarıyorsun" diyor.

"Bana en iyi orgazmı sen yaşıyorsun." Ford'un seçtiği tek boynuzlu at şamandırasının boynunu tutuyorum ve onu öpebilmek için daha yakına çekiyorum. "Teşekkür ederim. Orgazmlar için. Ve cesaretlendirdiğin için. Ve tüm harika fikirler için. Bugün uzun, çok uzun zamandır geçirdiğim en güzel gündü."

"Ben de," diyor. Gözleri ciddi bir şekilde benimkileri arıyor. "Duşta olanları hatırlıyor musun? Sana sürecine güvenebileceğini söylediğim zamanı?"

Dudaklarım seğiriyor. "Evreni unutma. Bana evrene de güvenebileceğimi söylemiştin."

"Eee?" Islak bir saç telini yüzümden uzaklaştırıyor. "Ne kadar güzel değil mi? Basit bir öğle yemeği olan balık tacosunu yemek kitabınız için yepyeni bir konseptte dönüştürdük."

Ona bakıyorum. Tanrım, tüm *varlığım* gülümsüyor. Göğsüm o kadar çok ılık, umut ve mutlulukla doluyor ki ciğerlerimi sıkıştırıyor. Benim

Kalp.

Ona inanmak istiyorum. Belki de kadere gerçekten güvenebilirim. Evrene. Ne derseniz deyin.

Belki de Ford haklıdır ve ben de her şeyin ters gitmesi konusunda bu kadar stres yapmayı bırakıp ters de gitse doğru da gitse her şeyin yoluna gireceğine ve önüme çıkan her şeyin üstesinden gelebileceğime inanmaya başlayabilirim. Ne güzel bir kavram, dünyanın *yeterli* bir yer olması. Yeterince güçlü olduğunuzu. Yeterli olacaksınız.

Geçmişteki hataları tekrarlamaya ya da kafanızın içinde sonsuza kadar aynı döngüleri döndürmeye mahkum olmadığınızı.

Yine de. Şüphelerim var.

"Bu çok güzel bir fikir," diyorum. "Ama kalbimde şüpheci bir yan olduğunu biliyorsun. O öğle yemeği ne kadar basit olsa da, üzerinde çok çalıştım. Ayrıca şanslıydım. Dün annem ve Alex ile brunch yaptığım ve taco yapma fikrini birlikte bulduğumuz için şanslıyım. Gelmiş geçmiş en iyi tortillaları yapan bir annem olduğu için şanslıydım. Ben de bunları sizinle paylaşma şansına sahip olduğum için şanslıyım."

"Çok çalışmadığınızı söylemiyorum. Ama evren güvenilir olmasa bile - hayat gerçekten şansa ve talihe bağlı olsa bile- kaderin iyiliksever bir güç olduğuna inanmanın nesi yanlış?"

"Kendine yalan söylemenin nesi yanlış? Tanrım, Ford. Ne kadar da *Karanlığın Kalbi*'ndesin."

Ford'un ağzının bir tarafı bu gönderme karşısında sırtıyor. "Hey. Sadece teknede kal ve iyi olacaksın. Teknemde *kendini çok* iyi hissettiğini sanıyordum, değil mi?"

Joseph Conrad'ın meşhur *Apocalypse Now* filminin de uyarlandığı ünlü romanı, Ford'la birlikte ikinci sınıfta aldığımız ilk İngilizce dersinde okuduğumuz kitaplardan biriydi. Kitapta karakterler nehirde ilerleyen bir teknede kaldıklarında akılları başlarında oluyor ve hayatta kalıyorlar. Ama gemiden indiklerinde işler sarp sarp sarar. Conrad'ın kullandığı bu ayrıntılı metafor

Temelde kendimize yalan söylememiz gerektiğini, hayatta kalmak için gemide kalmamız gerektiğini, aksi takdirde delireceğimizi söylüyorlar.

"Bana son zamanlarda çok fazla romantik hikaye okuduğunu söylemiştin," diye devam ediyor Ford. "İtiraf etmeliyim ki ben de romantizm okumadım ama bir aşk hikayesinden daha umutlu, daha iyimser bir şey var mıdır? Örneğin, tanışmalar kaderin iki insanı bir araya getirerek sonsuza dek mutlu olmalarını sağlayan iyiliksever gücünün bir kanıtı değil midir?"

Göz kırpıyorum. "Bunu sürekli seninle konuşuyormuşum gibi hissediyorum. Ama bunu hiç böyle düşünmemiştim. Romantizmi bu terimlerle düşünmedim. Evet. Evet, sanırım haklısın. Evet, sanırım haklısın. Belki de aşk romanları, annemin yemeklerinin rahatlatıcı yemekler olduğu gibi rahatlatıcı okumalardır."

"O zaman mutlu olmaya izin vermenin nesi yanlış? Eğer tüm bu rahatlığı, bu bağlantı hissini arıyorsan, bana hayatında bunları kaçırmışsun gibi hissettiriyor. Son zamanlarda pek de mutlu değilmişsin gibi hissettiriyor Eva. Neden?"

Cevap aklıma geliyor. Hiç beklenmedik bir anda. Gülümsememi yok ediyor.

Çünkü annemi mutlu edemiyorum.

Onun yanında olmak, babamla aralarını düzeltmek ve ailemizi bir arada tutmak için elimden geleni yapıyorum. Ama ne yaparsam yapayım, işlerin daha da kötüye gitmesini engelleyemiyorum. Onlar mutlu değilken benim mutlu olmaya ne hakkım var?

Bu dünyada en çok sevdiğim insanları -hayallerimin peşinden gidebilmem için canla başla çalışan ve yürek burkan fedakârlıklar yapan insanları- tekrar tekrar hayal kırıklığına uğrattırken kendimi nasıl iyi hissedebilirim?

Yutkunarak kucağıma bakıyorum. Boğazım ve omuzlarım aniden gerginleşti. Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Bu lezzetli adamla geçirdiğim harika, seksi, kaygısız gün boyunca değil.

Ama anlayacak biri varsa, o da Ford'dur. O her zaman harika bir dinleyiciydi. Asla yargılamazdı, en azından ayrılana kadar. Hiç sözünü kesmedi. O

sadece dikkatini verdi, bir mendil, bir bira, tam ihtiyacım olduğunda beni güldürmek için mükemmel zamanlanmış bir şaka teklif etti.

Evet, sadece iki kez çıktık. Onlara randevu demek istediğimden bile emin değilim. Ama onunla gerçekten güvende hissediyorum. Kendim olmak için güvende.

Güvende olmak için. Gerçek olmak, hoş olmasa bile.

"Bu benim ailem," diye başladım.

"Cennette her şey yolunda değil mi?" "Hiç de değil."

Ona her şeyi anlattım. Eve sadece yemek kitabım için ilham aramak için değil, aynı zamanda annem ve babamın iyi olmadığını bildiğim için nasıl geldiğimi. Evde olmanın aynı anda hem harika hem de korkunç olduğunu. Annemle babamın ne kadar mutsuz göründüklerini ve birbirlerine ne kadar kötü davrandıklarını.

Evlerindeki atmosfer nasıl da baskıcı ve tedirgin edici.

Gözyaşı dolu bir telaşla ortaya çıkıyor. Kırılan bir set, sanki tüm bunlar... içimde biriken bu gerçekten acı verici şeyler. Diğer her şeyi boğuyor.

Bu konuda konuşmak iyi hissettirmiyor. Ama dışarı çıktığında, daha hafif hissediyorum. Bir arkadaşa, dertleşecek birine tahmin ettiğimden daha çok ihtiyacım vardı.

"Yani, evet," diyorum derin bir nefes alarak. "Temelde aynı anda hem ailemi hem de kariyerimi kurtarmaya çalışıyordum."

"Tanrım, Eva, bunalmış hissetmene şaşmamalı. Gerçekten çok zgnm. Aileni seviyorum. Hep sevdim. İyi olmadıklarını duymak beni üzüyor. Senin ne kadar acı çektiğini ve ne kadar çok şeyi üstlendiğini duymak beni daha da üzüyor."

Omuz silkiyorum. "Ne yapmam gerekiyor? Onlara yardım etmeden duramam."

"Neden onları kurtarman gerekiyormuş gibi hissediyorsun? Aileni mi? Özellikle anneni kurtarmakla meşglmşsn gibi geliyor."

"nk eğer yapmazsam, onu denizde bırakmış gibi olurum. Onu suda görmek, çırpındığını görmek ve bir can simidi atmamak gibi."

Ford bana baktı. "Yüzebiliyor, biliyorsun. Bunu onlarca yıldır yapıyor. İsterse kendini kurtarabilecek kapasitede bir yetişkin. Karmaşık olabilir ve yol boyunca biraz yardıma ihtiyacı olabilir. Ama onu sonsuza dek su üstünde tutmak sana bağlı değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü kendini ayakta tutmak zorundasın. Senin savaşman gereken kendi savaşların var Eva. Ve onunkiyle savaşmak seni hayatından uzaklaştırıyor."

"Rasyonel bir düzeyde, söylediğin şey mantıklı." Gözlerim yanıyor. "Ama duygusal olarak, yapamam... Yani, bu bencillik değil mi? Her zaman kendi bokunu düşünmek?"

Tekrar bana baktı. "Peki ya kız kardeşin? Zamanının herhangi bir kısmını aileniz için savaşarak mı geçiriyor?"

Sanki yüzüncü kez göz kırpyorum. "Hayır. Öyle değil."

"Başkasının hayatını düzeltmeye çalışmak yerine kendi hayatını yaşamakla meşgul olduğu için mi?"

"Böyle söylediğinizde beni bir pislik gibi gösteriyorsunuz. Ayrıca acınası görünmeme neden oluyor."

"Sen bir pislik değilsin ve kesinlikle zavallı da değilsin. Sadece önemsiyorsun.

Hem de çok."

Başımı sallıyorum, boğazım duygularımdan cevap veremeyecek kadar tıkalı.

"Kocaman bir kalbin var Eva. Bu iyi bir şey. Ama aynı zamanda seni geride de tutabilir. Ailen, ihtiyaç duyduklarında yardım alabilecek kaynaklara sahip iki yetişkin. Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, mutlu olup olmamaları sana bağlı değil. Bu onlara bağlı. İstedığınız kadar çalışabilirsiniz -olmanız gerektiğini düşündüğünüz kadar mükemmele yakın olabilirsiniz- ama eğer onlar mutsuzsa, yaptığınız hiçbir şey bunu değiştirmeyecektir."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Parmaklarımın ucuyla sildim.

Ford'un tuttuğu parmaklar, onunkilere dolanıyor. Kalbim çırpınıyor.

Kahretsin. *Kahretsin*, burada derine iniyorum. Bu tepeden aşağı daha hızlı ve daha hızlı kayıyorum. Durmak için çok geç olmadan topuklarımı sıkmalıyım. Çekmeliyim

ve ellerimi kucağımda tutuyorum. Berbat haldeyim. Dünyam karmakarışık. Şu anda bunun için zamanım yok.

Ford'un istediği şeyi istemiyorum. Onu incitmek istemiyorum.

Yine de avucunu sıkıyorum. Sanki kaybedecek bir şeyim yokmuş gibi. Eli çok sıcak, büyük ve *gerçek* geliyor. Kafamdakinin dışında koca bir dünyanın var olduğunu hatırlatıyor.

Benim ailem.

"Haklısın," diye idare ediyorum. "Deniyorum, deniyorum, endişeleniyorum ve biraz daha deniyorum. Ama hiçbir şey değişmiyor."

"Ya bırakırsan?" Ford yumuşakça söylüyor. "Bence derinlerde bir yerde, denemeye devam etsen de etmesen de sonucun aynı olacağını fark ediyorsun. Kendini boğuyorsun Eva. Bence aynı zamanda kızgınsın."

"Evet," diyorum neşesiz bir kahkaha atarak. "Seninkiler gibi daha işlevsel olmadıkları için kendi aileme kızgınım. Biliyorum, biliyorum, annenle babanın ilişkisi mükemmel değil ama birlikte mutlu olduklarını inkâr edemezsin. Benimkiler gibi birbirlerine kızmıyorlar. Sanırım kendime de kızgınım."

"Ne için?"

"Herkesi mutlu edemediğim için tabii ki." Korkunç bir kahkaha daha. "Ve şimdi düşünüyorum da, bu saçma sapan cinsiyetçi kadın şehit rolünü üstlendiğim için kendime kızıyorum. Çünkü asla ama asla fedakârlık ya da zorunluluk tuzacağına düşmeyeceğime yemin etmiştim. Ama işte buradayım, ailemin sorunları içinde boğuluyorum, onları düzeltmeye çalışıyorum. Korkuyorum, Ford. Ben de mutsuz olmaktan."

Bunu kimseye söylemedim.

Bunu şimdiye kadar kendime bile söylediğimi sanmıyorum.

"O yüzden dur. Şehit olmayı. Sen daha iyi şeyler için yaratılmışsın. Daha tatmin edici roller için. Hepimiz öyleyiz."

Durabilir miyim? Durabilir miyim? Bu gülünç derecede ayrıcalıklı, gülünç derecede zeki adam için hayatı kendi şartlarına göre yaşamak ve kendi tatminini kovalamak yeterince kolay. Tüm bu şehitlik olayı kendi ailemde gördüğüm tek şey. Annemde. Teyzelerimde. Kuzenlerimde bile.

Öte yandan, hayatlarını farklı şekilde yaşamayı seçen pek çok başka kadın da tanıyorum. Herkes adına bu kılıcın üzerine düşmeyi kendilerine görev edinmeyen, acı ve küskünlükle sonuçlanmayan kadınlar. Ford'un annesi Eliza ve arkadaşım Julia gibi kadınlar. Gracie de öyle.

Tüm kız arkadaşlarım, şimdi düşünüyorum da. Etrafımı, ister bir aile kurmak ister bir iş kurmak olsun, hayallerini gerçekleştirmek için çabalayan bir grup belalı kadınla çevreledim.

Çok çalışan ve mutluluğu kendi hakları olarak gören kadınlar. Gelenekler ya da geçmişleri tarafından tuzağa düşürülmeyi reddedenler.

"Haklısın," diyorum. Ve tekrar söylüyorum, umarım kafamın içinde yer eder ve orada kalır. "Haklısın, Ford. Haklısın."

Ford elimi sıktı. "İyi olacaksın E. Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Kendine güven."

"Evrene güven." Sırıtiyorum.

Bana E derdi. Üniversitedeyken bana taktığı lakap.

Onu öpmek istiyorum, tıpkı o zamanki gibi. Ben de öptüm.

"Sende her şeyi yapabileceğimi hissettiren şey ne?" Soruyorum. "Dilim," diye yanıtlıyor kolayca, köşeden bana şuh bir bakış atarak gözünden. "Nasıl kullanacağımı biliyorum."

Beni yalayışını hatırlayınca bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, sabır, beceri ve yaratıcılıkla beni yerken meme ucumu başparmağı ve işaret parmağı arasında tutsak tutuyordu.

Evet, bunun tekrar olmasına ihtiyacım olacak.

Bugün olan her şeyin tekrar olmasını istiyorum. Güneş, doğaçlama yemek kitabı beyin fırtınası seansı, geliş. Gözyaşları içinde yaptığım itirafı bile - belki de kabul etmek daha iyi bir kelime olurdu - sadece kendimi çok iyi hissettiğim için

çok daha hafif. Çözülmedi ve kesinlikle düzeltilmedi. Yeni öğrendiğim üzere, kendileri dışında kimseyi düzeltmek kimsenin işi değil.

Ama görüldüğümü hissediyorum.

Ve bunun olağanüstü özel bir şey olduğunu bilecek kadar uzun süredir buralardayım.

Ford, "Bu soruya, çocuk istememek için herhangi bir nedene ihtiyacınız olmadığını söyleyerek başlamama izin verin, sadece onları istememeniz dışında," diyor. "Ancak bu sorunun çocuklar hakkında hissettiklerinizle ilgili olduğunu düşünmeden edemiyorum. Annenizin ne kadar mutsuz olduğunu görmek -ne kadar çok şeyden vazgeçmek zorunda kaldığını görmek- sizi çocuk sahibi olma konusunda korkutan şey olabilir mi?"

Görüldüğünü hissetmek hakkında konuş.

Bu adam *anlıyor*. Beni anlıyor. Kendimin bile anlamadığı bir şekilde.

"Kesinlikle," diyorum. "Beni korkutan şey kesinlikle bu. Rasyonel olarak, ben

Sonunda böyle mutsuz olmayacağımı biliyorum. Ama bana göre, ebeveynliğe adım atmak muhtemelen bu riski almaya değmez. Şu anki hayatımı seviyorum. Hikayemin anneminkinden farklı olması için gerçekten çok çalıştım. Bunun büyük bir kısmı çocuk sahibi olmamak. Her gün ailemin kızgınlığına maruz kalmak... Ford, bu seninle kalan bir şey."

Ford başını sallıyor. Çenesindeki bir kasın kirli sakalına doğru sıçradığını fark ediyorum. Sanki içinde bir şeyler saklıyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Ya da belki de canı sıkılıyor.

Çalışmamızı istediği ama asla çalışmayacağımızı bildiği için mi sinirleniyor?

Bu düşünce göğsümü acıtıyor. Çünkü bugün çok iyi vakit geçirdim ve ondan delicesine, keyifle etkileniyorum ve onun arkadaşlığından çok hoşlanıyorum. Gülüyoruz. Bağ kuruyoruz. Birbirimizi anlıyoruz.

Birçok yönden aynıyız. Ama günün sonunda çok farklı şeyler istiyoruz.

Tamamen farklı hayatlar yaşıyoruz.

Şimdi, durup dururken, bir parçam bunu değiştirmek isteyebilir.

Onunla *daha fazlasını* düşünmek istiyorum. Korkularımı aşmak, ailemden öğrendiğim acı dersleri unutmak ve en azından çocuğu olan bir adamla ciddi bir şekilde çıkma fikrini düşünebilmek istiyorum.

Çünkü Ford'un rüya gibi bir adam olduğunu düşünmeye başlıyorum. Evet, bu hızlı oluyor. Son birkaç haftada üç kez mi takıldık? Ama bir bakıma onu yıllardır tanıyorum. Yıllardır onunla birlikteyim.

Bir bakıma, gerçekten de kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Ford'la bir ilişki nasıl yürüyebilir ki? O bir rüya ama onunla birlikte olmak, Bryce'a üvey anne olmak için vazgeçmek istemediğim yanlarımı feda etmem gerekecek. Bir inç ver, bir mil ver, hatırladın mı?

Sonra tekrar - eğer kendi annemi, kendi ailemi, hayatım boyunca yapmaya çalıştığım şekilde kurtarmak zorunda kalmazsam - belki de bu, hayatımda kendi ailemi kurmak için yer açar. Belki annelik bu kadar bunaltıcı olmaz ve bu kadar büyük fedakarlıklar gerektirmez, çünkü hayatımda yarattığım aileye ve gerçekleştirmek için uzun süre çalıştığım hayallerime zaman ayırabilirim. Çünkü bu zamanı, içinden geldiğim aileyi düzeltmeye ya da kurtarmaya çalışarak geçirmeyeceğim.

Belki de hayatıma devam etmemin zamanı gelmiştir.

Yani, bunu sadece ben mi yapabilirim? Şimdi mi? Ne zaman istersem? Ama anneme ne olacak? Babama? İlişkilerine?

Bilmiyorum.

Kendi mutluluğum dışında kimsenin mutluluğundan sorumlu olmama fikrinin cazip olduğunu biliyorum.

Eve dönerken kafamdaki fikri tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Ford kamyonetini evimin önüne park ettiğinde kalbim sıkışıyor.

Bir anda günün başladığı noktaya geri döndük. Zaman akıp geçti ama yine de yıllar kat ettik.

Ford güneş gözlüklerini çıkarıp bardaklığa bırakıyor. Bana baktı. Gözleri yüzümü arıyor.

"Düşünceleriniz için penny," diyorum.

Başını sallıyor. Tıpkı bana o soruyu sorduğunda benim yaptığım gibi.

"Çocuk istemiyorsun. Benim bir çocuğum var. Bunun nereye gittiğini anlıyorum," diyor yavaşça, ellerini direksiyondan çekerek. "Eğer geri çekilmemi istiyorsan, bunu yapacağım. Kolay olmayacak ve bundan mutlu olmayacağım ama isteklerini yerine getireceğim. Bununla birlikte, yeni yemek kitabınız için yetkinlik meraklısı tarif ilham periniz olmayı çok isterim. Eğer beni kabul ederseniz. Kendimi övmek gibi olmasın ama..." Kasıklarına bakar. "Şey, gerçekten güzel bir boynuzum var. Ve arada bir aklıma sağlam fikirler geliyor. Ayrıca annenin yemeklerine bayılıyorum. Çok çalışan bekar bir baba olarak, ev yapımı rahat yemekleri çok sık yiyemiyorum, o yüzden..."

Onu itiyorum. "Cidden şu anda beni suçluluk duygusuna mı sürüklüyorsun?" "Kesinlikle."

"Sen en kötüsüsün. Slash en iyisi."

"Anlaşmaya kafayı da eklesem nasıl olur? Yemek kitabı hayallerini gerçekleştirmeme izin verirsen sana istediğin kadar kafa veririm."

Sırıtmamak için ona ters ters bakmaya çalışıyorum. "Tanrım, kirli oynuyorsun." "Pisliği seviyorsun."

"Evet. Yardımınızdan onur duyarım. Gerçekten." Yutkunuyorum. "Ama ikimizin de incinmesini istemiyorum. Tekrar söylüyorum. Bugün bana düşünecek çok şey verdin. Yine de sana hiçbir şey için söz veremem. Henüz değil. Eğer bana biraz zaman tanımakta bir sakınca görmüyorsan, kafamda bazı şeyleri gözden geçirmem için..."

Gözleri parlıyor. "İhtiyacın olan tüm zamanı sana vermekten mutluluk duyarım, E. Senden hiçbir şey beklemediğimi bilmeni isterim. İtiraf etmeliyim ki... bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra aramızdaki bağın yoğunluğu beni şaşırttı. Eğer yapabilseydim, seni her gece dışarı çıkarır ve her sabah yatağında seninle uyanırdım. Açıkçası bu pek çok nedenden dolayı mümkün değil, ama evet, senin arkadaşılığından gerçekten keyif alıyorum, E. Sahip olmak

Eğlenceli. Hayatımda bundan yeterince olmadı. Sen bazı şeyleri çözene kadar şimdilik böyle devam edebilir miyiz? Eğlenceli olsun mu?"

Başımı salladım.

"Eğlenebilirim."

"Harika."

"Harika."

Bir an için birbirimize bakıyoruz, sonra bir daha. Aramızdaki boşluk enerjiyle dolup taşıyor.

Ama o geceden sonra not aldığım her tarifte onu nasıl gördüğüme bakılırsa - teknesinde bana dokunduğu şefkatli, sahiplenici yolu düşünmeden edemiyorum - Ford'a karşı hissettiğim şey *eğlenceden* çok daha fazlası.

Bunun bizi nereye götüreceğini bilmiyorum.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

FORD

Ford: Yalan söylemeyeceğim, Pazar gününüzü ateşli bir yemek kitabı yazarıyla teknede çıplak geçirdikten sonra Pazartesi gerçekten berbat. Hala o tacoların hayalini kuruyorum. Senin yaptıklarını ve diğerini de.

Eva: Sen ve korkunç vajina kelime oyunları.

Ford: Belki de en sevdiğin romanları bana yollamalısın.

Ne kadar buharlı olursa o kadar iyi, böylece daha iyi örtmeceler öğrenebilirim.

Eva: En iyi romantizmler örtmece kullanmaz, IMHO. Ama biraz romantizm aktarmaktan mutluluk duyarım. Bugünlerde piyasada o kadar çok iyi şey var ki!

Çok isterim. Tarif testi nasıl gidiyor?

Eva: Dürüst olmalıyım. Beyin fırtınası seansımız ilham perimi gerçekten harekete geçirdi. Yediden beri mutfaktayım! Annem yakında yardıma gelecek.

Ford: Anneni kıskanıyorum. Selamımı söyle.

Ford: Ben de düşünüyordum.

Ne düşünüyordun?

Ford: Luke ve Gracie ayda bir kez ahırda arkadaşları ve aileleri için Cumartesi sabahı brunch düzenliyor. Bir sonrakinde yeni tariflerinizden bazılarını test etsek nasıl olur? Doğru yolda olup olmadığınızı görebilmeniz için en sevdiğimiz insanlardan bazılarını yemeğinizin tadına bakmaya davet etsek?

Vay canına. Bu fikre bayıldım. Bayıldım. Biraz kusma isteği uyandırır bile [kusma emoji]. Bunun gerçekleşmesi için ne yapabilirim?

Ford: Luke'a ulaşp müsait olup olmadıklarını öğrenebilirim. Ayrıca bir konuk listesi hazırlarım. Sen sadece beyin fırtınası yapmaya devam et.

Teşekkürler. İçtenlikle. Beni düşündüğün için gururum okşandı.

Ford: Dürüst olmalıyım. Seni düşünmeden duramıyorum.

Eva: Ben de seni düşünüyorum. Eğlenceli bir şekilde tabii ki. **Ford:** Tabii ki.

Eva: Bugün işler nasıl gidiyor?

Meşgulüm. Bütün gün ilk kez hava almaya çıkıyorum. Bryce'in kulak ağrısıyla çılgılık atarak uyanması da yardımcı olmuyor. Çift kulak enfeksiyonu olduğu ortaya çıktı. Spoiler uyarısı, ama çocuklar sürekli hasta. Benimki de dahil.

Zavallı bebek. Umarım yakında daha iyi hisseder!

Ford: Ben de öyle. Kuzeni hafta sonunda gelecek ve eğer hastaysa bunu kaçırmamasını istemem.

Tüm hafta boyunca tam hızda bir maraton koşuyormuşum gibi hissediyorum. Greyson bebeğin gelişine hazırlanmak için bir hafta izin aldı, bu yüzden Montgomery Partners'ta gemiyi sadece ben yürütüyorum.

Bir yönetici asistanı daha işe aldık ve en umut verici iki Başkan Yardımcımızı iş yüküne yardımcı olmaları için Direktörlüğe terfi ettirdik. Yaptıkları işte çok iyiler ve model oluşturmak ve sunum taslaklarını bir araya getirmek gibi daha sıkıcı görevlerden bazılarını devretmek güzel.

Yine de, şehirde deli gibi koştururken işler biraz daha telaşlı. Uyandığım andan itibaren hareket halindeyim. Ofisten eczaneden reçete almaya, toplantıya, saha ziyaretine, büyük açılışa ve tekrar ofise. Sonra Bryce'i beslemek ve yatağına yatırmak için eve gidiyorum, sonra da dizüstü bilgisayarımı çıkarıp gelen kutumdaki tüyler ürpertici karmaşayla uğraşıyorum.

Kulak enfeksiyonu yüzünden pek uyuyamıyor. Kahve benim yeni en iyi arkadaşım oldu, karbonhidratlar da öyle. Ne mutlu bana ki

Hafta sonu Eva'ya bikini vücudunu göster, çünkü bu hafta kesinlikle boka batacak.

Tüm bu karmaşaya rağmen aklımı tamamen kaybetmeden her şeyi idare etmeyi başarıyorum. Çünkü 1) Geçtiğimiz hafta sonu eğlenceye ve Eva'ya doydum ve

2) Eva'yı önümüzdeki hafta sonu tekrar göreceğimi biliyorum. Bir mucize eseri, bu cumartesi Luke'un ahırında onun tadımı için yer ayırtmayı başardım.

Sabırsızlanıyorum. Bütün hafta boyunca fikirleri ve küçük dokunuşları bir araya getirdim. Üzerinde çalışmak için eğlenceli bir proje.

Gerçi bu konuda bu kadar heyecanlı olmam beni de biraz geriyor.

İyiyim, biraz gerginim. Ona düşünecek çok şey verdiğimi ve kendisini engelleyen bazı şeyleri aşmaya çalışacağını söyledi. Ama hiçbir garanti vermedi.

Ben mi? Her şeyi yapmaya hazırım.

Eva bugün arayıp bir ilişkiye şans vermek istediğini söylese, dizlerimin üzerine çökmek dışında elimden gelen her şeyi yapardım. Sahip olduğumuz şeyin özel olduğunu biliyorum. İlk seferinde her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Aynı hatayı tekrar yapmayacağım.

Ayrıca ilk etapta bir şeyler düşünmeyi düşündüğü için gerçekten çok heyecanlıyım. Demek ki o da benim hissettiklerimi hissediyor. Yoğunluğu. Çekimi.

Birlikte ne kadar mükemmel olabileceğimizi biliyor.

Bekliyorum, çalışıyorum ve bu arada ona flört mesajları gönderiyorum. O güzel memelerini ve mükemmel amını düşünerek ben de bol bol mastürbasyon yapıyorum. Üniversite dönemimdeki azgın halime geri dönüyorum ve bunun için hiç özür dilemiyorum.

Günün sonunda, sadece onu özlüyorum.

Kendimi bir başka destansı kalp kırıklığına hazırladığımdan endişeleniyorum. Rebecca'yı kaybetmek beni mahvetti ve bunu tekrar yaşayabilir miyim bilmiyorum. O

ve Eva, bu kadar güçlü ve yoğun duygular beslediğim tek kadınlar.

Ama kendi tavsiyelerime uymak ve evrene güvenmek için elimden geleni yapıyorum. Eğer Eva ve benim kaderimizde varsa, sonunda birlikte olacağız. Bu arada sabırlı olmalıyım.

Perşembe gecesi Greyson'dan Julia'nın doğum sancısı çektiğine dair bir telefon aldım. Cuma sabahı oğulları dünyaya geldi. Bryce'ı evden alıp -çocuk doktorunu aradım, artık bulaşıcı olmadığını söyledi- hastaneye gidiyorum ve ailemle buluşuyorum.

Annem ve babam bizi hastane odasının hemen dışında karşıladıklarında heyecandan kendilerinden geçmişlerdi.

"Herkes nasıl?" Ben soruyorum.

Babam sırtarak beni kucaklıyor. "Herkes sağlıklı ve harika gidiyor. Bir oğlan! Buna inanabiliyor musun?"

Annem gülümseyerek, "Hepimiz kız olacağına çok inanmıştık," diye ekliyor. "Bunun ne büyük bir sürpriz olduğunu seviyorum."

"Ben sürpriz miydim?" Bryce kalçamdaki her zamanki tüneğinden soruyor.

Onu sıkıyorum. "Sen şimdiye kadarki en güzel sürprizdin. Senin erkek olacağını sanıyorduk. Hatırladın mı anne?"

"Tabii ki hatırlıyorum. Kız olduğunu öğrendiğimizde o kadar mutlu olmuştum ki ağlamıştım" diyor annem ve Bryce'ı benden alıp hızlıca kucakladıktan sonra geri veriyor.

"Yine de en sevdiğin kişi ben olacağım, değil mi?"

Annem gülerek Bryce'ın sırtını sıvazlıyor. "Ben şanslı bir büyükanneyim, çünkü artık iki favorim var."

Bryce kaşlarını çatıyor. Ben gülüyorum.

"Bu arada hemşire bize grip aşılarımızı olup olmadığımızı sordu," diye devam ediyor annem. "Görünüşe göre bu yıl kötü geçecek - erken vurmasını bekliyorlar."

Bryce ve benim bu yıl aşı olup olmadığımızı hatırlamaya çalışarak göz kırpyorum. Sanırım geçen yıl almıştık? Sanırım mı?

"Kontrol etmek için çocuk doktorunu arayacağım," diyorum ve aklıma bir not düşüyorum. "Haziran ayında grip aşısı olabiliyor musun?"

Ama kimse buna cevap veremedi, gülümseyen bir doğum hemşiresi tarafından odaya alındık. Ben önden gidiyorum.

İçerisi sakın ve sessiz. Grey, odanın ortasındaki büyük hastane yatağında Julia'nın yanında duruyor. İkisi de Julia'nın çıplak göğsüne yaslanmış bebeğe bakıyor, yüzlerinde puslu, mutlu gülümsemeler var.

Gözyaşlarımın ani sıcaklığını geri kırpyorum. O anı çok ama çok iyi hatırlıyorum. Rebecca ve ben kendimizden geçmiş, sadece yepyeni bebeğimize bakmak istiyorduk. Bryce doğduğu zamanki halime benziyordu; dolgun, kırmızı dudaklarından küçük kulaklarının tepesinin dışarı çıkmasına kadar. Ona bakmaya doyamıyordum.

Hala yapamıyorum.

Şimdi Rebecca'ya daha çok benziyor, Tanrı'ya şükür. Ama Rebecca ve benim kızımıza bakmaya ne kadar takıntılı olduğumuzu hatırlıyorum. Saatlerce ona bakardık, yaptığımız bu küçük yaratığa tamamen aşıktık.

"Bak," diye usulca Bryce'ın kulağına fısıldıyorum. "Sen ilk doğduğunda annen seni böyle tutuyordu. O kadar küçüktün ki sana sürekli fıstık diyordu."

Bryce gülümsüyor. "Fıstık mıydım?"

"Öyleydin. Hem de en sevimlisi. O kadar sevimliydin ki annen ve ben seni bırakamadık."

Kardeşimin oğlunu Julia'nın göğsünde uyurken görünce -çaresiz, mükemmel ve minicik- göğsümde bir burkulma hissediyorum. Julia ve Grey, gözlerinin altındaki koyu halkalardan da anlaşılacağı üzere yorgunlar. Ama aynı zamanda parlıyorlar.

"Merhaba," diyor Grey, tüm yüzü gülümsemeyle aydınlanıyor. "İçeri gelin ve ailemizin en yeni üyesiyle tanışın."

"Ona Greyson Parker Montgomery IV adını verdik. Biraz fazla oldu, biliyoruz, bu yüzden ona Parker adını vermeyi düşünüyoruz."

Bebeğe gülümsediğimde büklüm sıkışıyor, gözlerim hala sızlıyor.

"Hepiniz, o mükemmel," diyorum burnumu çekerek. "Grey'in burnuyla bile." "Hey." Grey beni dürtüyor. "Burnumun nesi var? Senin burnun aynı lanet şey."

"Evet, baba. Bende de aynısından var," diye tekrarlıyor Bryce. "Ve ben çok güzelim."

Oda kahkahalara boğuluyor ve kızım az önce küfretmiş olsa da, bir an için kalbimin patlayacağını düşünüyorum, o kadar dolu ki. Ailem oldukça harika ve bu yeni gelenle daha da iyi oldu.

Gülümsememi bastırmak için elimden geleni yapıyorum, bunun yerine Bryce'a özgüveninin neden takdire şayan olduğu ama küfür etmesinin neden olmadığı konusunda hızlı ama sert bir ders veriyorum.

"Yeni kuzenin hakkında ne düşünüyorsun?" Bryce'ın daha iyi görebilmesi için eğilerek söylüyorum.

Hayatı buna bağılıymış gibi bana sarılıyor, bebeğe bakıyor. Bir kez göz kırpmıyor. İki kez. "Eee?"

"O iyi sanırım," diyor ve bu sefer gülmeme izin veriyorum. Tam bir Bryce repliği.

"Sadece iyi mi? Hadi ama. O senin en iyi arkadaşın olacak."

"İkisi arasındaki elebaşı o olacak, biliyorsun değil mi?" Grey nefesinin altından söylüyor. "Senin içkini çalacak ve ona nasıl içileceğini öğretecek."

"Evet." Bryce'a bir öpücük veriyorum. "Bunu durdurmak yok. Babanı çok gururlandırıyorsun, bun."

Bebeği dolaştırmak için hemşireden izin aldık. Ellerimizi yıkadıktan sonra önce annem onu tutuyor, sonra babam, sonra da ben. Başta çok şüpheli olmasına rağmen Bryce onu kucağına almak için can atıyor. Onu Julia ile birlikte yatağa yatırıyoruz ve Bryce'ın kuzenini ilk kez kucağına almasına yardım ediyor.

Telefonumla yaklaşık bin beş yüz fotoğraf çekerken gözlerimden sağa sola yaşlar süzülüyor.

"Ona Boo diyebilir miyim?" Bryce öyle diyor.

Julia bana bakıyor ve gülümsüyor. "Şey, onun adı Parker."

"Ben Boo'yu daha çok seviyorum."

"Tamam o zaman. Boo olsun."

Bu sonunda Bryce'ın gülümsemesini sağladı. Bebeğimin kucağında yeni bir bebekle gülümsediğini görmek-

"Anne, hiç mendilin var mı?" Burnumu çekerek sordum.

Annem, annelik yapıyor ve cebinden bir tane çıkarıp gülümseyerek bana uzatıyor. "Çok tatlı, değil mi? Beni Bryce'ın doğduğu güne geri götürüyor."

Beni de geçmişe götürüyor. Elimde değil ama keşke o ışıltıyı tekrar yaşayan ben olsaydım diyorum. Yeni doğan evresi zor, beni yanlış anlamayın. Ama Bryce'ın o kadar küçük olduğu zamanları özlüyorum. O kadar iyi bir bebektir ki, günlerce gülümsüyordu ve kalçalarında lezzetli küçük kıvrımlar vardı.

Bebekler hakkında söylenenler çok doğru - tüm zor kısımları unutur ve sadece iyi olanları hatırlarsınız. Annem hep bunun bir çeşit evrimsel hafıza kaybı olduğunu söylerdi. Doğa zor şeyleri unutmanızı ister, böylece her şeyi yeniden yaparsınız.

Şu anda hafıza kaybını şiddetli bir şekilde hissediyorum.

Ve kalbim çarpmaya devam ediyor. Belki de Eva'yı düşünmeden edemediğim içindir. Sürekli onu düşünüyorum. Bana *eğlenceden* başka bir şey vaat *etmemesine* rağmen bu kıza aşık oluyorum.

Konu oldukça önemli bir hayat seçimi olduğunda büyük bir fikir ayrılığımız olmasına rağmen.

Bu seçim. Çocuklarla ilgili olan.

Eva fikrini değiştirirse bile -tekrar ediyorum, onu böylesine büyük bir konuda fikir değiştirmeye teşvik etmek bana düşmez- kendi bebeğine sahip olmak ister miydi?

"Orada iyi misin?" Greyson bana bir bakış atarak soruyor. "Neden sen ve ben gidip koridorun sonundaki otomattan içecek bir şeyler almıyoruz?"

Başımı sallıyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

Biz odadan çıkar çıkmaz Grey kesin bir ifadeyle, "Eva," dedi. "Teknenizde birtakım komik işlere kalkıştınız ve şimdi boyunuzdan büyük işlere kalkıştınız."

Ona bir bakış attım. "Çoğunlukla mükemmel güzellikteki bebeklerimizin ilk kez bir araya geldiğini görmek. Ama evet, belki biraz da Eva. Birazdan da fazla."

"Ciddi bir şey mi?"

"Olmaması gerekiyordu."

Bir çift otomatın önünde duruyoruz. Grey, dar eşofmanının cebindeki bozuk paraları karıştırıyor.

"Dostum," dedim. "Dar pantolon hakkında konuştuğumuzu sanıyordum. O düğünde herkesi korkuttun... durumunla."

Birkaç ay önce Grey yeni takım elbiseler yaptırdı. Daha özel bir görünüm istiyordu, ancak o kadar özel dikilmiş pantolonlarla sonuçlandı ki, temelde kıcına sıvanmıştı. Her şeyi görünüyordu. Yani *her şeyi*.

Tıpkı şu anda bu eşofmanlarda oldukça fazla görebileceğiniz gibi.

Grey sadece omuz silkiyor. "Julia onları seviyor. Ve oğlumu dokuz ay boyunca bir rock yıldızı gibi taşıyan kadın bir şeyi beğendiğini söylediğinde, onu alır. Dolayısıyla bugünkü eşofman altı seçimi."

"Sadece tişörtünü falan indir. Bu arada bir kola alacağım."

Kardeşim makineye bir sürü çeyreklik attı. "Eva'nın nesi var ve seni neden bu kadar sinirlendiriyor?"

"İşte bu kadar." Makine gümbürdüyor ve kolalarımızı almak için eğilip birini Grey'e uzatıyorum. "Sanki beni tekrar şekle sokuyormuş gibi hissediyorum. Tabii bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Öyle." Grey *tıslayarak* kutusunu açtı. "Hâlâ açıklamana ihtiyacım var."

"Sanki beni son birkaç yıldır yol kenarına düşmüş parçalarımınla yeniden buluşturuyor. Özlediğim yanlarımı."

Kaşlarını çatıyor. "Özellikle bir kısmı mı?"

"Ben öpüşmem ve anlatmam."

"Doğru. Açıkçası bana söylemek zorunda değilsin ama... evet, kızarıyorsun. Bu da demek oluyor ki kesinlikle çirkinleşiyorsunuz. Senin adına sevindim. Prezervatif kullanıyorsun, değil mi?"

Gözlerini devirerek uzun bir kola çekiyorum. Lütfen Tanrım, kafeinin etkisini çabuk göstermesine izin ver.

"Sizde pek işe yaramamış gibi görünüyor," diyorum. "Belki de işe yaramıştır."

Parker bebek Julia ve Grey için *büyük* bir sürpriz oldu. Bebeğe hamile kaldıkları sırada prezervatif kullandıklarını iddia ediyor ki ben buna gerçekten inanıyorum. İkisi o zamanlar pek iyi geçinemiyorlardı; hatta Rodgers's Farms şantiyesinde yeminli düşman olduklarını söyleyecek kadar ileri gidebilirim.

"Hayatımı seviyorum ama bir çocuk, tam zamanlı bir iş ve tek başıma idare etmem gereken bir ev derken nasıl eğleneceğimi unuttum. Kendime zaman ayıramadım. Biraz stres atmak için falan. Eva'yla yaptığım şey de bu. Onunlayken baba ya da patron olmak zorunda değilim."

Grey kaşlarını çatıyor, bakışları kelepçeli kolumdan görünen dövme kayıyor. "Eva'nın sana baba demediğinden emin misin?"

Dudaklarım seğiriyor. "Henüz oraya varmadım." "Vaktin var," diyor başını sallayarak.

"Ama onunla sadece kendim olabiliyorum. Grey, birlikte çok iyi vakit geçiriyoruz. Sanki randevularımızın hiç bitmesini istemiyorum, çok çabuk geçiyor. Dans ediyoruz, konuşuyoruz. Beni güldürüyor." Onu boşalttım. Tanrım, bu çok tatmin ediciydi. "Bu kıza bayılıyorum."

"Peki sorun ne?"

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Özetle mi? Bir kızım var. Ve Eva hiç çocuk istemiyor. Biraz düşünceğini söyledi ama... Yani, bu oldukça büyük bir fikir değişikliği olurdu. Ve onun fikrini değiştirmek bana düşmez."

Az önce yüksek sesle söyleyene kadar bu düşünceyi gerçekten işlememiştim. Bu doğru. Eva, örneğin benim gibi "takım elbiseli ve kravatlı" biriyle çıkıp çıkmayacağı konusunda taviz vermeyi düşünmüyor - kurumsal biriyle. Randevularımızda ne yapacağımız ya da akşam yemeğine nereye gideceğimiz konusunda taviz vermiyor.

Hayatıyla ilgili *önemli* bir karardan ödün vermiş olur. Böyle şeyler bir gecede olmaz.

Çoğu zaman hiç olmuyor. Düşüncesi bile göğsümü daraltıyor.

"Vay canına. Suda bir öğleden sonra için oldukça hızlı bir şekilde ciddileştiniz."

"Konuştuk, evet. Açık ve dürüst davranıyor ki bu harika. Bir yanıma ateşle oynadığımı biliyor. Ama onunla iki kez çıktık - iki lanet randevu, Grey - ve sanırım bağımlısı oldum. Sahip olduğumuz şey... vazgeçilemeyecek kadar nadir ve iyi hissettiriyor. Aklım bana akıllı olmamı söylüyor ama içgüdülerim Eva ile aramızda özel bir şeyler olduğunu söylüyor. Farklılıklarımıza rağmen belki de birbirimiz için yaratılmışız."

"Eva'dan hoşlanıyorum. Hem de çok. Ama bunun sadece senin, ne bileyim, üniversiteli bir çocuk olarak kaygısız günlerini yeniden yaşamak istemenden kaynaklanmadığına emin misin? Endişe yok, sorumluluk yok? Bir geceliğine bile olsa? Bu uzun sürmez Ford."

Başımı salladım. "Öyle bir şey değil. O bir saman alevi olmaktan çok daha fazlası. Bunu hissedebiliyorum. Sadece aramızdaki bu devasa uçurum konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Başka her konuda birbirimize bağlıyız. Bu büyük mesele dışında her konuda."

"Yalan söylemeyeceğim kardeşim, bu çok üzücü." Grey elini omzuma koydu. "Çocuk meselesi büyük bir mesele. Bunun yapman gereken bir şey olduğunu sanmıyorum."

eğilmek için de. Çocuk istesenez de istemesenez de sorun değil, açıklamaya gerek yok."

Başımı sallıyorum, boğazıma bir şey takılıyor. Kolamı yudumluyorum.

"Aşk konusunda uzman değilim. Ama Julia ile şansım yaver gitti. Bana açık fikirli olmanın ve kendime karşı sabırlı olmanın -ona karşı da- iyi şeylere yol açacağını öğretti. O yüzden sabırlı olun. Sizi kızartan ve yüzünüze kocaman bir gülümseme yerleştiren her ne yapıyorsanız onu yapmaya devam edin. Bunu takip et ve nereye varacağını gör. Kanayan kalp Romeo gibi olmaya gerek yok."

"Vay canına, bir Shakespeare referansı. Etkilendim."

"Julia beni gerçekten iyi şeylere yönlendirdi. Virginia Woolf, Jane Austen. Nora Roberts. Asla senin kadar iyi okuyamayacağım, seni koca inek-"

"Hey. Eva bu inekten hoşlanıyor."

"-Ama eğer olması gerekiyorsa aşk bir yolunu bulacaktır. Eva'ya seçimini yapması için gereken zamanı ve alanı ver. Şu anda duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum. *Çok* güçlü 'Pasifik'e uçmak ve bu kızla bir plajda evlenmek istiyorum' titreşimleri veriyorsun. Ama artık yetişkinsiniz.

Sorumluluklarınız var. Dolu dolu hayatlarınız var. Kaçıp gitmek bir seçenek değil. Sabırlı olmak bir seçenek." Grey haklı. Duymak istediğim şey bu değil.

Hem de hiç. Yıllardır bir kadın hakkında böyle hissetmemiştim ve artık Lanet olası kımılta artık.

Ama bana biraz frene basmamı söylemekte de haklı. Nefes almamı. Eva'nın arkadaşlığından hâlâ keyif alabilirim. Hala onu dışarı çıkarabilir ve ona dokunabilirim.

Belki o zaman bu duyguların bazılarını kontrol altında tutabilirim.

Kendimi tekrar incinmekten korumak için. Çünkü dört yıl önce karımı, evliliğimi, neredeyse tüm hayatımı kaybettikten sonra-

Daha ne kadar acıya dayanabilirim?

Kendimden daha ne kadarını riske atmaya hazırım?

On Yedinci Bölüm

EVA

Binici eldivenlerini çekiştiren Edward, önceki akşamdan çok net, çok açık bir anıyla sarsıldı.

Sophie'nin yüzüydü. Kaşları çatılmıştı, erkekliğinin etrafında doruğa ulaşırken dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı. Zevke kendini kaptırmıştı, adama kendini kaptırmıştı ve o anda adam da ona kendini kaptırmıştı.

Dizginleri eklemlerinin etrafına daha sıkı sararken bağırsakları sıkıştı. Bunun tekrar olmasına izin vermeyecekti.

*Bunun tekrar olmasına izin
veremezdi. "Size katılmamın
sakıncası var mı?"*

Söz konusu kadın kestane rengi bir kırsağın üzerinde dirseğinin dibinde belirldiğinde irkildi ve neredeyse atından düşüyordu. Kırmızı kadife binici elbisesi ve küçük, sık şapkasıyla her zamankinden daha sevimli görünen Ophelia, neşeyle yanında tırıs gidiyordu.

Lanet olsun ona.

Onu dirseğinden tutarak eyerin üzerinde sabitledi. "Çok ürkeksiniz, değil mi Lordum?"

Boğazını temizledi. "Yalnız biniyorum."

"Ama tek başınıza yarışamazsınız. Ve yarışmak sadece ata binmekten çok daha eğlencelidir." Gözleri parladı. "Ama-"

"Yatak hariç. Ben ürkek olabilirim ama siz Leydim, çok edepsizsiniz."

"Ve bu senin hoşuna gidiyor. Bir sonraki emre kadar ahlaksızlığımı sürdürmemin birçok nedeninden biri."

Ona baktı. O da ona baktı. Ona meydan okuyarak.

En son ne zaman biri ona bu şekilde bakmıştı? İnsanların ondan bir şeyler istemesine alışkındı. Pohpohlanmaya, boş gevezeliklere, odanın öbür ucundan hesapçı bakışlara alışkındı.

Ama bu? Ona hesapla değil, gerçek bir sıcaklık ve muziplikle bakan bir kadın?

"Şuradaki çite ilk varan" -işaret etti- "diğerini çitin üzerinden geçirecek."

Sonra da çekip gitti.

Onu takip ederken kahkahaları havada dalgalanıyor, kısırağının toynaklarının gürültüsü göğsünde yankılanıyordu. Sağına bakınca göz göze geldiler. Kadın gülümsedi.

Dash de öyle. Onu

kullanmıyordu.

Ona karşı nezaketini bir silah ya da pazarlık kozu olarak kullanmıyordu.

Onunla birlikte gülüyordu. Nadir görülen güneşli bir Eylül sabahının tadını çıkarıyor, ikisi de dikkatsiz çocuklar gibi tarlalarında savruluyorlardı.

Aşk böyle mi hissettirmeliydi? Aptallık değil, bir oyun değil, özgürlük ve temiz hava?

Onun yarım adım önünde çitin önüne geldiğinde, omzunun üzerinden ona o kocaman gülümsemesini fırlattı. Adam göğsünde keskin bir acı hissetti.

Bu kadını istiyordu. Vücudunu, evet. Ama gülüşünü de. Onun ahlaksızlığını.

Onu akla gelebilecek her şekilde istiyordu.

"Sen," diye başını salladı, nefes nefese, çite doğru. "Eğil. Bazı fikirlerim var."

Kendini tutamadı. Güldü. Büyük, derin bir kahkaha.

Julia ve Grey'in evinden eve dönerken yolda *Marki ile Evliliğim*'i dinliyorum. Yeni bebekleri Parker'la tanışmak ve bazı yemek tariflerini test etmek için uğradım, bu da paylaşacak bir *sürü* ekstra lezzetim olduğu anlamına geliyor.

Sokakta bir park yeri bulup Ford'a mesaj atıyorum. Lord Edward ve Leydi Sophie'nin hikâyesini dinlemek bana hep onu düşündürüyor.

Eva: Birkaç şey var. İlk olarak, okuduğum bu romantik kitabı sana vereceğim. Çok güzel ve bence beğeneceksin.

Ford: Okumak için sabırsızlanıyorum! Umarım örtmece yoktur?

Evet. İkincisi, bebek Parker'la tanıştın mı? Julia ve Grey'in evinden yeni çıktım ve gülümsemeden duramıyorum. NASIL OLDU DA ANNE BABA OLDULAR?!

Biliyorum, değil mi? Ne kadar ilerlediklerini düşünmek bile çılgınca. Onlar adına çok mutluyum. Bu bebek mükemmel.

Ford: Lafı açılmışken. Bryce'ı Cumartesi günkü tadıma getirmemin bir sakıncası var mı? Olmazsa sorun değil. Ailemin bebek bakıcılığı yapmasını bekliyordum ama şimdi onlar da gelmek istiyor. Ailemde sana aşık olan tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum.

Tabii ki Bryce'ı da getirebilirsin. Ne kadar çok o kadar iyi! Sadece onu "görüştüğün" kadınların yanına getirme konusunda çok dikkatli olduğunu söylediğini biliyorum.

Ford: Siz bir yazar, et ustası ve iş sahibisiniz. Bryce'ın mümkün olduğunca senin gibi kadınların etrafında olmasını istiyorum. Kazanmak için güçlü kadın rol modelleri! [Oprah GIF][Ellen GIF][Mulan GIF]

Eva: Şu anda kocaman gülümsüyorum.

Teşekkür ederim. Et işleme becerilerimle gurur duyuyorum.

Ford: Olması gerektiği gibi. Mükemmeller.

Bu arada. Sana aşık olduğumla ilgili yorumumu nasıl görmezden geldiğini fark etmediğimi sanma. Seni rahatsız mı ediyorum?

Eva: Hayır. Aslında tam tersi. Bu belki de beni daha çok korkutuyor.

Bütün haftayı ya mutfakta -hem kiraladığım evdeki küçük mutfakta hem de ailemin evindeki mutfakta- ya da babamın restoranında tütüsülerin başında deneyler yaparak geçiriyorum. Bu iki dünyayı, *benim* iki dünyamı bir araya getirmeye çalışıyorum. Annemin tortillaları ve Ford'un fikirleri, övgüleri ve penisi sayesinde ilham geldi ve bunu boşa harcamaya niyetim yok.

Geceleri, ailemin yemek masasındaki en sevdiğim anılarım hakkında hikayeler yazıyorum. Çocukken sevdiğim tariflere kendi yorumumu nasıl katabileceğime dair fikirler not ediyorum. Çocukluğuma, özellikle anneme ve büyükanneme, onların şimşeklerini çalmadan saygı göstermek istiyorum. Bu yüzden annemin pilav yemeklerinden birine lezzetli bir tütülenmiş Boston izmariti ekliyorum ve kaburgadan bira kutusu tavuğa kadar her şey için yeni bir ovma oluşturmak için onun baharat kombinasyonlarından birini bir sıçrama noktası olarak kullanıyorum.

Bir bakıma bu kitabın ailemdeki kadınlara yazılmış bir aşk mektubu olduğunu düşünmeye başladım. Hepimizin hayatında olduğunu düşündüğüm isimsiz kahramanlara. Her sabah bize kahvaltı hazırlayan, okula giderken temiz kıyafetler giymemizi sağlayan, hasta olduğumuzda, acı çektiğimizde ya da kaybolduğumuzda bizi teselli eden, göz kamaştırıcı olmayan işleri yapan insanlar.

Sanırım sonunda bu aşk mektubunu yazabiliyorum çünkü annemle olan etkileşimlerimde daha önce olmayan bir hafiflik var. Kabul ediyorum, bunun ilham perimin endişe verici bir uyku döneminden sonra nihayet alev almasıyla bir ilgisi olduğunu biliyorum. Beni tamamen terk etmediğini bilmekten duyduğum rahatlama, yaptığım şey hakkında iyi hissetmekten duyduğum heyecan, oldukça inanılmaz.

Ama bu hafifliğin, bu *neşenin*, onu kurtarma dürtüsüne teslim olmadan onun arkadaşlığından zevk almak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığım için orada olduğunu düşünmeden edemiyorum. Onu mutlu etmek için.

Sadece kendi işlerime ve yapmam gerekenlere odaklanıyorum. İtiraf etmeliyim ki, bir yanım hâlâ herkesin sorumluluğunu üstlendiğim için kendimi bencil hissediyor.

kurtarıcı. Ama daha büyük bir parçam rahatlamış hissediyor. Taşımayı bırakana kadar bu yükün ne kadar ağır olduğunu fark etmemiştim.

Ailenizi sevmenin onların sorunlarını çözmek zorunda olduğunuz anlamına gelmediğini fark ettiğinizde kendinizi ne kadar iyi hissettiğiniz şaşırtıcı.

Örnek olarak: Aileme uyum sağlamak için tüm programımı yeniden düzenlemeyi bırakıyorum. Annem arayıp babamın bir sinema randevusu için onu "yine ektiğini" söylediğinde ve onun yerine benim gitmemi istediğinde, onun için üzülüyorum. Ama onun yerini doldurmayı teklif etmiyorum. Aslında ona kıbarca ama kesin bir dille artık benimle evlilik sorunları hakkında konuşamayacağını ve babamın onu ektiği için üzgün olsam da akşamı yemek tarifi notlarımı yazarak geçireceğimi söylüyorum.

Küçük bir şey. Açıkçası, beni istediğimden daha fazla çelişkili hissettiren beş dakikalık bir konuşma. Ama yine de silahlarıma sadık kalıyorum. Hayatım boyunca bunun tam tersini yaptığım düşünülürse, *bu* hiç de küçük bir şey değil.

Bu aynı zamanda yemek kitabımın ilk taslağına gerçekten odaklanabileceğim anlamına geliyor. Cuma gününe kadar, hepsi de rahat yemek, aile ve topluluk temalarına değinen sekiz sağlam tarifim olacak. Kırk sayfadan fazla metin ve önerilen resimlerden oluşuyor.

En iyi kısmı mı? Bununla gurur duyuyorum. Bu konsept benim için kesinlikle bir değişiklik ama yıllardır elimi sürmediğim malzemelerle bir şeyler yaratmak çok ferahlatıcı. Annemle birlikte mutfakta olmak, onun büyükannemle ilgili hikayelerini dinlemek ve her yıl Tío Jaime'nin doğum günü için aynı arroz con pollo'yu nasıl yaptığını öğrenmek çok eğlenceli.

Yaratıcı pillerimi ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde yeniden şarj ediyor.

O kadar heyecanlıyım ki -o kadar gururluyum ki- blogumda okuyucularımla bazı ön gösterimleri paylaşmadan edemiyorum. Hatta o kadar ileri gidiyorum ki, onlara kitabın "çok geçmeden" biteceği sözünü veriyorum ve önümüzdeki yazdan önce yayınlanacağını ima ediyorum.

Eğer bu teslim tarihine yetişebilirsem, ki yetişecek gibi görünüyor, o zaman bu sözümü kesinlikle yerine getirebileceğim.

Bununla birlikte, Cumartesi günkü tadım için h    çok gerginim. Annem, babam ve Alex olmak üzere tüm aileme bir gün önce hazırlanmama yardımcı olmaları için jalape o margarita r veti verdim; dördümüz ailemin mutfağında kp küp doğruyor, eziyor ve karı tırıyorduk, bu sırada arka planda John Cougar Mellencamp çalıyordu (annem ona ve Rod Stewart'a her zaman büyük bir ilgi duymuştur).

Babam ertesini sabah da izin aldı. Beni Lacy's BBQ'nun eski kamyonlarından biriyle Luke'un ahırına götürüyor, soğutmalı kabinin ii küçük bir orduyu doyuracak kadar irmik güveci, dana göğüs eti ve Pastel Azteca ile tika basa dolu.

"Sence iyi geçecek mi?" Dikiz aynasına bakarak söylüyorum.

Babam bana baktı ve sırtıttı.

"İyi gideceğini biliyorum. Bundan daha iyi. Bu insanların sevdiği türden bir yemek, Evie. Bunca yıldır Lacy's'de menmz neden bu kadar deği tirmediğini sanıyorsun? Çünkü m terilerim hep aynı şeyleri sipariş ediyor; domuz eti ve yanında pastırma ya da peynir. Kaburgalarınıza yapı ıyor ve yüzünüze bir gülümseme yerle tiriyor. Tıpkı orada yaptığın tüm o yemekler gibi," diyor ba ını taksiye doğru eğerek.

 ortumun paalarıyla oynuyorum. "Güvenoyu için minnettarım. Özellikle de senden geliyor. Bunun anlamı çok büyük baba."

"Seninle gurur duyuyorum. Benim olabileceğimden daha zeki ve yeteneklisin." Vites değiştirdiğinde kamyonun nefesi kesiliyor. " ehre ilk döndüğünde senin için biraz endi elendiğini itiraf etmeliyim. Kendinde değildin. Ama geçen hafta mutlu görünüyordun. Gerçekten mutlu. Burnumu sokmak istemem ama annen üniversitede çıktığın çocukla takıldığını söyledi."

Dudaklarım seğiriyor. "Ford. Evet. Yemek kitabı için bana yardım ediyor. Julia'nın bebek partisinde kar ıla tık ve"-ve *sanırım ona açık oluyorum*-"tüm bu şeyi ayarlayan o. Brunch. Onun fikriydi."

Babam gülümsüyor. Küçük bir gülümseme ama gururlu bir gülümseme. Ford'un Bryce hakkında konuşurken takındığı gülümsemenin aynısı.

"Hepiniz peşinden gittiniz. Evie, buna hayranım."

Yutkunarak elini tutuyorum. Elini sıktığımda yine gülümsüyor. Babam mükemmel değil. Bazen anneme davranış şeklinden gerçekten nefret ediyorum.

Ama onun hakkında gerçekten sevdiğim şeyler de var. Çok az babanın sahip olabileceği şekilde onu mükemmel yapan şeyler. Bazen beni gerçekten deli etse de ona sahip olduğum için şanslıyım.

Belki de aile özetle budur. İyilikler kötülüklerle birlikte gelir. Ve belki de bir yetişkin olarak onlardan bir adım geri çekilmek, kendi hayatınızı kendi koşullarınıza göre yaşamayı seçmek, iyiye daha fazla odaklanmanızı sağlar.

Babam Luke'un ahırına yanaşırken kalbim gırtlığıma dayanıyor. Büyük ana kapı, bunaltıcı sabaha doğru açıldı. İçeride Gracie ve Luke'un yanı sıra kot şortlu ve pembe ayakkabılı küçük bir kız görüyorum.

Ford ortaya çıktığında babam ve ben kamyonun arkasındaki yiyecekleri boşaltıyorduk. Metrelerce plastik ambalajın içinde mumyalanmış gibi duran yiyeceklere bakıyor ve gülümsüyor.

"Hepiniz," diyor kamyonun etrafında dönüp yanımda durarak, "bu harika olacak." Eliyle arka kapının üst kısmını tutuyor. Bana doğru eğiliyor, yanağımlı öpmek için eğildiğinde kolum onun yan tarafını okşuyor. "Günaydın, E."

Basit bir dokunuşla vücudum elektrikleniyor. Dokuz metrenin tamamı: cilt karıncalanıyor, dizleri uyuşuyor, kalbi güm güm atıyor. Üzerinde yıpranmış beyaz bir tişört, şort ve spor ayakkabı var. Olabildiğince sıradan ama çok iyi görünüyor ve kokuyor.

Doğrulurken, üzerimde yükselirken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Tişört geniş göğüs kaslarına ve pazularına yapışıyor. Gülümsemesi ve cumartesi sabahı saçlı sakalıyla birleşince -her zamankinden biraz daha dağınık- ve bana bir çatal saplayınca *işim bitiyor*.

Onu son gördüğümde bu yana neredeyse bir hafta geçti. Her gece vibratörümün yardımıyla yaptığım Ford yüklü fantezilerin de kanıtladığı gibi, onu özlediğimi biliyordum. Ama şimdi onu *özlediğimi* anlıyorum. İştahınızı kesen ve size o büyüğü süzölme hissini veren türden bir özlem.

Bütün hafta onu tekrar görmeyi dört gözle bekledim.

Çocuk/ebeveynlik fikri konusunda ne düşündüğümü hâlâ bilmiyorum. Ama bu konuda düşünüyorum. Kariyerim, hayatım ve genel olarak ailem hakkında daha iyimser hissediyorum. Önümde uzun bir yol var ama doğru yönde ilerliyorum. Korkudan uzaklaşıp...

Cesaret mi? Risk almak

mı? Ford?

"Günaydın," diyorum gülümseyerek. Çünkü şu anda, Ford Montgomery yanımda dururken, viski kahvesi gözleri yüzümde yumuşacık, gülümsememek fiziksel olarak imkânsız. Ama babamın önünde bu adamı pençeleme dürtüsüne teslim olmamak için ellerimi şortumun arka ceplerine sokmayı başarıyorum. "Bizi burada ağırladığınız için tekrar teşekkürler. Heyecanlıyım. Ve gerginim."

Ford, "Geçen gün yaptığın tacolar bir gösterge ise, insanlar bu yemek için akıllarını kaybedecekler," diyor. Babama elini uzatıyor. "Günaydın Bay Lacy. Sizi tekrar görmek güzel, efendim."

Babam şapkasını düzelterek onun elini sıkar. "Efendim' demene gerek yok, Ford. Artık hepimiz yetişkiniz. Seni görmek de güzel. Evie tüm bunların senin fikrin olduğunu söyledi. Etkilendiğimi söylemeliyim."

Tüm zamanların en sevdiğim iki erkeğinin el sıkıştığını görmek, aralarında akan aşinalık sıcaklığı, içimin yumuşamasına neden oluyor.

Tanrım, başım belada.

"Kızınız kadar yetenekli biri için en azından bunu yapabilirim," diye yanıtlıyor Ford kolayca. "Yemek benim geçim kaynağım sayılır, bu yüzden Eva bana

yeni bir yemek kitabı üzerinde çalışıyordu, yardım etmek istediğimi biliyordum. Dur, ben alayım."

Babamın kamyonetten çıkardığı kek tepsisini aldı. Aynı anda bir ses "Baba!" diye bağılıyor ve küçük kız dağınık saçları ve parıltılarıyla Ford'un bacağına sarılıyor.

"Oha!" dedi babam gülerek. "Bu da kim?"

Ford kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırarak düzeltiyor. "Bay Lacy, bu benim kızım Bryce. Bryce, arkadaşım Bayan Eva'yı hatırlıyorsun, değil mi?" Gözleri bana kayıyor. "Bu onun babası, Bay Lacy."

Bryce gülümsemeden önce bir süre bize bakıyor ve başını Ford'un kalçasına yaslıyor.

"Hepinize merhaba," diyor. Sonra bana bakıyor. "Babamın bana bahsettiği dünyaca ünlü yazar sen misin?"

Gülme sırası bende. "Dünyaca ünlü demezdim. Ama evet, ben bir yazarım."

Hâlâ Ford'un bacağına tutunarak, "Bu çok güzel," diye cevap veriyor.

Ford tekrar bana baktı. "Bryce, neden Bayan Eva'yı ahıra götürmüyorsun? Üzerinde çalıştığın tüm süslemeleri ona göster."

"Süslemeler mi?" Gülümsüyorum. "Onları kendin mi yaptın?"

Bryce başını sallıyor.

"O zaman kesinlikle onları görmek istiyorum. Eminim çok güzellerdir."

Kendini Ford'un bacağından kurtarıyor ve elimi tutuyor. Küçük ve yapışkan bir el ve nedense bu durum gülümsememi artırıyor. "En güzeli. Gel, sana gösterebilirim. Bayan Gracie ve Bay Luke onları asmama yardım etti. Ama sen de parıltılara yardım edebilirsin."

"Çünkü tabii ki parıltı var," diye mırıldanıyor Ford.

Bryce alay ediyor. "Baba, parıltısız parti mi olur?"

Babam gülerek "Patronluk taşıyorsun, Ford. Bunu sevdim."

"Hiçbir fikriniz yok," diyor Ford. Bryce ve bana başıyla selam verdi. "Siz içeri geçin, biz yemeği hallettik."

On Sekizinci Bölüm

EVA

Bryce'ın bana bu kadar çabuk ısınması için ne yaptım bilmiyorum ama beni ahıra doğru çekiştirirken küçük bir enerji topuna dönüştü. Elimi sıkıca kavrayıp bana çizdiği balık resimlerini gösteriyor - "babam en iyisini senin yaptığını söylüyor"- mısır, ağaçlar ve biraz şaşırtıcı bir şekilde cüceler.

"Cücelerle ilgili bir şey mi kaçırıyorum?" Kolları fazladan tepsilerle dolu Ford yanımdan geçerken ona mırıldanıyorum.

Bryce'a göz kırparak, "Bu hafta böyle bir şeyle ilgileniyoruz," diyor. "Geçen haftaki emoji takıntısından daha iyi. Tabii ki patlıcanlı olana kafayı taktı -mor onun en sevdiği renk- ve bu da okulda bu devasa fallik şekilleri çizmeye devam ettiğinde çok eğlenceliydi. Öğretmeniyle bu konuda harika bir sohbet yaptık, değil mi Bun?"

Şimdiden o kadar çok gülümsüyorum ki yanaklarım acıyor. Sinirlerim biraz olsun yatışıyor. Böyle bir etkinlik için yemek pişirmenin gerektirdiği tüm hazırlık çalışmalarının stresi ve telaşının ortasında, bugünün gerçekten eğlenceli olabileceğini unuttum.

İnsanları yemeklerimle bir araya getirmek gerçekten harika bir şey. Geçmişte, yemek pişirme dersleri verme fikrini aklımdan geçirmiştım ama bunu bir türlü gerçekleştirememiştim. Belki şimdi başlamak için iyi bir zamandır. Bu topluluk hissini daha düzenli bir şekilde yaratmak harika olurdu.

Bana süslemelerini göstermeyi bitirdikten sonra Bryce benden tüm masalara minik konfeti parçaları ve avuç dolusu sim serpmesine yardım etmemi istedi.

Konfetilerin altın renginde ve ananas şeklinde olduğunu gördüğümde aşırı şirinlikten ölmek üzereyim.

"Bunları sen mi seçtin?" Konfetilerin masa örtüsünün üzerine serpilmesine izin verirken elimi masanın üzerinde yukarı kaldırarak soruyorum.

Bryce da aynısını yapmaya çalışıyor. Konfetilerin yarısı ya saçında ya da ayakkabısında bitiyor. Onunla koşmasına izin vermeye karar verdim. Biraz fazladan ışıltının kimseye zararı olmaz.

"Ben yaptım," diye gururla yanıtlıyor. "Gerçi babam yardım etti. Ananasların 'hoş geldiniz' anlamına geldiğini söyledi. Sanki arkadaşlarına merhaba diyorlarmış gibi."

Kalbim küt küt atıyor. Ford *meşgul*. Ama yine de tüm bu şamatayı organize etmek için zaman ayırmakla kalmadı, aynı zamanda ananas gibi sevimli, düşünceli dokunuşları da dahil etti.

Rock yıldızı bir baba gibi kızını bu süreçte memnun ediyor.

Kahkahasını duyuyorum ve omzumun üzerinden bakıp babamın ahırın önündeki iki uzun masaya yiyecekleri yerleştirmesine yardım ettiğini gördüğümde kalbim bir kez daha çarpıyor. Babam büyük bir kase göğüs eti, portakal ve jicama salatasını açıyor, ben de bu lezzetli, keskin ve biberli salata sosuyla süslüyorum. Ford masa örtüsünü yavaşça çekiştirerek yerine yerleştiriyor, sonra da avucunun içiyle düzeltiyor.

Göğsümdeki o çekişi hissediyorum. Avucunun tenimin üzerindeki hareketini. Bir nefes çekiyorum.

Neden bu kadar mükemmel olmak zorunda?

"Eva! Hey!" Döndüğümde Gracie'nin yanımda, ıslıl ıslıl ve gülümseyerek durduğunu görüyorum.

Uzanıp ona sıkıca sarılıyorum. "Merhaba arkadaşım. Bunu yapmamıza izin verdiğin için çok teşekkür ederim. Bunun anlamı gerçekten çok büyük."

Bryce kollarını belimize dolayarak sarılmaya katıldığında ikimiz de gülüyoruz.

"Kız gücü," diye fısıldıyor.

"Her zaman," diye fısıldıyorum ve o da gülümsüyor.

Tanrım, istediği zaman tam bir kalp kırıcı oluyor. Tıpkı babası gibi.

"Şaka mı yapıyorsun?" Gracie geri çekilerek şöyle diyor. "Size teşekkür etmesi gerekenler bizleriz! Luke ve ben tadım için bizi seçmenizden büyük onur duyduk. Ford arayıp bunu yapıp yapamayacağımızı sorduğunda heyecandan yerimde duramadım."

"Yemeklerinin *iyi* olduğunu duydum, kızım," diyor Luke, küçük çemberimize yaklaşarak. "Bu brunch'tan sonra Pazar günü bir domuzdan daha şişman olacağımı hepiniz biliyorsunuz."

Kalın güneyli aksanı bana tüm hisleri veriyor. Şimdi gülümsemem o kadar büyük ve o kadar acı verici ki gözlerim sulanmaya başladı.

"Bayan Eva." Bryce elimi çekiştiriyor. "Sana göstereceğim başka bir sürprizim var. Babamın fikriydi ama kurmasına yardım ettim."

Gracie ile bakıştıktan sonra Bryce'ın beni yemeğin yanına sıkıştırılmış küçük bir masaya götürmesine izin verdim. Güzel çiçekli bir masa örtüsü ve ilk yemek kitabım *olan Smokin' In the Girls' Room*'un birkaç kopyası hafif uyumsuz istifler halinde düzenlenmişti.

Bryce bir avuç dolusu tükenmez kalem alıp bana uzattı. "Kitaplarınızı imzalamanız için. Kitaplar hediye çantalarına konacak, çünkü onlarsız parti olmaz."

Gülümsemesini, kalemlerini, kitaplarını görünce çok şaşırdım.

Oh, evet. Bunun her yerinde Ford yazıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve sanki onu aradığımı biliyormuş gibi Ford odanın diğer ucundan gözlerime bakıyor. Omuzları ve sevimliliğiyle yanıma geliyor ve ellerini şortunun ön ceplerine sokarak utangaç bir şekilde sırtıyor.

"Ne?" dedi. "Hediye çantaları olmadan parti yapamazsın."

"Ben de öyle dedim!" Bryce ekliyor. Bana bakıyor. "Bayan Eva, biz partileri nasıl doğru yapacağımızı biliriz. Benim dört doğum günüm oldu, babamın da öyle. Biz gerçek uzmanlarız."

Ford da bana bakıyor. "Kesinlikle öyleyiz."

Gözlerindeki yumuşaklık -tüm bu mutlu ilgi- Tanrı merhamet etsin.

"Teşekkür ederim," diyebildim sadece.

Ford başını eğdi. "Seni destekliyorum, E."

Şimdi gerçekten ağlayacağım. Çünkü bunların hepsi harika. Ama aynı zamanda bu muhteşemliği hak ettiğimden de emin değilim. Ford'la aramızdaki beklentileri açık tutmak için elimden geleni yapıyorum. Nerede durduğumu çok iyi biliyor; neden şimdilik sadece eğlencede kalmamız gerektiğini de biliyor.

Ancak burada olup bitenlerin bundan çok daha fazlası olduğu giderek daha açık hale geliyor.

Paylaştığımız bağı *eğlence* ya da *seks arkadaşlığı* sınırlarını aştığını. Ve yine de buradayım, Ford'un cömertliğini, nezaketini ve cesaretlendirmesini kabul ediyorum. Aradığı şeyi ona asla veremeyeceğimi çok iyi biliyorum. Nasıl hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Ne istediğimi anlamaya çalışıyorum. Ford'u oyalamaktan nefret ediyorum ama zamana ihtiyacım var. Eğer atlayacaksam, bunu iki ayağımla yapmak istiyorum. Ve bu kesinlik seviyesinin kolay olmayacağını biliyorum.

Düşüncesi bile göğsümü ağrıtıyor.

Neyse ki Ford'un ailesi o anda ahıra dalıyor ve kolları çiçeklerle dolu olarak mükemmel bir dikkat dağıtıcı oluyor. Düzenlemeler basit ama muhteşem: Yeşil ortanca, beyaz şakayıklar ve büyük, parlak manolya yapraklarıyla dolu mason kavanozları.

Monty ve Eliza'ya sarılıyorum ve kavanozları masaya koymalarına yardım ediyorum.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değildiniz," diyorum.

Eliza sadece gülümsüyor, annemin peynirli makarnasından yaptığım bir tabağın yanındaki kavanozu itiyor.

"Tabii ki öyle," diye yanıtlıyor. "Sen bizim ailemiz gibisin Eva. Her zaman da öyle olacaksın. Monty ve ben, siz şehre geldiğinizden beri oğlumuzun adımlarında biraz daha canlılık olduğunu fark ettik. Burnumu sokacak biri değilim-"

"Ah, evet öylesin," diyor Ford geçerken, elinde büyük bir kutu Tanrı bilir ne var. "Anne, lütfen sakın ol. Lütfen mi?"

"Senin için her şeyi yaparım, tatlım." Onun dışarıda kaybolmasını beklerken Eliza'nın gülümsemesi derinleşiyor. Bana geri dönüyor. "Her neyse. Monty ve ben seni kasabada gördüğümüze çok sevindik. Umarız biraz daha kalırsınız?"

"Dürüst olmak gerekirse henüz planlarımın ne olduğundan emin değilim. Ama ben de sizi gördüğüme sevindim" diyorum. Ve bunda ciddiylim. Ford'un ailesinin yanında olmak temiz bir nefes almak gibi. Belki de anneliğin hayallerimin ölümü anlamına gelmediği fikrini rasyonel bir düzeyde kabul etmek bir şeydir.

Bu fikri hayata geçirirken görmek ise bambaşka bir şey. Eliza'yı kocasına ve oğluna bakarken izledikçe göğsümdeki ağrı artıyor. Ford'un kızının yanındayken ne kadar neşeli olduğuna tanık oluyorum. Bryce'ı kalçasına kaldırıyor ve kulağına komplocu bir şekilde fısıldıyor; o da bu iyiliğe karşılık veriyor; ikisi de gerçek suç ortakları gibi kıkırdamaya başlıyorlar.

Ben de kendimi
kıkırdarken buluyorum.
Ben de bu sırra ortak olmak
istiyorum.

İlk defa içimde bir "vay be, bu FOMO mu?" dürtüsü hissediyorum. Çocuklarla ilgili herhangi bir şey söz konusu olduğunda kaçırma korkusu yaşayacağımı milyon yıl düşünsem tahmin edemezdim.

Ama işte buradayım, bir *şeyleri kaçırmışım*
gibi hissediyorum. Bu da ne demek oluyor?

Bu kendimi ebeveyn olarak görebileceğim anlamına mı geliyor?

Çünkü birdenbire bu düşünce beni eskisi kadar korkutmamaya başladı. Belki de kendimi *bu* tür bir anneliğe imza atarken hayal edebildiğim içindir. Sevdiğim *insanlarla* bir arada olurken sevdiğim şeyleri yaptığım -yemek pişirdiğim, yarattığım- türden bir annelik.

Aklıma bir görüntü geliyor. Ben, bir elimle yazdığım yemek kitabını imzalarken diğer elimle Bryce'ın yapışkan parmaklarını tutuyorum.

Ford yanımda, gülümsüyor. Belki alttan alta müstehcen bir şaka yapıyordu.

Kalbim küt küt atıyor. Tüm bu sahneyi çekici bulduğum için deli miyim? Sinirden ve sersemlikten aklımı kaçırdığım için olayları romantikleştiriyor muyum?

İnsanlar ahıra girmeye başladılar ve sonra da akın akın gelmeye başladılar. Annem ve Alex. *My Marriage to the Marquess* kitabının yazarı arkadaşım Olivia, erkek arkadaşı Eli ile birlikte geldi. Gracie'nin ağabeyi ve Charleston'ın en ünlü ve başarılı restoranlarından biri olan The Pearl'ün sahibi. Mutfak dünyasında önemli biri sayılır. Yemeğimi yiyeceği düşüncesiyle kalp çarpıntısı geçirmediyimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Ama sonra Ford yanıma geliyor ve Bryce o yapışkan küçük elini tekrar benimkine doluyor. Luke ve Gracie beliriyor, Luke'un kolu Gracie'nin omuzlarına dolanıyor. Bir anda hepimiz kolayca Luke'tan ve onun muhteşem taş ezmesinden konuşmaya başladık. Kısa bir süre önce Eli'nın, kız kardeşinin kalbini kırdığı için Luke'un suratını dağıtmak istediğini ama kahverengi likör ve bir çift pantolon içeren çılgınca bir yalvarma döneminden sonra hem Gracie hem de Elijah tarafından affedildiğini.

Bu hikâyeyi yüzlerce kez dinledim ama beni hâlâ gülümsetiyor. Ve ne var biliyor musun? Yardımcı oluyor. Çok gerginim. Yine de arkadaşlarımla, beni tanıyan ve seven insanlarla çevrili olmak harika hissettiriyor.

Aynı anda hem bu kadar tuhaf hem de bu kadar evimde hissedebileceğimi bilmiyordum. Bu heyecan verici.

İnsanlar yemek için sıraya girene kadar titriyorum. Derin bir nefes alarak tüm tepsilerin, tabakların ve kâselerin arkasında duruyorum. Omuzlarımı dikleştirip ellerimi arkamda kenetliyorum. Kendime bunun sadece bir tadım olduğunu, risk almaya değer olduğunu, düşüncesi garip bir şekilde içimi karartsa bile barbeküye geri dönmek için çok geç olmadığını söylüyorum.

"İşte." Elijah metal bir şişeyi sırtımın alt kısmındaki elime sıkıştırıyor. "Gerginliği azaltmaya yardımcı olur. Seni paylaşmak hiç kolay olmuyor, değil mi?"

Dünyayla yemek mi?"

Elimi yanıma bırakıp şişeye bakıyorum. Tekrar Eli'a bakıyorum. Kapağını yavaşça açarak, "Teşekkürler. Bu konuda gergin olmayacağımı hiç sanmıyorum. Yemek konusunda. İşim konusunda."

"Her zaman gergin olurum. Tanrım, neredeyse yirmi yıldır bu oyunun içindeyim. Ama gergin olmanın genellikle doğru bir şey yaptığınız anlamına geldiğini öğrendim. Sınırlarını zorluyorsun. Daha iyi olmaya çalışıyorsun. Ve bu her zaman iyi bir şeydir."

Biraz dönüyorum, şişeyi devirirken Elijah'nın beni korumasına izin veriyorum. Burbonun dilimde bıraktığı ısıyla ırkiliyorum. Ama yutkunurken boğazımdan aşağı inen yanık omuzlarımı gevşetiyor. Kulaklarımdan geriye düşüyorlar ve rahat bir nefes alıyorum.

"Teşekkürler." Şişeyi geri veriyorum. "Umarım bu doğru şeyi yaptığım anlamına gelir. Yeniden doğru yolda olduğumu hissetmeye başladım. Sanki ivme kazanıyormuşum gibi, anlıyor musun?"

Eli sırtıyor ve cebine koymadan önce mataradan bir yudum alıyor. Masaya bir göz atar. Ellerinde tabaklarla bekleyen uzun kuyruktaki insanlara. "Ford'un bana söylediğine göre, iyi olacaksın. Çok az insan yemek yemeyi bilir -Ve bu adam gibi misafirperver. Emin ellerdesin Eva." Bir tabak alır ve sıranın arkasına geçer.

Burbonla güçlenmiş olarak masaya dönüyorum ve sıranın önünde Ford ve Bryce'ı görünce gülümsüyorum.

Ford, "Birisi ünlü yazarın ünlü yemeğini ilk onun denemesi için ısrar etti," diye açıklıyor. Bryce, Ford'un tabağına peynirli makarna koymasını dikkatle izliyor. "Eğer anlayamıyorsanız, *çok* heyecanlıyız."

Bryce, "Makarnaya bayılırım," diyor ve parmağını tabağındaki yığının içine sokuyor. Ford onun elini uzaklaştırmaya çalışıyor ama Bryce peynirli makarna kabuğunu ağzına atmayı başarıyor.

Eğildim. "Bu annemin tarifi. Küçükken benim de favorimdi."

"Daha önce yemek yapmıştım. Çoğunlukla kurabiye." Çiğniyor. Başka bir kabuğa uzanıyor ama bu sefer Ford onu yakalıyor. "Bayan Eva, bu çok lezzetli. Bana yemeğinizi nasıl yapacağınızı gösterir misiniz?"

"Çok isterim," diyorum ve Ford'a bakıyorum.

Yüzündeki komik ifade midemi bulandırıyor. Gözleri nazik ama bir o kadar da sıcak.

Böyle bir bakışla ne yapacağımı bilmiyorum.

Bryce'ın peynirli makarnamı sevdiğini görmek bana bu yemek kitabı için aile dostu tariflere odaklanmaya devam etmem gerektiğini düşündürüyor. Kalabalıkları memnun eden. Çocuklar dahil herkesin keyifle yiyebileceği yemekler.

Dört yaşındakilerin ilham kaynağı olabileceğini kim bilebilirdi? Biraz havalı. Ve korkutucu.

Ama yine de havalı.

Sıra hızla ilerliyor. Sorulara cevap veriyorum, hikâyeler anlatıyorum. Annem gururlu bir sırıtişla yaklaştığında onu işaret ediyorum. Eliza'yla sohbet ediyor, heyecandan adeta vızıldıyor.

Ailem Ford'larla hep iyi geçinirdi. Eskiden bunun onunkinin çok iyi olmasından kaynaklandığını düşünürdüm. Ama şimdi, ilham ve minnettarlıkla dolup taşarken ve ailem olmasaydı burada bu yemekleri -gurur duyduğum yemekleri- yapıyor olamayacağımı fark ettiğimde, bunun nedeninin hatalarına rağmen ailemin de harika olması olduğunu düşünüyorum. Beni koşulsuz seviyorlar ve destekliyorlar ve belki de ihtiyacım olan tek şey bu. Onların onayına değil. Kişisel mutlulukları değil.

Sadece aşkları.

Son kişi de tabağını dolduruyor. Yemek yiyemeyecek kadar gergin olmama rağmen kendime bir tabak hazırlıyorum ve Alex ile Ford'un arasına oturuyorum - ailelerimiz ahır kapısının yanındaki masada birlikte kamp kurmuşlar.

Monty kocaman bir çatal dolusu arroz con pollo'yu ağzına atarken, "Vay canına," diye inliyor. "Vay canına Eva, bu inanılmaz."

"Çok iyi," diye onaylıyor Alex bir ağız dolusu irmik yerken.

Kolumu annemin omuzlarına doluyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum. "Otuz yıllık yemek için teşekkürler anne. Bütün bunlara ilham veren sensin."

"Ve bunu gerçekleştiren de sensin." O da bana sarıldı. "Tebrikler, mija. Yeni kitabın çok başarılı olacak, bunu biliyorum."

"Katılıyorum," diyor Ford. "Eva, her şey cidden çok lezzetli. İyi iş çıkardın."

Peynirli makarnasını yerken Ford'un kucağında küçük bir mutluluk dansı yapan Bryce, saçından düşen bir parça ananas parıltısıyla başını sallıyor. "Çok iyi iş çıkardınız, Bayan Eva."

"Yediğin en iyi makarna bu mu?" Annem soruyor.

Bryce başını sallar. "Oh, evet. Babam kutudaki türden yapıyor-"

Ford inleyerek, "Yılın babası ödülünü hak ediyorum, biliyorum," diyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Ki bu iyi bir şey. Ama bu da iyi."

Annem ve Bryce peynir ve onun en sevdikleri şeylerden biri olduğu hakkında konuşmaya devam ediyorlar. Annemin yüzü gülüyor. Bryce gülüyor.

Onların bariz neşesi beni bir kucak gibi sarıyor.

Ve Ford-Ford kendi elementinde. Tabağını temizledikten sonra ayağa kalkıyor ve masaları dolaşıyor. Gülüyor ve konuşuyor, bir masadan diğerine geçerken herkesi kontrol ediyor. Ben de aynısını yapıyorum ve yemekler hakkında harika geri bildirimler alıyorum. Kendimi daha önce hiç bu kadar gururlu hissetmiş miydim bilmiyorum.

Bryce bana katılıyor. Ben hayranlarımla, arkadaşlarımla ve ailemle sohbet ederken sessizce elimi tutuyor. Sonra ikimiz birlikte bir masaya oturuyoruz ve ananas simlerinden hayvan şekilleri yaparak vakit geçiriyoruz. Ben korkunç ineğimle Bryce'ı kıkırdatıyorum; o da "fıyonk takan köpeği" ile beni gülümsetiyor.

Ford ve ben sık sık odanın diğer ucunda göz göze geliyoruz. Ve her seferinde kalbim, midem ve temelde diğer organlarım bu lezzetli küçük dalışı yapıyor.

Bu adamla birlikte olmak istiyorum. Bu da bir seçim yapmam gerektiği anlamına geliyor.

Gerçekten büyük bir seçim.

Umarım çocuk meselesini düşünerek cesur davranıyor ve şansımı deniyordum. Toplumsal baskıya boyun eğmiyorum ya da yuvarlak bir çiviye kare bir deliğe sığdırmaya çalışmıyorum, kendimi aşk, evlilik, bebek arabası gibi baskın kültürel anlatının *benim için* doğru anlatı olduğuna ikna ediyorum.

Belki de mesele budur. Sizin için en iyi olan seçimi yapmak. Bazı kadınlar için bu, çocuksuz kalmayı seçmektir. Diğerleri içinse çocuk sahibi olmayı seçmektir.

Her iki durumda da, *size ait* olduğu sürece doğru seçimdir.

Seçiminin ne olacağından çok emindim. Ama şimdi?

Şimdi, yemek kitabımın sayfalarını karıştırırken Bryce ile kıkırdarken (tüm resimlerde giydiklerimi beğendiğini söyledikten sonra ona kendi bedeninde bir önlük alacağıma söz veriyorum), sanırım fikrimi değiştiriyorum.

Gerçekten ebeveynlik yapabilir ve hayallerimden vazgeçmeyebilir miyim? Eliza başardı.

Ford yapıyor. Julia da öyle.

Benim de yapamayacağımı kim söyleyebilir? Korkarak neyi kaçırdım?

Yine de. Ebeveyn olup olmama kararı büyük bir karardır. *Çok büyük* bir karar. Uzlaşmayı düşündüğüm için enayi miyim? Şu anda çocuksuz hayatımı seviyorum.

Ayrıca Ford'u gerçekten çok severim. Ve kızından da hoşlanıyorum. Hem de çok.

Sonumun onunla olacağını görebiliyorum. *Onlarla*. Ailelerinin bir parçası olarak. Kendimi şu anda izlediğim yolda devam ederken de görebiliyorum. Çocuk yok ve hayallerimin peşinden koşmak için dünyadaki tüm özgürlükler var.

Peki ya hayallerim değişiyorsa? Ya bunlardan biri kendi aileme sahip olmaksızın?

Yine de şu anda her şey harika olabilir. Ama işler ters gittiğinde ne olacak? Benim ailemde olduğu gibi mi? Alex lisede kendini kaybedince annem kariyerini tamamen feda etmek zorunda kalana kadar her şey yolundaydı.

Aynı şeyin ileride benim de başıma gelmeyeceğini kim söyleyebilir?

Olacağını kim söyleyebilir? Ford'un ne dediğini hatırlıyorum. Evrene güvenmekle ilgili olan kısmı. Burada doğru karar nedir?

Çok fazla soru var. Cevapları bulabileceğimi düşünmeye başlıyorum. Hiç beklemediğim cevaplar. Ama hâlâ o kararı vermeye hazır değilim.

Bir karar vermeye doğru ilerliyorum. Ama henüz tetiğı çekmeye hazır değilim.

Ama Ford'u yalnız yakalamaya hazırım. Yapabileceğim her şekilde.

Belki bu gergin enerjinin bir kısmını arka koltukta şipşak yaparak atmak zihnimi boşaltmama yardımcı olur. Bugünü bu kadar özel kılmak için yaptığı her şey için ona düzgün bir teşekkür etmek istiyorum.

Onunla birlikte olmak istiyorum. Çünkü hissettiğim tüm bu endişe onunla ilgili olsa da, onun beni daha iyi hissettireceğini biliyorum.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

FORD

Ailem ve ben tadım bittiğinde temizliğe yardım etmek için geride kaldık. Bay Lacy'nin kamyonetini boş tabaklarla doldururken, sonunda kendime Eva Lacy'ye aşık olduğumu -muhtemelen- itiraf etme izni veriyorum.

Tekrar.

İlk seferinde ona aşık olmamla aynı nedenlerden ve bazı yeni nedenlerden dolayı.

Yani, ne kadar korkusuz olduğunu. Ve yetenekli. Ve kızımın arası *iyi*.

Ne zaman Eva ile birlikte olsam böyle günler geçiriyorum - çok yediğim ve kaburgalarımı acıtacak kadar çok güldüğüm eğlenceli, dikkatsiz günler.

Burada bir düzen var. Bozmak istemediğim bir düzen.

Ama kırılmak zorunda. Tıpkı kalbim gibi.

Tanrım, umarım lanet kalbimi kırmaz. Adil olmak gerekirse, onunkini kırdıktan sonra bunu hak ediyorum. Bana hiçbir söz veremeyeceğini söylemesine rağmen, onu istiyorum, birlikte olmamızı istiyorum, onu hayatımda istiyorum.

Ona en büyük sözü vermek istiyorum.

Arka kapıları iterek kapatıyorum ve eski kamyon sallanıyor, dingili gıcırıyor. Daha fazla aptal olabilir miyim? Yaptığım her şeyde çok dikkatliyimdir.

Benim işim tam anlamıyla, arzu edilen sonuçlara götürecek kapsamlı araştırmalara dayalı sağlam kararlar vermektir.

Serbestçe dolaşan bir pislik olmak repertuarımda yok.

Hakkımı yemeyeyim, güne Eva ile anlaştığımız gibi işleri *eğlenceli* tutma niyetiyle başladım. Grey'in dediği gibi sabırlı olma niyetiyle. Ama sonra onun gülümsemesini ve bacaklarını gördüm. Güzel, sevgiyle hazırlanmış yemeklerini gördüm. Yanındaki kızıyla birlikte sinirlerinin ve belirsizliğinin kahkahaya dönüştüğünü gördüm.

Eva ona parıltı konusunda yardım ettiğinde ve Bryce'a Bayan Lacy'nin delicesine bağımlılık yapan makarnasını yapmayı öğretmeyi kabul ettiğinde Bryce'ın gözlerinde bir kıvılcımın alevlendiğini gördüm.

O zaman tamamen boku yediğimi anladım.

Eva'yı sikmeyi bir sonraki nefesimden daha çok istediğimi biliyordum.

Pas kaplı tamponun üzerine çöküyorum ve alnımı koluma silmek için kolumu kaldırıyorum. Kardeşimin tavsiyesine uymalı ve sakinleşmeliyim. Onu tekrar görmeyi ve onun yanındayken hissettiklerimi hissetmeyi ne kadar istesem de, birinin odadaki yetişkin olması gerekiyor.

"Ford, bebeğim, sen misin? İçeride işimiz bitmek üzere." Annem başını kamyonun arkasına eğdi. Beni görünce kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Doğrulurken bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Evet, yorgunum. Sadece yorgunum. İyi olacağım."

"Emin misin? İyi görünmüyorsun. Bugünün iyi geçtiğini sanıyordum, değil mi?"

"Gerçekten iyi geçti." Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Eva bu yemek kitabıyla ortalığı kasıp kavuracak, buna şüphe yok."

Annem başını eğiyor. "O zaman neden köpek yavrusu gibi bakıyorsun? Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Hayır. Gerçekten anne, ben iyiyim. Hadi gidip herkesle vedalaşalım, tamam mı?"

Annem bir an beni inceledi. Bu bakışı biliyorum. Saçmalıklarına inanıp inanmamayı tartışıyor.

İkimiz de havayı dolduran delici feryatla ırkıldık.

"Saat beş mi?" Saatimi kontrol etmek için bileğimi çevirerek soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor annem. "Bryce'ın hakkını vermek lazım. Kız her zaman vaktinde gelir."

Bir iniltiyle ayağa kalkıyorum. Midem ve göğsüm rahatsız edici derecede dolu hissediyor. "Cadı saati söz konusu olduğunda öyle."

İçeride, Bryce babasının kollarında hıçkırarak ağlıyor - bana anlatırken anlaması zor, parıltı, cüce ve dişi hakkında bir şeyler söylüyor, ama şu noktada bunun pek önemi yok. O kızarmış. Eğer onu yakında eve götürmezsem, tam bir erime moduna gireceğiz. Ve bu kimse için eğlenceli değil.

"Yola çıkmalıyız," diyorum. Yakındaki bir sandalyeden Bryce'ın sırt çantasını alıp omzuma asıyorum. Sonra Bryce'ı kucağıma alıp sarılıyorum.

Kızım göğsüme kıvrılıyor. Saçlarını okşuyorum, onu sakinleştirmek için elimden geleni yaparken bir yandan da ahırın etrafına göz gezdiriyorum. Eva uzak bir köşede Alex'le birlikte masa örtülerini katlıyor. Eva ısılt ısılt ve gülüyor. Son derece başarılı bir günün ardından bulutların üzerinde.

Özlem kalbimi kavlıyor ve sıkıyor.

Frene bas.

Onu bu şekilde istemeyi bırakmalıyım. En azından o bana cevabını verene kadar.

Keşke nasıl yapacağımı bilseydim.

Keşke göğsümdeki bu dolgunluğu giderebilseydim. Kendimi biraz daha iyi koruyabilsem.

Aileme döndüğümde bana baktıklarını görüyorum. Sonra birbirlerine baktılar.

"Ne?" Hemen şüphelenerek sordum.

Annem Bryce'a başını sallıyor. "Neden bu gece Bryce'ı almıyoruz? Dinlenmen için sana biraz zaman veriyor."

"Ya da, bilirsin, eski bir arkadaşla hasret gidermek için," diye ekliyor babam, Eva'ya doğru belli belirsiz bir bakış atarak. Eva onu bunu yaparken yakaladı. Yüzümü buruşturuyorum; o

sadece sırtıyor.

"Baba," dedim.

"Ne?" Annem onun yerine cevap verir. "Eva'yla bütün gün birbirinize nasıl baktığınızı gördük. Gülümsemekten başka bir şey yapmadınız ve bu bizim hoşumuza giden bir bakış. Hepiniz dışarı çıkın. Biraz eğlenin. Bryce'la bizim evde yatıya kalacağız."

Babam Bryce'ın sırt çantasını omzumdan almaya başladı bile. "Sabah Bryce'ı almak için acele etme. Sen ve Eva'nın akşam yemeği ve kahvaltı etmek istemesi ihtimaline karşı."

"Öncelikle, Eva ve ben sadece arkadaşız. İkincisi, Bryce'ı eve götürmeliyim." Belki bunu yüksek sesle söylersem gerçekten inanmaya başlayabilirim. "Zaten kendi yatağında uyuması en iyisi."

"Yatağa gitmek *istemiyorum!*" Bryce feryat ediyor.

"Ah, tatlım." Annem elini Bryce'ın sırtında gezdiriyor. "Bunun yerine büyükannenle büyükbabanın evine gelsen nasıl olur? Hoşuna gider miydi? Deden dondurma yaptı."

Bu bir sonraki feryadı durdurur. Babam erken emekli oldu. Her türlü tatlıyı yapmayı öğrenerek meşgul oldu. Ekmek pudingi ve dondurması Bryce'ın favorileri.

"Şeftali mi?" Bryce öyle

diyor. Baba başını sallar.

"Tabii ki öyle." "Tamam."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, anne, hepiniz utanmazsınız."

"Sen ve Eva çok *tatlısınız*," diyor annem, kızımı kollarımdan çözmeden önce ayak parmaklarının ucuna kalkıp yanağıma bir öpücük konduruyor. "Yarın görüşürüz. Bunu almak için acele etme, duydun mu?"

Bir anda ahırın ortasında tek başıma kalakaldım. Sıcak, yapış yapış ve yorgun hissediyorum.

Eva'nın odanın diğer ucundan bana yaklaşmasını izlerken, ben de azmış hissediyorum. Lanet olsun. Bir türlü fırsat bulamıyorum.

Yabani saçların saldırısına karşı kendimi çelikleştiriyorum - bugün boynunun güzel hatlarını ortaya çıkaracak şekilde topluyor - ve ten ve gülümseme. Kollarını boynuma doluyor ve beni kucaklıyor. Bacaklarını benimkilere bastırıyor.

Göğüs uçları göğsümde sertleşiyor. Sanki benim ondan tahrik olduğum kadar o da benden tahrik oluyor.

Sakin ol, sakin ol.

"Ford, teşekkür ederim," diyor. "Her şey için. Bugün şimdiye kadarki en harika gündü."

Geri adım atıyor, ellerini minicik kot şortunun arka ceplerine sokuyor. Onları daha da küçük yapıyor. Tabii bu bir kelime ise.

Ol. Sikeyim. Güzel.

Sabırlı ol.

Ama vücudum dinlemiyor. Sıkım şortumun fermuarına baskı yapıyor. Arzuyla ağırlaşıyor.

Onun ağzında olmak istiyorum. Bacaklarının arasında.

Yani. *Hadi* ama. Bu kız bronz bacaklar, sıcak bir gülümseme ve çıplak omuzlar. Kadın formunda yaz mevsimi.

Elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Benim için zevkti. Elinizde çok satan bir kitap daha olacağından hiç şüphem yok." Ona uzanmamak için elimi yüzümde tutuyorum. "Bunun ne kadar büyük olacağına hazırlıklı olduğunu sanmıyorum, E."

Gülümsüyor, kara gözleri muziplikle parlıyor. "O da öyle dedi."

Dudaklarımdan bir kahkaha havlaması kaçıyor. Göğsümdeki dolgunluk tenime yayılıyor. Bacaklarımdan arasında toplanıyor, aciliyetin bir kenarını alıyor.

Sikeyim. Bu kız.

"Yani, baskı yok," diyor omzumun üzerinden bakarak. "Ama görünüşe göre ailen Bryce'ı eve götürmüş? Eğer durum buysa, seni dışarı çıkarmak isterim. Belki bir içki ısmarlarım. Benim için yaptığın her şey için teşekkür etme şeklim. Bunu koyacak zamanı nereden buldun hiç bilmiyorum."

her şeyi bir arada. Ama gerçekten minnettarım. Tüm bu ayrıntılarla ilgilenmeniz yemeğe odaklanmamı sağladı, bu da çok yardımcı oldu."

Yapmamalıyım. Gerçekten, gerçekten yapmamalıyım.

Eve gitmeliyim. Birkaç çamaşır yıkayıp erken yatarak yalnız geçirdiğim nadir bir gecenin avantajını kullanmalıyım. Uyuyabilirim. Sabah egzersiz yaparım, belki de kutsanmış bir yalnızlık içinde market alışverişi yaparım. Baba olmakla ilgili pek çok şeyi seviyorum ama dört yaşında bir çocukla haftanın market alışverişini yapmak bunlardan biri değil.

Yapmalıyım.

Ama ben ne *istiyorum*?

Eva'yı eve götürmek istiyorum. Onu yatağında istiyorum. Bütün gece uyanık kalıp vücudunun her santimini keşfetmek istiyorum. Onu o kadar iyi ve o kadar çok becermek istiyorum ki ikimiz de günlerce ağrıyacağız.

O zaman evet. Onu uzun, tembel bir kahvaltıya götürmek isterdim. Belki mimozalarla birlikte. En son ne zaman sabahları kafayı buldum?

En son ne zaman ev bana kalmıştı? Çalar saat yok, çocuk yok, gidilecek bir yer yok?

Yine de. Bu kötü bir karar. Birçok açıdan. Önümüzdeki yoğun iş haftasına hazırlanmak için yapmam gereken çok şey var. Ve düşüncelerimin girdabında bir yerlerde, Eva'yı eve götürüp soyarsam daha büyük duygulara kapılacağımı biliyorum.

Onu her gördüğümde derinlere dalıyorum. Tekrar ve tekrar. Sonunda boğulacağım.

Ama bir türlü duramıyorum. Mantıklı zihnim kararımı kınarken bile kendimi teslim olmuş hissediyorum. Her zaman yapmam gerekeni yapıyorum. Ve her zaman sorumlu olmaktan yoruldum. Yapılacaklar listemdeki şeyleri kontrol etmek için yaşamaktan yoruldum.

Hafta sonunun tadını çıkarmaya devam etmek istiyorum. Eva'nın arkadaşlığının tadını çıkarın. Şımartın

Çünkü bunun ne kadar nadir olduğunu biliyorum.

Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Delilik böyle bir şey mi? Seni kesinlikle mahvedeceğinden emin olduğun halde bir seçim yapmak?

"Onun yerine bana bir içki hazırlamaya ne dersin?" Sesimi tanıyamadım.
"Benim evimde."

Eva'nın bakışları benimkilere kilitlendi.

Sabit. Elbette. "Viskiniz var mı?"

Kollarımı kavuşturup ona *ciddi misin* bakışı atıyorum.

Dişleri alt dudağına iniyor. "Tamam o zaman."

Uzanıyorum. Başparmağımı dudağının üzerinde gezdirip dişlerinden kurtarıyorum. Yumuşak ve dolgun hissettiriyor. Sıcak.

Derimin içindeki kaynama, tam bir yangına dönüşüyor.

Alex yanımdan geçiyor, bir kolunun altına özenle katlanmış bir yığın masa örtüsü sıkıştırmış.

"Yani..." diyor. "Evet. Eve birlikte gideceğinizi varsayıyorum." "Hı-hı," diye dalgınca cevap veriyor Eva, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş.

"Görüşürüz.

sonra, Alex."

"Tamam. Ben gidiyorum."

Eva ile eve dönmek hiç de doğru bir karar değil.

Ama elimi ensesine doladığımda teninin avucuma verdiği his? Bu doğru hissettiriyor.

Evime dönerken Dave Matthews Band dinlemek, Eva'nın çıplak kalçasındaki o el, gerçekten doğru hissettiriyor.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

FORD

Eva'nın mutfağında mutfak sihrini konuşturduğunu görmek, aklımı sikmenin en güzel yolu.

Ben adada bir taburede oturuyorum -Tanrım, değişiklik olsun diye oturan kişi olmak iyi hissettiriyor- Eva karşımda duruyor, kokteyl çalkalayıcıyı iki eliyle omzunun üzerinden tutuyor. Sertçe çalkalarken kollarındaki kaslar çalışıyor. *Çalkalayıcıyı* aşağı indirip sert bir *çıtırtıyla* açıyor. Köpüklü, altın rengi bir sıvıyı buzun üzerindeki iki kristal bardağa döküyor, viskinin dumanlı ve tatlı kokusu aramızda çiçek açıyor.

Yetişkin ve seksi ve her Cumartesi gecesi mutfağında olmasını istiyorum. Bu sabah servis ettiğim son içeceğin ılık elma suyu olduğunu düşünürsek, el yapımı bir kokteyl harika bir şey.

"Benim viski ekşisi versiyonum," diye açıklıyor bir bardağı bana doğru kaydırarak. "Limon ve misket limonundan güzel bir ekşi nota, basit şuruptan biraz tatlılık ve ardından yumurta akından köpük elde edersiniz." Bir yudum almak için bardağını dudaklarına götürüyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Kokteylimini denerken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Tatların baş döndürücü kombinasyonu dilime çarpıyor ve sırtıyorum. Ekşi, tatlı, tatmin edici. Güçlü de; viskinin tenimin içindeki boşluğu ısıtmaya başladığını şimdiden hissedebiliyorum.

Tam olarak neye ihtiyacım var ve neye ihtiyacım yok.

"Klasik ama değişik," diyorum dudaklarımı şapırdatarak. "Tıpkı yemeklerin gibi. Sence kitabında kokteyllerle ilgili bir bölüm için yer var mı? Çünkü bu çok lezzetli. Ferahlatıcı ama güçlü."

"Bunu hiç düşünmemiştim. Ama bu fikri sevdim." Eva bir yudum daha alıyor, sonra bardağını yere bırakıyor ve eğilip dirseklerini adanın kenarına dayıyor. Gömleğinin *altından* göğüslerini görmemi sağlıyor. Kollarının arasına sıkıştırılmış bir şekilde duruyorlar. "Bugün bir sürü yeni fikrim var aslında."

Viskimi yudumluyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Aklımda kalanlardan biri Bryce'ın peynirli makarnamı sevmesini izlerken aklıma gelen bir fikirdi. Bana aile dostu yemekler yaptığımı gösterdi. Bilirsiniz, bir kalabalığı doyurabilecek ve aynı zamanda memnun edebilecek şeyler. Bu bana doğru yolda olduğumu hissettirdi."

Kalbim atmaya başladı. Kokteylimi yudumluyorum.

Tekrar yudumladım. "Onunla gerçekten iyisin."

Eva sırtıyor. "Teşekkürler. Çok tatlı bir kız. Bu kadar kişilikli olmasına bayılıyorum."

"Bugün ona eşlik etmekten büyük keyif aldı. Onu getirmeme izin verdiğiniz için teşekkürler."

Eva adanın öbür ucuna uzanıyor ve elindeki bardağı benimkine vuruyor. "Teşekkür ederim. Her şey için. Çok iyi vakit geçirdim ve her dakikasına bayıldım. Sinir bozucu olanları bile. Ya o süslemeler? Birinci sınıflardı. Bayıldım onlara. Özellikle ananas simleri ve gnome resimleri." Avuçlarını bardağının etrafına sarıyor ve aşağıya bakıyor. "Ailenizi seviyorum."

Kalbim şimdi çarpıyor. Bir şeyler değişti.

Bir şeyler değişti. Ya da en azından değişiyor.

Yine de, aşırı aktif, aşırı hevesli hayal gücüm tek bir cümlede çok fazla şey mi okuyor? Muhtemelen.

Kesinlikle.

Elimde değil.

"Seni seviyorlar. Biraz fazla. Sana deli gibi aşık olduklarını söylemişlerdi. Bu yüzden ailem Bryce'ı gece için aldı. Böylece sen ve ben, tırnak içinde, 'akşam yemeği ve kahvaltayı' birlikte yapabilecektik."

Eva gülüyor, ses odayı dolduruyor ve içimdeki her şey kalkıyor. "Yalan söylemeyeceğim, bu ses hoşuma gitti," diyor.

"Öyleyse kal," diyorum. "Gece kal, Eva."

Berrak kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Aramızda hararetli bir sessizlik ritmi uzanıyor.

"Ford."

"Öyle mi?"

"Bu-"

"Tehlikeli mi? Biliyorum."

"Hâlâ kararımı vermedim." "Sorun değil."

"Seni oyalamak istemiyorum. Gitmeliyim." "Belki de.

Ama ben kalmanı istiyorum. Hem de çok, E." Nefes alıyor. Verir. "Ben de kalmak istiyorum."

"Anlaşmaya kafa atacağımı söyledim. Ve bundan ne kadar hoşlandığını biliyorum."

"Beğendin mi? Bayıldım."

"Öyleyse kal. Yarını düşünmeyi bırak ki ben de düşünebileyim."

"Buna hazırlıklı değildim Ford. Senin için hazırlıklı değildim."

"Senin için hazırlıklı olduğumu mu sanıyorsun? Her iki seferde de E. Her iki seferde de bu noktaya geldik ve sen beni hazırlıksız yakaladın. Belki de bu büyüünün bir parçasıdır."

"Sence biz sihirli miyiz?"

"Tabii ki biliyorum. Sihir. Yıldız çarpması. Tüm bu saçmalıklar. Kal." Eva bana baktı. İçkisini aldı ve boşalttı.

"Uzun bir hafta geçirdin," diyor. "Yorgunsun, bunu söyleyebilirim. *Seni* biraz tedavi etmeme izin verirsen kalırım."

"Beni tedavi etmek mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Kadehimi dudaklarıma götürüyorum. "Devam et."

"Sana dokunmama izin verecek misin?" diye soruyor, repliğimi bana geri atarak. Beni sırtıttırıyor. Beni dönüştürdüğü hayvan gibi hırlamak istememe neden oluyor. "İstediğim şekilde mi?"

İçimi bıraktım. Ayağa kalkıyorum. Gözlerim onunkilere kilitlenmiş, adanın etrafında dönüyorum.

"Ben de sana dokunabilirim, değil mi?" "Ben öyle diyorsam."

"Öyle söyle."

Eva sırtıyor, bir dilim düzgün, beyaz dişi ortaya çıkıyor. İç dudağı kaygan. "Ben de öyle diyorum."

Her iki bileğini de elimle kavradığımda doğru hissettiriyor.

Kollarını başının üzerine kaldırıp onu duvara yasladığımda, kasıklarım bacaklarının arasında duracak şekilde vücuduma açı verdiğimde doğru hissettiriyor.

Nefes nefese kaldığında ve ben ağzımla sesini çaldığımda doğru hissediyorum. Tadı viski gibi. Sıcaklık.

Ondan yetmiş beş kilo ve on beş santim fazla olmama rağmen Eva bir şekilde kucaklaşmamızı, öpüşmemizi sağlıyor. Başını eğiyor ve ağzını açıyor, dili kararlı bir şekilde benimkine bastırıyor. Vücudunu benimkine bastırıyor, kalçalarını sallıyor, ben de biraz geri çekilip ellerini bırakıyorum.

Omuzlarıma uzanan eller. Göğsümün ve karnımın düzleminde kayıyorlar, dokunuşunun hissi bacaklarımin arasındaki ihtiyacın acı verici bir sıkılığa dönüşmesine neden oluyor. Alt dudağını ısıyorum.

Pantolonunu indiriyor, beni ısıyor.

"Çıkar" diyor ve gömleğimin eteklerini yumruklarıyla kavırıyor.

Başımın üzerinden çekebilmesi için kollarımı kaldırıyorum. Parmakları şimdi fermuarımda, hararetle düğmeye, fermuara çalışıyor, beni mutfağın dışındaki koridora doğru geri götürmeye başlarken onları aşağı indirmeye zorluyor.

"Yatak odası mı?"

Tenis ayakkabılarımı çıkarıp, atletini şortunun bel bandından çekip çıkarıyorum. Üzerinde gülünç derecede seksi duran sade beyaz bir sütyen giymişti, göğüslerinin yarım ayları saten kupların üst kısımlarında şişiyordu.

"Üst katta," diyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Ayakkabılarını ve şortunu çıkarıyor. "Seni takip ediyorum."

Merdivenlerden yukarı yuvarlanırken düşen giysiler, çıplak uzuvlar ve gürültülü, sanatsız ayak seslerinden oluşan bir telaş içindeyiz. O sola dönüyor ama ben onu kalçasından tutup sağa, yatak odama yönlendiriyorum ve çıplak boynuna bir öpücük konduruyorum.

Başını çeviriyor ve bana bir sırtış fırlatıyor. Koyu renk gözleri parlıyor, saçları yüzüne düşüyor, dudakları yumuşak ve şiş.

Kalbim göğsümün içinde ters dönüyor. Bir an nefes alamıyorum.

"Harikasin," diyorum. *Ve bu gece tamamen benimsin.*

Bu gece tamamen benim. İstedğim kişiyle istediğimi yapmak için böyle bir zamana sahip olmanın lüksü benim için kayıp değil.

Gözleri çıplak göğsümde geziniyor. Boxerlarımdan başka bir şeyim yok, sanırım sahip olduğum en büyük ereksiyonla gerginim. Şimdiye kadar.

"Sen de öylesin." Parmaklarını bel bandıma geçirip boxer'ımı aşağı çekiyor. Aletim acı verici bir şekilde sertleşerek dışarı fırlıyor ve dudağını ısırarak başını kral yatağıma doğru eğiyor. "Uzan. Rahatla."

Yorganları geri çekiyorum ve bana söylediği gibi yapıyorum, kendimi yastıklara yaslıyorum.

Üzerinde sadece külotu -beyaz tangası, lanet olsun- ve sütyeni var. Yataktan birkaç adım ötede durup belinin kıvrımlarını, kalçalarının gücünü içime çekerken birkaç atış boyunca ona bakmama izin veriyor. Boynunun ve omuzlarının güzel hatlarını.

Elimde değil. Kendime dokunmalıyım.

Sikimi elime alıyorum ve yavaşça, nazikçe çekiştiriyorum. Eva'nın gözleri bulanıklaşıyor.

"Nu-huh," diyor dişlerini alt dudağına geçirerek. "Bunu yapmama izin ver. Ama önce..." Arkasına uzanıyor. "Biraz daha rahat edeyim."

Gözleri benimkilerde, sütyenini ayaklarının dibine bırakıyor. Gözlerim göğüslerine gidiyor. Sıkı ve dikler, ben baktıkça ve *baktıkça* koyu renk meme uçları güzel küçük noktalara dönüşüyor. Uzanıp göğsünü avuçluyor, meme ucunu başparmağı ve işaret parmağı arasında topluyor.

Tıslıyor. Hırlıyorum.

"Eva," diye

yalvarıyorum.

"Bekle," diyor, bir adım öne çıkarak. Sonra bir adım daha.

Virajı dönüyor, kalçaları sallanıyor, bir eli memesıyla oynuyor, diğeri kalçasına kayıyor. Başparmağını tangasının kemerine daldırıyor ve ileri geri sürüklüyor. İleri geri.

Önümde volta atıyor. Benimle alay ediyor.

Beni o kadar tahrik ediyor ki bağdırmamak için yanağımın içini ısııyorum.

"Beni görmek ister misin?" diye soruyor. "Her şeyimi mi?"

"Al şunu. Sikeyim. *Çıkar*, Eva. Bana o güzel amcığını göster. Hemen şimdi."

Eva sırtarak başını sallıyor. "Yetkinin bende olduğunu söylemiştim."

"Ve sana bakarken bile boşalmak üzereyim. Burada ölüyorum. Tanrı aşkına, bana istediğimi ver."

Yatağın ayak ucunda durur. Yavaşça, iki elini kullanarak tangayı kalçalarının eğimi üzerinde kaydırıyor.

Ağzım kurudu. Koyu renkli kasık kıllarından bir şerit, tatlı küçük dudaklara doğru uzanıyor.

Yutkunuyorum, duyulabilir

bir ses. "Göster bana," diye

fısıldıyorum.

Açıklamama gerek yok. Eva bacaklarının arasına uzanıyor ve ilk iki parmağını kullanarak kendini ayırıyor. Bana parlak pembe iç kıvrımlarını gösteriyor. Zaten parlıyordu.

Sikim yine elimde. Orta parmağını ortasına doğru kaydırıyor ve hemen kaşları çatılıyor, bacağındaki bir kas seğiriyor.

O da benim kadar tahrik ve muhtaç.

"Seni istiyorum, E," diye idare ediyorum. "Seni istiyorum, seni istiyorum. *Seni istiyorum.*"

Elleri hâlâ bacaklarının arasında, bir dizini yatağın kenarına koyuyor.

Yarım kalp atışı kadar daha kendine dokunuyor, dudaklarından kısık bir inilti kaçıyor. "Devam et," diyorum.

Elini çekerek başını sallıyor ve yatağa tırmanıyor. "Bu gece seninle ilgili."

Eva dört ayak üzerinde, bana doğru yaklaşırken bir elini bacağımın yanından kaydırıyor ve yanımda dizlerinin üzerine çöküyor. Ağzı karnıma indiğinde dikleşerek dişlerimin arasından bir nefes alıyorum. Elini yavaşça aletimin etrafına doluyor. Sıkı bir vuruşla tutuşumu yukarı doğru yönlendiriyor, sonra ağzımı öpmek için düzeliyor.

"Buradan sonrasını ben hallederim," diye mırıldanıyor ve göğüslerini kullanarak beni tekrar yastıkların üzerine yatırıyor. Sertleşmiş uçlarının göğsümde yarattığı hissi seviyorum. "Rahatla, Ford."

Boynumdan aşağıya doğru öpücükler konduruyor ve ben dişlerimi sıkarak elimle saçlarının vahşi kütlesini bir omzumun üzerinden kıvırıyorum.

"Bu konuda iyi değilim," diyorum.

Dudakları tenime karşı bir sırtışı dönüşüyor. "Fark ettim. Bu yüzden bunu yapman çok önemli. Hemen şimdi. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Göğsümün içindeki bok yumuşuyor. İşleri halleden benim.

İnsanların.

En son ne zaman birinin benimle ilgilenmesine izin verdim?

Saniyeler içinde yüzüncü kez yutkunuyorum.

Başının arkasını elimle kavırıyorum ve gözlerimiz buluşsun diye yüzünü yukarı doğru eğiyorum. "Beni mahvedeceksin, değil mi?"

Gözlerimi arıyor. "Hayır. Hayır, seni yok etmeyeceğim. Ama izin verirsen seni gerçekten çok iyi hissettireceğim."

Başka bir ritim. Bunun başıma gelen en iyi ve en kötü şey olması için milyonlarca neden daha.

"Ne kadar iyi?"

Eva gülümsüyor, kalbimi hıçkırıklara boğuyor. Elimini sikimin üzerinden itiyor. "Sana göstereyim," diyor.

Ve yapıyorum. Beni eline almasına izin verdim.

Eğilmesine ve dilini başımın üzerinde gezdirmesine izin veriyorum.

Yavaşça, dikkatle ve niyetle ilerliyor, beni ağzına aldığı anda başı biraz sallanıyor. İlk başta nazikçe emiyor, diğer eline taşaklarımı alıyor ve onlarla oynuyor. Onları parmaklarının arasında yoğuruyor, tam sevdiğim gibi. Başım yatak başlığına yaslanıyor. Duygu, sıcak ve sıkı, Dilinin her hareketiyle içimi kesiyor. Bu iyi hissettiriyor.

Tüm dikkatini bana veriyor. Şaftımı aşağı yukarı okşuyor, başımla alay ediyor. Öpüyor, okşuyor, emiyor. Acele etmiyor. Her zaman acele etmiyor, diliyle ve dişleriyle kalçamı yavaşça öperken başımı avuçluyor, her yere prekum sürüyor.

Batmakta olan güneşin keskin ama soluk ışığı yatağın yanındaki pencereden içeri süzülüyor. Eva'nın koyu renk saç tellerine vuruyor ve daha önce hiç görmediğim parlıltılı, bakırımsı renkleri ortaya çıkarıyor.

Genellikle bu saatlerde Bryce'la yatma zamanı konusunda tartışıyor olurdum. Her lanet gece benimle kavga eder. Bu tüyler ürpertici rutine bir ara vermeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Şu anda.

Bir ebeveyn olarak çocuklarınızı deli gibi özlerken onlardan uzakta geçirdiğiniz zamandan gerçekten keyif almanız ne kadar da komik. Onları severken onlardan ayrı kalmayı da sevmeniz.

Tenimde bir ter tabakası oluşuyor. Eva'nın çıplak kalçaları aşağı yukarı hareket ettikçe yayılıyor. Kırk yanaklarının arasına uzanıp ona dokunursam, sırlıslam olacağını biliyorum.

Elimi iteceğini de biliyorum. Önce ben gideyim diye ısrar eder.

İnlediğinde daha da iyi hissediyorum. Sanki bundan gerçekten zevk alıyormuş gibi. Veriyor, almama izin veriyor. O da benim gibi kendini kaybediyor. Bunu ona yapabileceğimi bilmek-

Bana bunu *yapması*-

Ah, kahretsin. Bu kıza kesinlikle aşığım. Onu bebek partisinde gördüğüm andan itibaren bunun olacağını bilmeliydim.

Bu inanılmaz, ilham verici **i n s a n ı n** etrafında olup da ona aşık olamayacağımı bilmeliydim.

Ama şu anda -en azından şu anda- kendime kızmak, ona kızmak ya da üzülme yerine...

Huzur içinde.

Ve şu anda, belki de bu yeterlidir. Belki de tek isteyebileceğim budur.

Yanağını avucumun içine alıp başparmağımla çene çizgisini okşuyorum. "Teşekkür ederim," diyorum.

Yukarı bakıyor. Sikim ağzında. Gözleri yumuşak ama sıcak. İfadesi biraz acılı.

Savunmasız.

Şu anda kendini o kadar savunmasız bırakıyor ki. Gözleriyle, ağzıyla ve dokunuşuyla bana yüksek sesle söyleyemediği bir şey söylüyor.

Geçen hafta sonu teknede bana kafa attı. Ama bu farklı.

Bu sefer, benimle ağzıyla sevişiyor.

Bu ne anlama geliyor? Ona sormak istiyorum. Sen de benim gibi mi hissediyorsun?

Çok fazla soru. Çok fazla his. Sarmal ihtiyaç çekirdeğimde toplanıyor ve eğer yakında durmazsa, ağzına boşalacağım.

Bizim için başka planlarım var.

Göğsünü elime alıyorum ve meme ucuyla oynuyorum. Tekrar inliyor.

"Yeter," diye mırıldanıyorum. Elimi onunkinin etrafına dolayarak sikimi ağzından çıkarıyorum. "Bu konuda gerçekten çok iyisin ama boşaldığında içinde olmak istiyorum."

"Ford, bütün gece bizim. Ben mutluyum-"

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama sana sahip olmalıyım, E. İzin ver sana sahip olayım. Seni boşaltmama izin ver. Lütfen."

Boğazı yutkunmak için çalışıyor. "Eğer istediğin buysa."

"Öyle." Elimi sırtından aşağı kaydurdım. Yanaklarının arasında, parmaklarım arkadan amına giriyor. *Sırılsıklam* olmuştu. "Tanrım, tatlım. Yüce *Tanrım*."

"Ne?" Omuz silkiyor, parmaklarımın ucu klitorisini bulduğunda gözleri kararıyor. "Seni tahrik etmek beni de tahrik ediyor."

Homurdanıyorum, orta parmağımı içine sokuyorum. Gah, çok sıkı. Yumuşak. "Tabii ki öyle."

Parmağımı içeri kaydırıyorum. Sonra geri çıkarıyorum. Eva eğiliyor, bacaklarını daha geniş açıyor ve kalçalarını biraz hareket ettirerek beni daha derine yönlendiriyor. Kolayca hareket etmemizi sağlayacak kadar kaygan ve yumuşak.

"Bir tane daha," diyor.

İlk parmağımı da dikkatlice amının içine sokuyorum. Aynı anda elimin topuğunu göt deliğine bastırıyorum.

"Oh-h," diyor, boğuk bir sesle. "Bu. Sadece. Evet."

Şimdi ben de kalçalarımı hareket ettiriyorum, sikimin başı karnının yumuşak derisiyle buluşuyor.

Zonkluyorum. Her yerim.

Parmaklarımı son bir kez daha sokup çıkarıyorum. Klitorisinin etrafında dolaştırıp nefesinin kesilmesine neden oluyorum.

Sonra kolumu beline doluyorum ve pozisyonlarımızı tersine çeviriyorum, onu sırtüstü yatırırken ben de cüssemi onun üzerine yığıyorum. Ağırlığımı bir dirseğime veriyorum ve vücuduna bakıyorum. Göğsündeki deri kızarmıştı.

Nefesini yakalamaya çalışırken göğsü yükselip alçalıyor. Memeler mükemmel avuçlar. Uzun, uzun bacaklar. Bronz ten.

Yüzüne bakıyorum. Beni izliyor. Gözlerinde şefkat var, elini uzatıp saçlarımda gezdirdiğinde dokunuşunda da.

"Bana öyle bakmana bayılıyorum," diyor. "Ne gibi?"

Başparmağını çenemdeki girintinin üzerinde gezdiriyor. Başını sallıyor. "Gördüğün şeyden hoşlanıyormuşsun gibi."

"Çünkü gördüklerimden hoşlanıyorum. Hem de çok." Çenemi kıvırıyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum. "On yıl önce söylediklerimi unut. Aptalın tekiydim. Sen haklısın E, olduğun gibi. Hadi ama, yeniden bir araya geleli kaç hafta oldu, üç hafta mı? Ve ellerimi senden uzak tutamıyorum. Başından beri sana dokunmadan duramadım. Sana bakmayı asla bırakmak istemiyorum."

Şimdi yine *bana* öyle bakıyor. Gözleri yumuşak, kaşları çatık. Yüzünün her yerinde kırılganlık vardı.

"Umarım bana hissettirdiğin kadar iyi hissettiririm sana," diyor sonunda, elini enseme dolaştırarak.

"Sen çok fazlasın." Dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Orada kendimin tadını alıyorum. Viskiyle karışmış. Onunla birlikte. "Tabii ki beni iyi hissettiriyorsun. İyiliğinin karşılığını vermem için bana bir şans ver."

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

FORD

Eva altımda uzanıyor, bacaklarını açıyor, böylece kasıklarımı kalçalarının beşiğine yerleştirebiliyorum. Kollarını boynuma doladı. Ben ağzımı çenesinde gezdirirken inliyor.

"Prezervatif kullanmam gerekiyor mu?" Yukarı bakarak soruyorum.

Bana baktı. "RİA'm var. Ve geçen ay test yaptırdım. Hepsi iyi çıktı. Yani, eğer sen de iyiysen..."

"Az önce doktordaydım. Başparmağımı kaldırdım. O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım."

"Bunun için zamanı nereden buldun?"

Sırıttıyorum. "Sağlık önemlidir. Ben kendiminkine öncelik veriyorum. Ve belki de evren seninle seks yapacağımı biliyordu, bu yüzden bana boş bir öğleden sonra ve bir bebek bakıcısı verdi." Eva ensemdeki saçlarla oynamaya başladığında nabzım atıyor. "Bu arada, ben her zaman kullanırım. Prezervatif. Ama seninle kullanmak istemiyorum."

Bir kolunu çözüp, avucunu göğsümde gezdiriyor. Yavaşça. Sevgiyle. Meme ucumu parmaklarının arasına almak için durdu. Diğer elinin parmakları hâlâ nazikçe saçlarımla oynuyor. Kanım *çıgılık atıyor*.

"O zaman yapma. Sana güveniyorum." Kalbim yerinden çıkacak.

Gerçekten her zaman prezervatif kullanırım. Dikkatli olmazsam bir hiçim. Ama Eva bir ilişkiden daha fazlası.

Bir sikişten çok daha fazlası.

Ona olabildiğince yakın olmak istiyorum. Onu çiğ istiyorum ve *benim* olmasını istiyorum.

Onun güvenini istiyorum. Uzun zamandır hiçbir şey istemediğim kadar.

Greyson'ın ve tavsiyesinin canı cehenneme. Ben amatör değilim, Eva da değil. O üzgünse -ki tabii ki üzgün, *çünkü bana güveniyor*- ben de öyleyim.

Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi kalçalarının iç kısımlarına doluyor ve yukarı kaldırıyorum, dizlerini biraz bükerek daha geniş açılmasını sağlıyorum. Eğilip amını yalıyorum, derin ve vahşi bir dil darbesi. Midesi çöküyor ve çılgılık atarak elini saçlarımın arasına sokuyor. Tırnaklarını kafa derime geçiriyor. Aletim zonkluyordu.

"İşte bu kadar." Doğrudum, sikimi elime aldım. "İşte bu *kadar*, E."

Uzanıp göğsünü avuçluyorum, başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. O anda

Aynı zamanda kendimi onun girişine hizalıyorum. Sıcak, kaygan teni davetkâr bir şekilde başıma bastırıyor. Dişlerimi sıkıyorum. Bunun sürmesini istiyorum.

Benim için olduğu kadar onun için de iyi olmasını istiyorum.

Tüm bu alıp vermeler. Onun vermesi. Alması. Tekrar vermesi. Bu çok tatlı ve bana hissettiriyor. Her şeyi. Hepsini birden.

İçine biraz itiyorum. Sadece başımı. Nefesi kesiliyor. Benimki çöküyor.

Cennet gibi hissettiriyor. O kadar ıslak ve yumuşak ki kolayca giriyorum. Başımı içeri ve dışarı pompalayarak onu bir dakika boyunca böyle kızdırıyorum. Tekrar ve tekrar, klitorisinin etrafında dönmek için bir kez durdum.

Çiğ, ten tene ve harika hissettiriyor.

"Ford," diye nefes alıyor, kaşları çatılmış, dudakları aralanmış. "Bebeğim, bunu sevdim. Hem de çok."

Şimdi gidip bana bebeğim diyecek.

Ben ölü bir adamım.

Kız bana neyi sevdiğini söylemekten çekinmiyor. Ne istediğini. Buna bayılıyorum, çünkü bu onu memnun etmeyi çok daha kolay hale getiriyor.

Ve bu kadını memnun etmek istiyorum. Belki onu yeterince memnun edersem ve iyi memnun edersem, bir geceden daha uzun süre kalır.

Kendimi tekrar içine sokuyorum ve kalçalarımı iterek daha derine batıyorum. Çok sıkı. Mükemmel.

Bundan asla ama asla kurtulamayacağım. Zaten hem gerçek hem de mecazi anlamda dibe batmış durumdayım, bari sonuna kadar gideyim.

Dirseklerimle başını destekliyorum ve kendimi kabzasına kadar gömerken ağırlığımı ona yaslıyorum. Eva'nın başı bir solukla geriye düşüyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor. Yavaşça ivme kazanarak içine doğru sallanıyorum.

Çenesini, çenesini öpüyorum, kalçalarımı derin, ritmik bir itişle yuvarlıyorum. Bükülmüş bacaklarını yanlarıma doğru yönlendiriyor, beni karşılıyor. Beni daha derine çekiyor. Göğüsleri göğsümde zıplıyor. Ağzını çenemde, boynumda gezdirmek için öpücüğe ara veriyor. Parmak uçları sırtımda aşağı yukarı yumuşak hisler uyandıran şeritler çiziyor.

Beni seviyor. Bildiği tek şekilde. Tamamen. Korkmuş olsa bile.

Bu çok fazla.

Eva çok fazla.

Eğildim ve meme ucunu ağzıma aldım. Dilimi çakıllı noktanın üzerinde gezdiriyorum. Kalçalarımı çevirerek klitorisine vurdum.

Eva gözlerini açtı ve bakışlarımız kilitlendi. Ona bir, iki, sonra üçüncü kez çarpıyorum. Bedenlerimiz müstehcen bir tokat sesiyle bir araya gelirken, acı ve aşk eşit ölçüde içimde dolaşıyor.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Çok tatlılar. Onların da biraz ıslak olduğunu mu hayal ediyorum?

Göğsüm sıkışıyor. Onu gerçekten incittim mi?

"Hayır," diyor çenemi tutarak. Düşüncelerimi okuyor. "Bu iyi bir şey. Bu iyi hissettiriyor. Yani-"

Klitorisine tekrar vurduğumda çığlık atıyor. Amcığı sikimin etrafında çırpınıyor.

Titremeye başlar. Titremeler yanlarına ve bacaklarına doğru yılan gibi ilerliyor.

Vücudumu onunkinin etrafında kıvrıyorum, bir yandan da itiyorum. Vermek zorunda olduğum sıcaklık ve güçle onu örtüyorum.

Bana doğru kıvrılıyor. Kollarını benimkilerin altına dolayarak beni kendisine doğru tutuyor, tırnakları omuzlarımın üst kısımlarına batıyor.

Bana güveniyor, tıpkı söylediği gibi.

Şimdi ben de titriyorum.

İçgüdülerim her şeyi bir arada tutmak yönünde. Kontrol hep bende. Her zaman yetkili.

Ama içimde bir şey patladı. Paramparça olan bir cam. Patlayan bir güneş.

Sadece *gidiyorum*. Ter içinde ve titrerken, ben de onu seviyorum. Aşk delisi bir aptal gibi ona güveniyorum ve sahip olduğum her şeyi ona veriyorum ve onun sunduklarını alıyorum. Bacaklar açık. Gözler benimkilerde.

Orgazmım omuriliğimin dibinde kıvrılıyor ve zonkluyor. Taşaklarım sıklaşıyor.

Yakında.

Ama önce, Eva.

O her zaman iltir.

Elini elime alıyorum, parmaklarım birbirine dolanıyor ve amına doğru götürüyorum. "Ne istediğimi unutma." Bize daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı biraz kaldırıyorum.

"Ben içindeyken boşalmanı istiyorum."

Eva başını sallıyor. Parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdiriyor. Geri çekiliyorum. Öne doğru itiyorum. Parmaklarımı daire içine alıyorum. Duvarları bir kez etrafımda kenetlendi. Güçlü bir spazm.

"Ford," diye nefes alıyor, yüzünü boynuma gömüyor.

Başının üstünü öperim. Kulağını. Parmaklarımız klitorisinin etrafında dönüyor. "*Ford*."

Boşalıyor, amı sikimi sıkıyor. Bağırıyorum. Boynuma doğru inliyor ve şok dalgaları ikimizi de sarsarken canımı kurtarmak için ona tutunuyorum. Kıpırdamadan duruyorum, beni kavramasına izin veriyorum. Dalgalar nefes alamaz hale gelene kadar gelmeye devam ediyor.

Orgazmım çok yakın. Benimle buluşmak için yükseldiğini hissediyorum. Ama bir şekilde o bitene, vücudu gevşeyene kadar tutuyorum. Yastıkların üzerine düşüyor, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış. Gözleri hala kapalı.

"Nereye gelmemi istiyorsun?" diye sordum.

Kalçalarını döndürüyor, gözlerini kapalı tutuyor. Bana doğru kıvrılıyor, sıcak, yumuşak ve savunmasız. "Nereye istersen."

"Bunu söylerken bana bak."

Eva gözlerini açtı. Temizler. Islak. Yumuşak. "Ne istiyorsan Ford, onu almanı istiyorum."

Ona bakıyorum. Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı.

"Seni istiyorum."

"O zaman beni al."

Homurdanarak içinden çıkıyorum, sikimi tam zamanında elime alıyorum. Karnına boşalıyorum. Göğüslerine.

Sürekli beni izliyor. Gözlerinde yargılama yok. Belirsizlik titreşimi yok.

Tanrım, kendine olan güveni beni tahrik ediyor. Bir barikata çarpmayı bekliyorum. Beni Eva Lacy'ye aşık olarak intihara meyilli gün batımına doğru hızla gitmekten alıkoyacak bir şey, herhangi bir şey bulmayı bekliyorum.

Çocuk istememesi genellikle bu engellerden biri olurdu. En azından ilişkinin bu noktasında. Ama bugün Bryce'la çok iyiydi. Herkesle harikaydı, gerçekten, ailemle ve arkadaşarımla. Dünyalarımızın böyle çarpıştığını görmek hoşuma gitti. İşe yaradı.

Bence Eva ve ben çalışabiliriz. Ama tekrar ediyorum, onun ne istediği ya da kim olduğu konusunda fikrini değiştirmek bana düşmez.

Ona iyi davranabilirim. Onun bana iyi davrandığı gibi.

İyi olmaktan bahsetmişken, onunla ayrılığımız hakkında biraz daha konuşmak istedim. Kendimi açıklamak. Belki bunu yarın kahvaltıda yapabilirim.

Kahretsin, birlikte *kahvaltı* yapacağız. Sabırsızlanıyorum.

Bir iniltiyle üzerine çöküp onu uzun uzun ve yavaşça öpüyorum. Yapış yapış ve terliyiz ama umurumda değil. Sevgilim yatağında ve gidecek hiçbir yerim yok. Önümüzdeki on iki saat boyunca sevişmek, uyumak ve gülmekten başka yapacak bir şey yok.

Noel sabahının yetişkin versiyonu gibi.

Bir kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum, yüzüne bakabilmek için bizi yan yatırıyorum. Gözleri kapalıydı. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve o da gülümseyerek parmaklarını göğsümdeki bir tutam saça doluyor.

Diğer elimle aşağı uzanarak göğsünün alt tarafına döllerimi bulaştırıyorum. Nefesi kesildi.

"Şunu bir yıkayalım," diyorum. "Duş almaya ne dersin?" Gözlerini kırıştırarak açıyor, tembel ve doygun. Kalbim kabarıyor.

Ben yaptım.

Ben. Yorulmak bilmeyen sorumlu ebeveyn. Pratik, kâr odaklı iş sahibi. Bu kadını o kadar iyi ve derinlemesine tatmin ettim ki kemiksiz kaldı.

Hâlâ var millet.

"Sırf bunun için üzerime geldin, değil mi? Sadece kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak duş seksi için?"

Kıçına şakacı bir tokat attım. "Evet. Hafızam beni yanıltmıyorsa duşta seks konusunda oldukça iyiydik."

"Bu kadar çabuk bir tur daha atmaya hazır olduğuna emin misin?"

Kaşlarını çattı. "Sağlığa öncelik verdiğimi söylemiştim." Yataktan çıktım ve ona uzandım.

Elini. Onu ayağa kaldırdığımda gülüyor. Onu kendime doğru çekip

Dişlerimle boğazını sıktım. "Üniversitede sahip olduğumdan daha fazla değilse bile daha fazla dayanıklılığa sahip olduğumu düşünmek istiyorum."

Eva k1ç1m1 çimdiklemek için uzanıyor. Aletimin başı karnına doğru seğiriyor.

"Ukala."

"Hayır. Sadece dürüst."

Eva'nın gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor. "Evet. Evet, bu doğru."

"Kaldığın için ne kadar mutlu olduğumu söylememe izin ver." K1çının yanaklarını ellerimle kavıyorum ve onu büyüyen yarı yumruğuma doğru bastırıyorum. "Çünkü gerçekten memnunum, tatlım."

"Lütfen bana çıkarılabilir bir duş başlığınız olduğunu söyleyin."

Sırıttıyorum, aniden kurt gibi hissediyorum. "Evet. Su basıncını ne kadar yoğun sevdiğinize bağlı olarak birkaç ayarı var."

"Basıncı kulağa eğlenceli geliyor." Eva şimdi tamamen gülümsüyor, gözleri parlıyor. Mutlu. Ellerimden birini tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Ben de memnunum Ford. Kaldığım için."

Avucunu sıkıyorum. Şu anı yaşaması için ona yalvarıyorum -kendime de yalvarıyorum. Sabah yaptığımız şeyden memnun olup olmayacağımızı düşünmememiz için.

Söz konusu Eva olunca beş adım öteye atlamamak çok zor. Her hafta sonu böyle cumartesi geceleri olmayacağını bilecek kadar yaşıyım.

Ama bunu düzenli bir şey haline getirmek ne kadar tatlı olurdu? Her gece kalsa ne kadar tatlı olurdu?

Yirmi İkinci Bölüm

EVA

Ertesi sabah uyandığımda Ford hâlâ uyuyordu.

Pencerelerden gelen güçlü ve parlak ışığa bakılırsa geç olmuş olmalı. En azından benim için. Tahmin etmem gerekirse dokuz ya da on.

Yirmili yaşlarımda bu şekilde uyuma yeteneğimi kaybettim. Ama yatma vaktinizi çoktan geçip duşta seks yaptığınızda, duvara karşı seks yaptığınızda ve gecenin ikisinde nefis bir seks yaptığınızda, normalden daha geç uyumanız mantıklı.

Gerinmeye başlıyorum ama hemen küçük bir tıslamayla geri çekiliyorum. Ağrım var. Var olduğunu bile bilmediğim yerlerim. Kalçalarımıdaki ve omurgamın kenarlarındaki küçük kaslar. Ford ve ben dün gece cinsel bir maraton koştuk ve bugün bunu hissediyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse? Daha fazlasını isteyebilirim. Seks o kadar iyi ki varoluşsal.

Birkaç dakika boyunca yanımda huzur içinde uyuklayan adama bakıyorum. Yüzüstü yatıyor, başı bana dönük. Kolları yastığın altında kıvrılmış. Yanağını yastığa dayamış. Devasa pazusu - oradaki şişkin kasları delen kalın damar - ve az sayıdaki dövmesi onu dün gece kendini kanıtladığı yetişkin eğlence yıldızının her santimi gibi gösteriyor.

Ama ezilmiş yanağı ve saçlarının dikkatsizce alınına düşmesi onu çocuksu gösteriyor. Güzelmiş.

Zavallı adam dün çok yıprandı. Biraz dinlenmesine sevindim.

Buna ihtiyacı var.

Onunla ilgilenebildiğim için mutluyum. Onun bana baktığı gibi.

Aynı anda kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor.

Evet. Evet. Evet, sanırım bu adama aşık olduğumu söyleyebilirim. Sert. Hızlı.

Yüzümü buruşturarak yataktan çıktım. Ford'un özenle düzenlenmiş dolabına girmeden önce parmak uçlarımda banyoya gidiyorum. Muhteşem takım elbise ceketleri ve ütülenmiş yakalı gömlekler arasında parmaklarımı gezdirmekten kendimi alamıyorum.

Gömleklerinden birini omuz silkerek giyerken Ford'un taze ve erkek kokan vücut yıkamasının kokusu tenimden yükseliyor. Sade beyaz, kolalı, ömrünün bir santimi kadar. Kollarını kıvırdığımda sağ manşetinde baş harflerinin yazılı olduğunu fark ediyorum.

Başparmağımı özenle işlenmiş nakışların üzerinde gezdiriyorum. FLM. Ford Langston Montgomery.

Aklıma gelen anıya gülümsüyorum. Ford'un ailesi ilk yılında Noel için ona monogramlı bir dopp kiti almıştı. Güneyde büyüdüğünüzde, monogram yapmanın birkaç yolu olduğunu bilirsiniz. Bunlardan biri, soyadınızın baş harfini ortaya koyarak harfi büyütmek ve böylece öne çıkmasını sağlamaktır. Dopp kiti bu şekilde işlendi-FML. Hayatımı sikeyim.

Aylarca Ford'la birlikte, yurt binamızın ikinci katındaki erkekler tuvaletine giderken her seferinde o dopp kitine uzandığında güldük. *Hayatımı sikeyim, o bilim deneyi banyoda duş almak zorundayım. Hayatımı sikeyim, profesörüm neden bu kadar berbat?*

Hayatımı sikeyim, sınav haftası çok boktan. Gel beni sik ve daha iyi hissetmemi sağla.

Açlıktan ölüyorum, kafein baş ağrıtmaya başladı bile. Sanırım dışarıda yemek yerine burada kahve ve kahvaltı hazırlayacağım. Böylece Ford Bryce'ı almadan önce bir iki tur daha atabiliriz.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapatırken gürültü yapmamaya dikkat ederek aşağıya iniyorum. Ford'un ihtiyacı olan uykuyu almasını istiyorum.

Mutfağa gitmeden önce evini biraz geziyorum. Eski, South of Broad mahallesine özgü harika tarihi detaylara sahip, ancak kusursuz bir şekilde restore edilmiş.

Ayrıca oldukça büyük. Gösterişsiz ama şüphesiz pahalı. Tıpkı sahibi gibi. Odalar geniş ve yüksek tavanlı, ancak burayı kim dekore ettiyse rahat hissettiriyor. Ev gibi. İçinde yaşanmış.

Ailemin evine çok benziyor. Belki de gerçek bir aile evi olduğu içindir. Rahat ve güzel ama aynı zamanda pratik. Her şey çocuk korumalı. Bryce'ın oyuncakları köşelerdeki sepetlerden taşıyor. Sanat eserleri yemek odasındaki şöminenin üzerinde çerçeveli.

Aile odasındaki televizyonun yanındaki kitap raflarında bir dizi resim çerçevesi gördüğümde nabzım hızlanıyor. Bir tanesini elime alıyorum. Fotoğrafta Ford, esmer güzel bir kadınla birlikte. Kadın, pembe kalplerle süslü bir kundağa sarılmış yeni doğmuş bir bebek tutuyor.

Kalbim burkularak rafa geri koydum. Böyle bir kalp kırıklığını hayal bile edemiyorum. Başka bir ilişkiye açık olduğu için ona şükürler olsun. Sevdği kadını kaybettikten sonra tekrar incinme ihtimaline kendini açtığı için. Çocuğunun annesini.

Sanki daha mükemmel ya da ilham verici olamazmış gibi.

Onunla birlikte olmak istiyorum. Artık o kadarını biliyorum. Sadece *nasıl olacağını* bilmiyorum.

Henüz.

Birlikte olsaydım hayatım nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Ford. Belki de üvey anne olmak bir tuzak değildir. Ama ya bu işte kötüysen?

Ya bu işi seviyorsam ama annelik ve kariyerimi dengelemeyi çok zor buluyorsam? Kariyerim -yemek pişirme ve yazma tutkum- sonsuza dek mutlu olmam için çok önemli. Bu, ödün vermek istemediğim bir şey.

Ve ebeveynliğe öylece adım atamam; Bryce'ın hayatının bir parçası olamam ve bunun bana göre olmadığına karar verirsem öylece çekip gidemem. Yani, işler gerçekten kötüye giderse sanırım yapabilirim. Ama ne pahasına? Sadece Ford'un kalbini kırmış olmam. Bryce'ınkini de kırmış olurum.

Düşüncesi bile beni öldürüyor. Dün tadımda birbirimize çok bağlandık. Birlikte daha fazla zaman geçirdiğimizde ne kadar bağlanacağımızı hayal edebiliyorum. Ki bunu gerçekten yapmak istiyorum.

Ama bu gerçekleşmeden önce, seçimimi yapmalıyım. Her şeyimi ortaya koyacak mıyım, koymayacak mıyım karar vermeliyim. Çünkü bu küçük güzel aileyi oyalamayı reddediyorum.

Ford'un güzelce yenilenmiş mutfağına taşınırken her türlü şeyi hissediyorum. Evimin dandik mutfağında yemek yapıyordum. Burası gerçek bir şef alanı. Profesyonel gazlı ocak, birden fazla fırın, yemek hazırlamak için mükemmel bir yer olarak ikiye katlanan büyük bir ada. Burada yirmi kişilik yemek yapabilirsin, sorun değil.

Bir de gömme kiler var. İyi stoklanmış. Yine, aile evi. -Böylece şeftalili ve kremalı Fransız tostunun yanında migas hazırlayabiliyorum. Biri tuzlu, biri tatlı. Çünkü Ford'un hangisini isteyeceğini kim bilebilir? Paylaştığımız atletik akşamdan sonra, onun da benim kadar aç uyanacağını tahmin ediyorum. Ve tam olarak ne istiyorsa onu almasını istiyorum.

Yemek yaptıkça kendimi daha iyi -daha emin- hissediyorum. İnsanlar için yemek yapmayı seviyorum. Ama uzun zamandır insanlarım için yemek yapmadım.

Sevdiğim insanlar için yemek yapmadım. Bunu dün ve bugün tekrar yapmam gerekiyor.

İyi hissettiriyor.

Gerçekten çok iyi. Konu Ford ve ailesi olunca ne yaptığımı bilmiyorum olabilirim. Ama rahat yemeklerden anlarım.

Fırınlara yanında keşfettiğim eğlenceli küçük ısıtma çekmecesine kenarlı bir fırın tepsi Fransız tost dilimleri yerleştirirken mırıldanıyorum. Kahve cezvesine gidip kendime bir fincan daha dolduruyorum. Döndüğümde Ford'un adanın diğer tarafında durduğunu görünce neredeyse kalp krizi geçirecektim. Sessizce beni izliyordu.

Bir omzunu kapıya yaslamış. Kollarını kavuşturmuş, bir bacağını bükmüş. Siyah bir eşofman ve yırtık bir tişört giyiyor. Saçları dağınık, yatakta karışmış, ayakları çıplak.

Ama dizlerimi jöleye çeviren onun ifadesi. Bakışlarında daha önce görmediğim bir yoğunluk var. Bir dalgınlık.

Sanki o da her şeyi, burada olup bitenlerin ağırlığını aynı anda hissediyormuş gibi.

"Bu görünüşünü seviyorum," diyor. Sesi uykunun etkisiyle gümbürdüyor. "Gömleğim."

Sırıtiyorum. "Dayanamadım."

"Burası harika kokuyor."

Mutfak masasının üzerine koyduğum tabak, peçete ve çatal bıçak takımına başımla işaret ediyorum. "Otur. Sana biraz kahve koyayım. Hâlâ süt mü seviyorsun?"

Ford kapıyı itip bana doğru yaklaşıyor. Bir ısı darbesi tam bacaklarımın arasına çarpıyor ve oradaki acıyı çınlatıyor.

"Kendim doldurabilirim-"

"Yapabileceğini biliyorum." Elimi göğsüne koydum. "Ama bunu senin için yapmak istiyorum."

Otur."

Bana bakıyor. Dudaklarında bir seğirme bekliyorum. Gözlerinde bir yaramazlık **p a r ı l t ı s ı**.

Bunun yerine, o açık kahverengi gözler yumuşar ve içindeki her şey de yumuşar.

Ben.

"Tamam," diyor bir süre sonra. Sonra eğiliyor, boynunu büküyor ve ağzımı öpüyor. Diş macunu gibi kokan ve tadı cennet gibi olan tembel, pasaklı, kahve öncesi bir öpücük.

Aman

Tanrım

. *Aman*

Tanrım.

Elim hâlâ göğsünde. Kendimi korumanın nafi bir yolu. Sanki bu adamı uzaklaştırabilirmişim gibi.

Ona kahvesini yapıp tabaklarımızı doldururken sessizdi. Birini onun önüne koydum.

"Vay anasını, E. Bu çılgınca görünüyor. Teşekkür ederim."

"Biraz rastgele, ama malzemelerin çoğu sende vardı ve tuzlu mu yoksa tatlı mı isteyeceğini bilmiyordum, bu yüzden..."

Sırıttırıyor. "Demek ikisini de yaptın."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Artan Fransız tostunun Bryce'a da hitap edebileceğini düşündüm. Küçükken çok sevdiğimi biliyorum."

"Fazladan yaptın." Sırıttışı kayboluyor. "Kızım için."

"Beğenmedi mi?"

"Bayılıyor. Özellikle de bu krem şantiyle. Sakın bana sen-"

"Sıfırdan mı yaptın? Tabii ki yaptım."

İfadesini okuyamıyorum ve bu beni öldürüyor.

"Hadi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum," diyor sonunda.

Yanına oturdum. Her geçen dakika daha da rahatsız edici hale gelen bir sessizlik içinde yemek yiyoruz.

"Evinizde küçük bir tur attım," diyorum. "Ford, muhteşem. Rahat ama gerçekten güzel."

"Teşekkürler. Rebecca öldükten sonra aldım. Bryce ve benim yeni bir başlangıç yapmamızın en iyisi olacağını düşündüm."

Migasımı yutuyorum, ağzımı peçeteme siliyorum. "Anlıyorum. Kendime yeni bir başlangıç arıyordum - taşınmamın nedenlerinden biri de

Charleston'a geri dön."

Ford çatalına birkaç lokma kızarmış ekmek koyup ağzına atıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor. Sonra bana baktı.

"Bu çok lezzetli," diye başlıyor. "Çok güzel, Eva. Ciddiyim. Bu tarifi de yemek kitabına koymalısın."

"Bunu yapabilirim."

Hâlâ bana bakıyor. "Ben de seninle bir şey konuşmak istiyordum."

"Öyle mi?"

"Ayrılığımız. Daha doğrusu benim senden mezuniyet gününde ayrılmam." Yarı gülümseyip yarı irkilerek midemin ters takla atmasına neden olan bir şey yapıyor. "Bunu zaten konuştuğumuzu biliyorum. Ama ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Olayı ele alış şeklim - Eva, o günün gidişatıyla ilgili her şeyden çok ama çok pişmanım. Bu bir mazeret değil ama bu büyük ve başarılı kariyeri daha ilk günden inşa etmek için üzerimde büyük bir baskı vardı. Seni seviyordum. Hem de çok. Ama herkes geleceğine, aldığı iş tekliflerine, kazanacağı paraya o kadar odaklanmıştı ki ben de bu saçmalığa kendimi kaptırdım. Çok kötü şeyler söyledim ve gerçekten çok üzgünüm."

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Bunu söylediğin için minnettarım. Teşekkür ederim."

Bakışları yalvarırcasına. "Senden ayrıldığım için üzgünüm ve bu konuda bir pislik gibi davrandığım için de üzgünüm. O zaman kim olduğuna her zaman sadık kaldın, tıpkı o zamandan bu yana geçen on yılda kendine sadık kaldığın gibi. Senin bu yönüne tapmam gerekirdi -şimdi bunun ne kadar nadir, ne kadar özel olduğunu anlıyorum- ama bunun yerine seninle alay ettim ve bu yanlıştı. Umarım hayallerinin peşinden korkusuzca gidebilecek cesarete sahip olduğun için sana ne kadar hayran olduğumu anlamanı sağlamışımdır. Sahip olduğun o özgür ruhu kendi hayatıma daha fazla adapte etmeye çalışıyorum. Tıpkı ilk tanıştığımızda yaptığım gibi."

Artık tüm varlığım gülümsüyor. Gerginlik yok. Sadece neşe.

"Son zamanlarda hayranlığını açıkça belli ediyorsun, evet," diyorum.

"Eva, umarım beni affedebilirsin."

Merhamet, bu *adam*.

"Özr n için teşekkür ederim," diyorum ve öne doğru eğilerek elimi kalçasında gezdiriyorum. E ofmanının pütürlü kuma ı avucumun altında yumuşak ve sıcak bir his uyandırıyor. "Ve beni olduğum gibi sevdiğin için teşekkür ederim. *Bu* nadir bir şey ve yalan söylemeyeceğim, bana hissettirdiklerini seviyorum. Yalan söylemeyeceğim bir başka şey de

-Benden ilk ayrıldığın zamanki gibi mi? Bu gerçekten çok acıttı. Ama keşke her şey daha farklı olsaydı diyor muyum? Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Çünkü düşünüyorum da, tüm o korkun luklar olmasaydı, belki de buraya gelemezdik. Yine birlikte. Daha ya lı, daha bilge ve daha mutlu. Ve senin durumunda, daha iyiye doğru deği mi  olarak. Belki de hikayemizin ba ından beri böyle gitmesi gerekiyordu."

"Bu fikre bayıldım." Ka ları yukarı doğru kıvrılıyor ve ifadesini yumu atıyor. "Fikrini deği tirmeni istemek bana d  mez, E." Elimi tutuyor, parmaklarını avuç i imin etrafında kıvrarak kalçasına yaslıyor. "Ama bu benim için eğlenceden çok daha fazlası. Senin etrafında olmak istiyorum. Her zaman. Kızımı tanımanı istiyorum. Her pazar sabahı kahvaltıda burada olmanı istiyorum. Eva, hayatımı seninle paylaşmak istiyorum. Duymak istediğin bu değilse özür dilerim..."

Sözleri kalbimi sarıyor. Boğazımı. Nefes borumu sıkıyor.

Hayatını benimle paylaşmak istiyor.

Tanrım, birkaç hafta içinde nasıl oldu da dans pistinden bu hale geldik?

Ka an kalp atı larımı yakalamak için mücadele ederken bile ağzımın kenarlarında bir g l msemi hissediyorum. Her Pazar bu masada oturma fikrini seviyorum. Ford'la birlikte olma, kızını tanıma ve onun büyük, güzel hayatının bir parçası olma fikrini seviyorum.

Ama bu tür bir yaşam -aile yaşamı- benim için uygun mu?

"Artık  z r dilemek yok. Özür dileyecek hiçbir şey yok. Bunca zamandır çok tatlısın. Bu senin için eğlenceden daha fazlası.

Ben de." Kalbim küt küt atıyor. "Dürüst olacağım, teklif ettiğin her şey kulağa gerçekten hoş geliyor. Seninle birlikte olmak istiyorum, Ford. Sadece nasıl olacağını bulmama izin ver, tamam mı? Bunu çözmem gerek. Artık ikimizden fazlası var, biliyor musun? Kızın da işin içinde. Bu yüzden bunun doğru hareket olduğundan yüzde yüz emin olmak istiyorum. Zihinsel olarak o noktaya geliyorum. Çok düşündüm. Ama hala yüzde yüz emin değilim."

"Dürüst olduğun için minnettarım." Uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "İstediyin kadar zaman ayır. Sonsuza kadar değil. Lütfen, Tanrım, o kadar uzun değil. Ama sabırlı olmaya hazırım. Ve söz veriyorum-Eva, söz veriyorum bu sefer kalbini güvende tutacağım. Endişelendiğin onca şey varken, bu onlardan biri olmamalı. Tamam mı?"

Bugün yüzüncü kez yutkunuyormuşum gibi hissederek başımı sallıyorum. "Tamam. Ve bilmeni isterim ki soran sen değilsin. Ben yapıyorum. Bu benim suçum. Değişmek istiyorum, çünkü-" *Çünkü sana aşığım.* "Peki. Hala hiçbir şey için söz veremem. Ama soruyu sorduğumu bil."

Ford başını sallar. Gözleri cam gibiydi. "Bunun için teşekkür ederim. Kahvaltı için de teşekkürler. Ve orgazmlar için."

"Çok fazla orgazm var," diyorum gülerek. "Yine de sana verdiklerim oldukça harika, değil mi?"

"Şimdi kim ukalalık yapıyor?" "Bana sürtünüyorsun."

Ayağı tezgahın altında benimkini buluyor. "Sana tekrar sürtünmek istiyorum."

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

EVA

Bana, beni kesinlikle dehşete düşüren bir hayat teklif eden bir adama aşığım.

Güzel bir hayat. Ama yakın zamana kadar beni köşeye sıkıştıracağından ve asla düşünmeyeceğime yemin ettiğim tavizler vermeye zorlayacağından emin olduğum türden bir hayat.

Yine de buradayım. Düşünüyorum. Ödünler farklı ama fikir aynı. Ford'la birlikte olmak ve bu ebeveynlik olayını denemek için özgürlüğümü riske atmaya hazır mıyım?

Annelik gerçekten de benim inandığım gibi bir tuzak, yolun sonu mu?

Yoksa bu bir başlangıç mı? Çünkü aklım akıllı olmamı ve her zaman sahip olduğum plana sadık kalmamı talep ederken, kalbim bugünlerde farklı bir hikaye anlatıyor.

Hassas ve ağırlı hissediyor. Aç.

Daha önce olmadığım bir şekilde yeni olasılıklara açığım. Sadece nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Hâlâ bu kadar korkarken tetiği nasıl çekersin?

Kontrol edemediğiniz bu kadar çok bilinmeyen varken nasıl bir seçim yaparsınız?

Önümüzdeki birkaç gün boyunca bu sorular üzerinde düşündüm. Bir karar verme zamanı geldi. Ford'u bu şekilde bekletmem. Ama acele etmek de istemiyorum.

Böyle büyük bir hamle. Bu kadar çok kalp söz konusuyken, her açıdan düşündüğümünden emin olmak istiyorum.

Çalışmak çok ihtiyaç duyduğum bir kaçış sağlıyor. Düşüncelerimin çok hızlı ve sık bir şekilde boşa gitmesini engelliyor. Menajerime hafta sonuna kadar kitabın elli kadar tamamlanmış sayfasını göndereceğime söz verdim.

Ben de çok fazla blog yazıyorum ve okuyucularıyla oldukça iyi bir etkileşim içindeyim. Bu kitabın konsepti konusunda çok heyecanlı oldukları açık.

Orgazm sonrası parıltımın mutfakta gerçek dışı bir ilham kaynağı olması da cabası. Günlerimi ocağın başında, daha önce hiç yaşamadığım bir vahşilikle yeni fikirler ve yeni tarifler üreterek geçiriyorum. Geceleri, dizüstü bilgisayarım da deli gibi yazarken parmaklarımdan binlerce kelime dökülüyor.

"Ne mırıldanıyorsun?" Alex bir öğleden sonra öğle yemeği için uğradığında sorar. "Bekle, bu lanet olsun, 'I Wanna Sex You Up' değil mi? Vay be. Sadece...vay. Ford Montgomery ile kesinlikle tükürükten fazlasını değiş tokuş ediyorsun."

Başımı eğip sırtıyorum, limonlu ve dijon hardallı salata sosumu son bir kez çırttıktan sonra hazırladığım salatanın üzerine döküyorum.

"Ah, evet," diye devam ediyor. "Evie, sen... Yani, ıslıl ıslılsın." Parlak ve yırtık. İşte bu yüzden kendimi Julia'nın ön verandasında buldum.

Çarşamba öğleden sonra, kollarımda bir kase taze yapılmış pozole.

Kafamdaki karmaşayı çözmeye yardım edebilecek biri varsa, o da Julia'dır. Üniversite edebiyat profesörü, romantizm düşkünü ve yeni anne olmuş biri.

Söylenildiği gibi, içeri girdim. Julia'yı oturma odasındaki bir kanepede otururken buldum, küçük bir bebek meme ucunu çiğniyor gibi görünürken bir gözü berbattı.

"Evet, iyiyim," diyerek dile getirmediğim soruma cevap veriyor. "Ama Tanrım, emzirmek çok acıtıyor. En azından ilk başlarda. Yeni doğmuş bir bebeğe sahip olmakla ilgili kimsenin size söylemediği *pek çok* güzel şeyden biri."

Julia'nın en güzel yanlarından biri de dürüstlüğü. Kız gerçeklerden asla korkmaz. Bu yönüne her zaman hayran olmuşumdur.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Buzdolabında bir şişe Chardonnay olmalı. Kendine bir bardak doldur ve sakıncası yoksa bana da biraz su koy. Sonra gel otur! Biraz kafayı yemek üzereyim, misafirim olduğu için çok mutluyum. Ve gerçek yemek."

Kaşlarımı sallıyorum. "Pozole. En sevdiğin yemek olduğunu biliyorum."

"Annenin tarifi mi? Kesinlikle evet." Elim tuttu ve sıktı. "Sen en iyisisin. Teşekkür ederim, dostum."

"Ne zaman isterseniz. Size yemek yapmaktan çok mutlu olacağımı söylemiştim."

Kaseyi buzdolabına koyuyorum ve bir elimde şarap, diğerinde suyla mutfaktan çıkıyorum. Julia sudan büyük bir yudum alıyor ve gözlerini kapatarak aynı uzunlukta bir iç çekiyor.

Ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Yorgun ama mutlu. Gözlerinin altında koyu halkalar var ama dudaklarında küçük bir gülümseme var.

"Emzirmek beni çok susatıyor." Şarabıma başını sallıyor. "Yine de keşke şu anda onu içiyor olsaydım."

Bebeğe başımı sallıyorum. "İşler nasıl?"

"Gidiyorlar." Julia sudan bir yudum daha alıp sehpanın üzerine bırakıyor. "İlk bir ya da iki ayın korkunç olduğu konusunda uyarılmıştım. Fiziksel olarak sonunda köşeyi döndüğümü hissediyorum. Vajinam hâlâ korkutucu bir yer ama artık o kadar acımıyor. Ama meme uçlarım?" Yüzünü buruşturuyor. "Acı gerçek. Grey'e nasıl kıyılmış taco etine benzediklerini anlatıyordum."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Evet, öyle. Ama bu ufaklık çok tatlı" -göğsünden çıkarıp havaya kaldırıyor ve gülümsüyor- "o yüzden o kadar da umursamıyorum." Ağzını açıyor ve bir feryat koparıyor. "Bunu yaptığı zamanlar hariç. İşte onu umursuyorum."

"Grey iyi mi?"

Julia sırtarak memesini Parker'ın ağzına geri sokuyor. "Grey harika gidiyor. Beni yanlış anlamayın, geçtiğimiz birkaç hafta boyunca birkaç kez sinir krizi geçirdik. Yeni doğan bebekler ilişkinizi zorlar. Biri size aksini söylerse, saçmalıyor demektir. Ama genel olarak, o harikaydı. Onu bebekle görmek kalbimi mutlu ediyor. İlk tanıştığım huysuz adamın babalığı bu kadar iyi karşılayacağını asla tahmin edemezdim." Su bardağını eline alıyor ve bir yudum daha alıyor. "Montgomery'lerden bahsetmişken, son sohbetimizde Ford'la 'bir ya da iki kez takıldığınızı' söylemiştiniz. Son durum nedir? Hâlâ 'sadece bir yaz kaçamağı' mı?"

Parmak uçlarımı şarap kadehimin sapında gezdiriyorum. "Aslında buraya gelmek istememin nedenlerinden biri de buydu. Tavsiyene ihtiyacım var."

"Ah. Yani bir kaçamaktan daha fazlası, o zaman." "Çok daha fazlası."

"Uh-oh. Kalbini tekrar kırmasına izin vermeyeceğini sanıyordum."

Bir nefes alırım. Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Planımız buydu. Ama sonra Biggie'ye kuru seks yaptık ve onun teknesinde orgazm olduk. Ford'un teknesinde, Biggie'nin değil. Sadece yemek yapma ilhamımı harekete geçirmeme yardımcı olmakla kalmadı, aynı zamanda denediğim bazı yeni tarifler hakkında geri bildirim alabilmem için ailelerimiz ve arkadaşlarımız için bir tadım düzenledi. Bana her şeyi yapabileceğimi hissettiriyor. Her şeyin üstesinden gelebileceğimi. O mükemmel ve eminim ki istediğim her şey onda var."

"Peki sorun nedir?"

"Peki." Bir nefes verdim. "Ona bağlanmak kızına da bağlanmak anlamına gelir."

Julia'nın gözleri anlayışla parlıyor. "Doğru. O ve Bryce bir paket anlaşma. Ve sen çocuk istemiyorsun."

"İşte bu kadar. Artık durumun böyle olduğundan emin değilim. Ford'la birlikte olmak istediğimi kesinlikle biliyorum. Ama beni şaşırtan şey Bryce'la vakit geçirmekten ne kadar keyif aldığım."

Julia sırtıyor. "Çok tatlı, değil mi?"

"Ah, evet. Çok eğlenceli bir yaş. Geçen gün tadımda birlikte takılırken çok iyi vakit geçirdik." Onun sıcak, yapışkan elini elime aldığımda gülümsüyorum. Saçındaki ananas parıltısı. Yemeğimi yerken nasıl parladığını, yemek kitabımla ve yazdıklarımla nasıl ilgilendiğini. "İlk defa kendimi görebiliyordum... bilirsiniz. Belki de üvey ebeveynliği deniyordum. Son zamanlarda bunu çok düşündüm ve artık bir karar vermenin zamanı geldi. Ford ve ben... işler ciddileşiyor ve onu oyalamaya devam edemem. Ama her ne kadar evet demek istesem de, ebeveynliği denersem kaçınılmaz olarak annem gibi kapana kısılmış ve mutsuz olacağım korkusunu yenmek için hala mücadele ediyorum. Çocukları için çok şey feda etmek zorunda kaldı. Kariyerinden. Kendine değer verme duygusundan."

Parker meme ucunu bıraktığında Julia tıslıyor. Çenesini sehpanın üzerindeki katlanmış beyaz kumaş yığınının doğru eğiyor. "Bana bir geçirme bezi uzatabilir misin? Bayılmadan önce iyi bir geçirmesini istiyorum."

Omzuna bir bez örtüyorum ve onu orada tutup sırtını usulca sıvazlamasını izliyorum. Birkaç saniye boyunca ona bakıp başımı sallıyorum.

"Anne olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Buna inanamıyor musun? Eva, zamanın yarısında *Alacakaranlık Kuşağı*'ndaymışım gibi hissediyorum. Hayatımın en gerçeküstü deneyimiydi. Ama burada seninle ve annelikle ilgili korkularınla ilgili ilginç bir konuya geliyoruz. Nereden geldiğini tamamen anlıyorum, o yüzden konuşmaya devam et."

Tekrar oturup ellerimi kalçalarımın altına aşağı yukarı gezdiriyorum. "Tamam. Annemin yıllar içinde yaşadıklarına tanıklık etmek -ne kadar çok şeyden vazgeçmek zorunda kaldığını, giderek nasıl mutsuzlaştığını görmek- sanırım bundan anladığım şey, anneliğin hayaller, tatmin ve mutluluk gibi şeylerin ölüme gittiği yer olduğu. Alınmayın."

Julia gülüyor. "Alınmadım."

"Kulağa ne kadar korkunç gelse de kendi hikayemin anneminkinden farklı bir sonu olmasını istiyorum. Beni yanlış anlamayın, o gerçekten çok iyi bir anne ve onu çok seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, ona o mutlu sonu vermeye çalıştım."

kendimi bitirmek. Ama bir noktada..." Omuz silkiyorum. "Ford'la bu konuyu konuştum ve onu mutlu etmenin ya da hikâyesini değiştirmenin benim işim olmadığını anlamamı sağladı. Kendi hikayeme odaklanmam gerekiyor."

"Düşündüğümde daha da müthişmiş."

"Yok artık. Bu yüzden istediğim sonu garantilemenin en iyi yolunun kendim anne olmamak olduğunu düşündüm. Kendimi bu şekilde kapana kısıtırmamak. Bu mantıklı mı? Çünkü anne olmak eşinize kızmanıza ve yapmak zorunda kaldığınız seçimlere kızmanıza neden oluyor. Ve şu anda Bryce'tan gerçekten keyif alıyorum olsam da, ileride bir şeyler ters giderse ne olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Kız kardeşimin başı belaya girdikten sonra ailemin evliliğinin dağıldığını gördüm ve bu korkunçtu. Ama o zamana kadar her şey yolundaydı. Her şey iyiydi. Sonra işler sarpa sardı. Aynı şeyin bana da olmasından endişeleniyorum. Bize. Ford, ben ve Bryce."

Parker cevap olarak geçiriyor, bir kasmuk Julia'nın kolundan aşağı akıyor.

"Gaz çıkarma bezi buraya kadarmış," diyor ve ben de ayağa kalkıp onu silmek için başka bir bez alıyorum. "Sağ ol dostum."

"Ne zaman istersen."

"Ve evet, bu tamamen mantıklı. Ancak önemli bir noktayı göz önünde bulundurmanızı istiyorum. Aslında birkaç önemli noktayı. Birincisi, geleceği kontrol edemeyiz. Ailenizin başına gelenlerin sizin de başınıza gelmeyeceğinin garantisini asla alamazsınız. Ama aynı zamanda ailenizin yaşadığı deneyimin sizin deneyiminiz olmayacağını da anlamalısınız."

Göz kırpıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, siz farklı dünyalarda, son derece farklı koşullar altında yaşayan farklı insanlarsınız. Acımasızca dürüst olmak gerekirse - çünkü bunu söylemenin annen için seni üzeceğini biliyorum - ama sana onun asla sahip olmadığı ayrıcalıklar verildi. Büyümek için istikrarlı bir ev. Mükemmel bir eğitim. Hayallerini gerçekleştirmene yardımcı olmak için aktif olarak çalışan ebeveynler. Her zaman annenizden daha fazla seçeneğiniz olacak. Eğer bir şeyler ters giderse, yardım alırsınız. Paranız, aileniz ve hareket kabiliyetiniz var."

onun yaptığı fedakarlıkları yapmak zorunda kalmamanız için yardım istemedi."

Acı göğsümü bıçaklıyor.

"Sana katılmıyorum. Ailem bana inanılmaz bir hayat verdi." Yutkunuyorum. "Ama evet. Haklısın. Annemin bana sahip olamadığı tüm bu harika şeyleri vermiş olması fikri acı veriyor. Julia, sence de bu... ne bileyim, ezici değil mi?"

"Ezici ama bir o kadar da güzel. Unutmayalım ki onun kuşağındaki kadınlar her zaman bizim gibi hayallerinin peşinden gitmeye teşvik edilmiyordu. Annemin kendini önceliği haline getirmek için mücadele ettiğini biliyorum. Kadınlara her zaman başkalarına öncelik vermeleri öğretilirdi."

"Bu hâlâ oluyor."

"Ama en azından sen ve ben farklı bir seçim yapma yeteneğine sahibiz."

"Bu hiç adil değil. Birçok açıdan. Bir yanımda kendi tatminimi arayıp bulabildiğim ve üvey annelik yapabildiğim için rahatladım - eğer seçtiğim buysa. Diğer bir yanımda ise annem için gerçekten üzülüyor çünkü ona böyle bir seçenek sunulmamıştı. Ona pek fazla seçenek sunulmadı. Elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yaptı." Bir nefes verdim. "Tanrım, iki zıt fikri kafanda tutmaktan bahsediyorsun."

"Kesinlikle teşvik ettiğim bir şey."

Sırıttım. "Bir İngilizce profesörü olarak bunu yapacağınızı düşünmüştüm."

"Bak. Anneni sevebilir ve ona hayranlık duyabilirsin ama yine de kendine tamamen farklı bir hayat kurabilirsin. Bu seni kötü bir insan yapmaz."

Sırıttım azalırken nefesimi bıraktım. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim."

"Kararını etkilemeye çalışmayacağım," diye yanıtlıyor Julia, Parker'ı kolunun kıvrımına sıkıştırarak. "Ama ben artık bir anneyim -açıkçası- ve hâlâ öğretmenlik yapmak, tasarım projeleri üstlenmek ve seyahat etmek niyetindeyim. Ona sahip olmak beni sevdiğim şeyleri yapmaktan alıkoymayacak. Ona sahip olmak, bir bebek sahibi olacağım ama özgürlüğümünden vazgeçeceğim bir tür takas değil. Evet, zor." Yutkunma sırası onda. "Gerçekten zor bazen sadece nasıl olduğunu düşünmek bile

Hepsini yapmayı başaracağım. Ama şu ana kadar annelik deneyimim, her şey düşünüldüğünde, oldukça iyi bir deneyim oldu. Mükemmel mi? Kesinlikle değil. Tekrar yapar mıydım, taco etli meme uçları ve hepsi? Kesinlikle yapardım. Tek tavsiyem, eğer yapacaksanız sonuna kadar yapın. İki ayağınızla birden atlayın."

Bir dakika boyunca bunu düşündüm. Aradığım kesinlik hissiyle içimin sıkıştığını hissediyorum.

"İyi ki işleri nasıl yapacağımı bildiğim tek yol bu," diyorum. "Ya hep ya hiç."

Julia sırtıyor. "Bence annelik sana yakışabilir."

Eve dönerken düşünüp duruyorum. Julia'nın dediği gibi, bazı sorularına asla kesin yanıtlar alamayacağım. Bu seçimi ya da başka bir seçimi yaparsam mutlu olacağımın - kapana kısılmayacağımın - garantisini asla alamayacağım.

Ford'la ciddi bir şekilde çıkmaya başlarsam her şeyin yolunda gideceğinin garantisini alamam. Evet, belki *bu* konuda aynı fikirdeyiz. Ama yüzleşmemiz gereken milyonlarca başka konu var.

Ya eski hayatımı özlemeye başlarsam?

Ya Ford'la aramızdaki sıcaklık ve bağ sönerse?

En önemlisi: Şu anda hayatlarımızda olan biten her şeyle bu ilişkiyi nasıl yürüteceğiz? İki delicesine harika, delicesine dolu programımızı nasıl başarılı bir şekilde birleştireceğiz?

Hayatım boyunca her sonucu kontrol edebileceğim umuduyla herkese ve her şeye çok sıkı tutundum. Hayal kırıklığını, başarısızlığı ve mutsuzluğu uzak tutabileceğimi düşündüm.

Ama ben üçünü de fazlasıyla yaşadım. Ve hikayeyi anlatmak için yaşadım. Aslında, yaşadığım zor şeyler yüzünden daha iyi bir insan olduğumu söyleyebilirim.

Beni daha iyi yapmayan bir şey mi var? Hayatımı neşeden yoksun bırakacak kadar sıkı tutunmaya devam etmek. Ya Ford'un tavsiyesine uyup evrene güvenseydim?

Ya ebeveynliğe bir şans verseydim?

Ya gözlerimi kapatsaydım ve aklımı kaçırarak kadar korkmama rağmen atılım yapsaydım?

Ya işe yararsa?

Sonunda kararımı verdim (!). Ama yine de birkaç gün kafamı dağıtıyorum. Fikrin kafamda oturmasına izin vereceğim. Çünkü eğer bu işi yapacaksam, Julia'nın dediği gibi iki ayağımla birden atlayacağım. Çok büyük bir taahhüt olacak.

Yine de içimdeki mükemmeliyetçi her zaman bir meydan okumaya hazırdır.

Her şeyimi vereceğim ve Bryce için olabileceğim en iyi üvey anne olacağım. Tıpkı Ford'un en iyi baba olduğu gibi. Benim için yaptıklarından ve zavallı adamın yaşadıklarından sonra, hak ettiği şey bu.

Bryce da bunu hak ediyor.

Perşembe günü geldiğinde telefonu elime aldım ve Ford ile Bryce'ı akşam yemeğine davet ettim.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

FORD

"Aşkın bizi aptallaştırdığını söylemiştin," dedi Sophie, avucunun içini Edward'ın çıplak göğsüne koyarak. "Bunu nereden öğrendin?"

Elinin altında, onun kalp atışlarının hızlanmaya başladığını hissetti.

"Annemle babam," diye yanıtladı bir süre durakladıktan sonra. "Onların evliliği bir aşk evliliği idi. En azından başlangıçta öyleydi. Ama sonra aşkları bozuldu ve acı çekmeye başladılar. Sanırım her iki tarafta da bir çeşit ihanet vardı.

-Ve ikisi de kalplerinde affetme duygusunu bulamadılar. Bunun yerine, birbirlerini alenen aşağılayarak intikam almaya çalıştılar ve sonunda sadece ailemizi küçük düşürdüler. İkisi de içki ve zar yüzünden nesiller boyu biriktirdikleri serveti yakıp yıkarak hepimizi yoksul bıraktılar." Kadının elini göğsünden nazikçe çekti ve ayağa kalkmaya başladı. "Bağışlayın beni. Gitmeliyim."

"Hayır." Elini tekrar adamın göğsüne koyarak onu nazikçe yatağa itti. "Kalmalısın. Bu yüzden mi korkuyorsun? Aşktan mı?"

"Korktuğumu hiç söylemedim," diye cevap verdi huysuzca, gözlerini kaçırarak.

"Ama korkuyorsun. Edward, hepimiz korkuyoruz. Ama artık bilmelisin ki sen ne annen ne de babansın. Sen farklısın, tıpkı benim ailemden farklı olduğum gibi. Biz kendi insanlarımız, kendi seçimlerimizi yapmakta özgürüz. Kendi geleceğimizi şekillendirebiliriz. Ailenin aşk hikayesinin trajik bir sonla bitmiş olması bizimkinin de öyle olacağı anlamına gelmez."

Onun gözleriyle karşılaştı. Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bana aşık mısın?"

"Öyleyim." Kalbi göğsünün içinde güm güm atıyordu.

"Tatlı Sophie," diye mırıldandı, yüzünü kocaman, nasırlı ellerinin arasına alarak. "Kalbin konusunda bana güvenmemelisin."

"Belki de. Ama belki de yapmalıyım. Bedenimi sana emanet ediyorum ve sen de buna çok iyi bakıyorsun, değil mi?"

Dudakları kıpırdadı. "Seni memnun etmek için elimden geleni yapıyorum, evet."

"Gördün mü? Sen iyi bir adamsın. Benim sana değer verdiğim gibi sen de bana değer veriyorsun. Sana asla ihanet etmem. Sanırım bunu biliyorsun."

Onun gözlerini aradı. "Neden? Neden beni önemsiyorsun?"

"Çünkü kendim olmama izin veriyorsun. Çünkü bana dokunma şeklini seviyorum. Çünkü soğuk Markiz'i oynuyor olabilirsin ama süslü kıyafetlerinin ve buz gibi tavrının altında kahkaha, sıcaklık ve mizahla dolusun. Ve tüm bunlar bana senin ailenin küçük, kaba insanlarından çoktan dünyalar kadar uzakta olduğunu gösteriyor. Seni sevmeme izin ver, Edward. Ve senin de beni sevmene izin ver."

Eva sözünü tuttu ve bahsettiği aşk romanını diğer birkaç romanla birlikte bana verdi. Ama ben *Marki ile Evliliğim'e* takıldım çünkü yazar Olivia ile arkadaşım. Montgomery Partners, yıllar önce erkek arkadaşı Elijah Jackson'ın restoranı The Pearl'ü ilk finanse edenlerden biriydi.

Çok iyi bir yazar. Eva'yla tanışmadan önce okumaya pek vaktim yoktu, şimdi onunla çıkmaya başladığım için daha da az vaktim var. Ama birkaç gece önce Olivia'nın kitabına başladığımda, lanet şeyi elimden bırakamadım. Edward ve Sophie'ye ne olduğunu öğrenmeliyim ve şimdi öğrenmeliyim.

Sanırım bana Eva ve beni hatırlatıyorlar. Aralarındaki kimyayı. Büyük fikirlere karşıt görüşleri.

Dinlemeye ve değişmeye istekli olmaları.

Eva sayesinde daha iyiye doğru değiştiğimi biliyorum. Bu kitabı okumak da bunun bir örneği.

Çarşamba gecesı geç saatlere kadar oturup *Marki ile Evliliğim*'in yarısından fazlasını okudum. Perşembe günü kalkmak zor, ama Eva'dan sabahın köründe gelen telefon bunu kolaylaştırıyor. Cuma akşamı Bryce ve beni evine yemeğe davet ediyor.

Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca Bryce, Greyson ve benim Cuma geceleri için bir geleneğimiz vardı. Greyson yemeği getirirdi, genellikle restoranlarımızdan birinden paket yaptırırdı. Bryce eğlenceyi getirirdi, her zaman bir Disney filmi (*Princes ve Kurbağa*'yı herkes kadar severim, ama bir kez daha izlemek zorunda kalırsam, yemin ederim gözbebeklerim kanamaya başlayacak). Ben de içki getirdim.

Ama artık Grey'in kendi ailesi olduğu için, bu gelenek onun hırıltılı ve sürekli huysuz tavrının önüne geçti.

Başka bir deyişle, tamamen ortadan kayboldu.

Eva'nın bizi davet etmesinin bu kadar güzel olmasının beş milyon nedeninden biri. Davetin ne anlama gelebileceği konusunda umutlanmamaya çalışıyorum. Eva ve

Hafta boyunca biraz mesajlaştık. Ama ikimiz de iş, hayat ve diğer milyonlarca şeyle çok meşguldük. Ayrıca, ona düşünmesi için gereken zamanı vermek istedim. Gerçekten çok hızlı yol aldık. Bu heyecan verici ama bir o kadar da korkutucu. İkimizin de elinde çok şey var. Hem de çok. Her ne kadar onu her gece, bütün gece görmek istesem de, biraz ayrı kalmanın ve rahatlamak için zaman ayırmanın ikimize de fayda sağladığını düşünüyorum.

Ama yalan söylemeyeceğim - Perşembe sabahı telefon geldiğinde, cevap vermek için sandalyemden fırladım ve bu sırada neredeyse masamı deviriyordum.

"Evet," diyorum, rahatlamış, umutlu ve onu görme fikriyle neredeyse nefes nefese kalmış bir halde. "Gelmeyi çok isteriz."

Gülüyor. "Vay canına. Gerçekten de elde edilmesi zoru oynayan biri değilsin, değil mi?" "Hiç olmadım. Bizi ne zaman istiyorsun? Ve ne getirebilirim?"

"Bryce ne zaman iniyor? Belki birkaç saat önce, böylece hepimiz takılabiliriz?"

Kalbim küt küt atıyor. Kendime ellinci kez *umutlanmamam* gerektiğini hatırlatıyorum.

İyi şanslar. Çünkü umarım bu düşündüğüm anlama geliyordur.

"Erken geleceğim o zaman. Saat beş gibi."

"Bana uyar. Bryce pizza hakkında ne düşünüyor?"

"Bayılıyor. Babasının da sevdiğini bilmekten memnun olacaksın."

"Mükemmel. Ford da gelsin. Hepinizi göreceğim için heyecanlıyım."

Aptal gibi gülümsüyorum ama umurumda değil. "Biz de seni gördüğümüz için heyecanlıyız. Bu arada, *Markizle Evliliğim*'in bağımlısı oldum."

"Sana söylemiştim!" Eva gülerek söylüyor. "Çok iyi, değil mi?"

Cuma sabahı saat 4'te kalkıp yapılacaklar listemi gözden geçiriyorum, böylece işten erken çıkıp Eva'ya gitmeden önce çiçekçiye uğrayabiliyorum.

Beşe kadar kapısındayız. Benim elimde bir şişe yerel damıtılmış viski, Bryce'ın elinde de bir buket çiçek var.

Çok mu fazla? Umarım çok fazla değildir.

Elimi saçlarımın arasında gezdirirken güzel bir koku alıyorum.

Verandada bir yerde sigara içen biri olmalı.

Eminim Eva'nın verandasıdır. Kaşlarımı çatıyorum, korkuluğun üzerinden eğilip etrafa bakıyorum. Umarım çok çılgınca davranmamıştır; açıkçası ben pizza ve belki bir kokteyl bekliyordum. Bryce'ın damak tadının basit olduğunu düşünürsek, bu mükemmel olurdu.

Kapı açılıyor ve hemen geri çekiliyorum. Eva kocaman bir gülümseme ve minik bir kot şort giyyordu. Dudaklarına nefis görünümlü bir parlaticı sürmüş - evet, daha sonra onu öpmek zorunda kalacağım - ve uzun, sallantılı küpeler takıyor.

Bir an için nefes alamıyorum. O bak-

"Çok güzel," diye nefes alıyor Bryce, uğruna çok uzaklara gittiğim kadına hayretle bakarak. Çiçekleri uzatıyor, tıpkı ona gösterdiğim gibi.

Eva'nın gülümsemesi büyür. Çömeliþ buketi alıyor ve nergisleri abartılı bir şekilde kokluyor.

"Çok teşekkür ederim Bryce. Nergisler en sevdiğim çiçek türüdür." Gözleri benimkilerle buluşmak için titreşiyor. Nergisler yeni başlangıçları simgeler; Eva'ya ilk çiçek aldığım da bunu araştırmıştım. İkinci yılımızda çıkmaya başlamıştık ve ona ne kadar takıntılı olduğumu ve yeni ilişkimizin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyordum. "Nereden biliyorsun?"

Bryce birden utanarak Eva'ya bakmaya devam ediyor. Bir kolunu bacağıma doluyor.

"Bryce çiçekçide onları seçmeme yardım etti. Öyle değil mi?" Bryce'ın saçlarını yüzünden geriye doğru düzelterek söylüyorum.

"Pembe olanları seviyorum," diye yanıtlıyor.

"Senin de pizza sevdiğini duydum," diyor Eva. "Aç mısın?"

Bryce başını sallar. Eva ayağa kalkıyor, bacaklarındaki kaslar pürüzsüz tenine karşı esniyor ve elini uzatıyor. "İçeri gel o zaman. Üzerinde adın yazan bir pizzam var."

"Tamam," diyor Bryce ve onun elini tutuyor.

Eva onu içeri götürüyor, omzunun üzerinden bana bir gülümseme fırlatıyor. "Merhaba," diyor.

"Hey, güzelim."

Elimde değil. Öpmek için eğildim. Bryce yüzünü buruşturuyor - yalan söylemeyeceğim, bir yanım sonsuza kadar öpüşmenin iğrenç olduğunu düşündüğü bu evrede kalmasını umuyor
-Ve ben gülüyorum.

"İğrenç, değil mi?" Ben de öyle dedim.

Yüz ifadesi sırtıtmaya dönüşüyor. "Çok iğrenç, baba."

Tüm bu gülümseme. Yüzüm ikiye bölünmüş gibi hissediyorum. Kızımı daha önce hiç randevuya getirmemiştim. Hem de hiç. Bu yeni bir bölge

benim için. Büyük umutlar beslememeye çalıştım ama... evet.

Evet, kesinlikle yaptım. Ve kesinlikle parçalandılar.

Eva'nın bana bakışına bakarken, içimde kabaran neşenin keskin bir hal aldığını hissediyorum. Eva'ya daha önce de aşkıttım; yemeklerini, viskisini ve kitaplarını seven idealist bir çocukken. Ama şimdi -şimdi sanırım başarılı girişimci, yazar ve su teşhircisi Eva'ya daha da çok aşığım.

Eğer bu iş ters giderse, beni mahveder.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Her şey yolunda gidiyor. Neyin yanlış gidebileceği üzerinde durmanın faydası yok. Ben zaten varım ve görünüşe göre Eva da öyle.

Onu ve Bryce'ı içeri kadar takip ediyorum. Müzik çalıyor; nostalji kalbimi kavıyor ve Dave Matthews Band olduğunu duyduğumda gitmesine izin vermiyorum. 2000'lerin başında her üniversite öğrencisi gibi Eva ve ben de "Crash" albümüyle günlerce sevişirdik. *Günlerce*, hayatımız buna bağlıymış gibi birbirimizi kuru kuru becerirdik. "#41" bunca yıl sonra beni hala etkiliyor.

Tekrar yapmayı düşündüğümde tenim bir ya da iki beden dar geliyor. Sevişme. Eva ile. Ama artık Bryce da işin içinde olduğu için ağırdan almalıyım. Eva'yı ne sıklıkta ve hangi bağlamda gördüğü konusunda bilinçli olmalıyım. Eva'yı bu gece yatağında ne kadar istesem de, Bryce'ın onu evin içinde görmesi riskini henüz göze alamam. En azından gecenin bir yarısı ya da sabahları.

Özellikle de Eva ve ben tam olarak nerede durduğumuzu bilmezken. Oldukça iyi bir fikir ediniyorum - bize bir şans verme eğiliminde olmasaydı bizi davet etmezdi - ama yine de yapmamız gereken bir konuşma.

Her türlü lezzetli koku havayı dolduruyor ve Eva'nın mutfağında hazırladığı sofraya karşısında ırkiliyorum. Kasap blok adası düzgünce düzenlenmiş bir montaj hattıyla kaplanmış. Bir ucunda dolgun hamur yuvarlaklarıyla süslenmiş bir kesme tahtası var. Rengârenk kaseler her çeşit

Yanında üç çeşit peynir, sotelenmiş mantar, sosis ve bir çeşit çekilmiş domuz eti gibi görünen soslar bulunur.

Ocakta bir tencere kırmızı sos fokurduyor. Sotelenmiş sarımsak ve kekik kokusuna bakılırsa sos ev yapımı. Tahmin etmem gerekirse domuz eti ve hamur da öyle.

"Eva," diyorum, midem bulanıyor. Kalbim şişiyor. "Bu kadarı çok fazla." Bryce'ı adadaki bir tabureye yönlendiren Eva beni el sallayarak uzaklaştırıyor.

"Sizinle birlikte yemek yapmak istedim. Kendi pizzalarımızı yapmanın eğlenceli olacağını düşündüm. Bryce benden ona yemek yapmayı öğretmemi istemişti. Bunu hatırlıyor musun, Bryce?"

Bryce tüm bu ilgiden dolayı olumlu bir şekilde parlıyor. Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Babam, annemin en sevdiği pizza malzemesinin zeytin olduğunu söylüyor. Bu garip değil mi?"

Eva sırtıyor. "O kadar da tuhaf değil. Zeytini severim."

"Benim de var. Babam bunu annemden aldığını söylüyor. Ama ben sadece siyah olanları seviyorum, yeşil olanları değil."

Eva sırtışını bana çeviriyor. Ben de sırtıyorum. Rebecca'nın anısını canlı tutmak için denediğim birçok yoldan biri de bu küçük anekdotları kızım ile paylaşmak.

"Hepsini severim. Sanırım pizzalarımızı yaparken atıştırabileceğimiz bir kutu siyah zeytinim var. Kulağa hoş geliyor mu?" Eva soruyor.

Bryce'ın gözleri parlıyor.

"Kızım, çok şımarıksın," diyorum viskiyi lavabonun yanındaki tezgâha koyarken. "Size bir kokteyl hazırlayabilir miyim?"

Bryce hamur toplarına bakarak, "Kokteyller sadece yetişkinler içindir," diyor.

Şişenin ağzındaki plastiği açıyorum. "Bu kesinlikle doğru. İçki içme yaşı kaç demiştim ben sana?"

Bryce ellerini ciddiyetle yüzüne doğru kaldırıyor. "Otuz yaşındayım." "Flört yaşıyla aynı. Aferin kızıma."

Eva gülüyor, lavaboda çiçekleri açıp bir kavanoza koymakla meşgul. "Vay be. Neredeyse sonunu kaçıırıyordum. Ford, eski moda bir şeyler karıştırmak istersen buzdolabında biraz kiraz ve vermut var."

"Hallediyorum."

Eva ve Bryce önlüklerini giyerken ben içeceklerle uğraşıyorum - Aman Tanrım, Eva Bryce'ın bedeninde bile bir tane almış ve o kadar tatlı ki, yemek kitabına odaklanması gerekirken bu akşamki yemekte her şeyin ötesine geçtiği için ona kızamıyorum bile - ve pizzalarla uğraşıyorum.

Tahmin edilebileceği gibi, Bryce hem kendini hem de mutfağı berbat ediyor. Eva'nın tütsüde pizza pişirmesine yardım etmek için dışarı çıktığımda -evet, böyle bir şey var ve evet, çok lezzetli- Eva'nın gömleğini marinara sosuyla lekeledi ve kendi gömleğinin ve pantolonunun içinde rendelenmiş peynir kaçıırıyor, ne zaman hareket etse parçaları yere düşüyor.

"Çok özür dilerim," diyorum kızımın arkasını toplamak için elimden geleni yaparak. "Hansel ve Gretel'i oynamak için çok fazla zaman harcıyorum, bu çocuk her neredeyse kırıntıların izini takip ediyorum."

Eva sadece başını sallıyor ve gülümsüyor, Bryce'a göz kırparken kokteyli yudumluyor. "Ben de mutfakta ortalığı dağıtmakta çok iyiyimdir."

Şimdi benim üç beden dar geliyor. Cebimin içinde elimi yumruk yapıyorum. Ona dokunamıyorum. İstedğim şekilde değil.

Bu sadece rahat

hissettiriyor. Doğru.

Çok uzun bir haftadan sonra tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bryce utangaç bir şekilde biz yemek yerken Eva'nın kucağına oturup oturamayacağını soruyor. Tabii ki Eva evet diyor ve tabii ki kızım Eva'nın sıfırdan yaptığı "peynirli pizza turtasının" sadece yarım dilimini yiyor.

Dondurma yiyoruz -evet, Eva bunu da düşünmüştü- ve sonra Eva'nın ortalığı toplamasına yardım ederken Bryce'ı getirdiğimiz oyuncaklarla oynaması için aile odasına bırakıyorum.

Ben bulaşıkları yıkıyorum, o kuruluyor, hareket ederken dirseklerimiz birbirine sürtünüyor. Onu derin ve sıcak bir şekilde öpme, mutfakta yavaşça soyma dürtüsü, kalp atışlarımla eş zamanlı olarak tenime çarpıyor.

Teşekkür ederim.

Ne? Lanet olsun. Ben ne yapıyorum.

Burada. Lütfen. Tanrım. İzin ver.

Gerçek olsun.

"Evet."

Yumuşak bir sesle söylenen bu kelimeye gözlerimi kırıştıyorum. Kocaman, korkutucu görünen bir şef bıçağını silen Eva bana bakıyor. "Ebeveynlikle ilgili kendime sorduğum sorunun cevabı. Cevabımın evet olacağına karar verdim. Evet. En azından deneyeceğim. Ama bir 'biz' fikrine açık olduğumu bilin. Üçümüz gibi." Bakışları, oyuncak bebeğinin kasık bölgesini yakından inceleyen Bryce'a kayıyor.

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

Göğsümün ortasından bir sıcaklık yayılıyor, önce yavaşça, sonra daha hızlı ve daha hızlı. Kollarıma, parmaklarıma yayılıyor. Bacaklarıma ve ayaklarıma.

Beni dolduruyor.

Ellerim lavabonun içinde hareketsiz duruyor, bileklerim porselen dudağına dayanıyor. Akan musluğun sesi aramızdaki boşluğu dolduruyor. Sadece ona bakıyorum. Ve bakıyorum. Şaşkın, heyecanlı ve dehşet içinde, aynı anda.

"Bunu bana Michael Meyer'in bıçağını tutarken söylemeyi bilerek mi seçtin?" Başımla söz konusu silahı işaret ediyorum. "Sana saldırmaya çalıştığımda beni savuşturabilmek ve/veya bıçaklayabilmek için mi?"

Eva kaşlarını sallıyor, havluyu omzunun üzerinden geçirirken bıçağı sallıyor. Saf seksi yemek kitabı yazarı tarzı. "Daha önce bir ineği kesmiştim. Eminim seni de kesebilirim, hiç sorun olmaz."

"Yani bunu yapacağız. Sen ve ben."

"Ve Bryce. Evet. Bunu gerçekten yapacağız. Üvey ebeveynlik oyununda yeni olduğumu unutma. Daha önce hiç çocuğu olan bir adamla çıkmamıştım. En azından ciddi olarak."

"İlk rodeo. Tamam. Sana istediğın kadar zaman vereceğiz. Ama bu gecenin nasıl geçtiğini göz önünde bulundurursak, bence bu boğaya kısa sürede bineceksin."

Sesini alçaltıyor. "Beni bir 'haha, senden bir şeyler çıkardım' anına hazırlıyorsun, değil mi?"

"O da öyle dedi," diyorum. Sonra eğilip ağzına sıcak bir öpücük konduruyorum. Gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla cevap veriyor, bıçağı bırakıp elini yüzüme koyuyor ve beni öpüyor.

"Yani," diyor geri çekildiğinde, ayak parmaklarının üzerinde yükselip topuklarının üzerine düşerken bir nefes veriyor. Sanki bu gelişme onu da benim kadar sarsmış gibi.

"Fikrini değiştiren ne oldu?"

Eva bir omzunu kaldırıyor. "Pek çok şey. Seni Bryce'la birlikte izliyordum. Seninle birlikte aileni izliyordum. Julia ile de ebeveynlik deneyimi hakkında sohbet ettim. Aklımda kalan bir şey söyledi - temelde kendi hikayemin yazarı olabileceğimi söyledi. Ve kendi ebeveynlerimin hikayesinden farklı bir hikayeye, farklı bir sona sahip olmak benim elimde."

"Bunu sevdim," diyorum. "Rebecca ve ben aslında bunun gibi şeyler hakkında çok konuşurduk. Çocukluğumuzdan aldığımız iyi şeyleri kendi ebeveynliğimize nasıl dahil etmek istediğimizi, ancak o kadar da iyi olmayan şeyleri geride bırakmak istediğimizi. Bence değişiklik yapmak istemek gerçekten yaygın bir durum. Çocuklarınızı kendi yetiştirilme tarzınızdan farklı bir şekilde yetiştirmek. Amerikan rüyasının bir parçası, değil mi? Her neslin bir öncekinden daha iyi olmasını sağlamak. Bence bu ebeveynlik için de geçerli."

Eva'nın karımın adını duyunca gözünü bile kırpmadığını fark ettim. Rebecca'nın nasıl öldüğünü sorduğunda sormadığı gibi. Eva sadece dinliyor.

Üstesinden gelinmesi gereken çok şey var - sadece yedekte çocuğı olan bekar bir baba değil, aynı zamanda oldukça ağır bir geçmişı olan bir adam. Herkes bunu yapamaz. Hikayemin bazı kısımlarını paylaştığımda birkaç randevum kayboldu.

Ama Eva? Eva kalmak için burada. Sadece bu da değil, büyük bir risk alıyor ve fikrini büyük bir şekilde değiştiriyor.

Bunu benim için yapıyor.

"Doğru," diyor. "Demek istediğim, artık bir yetişkin olduğum ve bir süredir kendi başıma olduğum için, ebeveynlerime çok fazla sempati duyuyorum ve yaptıkları seçimler hakkında daha incelikli bir anlayışa sahibim. Ama sonunda tarihi tekrarlamak zorunda olmadığımı fark etmek beni özgürleştirdi."

Ben ona bakıyorum. O da bana baktı. "Güçlü şeyler. Derinlere indiğin için seninle gurur duyuyorum. Bize bir şans verdiğin için de minnettarım."

"Kendini kandırma, sadece tekne için kalıyorum." Eva bir elini arkama atıp kıcımlı çimdikliyor. "Ve belki Range Rover. Şaka bir yana, bu sorumluluğu çok ciddiye aldığımı bilmeni istiyorum. Bryce'ın etrafında olmak. Ailen konusunda bana güveniyorsun ve bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu anlıyorum."

"Ve bize bir şans vererek ne kadar büyük bir şey yaptığınızı anlıyorum."

"Bunun için teşekkürler."

Beni tekrar öpüyor.

Tüm bu öpüşmeler. Bir erkek buna alışabilir. "Sırada ne var?" diye soruyor.

Suyu kapatıyorum. "Gerçekten mi? Hiçbir fikrim yok." Havluyu omzundan alıp ellerimi üzerine siliyorum. "Bryce doğduğundan beri pek kimseyle çıkmadım, yani ikimiz de bu oyunda acemi sayılırız."

"Tamam. Pekâlâ. Siz DILF'siniz."

"Bayan Eva, DILF nedir?"

Eva ve ben başımızı kaldırıp Bryce'ın bizi dikkatle izlediğini gördük. Zavallı bebeğin bacaklarından biri hâlâ elindeydi ve bebek baş aşağı sallanıyordu.

"Tanrım," diyor Eva, sesi kısık. "Ben...gah, *gerçekten* üzgünüm."

Zamanın yüzde doksan dokuzunda meraklı bir kızım olmasını seviyorum. Bu çocuktan neredeyse hiçbir şey kaçmıyor; çok zeki ve her şeyi bilmek istiyor.

her şey hakkında.

Ama böyle anlarda Bryce'ın biraz daha az erken gelişmiş olmasını diliyorum. Bazen hayatı daha kolay hale getireceği kesin.

"DILF bir çeşit... pizza," diye geveledim. "Üzerinde özel bir sos var. o."

"Özel sos," diyor Eva, dudakları seğirerek. "Aynen öyle. Bir pizza özel bir sosla."

Bryce bebeğine geri döndüğünde, Eva'nın kulağına mırıldanmak için eğildim. "Oraya hiç girme," diyor Eva, ben daha tek kelime edemedim. elini göğsüme koydu. Başını iki yana sallıyor. "Çarklarının döndüğünü görüyorum ve ihtiyacımız olan son şey Bryce'ın senin özel sosun ve benim onu ne kadar sevdiğimle ilgili müstehcen bir şakaya kulak misafiri olması."

"Ama çok iyi bir sos."

"Aklın gerçekten çukurda."

Kasıklarımı kalçasına bastırıyorum. "Sana gelince mi? Her zaman."

"Ne diyordun?"

"Aslında sen söylüyordun. Ama ne sormak üzere olduğunu biliyorum." İsteksizce geri çekiliyorum, iç çekerek bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Sanırım sadece... deneyeceğiz. Çıkma olayını. Yeni normalimizi bulalım ve nasıl gittiğini görelim."

"Tamam." Eva dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Bunu sevdim. Zaten başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor. Sen önden git, ben de memnuniyetle takip edeyim."

Avucumu boynuna doluyorum. "Ben de senin liderlik etmeni seviyorum." Gözlerine bakıyorum. Dopdoluydular. Savunmasız.

Aramızdan güçlü ve gerçek bir şehvet ritmi geçiyor. Neredeyse havanın onunla parıldadığını görebiliyorum.

Ugh, bu kadın.

Ah, sikim. Hayatımdaki iki kızın aynı odada olması biraz ayarlama gerektirecek. Hem gerçek hem de mecazi anlamda bir ayarlama. Aletimi sola doğru itmek için uzanıyorum. Bu şekilde daha az görünür.

"Bryce ve benim gitmemiz gerekiyor," diyorum kısık sesle.

"Evet," diye cevap veriyor, sanki kalmamızı çok istiyormuş gibi.

Kalan tüm irademi toplayarak dudaklarımı Eva'nın alnına değdiriyorum. Yarım saatlığına gözlerini kapatıyor. Yarım atım boyunca orada oyalandım. Dudaklarım teninde. İkimiz kilometrelerce yükseklikte bir şeyin kenarında duruyoruz.

Ya da belki de en dipteyiz, önümüzde kilometrelerce tırmanış var. Her iki durumda da Eva'yla birlikte orada durmaktan memnunum.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

FORD

Ford: Seks yapmak ister misin?

Eva: Ne...

Bryce aşağı indi ve baban biraz yalnız kaldı. Bu gece seni eve götüremediğim için bunu istediğini biliyorum.

Anlıyorum. Eski moda telefon seksinin nesi var?

Bryce'ın uykusu çok hafıftır. Onu seslerle uyandırma riskini almak istemem... bilirsin işte. Ayrıca daha önce hiç seks yapmadım ve sen de benim kirazımı patlatmak istersin diye düşündüm.

Eva: Ben de hiç seks yapmadım.

Ford: Şu halimize bakın! Birbirimizle seks bekaretimizi kaybediyoruz.

Bekle, gidip Counting Crows'u açayım.

Eva: Tanrım, ne kadar sevimsizdik? Reese Witherspoon ve Ryan bilmem ne gibi davranıyorduk. Cruel Intentions o kadar iyi bir film bile değildi.

Ford: İyi olduğunu hatırlıyorum. Seks. Film meh idi.

Eva: Seks gerçekten iyiydi, değil mi? **Ford:**

Ben de oradaydım, yani evet. Hadi tekrar

yapalım. **Eva:** Çıplak mısın?

Ford: Henüz değil.

Eva: Çıplak fotoğraf göndermeye karşı mısın?

Ford: Hayır.

Ford: Bekle, olmalı mıyım? Daha önce kimse benden çıplak fotoğraf istememişti.

Çıplaklıkların benimle güvende olacak.

Ford: Bekle

Ford: [Yatakta gömleksiz halimin fotoğrafı, başparmağım eşofmanımın kemerinde, boktan Ryan Philippe taklidi yanan tipte bir ifade]

Evet, seks mesajlaşmasında ben de varım. İyi ki beni yakaladın. Tam da kaçmak üzereydim.

Ford: Dokuzda mı? Cuma günü mü?

Korku, biliyorum. Yenildim. Tek elle yazabilir misin?

Ford: Öğrenmek üzereyiz. Giriş ücreti senin bir resmin.

Eva: [Yatakta yastıklara yaslanmış, atletinin askısı omzundan sarkarken çekilmiş fotoğrafı. Göğüs ucunun dış hatları tankın içinden görünüyor. Alt dudağını dişleriyle çekiştiren, şaşırtıcı, zahmetsiz yanan tipte bir ifade]

Ford: Lanet olsun, neden bu işte benden daha iyisin?

Eşofmanları indir.

Ford: Aşağı. Sikim oynamak için dışarıda. Bebeğim ben SERT'im

Ford: Benim mutfağımdayız. Sadece ikimiz. O sabahki gibi benim gömleğimi giyiyorsun. Külot yok. Tezgahta krema artıkları var.

Eva: Gerçek anlamda yemek pornosu.

Senin fantezin. Çıkar şu atleti.

Eva: [Çıplak göğüslerinin atletinin üzerinde durduğu resim]

Ford: Tanrım

Tamam. Kalçamı tezgaha dayayıp duruyorum. Parmağımı kremaya batırıyorum ve ağzına koyuyorum.

Dilimi parmağının etrafında döndürüyorum. Yavaşça nazıkçe em.

Ford: Sonra seni öperim ve aynısını diline yaparım.

Eva: Sonra ilk iki parmağını kremaya batırıyorsun. Ağzın hala benimkinde, beni tezgaha yaslıyorsun. Elin aşağı iniyor ve amımı avuçluyorsun.

Eva: Bana tatlı olarak beni yiyeceğini söylüyorsun. Sana sevimsiz olduğunu söylüyorum, ama bacaklarımı biraz ayırıyorum ve sen bunu bir davet olarak alıyorsun. Başparmağını dikiş yerimde gezdiriyorsun,

Ford: Tamam, evet bu işte gerçekten iyisin.

Eva: Yazar benim değil mi [hınzır gülümsemeli mor şeytan emojisi]

Ford: Siktir, ıslanmışsın. Ben de kremi klitorisine sürdüm. İleri geri, kaplayarak. Döndürüyorum. Bu sesleri çıkarıyorsun.

Ne sesi?

Ford: Bu küçük nefes nefese kalışlar. Buna bayılıyorum çünkü kendini bana kaptırıyorsun demek.

Eva: Şimdi olduğum gibi mi?

Kendine mi dokunuyorsun?

Evet **Ford:**

İsa

Ford: Tamam, seni tutup tezgahın üzerine kaldırıyorum. Dizlerini kavradım ve onları ayrı tutarken eğildim ve amındaki kremayı yaladım. Tadın çok güzel bebeğim. Tatlı ve tuzlu

Eva: Gömleğin düğmelerini açıyorum

Eva: Açılıyor ve meme uçlarıma dokunmaya başlıyorum.

Eva: [Göğüs ucunu parmaklarken resmi]

Ford: [Elimde aletimin resmi]

Seni arkadan öne doğru yalayacağım. Topuklarını tezgahın kenarına koyuyorsun, böylece güzelce ve genişçe yayılıyorsun.

Eva: Üzerime i n i ş i n i izliyorum ve diğer elimi başının üstüne koyuyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Eva: Homurdanıyorsun

Eva: Klitorisimi emiyorsun

Daha aşağı yalıyorum, dilimi amının içinde kıvırıyorum. Bu hoşuna gidiyor.

Eva: Çok fazla

Eva: Ford

Ford: Evet?

Senden çok hoşlandım. Bu çok eğlenceli.

Bir şey değil. Orada olamadığım için zgnm. Gerçekten birlikte olamayacağımız için.

Eva: Bryce önce gelir. Gerisini halledebiliriz [göz kırpan surat emoji]

Ford: İyi ki harika hayal gücümüz var

Eva: Ve herkes bize İngilizce bölümlerimizin değersiz olacağını söyledi...

Aptallar. Hiç dinlememeliydik. Evet, amını yalıyorum ama sonra parmaklarıma biraz daha krem şanti alıp meme uçlarına sürüyorum. Seni yalamayı bıraktığımda saçımı çekiyorsun. Ama sonra bir meme ucunu ağzıma alıp ısırđıđımda başın geriye düşüyor.

Eva: Dişler

Eva: Oh tanrım evet

Eva: Ford yakında geleceğim

Dur **b a k a l ı m** . Bunu son kez yapıyorum ve sen de yapacaksın.
Anlaşıldı mı?

Eva: Evet çok zor

Ford: Heh o da öyle dedi

Bunu araya sıkıştırmak zorundaydın, değil mi? Meme uçlarımı ısırıyorsun. Artık ulaşabildiğim için sikini elime aldım. Başparmağımla dlnle oynuyorum. Beklemiyorum, başparmağımla üzerine biraz krem sürüyorum... sonra tezgahıtan kayıyorum ve dizlerimin üzerine çöküp seni ağzıma alıyorum. Tadını ıkarıyorum.

Ford:

Evet

Ford:

Evet **Ford:**

Evet

Eva: Taşaklarını diğer elimle tutuyorum ve aletini emerken sana bakıyorum

Eva: Seni boğazımın arkasına kadar götürüyorum. Etrafına uzanıyorum ve ellerimi kışına koyuyorum ve seni daha da derine yönlendiriyorum.

Ford: K şimdi geliyorum. Verdiğin kafaya bayılıyorum. Hayatımın en iyisiydi, hiç şüphesiz. Pozisyon değiştirmeliyim.

Devam et.

Ford: Belki de ahşap zemin dizlerini acıtıyordur. Sana hala anal oynamayı seviyor musun diye soruyorum.

Eva: EVET

Ford: Güzel güzel

Ford: Elimi saçına koydum ve çekiştirdim. İnliyorsun. Ayağa kalk dedim, sen de kalktın. Seni döndürüp tezgahın üzerine domaltıyorum. Seninkini açmak için bacağıma kullanıyorum. Yere yat dedim ve gövdeni tezgaha yasladın.

Ford: Aslında yatakta eğil ve amının ve götünün fotoğrafını çek ki onları görebileyim

Eva: [Tam olarak bunu yaparken resmi]

Ford: FUCKKKKKKKKKKK

Yarın Bryce'ın telefonunu almasına izin vermesen iyi edersin.

Ford: Hadi canım.

Ford: Bu başıma gelen en güzel şey.

Beni tezgahın üzerine yatırdın.

Ford: Doğru bok üzgünüm tamam, seni eğdim. Tişörtünü çıkarmaya karar verdim ve bir yere attım. Elimi sırtında gezdirdim ve titredin.

O zaman kışımı tokatla. Bir kere.

Ford: Yaramaz kız.

Eva: Tekrar vuruyorsun ve ses çok yüksek çıkıyor. Tıslıyorum ve sen bana sessiz olmamı söylüyorsun.

Ford: Sana vurduğum yerlere masaj yapıyorum, derini yatıştırıyorum, çünkü acıtıyor. Ama bu hoşuna gidiyor.

Ford: Yakınlardaki bir çekmecedeki kayganlaştırıcı var çünkü bu benim fantezim ve fantezimde evimdeki her odada kayganlaştırıcı bulundururum.

Eva: Birinin yaptığı gibi.

Kesinlikle. Bu yüzden kayganlaştırıcı şişesini tezgahın üzerine, başının yanına koydum ki görebilesin. Ama kullanmıyorum. Çünkü önce sikimi amına sokuyorum. İttiğimde inliyorsun. Saçlarını avuçluyorum ve birkaç kez içine girerken seni kendime doğru çekiyorum.

Eva: Ayak parmaklarımın üzerine çıkıyorum

Eva: Seni daha derinden istiyorum

Eva: Ve bu seni biraz kızdırıyor çünkü ben ayak uyduruyorum ama sen hükmetmek istiyorsun.

Ford: Tabii ki istiyorum. Seni parçalara ayırmak istiyorum. Tamamen kendini kaybedersin.

Kayganlaştırıcıyı açıyorum ve birkaç parmağımı onunla kaplıyorum. İtişlerimi yavaşlatırken göt deliğiyle oynamak için birini kullanıyorum. İçine yönlendiriyorum ve kolayca batıyorum. Nefes nefese kalıyorsun ve amının etrafımda sıkılaştığını hissediyorum.

Eva: Shiiiiit

Eva: Bunu sevdim

Biliyorsun. Hazırsın. Diyelim ki önceki gece seni biraz ısıttık, böylece bugün sikime hazır olacaksın. Çünkü sikimi içinde istiyorsun. Her yerinde. Sana sahip olmamı istiyorsun.

Evet.

Ford: Ben de bir parmağımı daha içine soktum. Bu seni hareketsiz bırakıyor ama bana sorun olmadığını söylüyorsun.

Tamamdan da öte. Parmaklarını ve kalçalarını zamanında itiyorsun. Biraz acısa da daha fazlasını istediğimi söylüyorum, sen de bana vereceğin şeyin bu olduğunu söylüyorsun. Aletini çıkarıp klitorisimin üzerinde gezdiriyorsun ve beni titretiyorsun.

Ford: Aletimi kayganlaştırıcıya buladım

Başı ağızına değıdiğinde inliyorsun. Bu açıdan çok güzelsin.

Eva: İlk başta yavaşça giriyorsun. Kalçalarını döndürürken saçlarımı avucunun içinde tutuyorsun, canımı yakmamaya dikkat ediyorsun ama beni böyle tutmaya niyetlisin. Santim santim batıyorsun.

Eva: Baskı gerçek dışı. Başta acıtıyor ama hoşuma gidiyor. Hem de çok.

Tabu gibi geliyor. Mutfağında, pencerenin önünde beni götümünden beceriyorsun.

Ford: Pencere! Doğru. Diyelim ki herkes içeriyi görebiliyor.

Ford: Ama umurumuzda değıl

Eva: Birbirimizi çok kaybettik

Senin içinde o kadar kayboldum ki, tahmin bile edemezsin. Sıkısın bebeğim. O kadar sıkı ki daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Sonuna kadar batıyorsun. Gözlerimde yaşlar var ve sen duruyorsun. İyi olup olmadığımı soruyorsun ama ben sana tam olarak istediğimin bu olduğunu söylüyorum. Acı. Çünkü bazen acı çekmeyi seviyorum.

Ford: [Elimde zonklayan kocaman sikimin resmi]

Eva: Tanrım, harikasin.

Geri çekiliyorum. Kalçalarımı öne doğru yuvarlıyorum. Deliğın biraz gevşiyor, böylece bana o kadar direnmiyorsun. İkimiz de bağırarak ve inleyerek sikişiyoruz ve jesuzzzzz gerçekten boşalacağım

Eva: Ben de

Eva: Çok yakın

Eva: Vibratörümle bitireceğim

Ford: Yap şunu

Tamam, buldum.

Ford: Aletim kıkında ama parmaklarım klitorisinde. Tıpkı senin şu anda kendini ovduğun gibi ovuyorum.

Ford: *Klitorisini ovala yani

Eva: Ford

Ford: Resim

Eva: [Vibratörü amının üzerindeyken, eli diğer göğüs ucuyla oynarken çekilmiş fotoğrafı]

Ford: İşte bu kadar.

Ford: Geliyorum

Eva: İtmeye başlarken klitorisimle oynuyorsun.

Ford: Geliyorum

Eva:

Homurdanıyorsun

Ford: Geliyorum

Eva: Benim adımı söyle

Eva: Göt deliğime giriyorsun

Ford: [Göğsümün bulanık resmi ve bir mendil]

Eva: [Yüzünün daha iyi bir resmi, ağzı açık, gözleri kapalı]

Ford: Vay canına.

Çok çabuk kirlendi. Bayıldım.

Ford: Ben de. Sexting çok moda. Neden tüm havalı çocukların bunu yaptığını anlıyorum.

Eva: Nasıl hissediyorsun?

Ford: Yapışkan.

Eva: Ha.

Seni özledim.

Eva: Bu mesajla itiraf edilecek boktan bir şey.

Eva: Ama sana sahip olduğum için gerçekten mutluyum. Tüm bu yeni şeyleri denemek için.

Ford: Yeni şeyler mi? Ebeveynlik mi? DILF'ler?

Eva: [Ağlayarak gülme emojisi]

Eva: Evet. Aynen öyle. Yine de bu aklımı kaçırarak kadar korkmadığım anlamına gelmiyor. Yine, mesajla itiraf etmek boktan bir şey, ama...

Ben de korkuyorum. Ama bence harika olacaksın. Bence harika olacağız, E.

Ford: Çoğunlukla anal konusundaki hislerimiz çok uyumlu olduğu için.

Aklın ukurda.

Ford: Aklım sende. Her zaman.

Sanırım o orgazm beni uçuruma sürükledi. Çok uykum geldi. Temizlenip yatacağım.

Ford: Bunun için teğekkrler. "Etrafında çalışmanızı" takdir ediyorum

Eva: Ben hallederim.

Ford: İyi geceler seni dangalak.

İyi geceler Ford. İyi uykular.

Ford: Oh ve Eva?

Öyle mi?

Ford: Bir dahaki sefere geceyi burada geirirsen yine krem şanti yapacaksın.

şimdi kimmiş pezevenk?

Ford: Gördün mü? Biz (anal) cennette yapılmış bir eşleşmeyiz.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

EVA

Yeni başlangıcına balıklama daldım.

Tamamlanmış kitabımı yayıncıma teslim etmem gereken son tarih birkaç hafta sonra ve ben bu tarihe yetişmek için canla başla çalışıyorum, son halini vermeden önce gözden geçirmesi için temsilcime on sayfalık parçalar gönderiyorum.

Okuyucularım blogda onlarla paylaştığım parçacıklar için çıldırıyor. Sponsorlarım sitenin aldığı ekstra trafiğe bayılıyor. İnsanlardan daha fazla resim, daha fazla tarif, daha fazla anekdot isteyen o kadar çok e-posta alıyorum ki, bunları düzenli tutmak için gelen kutumda yepyeni bir klasör oluşturmak zorunda kalıyorum.

Cuma günleri Bryce ve Ford'la pizza gecesi yapmayı gelenek haline getirdim. Ford ve ben sabahları, öğle yemeklerinde, Bryce yattıktan sonra zaman parçaları çalışıyoruz, ikimiz de uzmanlaştığımız gibi sessizce soyunuyoruz. Marinada demirliyken onun teknesinde seviştığımız bir seferde o kadar sessiz değiliz, ancak bu, tekrarlamak için kaydolmamız için kelimenin tam anlamıyla biraz *fazla* buharlı oldu.

Beni ailesinin evindeki Pazar akşamı yemeklerine katılmaya davet ediyor. Ben de onu Cumartesi günü benimkilerle hamburger ve bira içmeye davet ediyorum.

Çılgın bir kadın gibi blog yazıyor ve yemek yapıyorum. Ne zaman boş bir dakikam olsa, Ford'la birbirimizi -ve Bryce'ı- çılgın programımıza nasıl dahil edebileceğimizi düşünüyorum.

Tabağım çok ama çok dolu oluyor.

Her ne yapıyorsam, son sürat yapıyorum. Özellikle de Bryce söz konusu olduğunda. Yemek pişirme, yazı yazma ve blog yazma konularında kendime oldukça güveniyorum. Yıllardır yaptığım şeyler; Ford'dan önce hayatımı dolduran şeyler.

Ama bir çocuğun etrafında olmak? Bu konuda hiç bilgim yok. Ve bir şeyin etrafındaki yolumu bilmemeye alışık *değilim*. Nasıl yapacağımı bilmemeye ve bunu iyi yapmamaya alışkın *değilim*.

Tek başıma yaşayan bekâr bir kadınken bir adam ve kızıyla birlikte olmak büyük bir değişim. Ama önüme çıkan her zorluğun üstesinden geldiğim gibi bunun da üstesinden gelmeye kararlıyım. Elimden gelenin en iyisini yaparsam, eninde sonunda bu işin üstesinden geleceğimi düşünüyorum.

Deniyorum, hatırladın mı? Ben bir aceleciyim. Ve gerçekten tapmaya başladığım annesiz küçük kız adına acele etmezsem lanetleneceğim.

Bryce ve ben birbirimize bezelye ve havuç gibi alıştık. Onunla bir kez birlikte oldun mu, *bir* daha bırakamazsın. Programım elverdiğince onunla bire bir kaliteli zaman geçirmeye çalışıyorum. Birlikte en iyi zamanı geçiriyoruz, sim, makarna ve klasik Disney filmleriyle bağ kuruyoruz ve ben buna doyamıyorum.

Üvey ebeveynlik üzerine bir avuç kitap indirdim. Kurgu, anı. Öz-Yardım edin. Molalarımı konuyla ilgili web sitelerini ve blogları inceleyerek geçiriyorum. Anne olan arkadaşlarımla ve aynı şeyleri yaşamış arkadaşlarımla arkadaşlarıyla kahve randevularına gidiyorum.

Ayrıca bir Cuma akşamı pizza yerken Bryce'ın futbol takımına koçluk yapmayı da kabul ettim.

"Bayan Eva, tahmin edin yarın ne yapacağım?" diye soruyor, her zamanki peynirli pizzasını "sadece birazcık sosla" yerken bacaklarını sallıyor.

Masanın karşısındaki Ford'a gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor. Çok uzun bir haftanın ardından yorgun olmama rağmen vücudum sıcıyor. Tanrım, bu adamdan etkilendim.

Ona doyamıyorum. İyi ki seks mesajlaşmamız yeni Cuma gecesi geleneğimizin bir parçası oldu. Umarım bu gece geç saatlere kadar uyanık kalabilirim. Ciddi bir PMS yaşıyorum, bu da beni her zaman tamamen ve tamamen zonklamış hissettiriyor.

"O da ne?" diye
sordum. "Futbol!"
diye bağılıyor.

Ford uzanır ve elini peçeteye siler. "Yarın sezonun ilk maçı var. Bu takımın ilk maçı. Heyecandan kendimizden geçmiş durumdayız, çünkü Hannah, Bryce'in giymesi için çok güzel tek boynuzlu at spor ayakkabıları buldu."

"Bu heyecan verici," diyorum. "Küçükken futbol oynardım. Çok severdim
o."

"İyi bir futbolcu muydun?" Bryce soruyor.

Gülüyorum. "Ben iyiydim. En iyisi değildim. Ama kesinlikle en iyisini denedim."

"Sen mi? Takımdaki en çalışkan kişi mi?" Ford kaşlarını kaldırıp Ayağını masanın altındaki çıplak ayak bileğime doladı ve şaşırtıcı derecede erotik bir ayak oyunu başlatmaya başladı. "Hiç tahmin etmezdim."

"Gerçi bir koçumuz yok," diye devam ediyor Bryce.

Ford'a kaşlarımı çatıyorum. "Birini bulamazlar mı?"

Başını sallayarak, kabuğundan geriye kalanları ağzına tıktırıyor. "Henüz değil. Kimse gerçekten gönüllü olmak istemiyor. Belli sebeplerden dolayı."

"Hangi sebepler?" Bryce soruyor.

"Uh." Ford boğazını temizler. "Çünkü-"

"Çünkü takımınız çok iyi," diyorum Ford'a bakarak. Ayakkabısının burnunu minnettarlıkla baldırımda gezdiriyor ve tüm vücudumun ürpermesine neden oluyor. "Herkes böylesine... inanılmaz sporcularla mücadele etmeye hazır olmayabilir. Sanırım hepiniz orada çok korkutucusunuz."

"Oldukça iyiyim," diye kabul ediyor Bryce. "Olivia ya da Sterling'den daha iyi olduğum kesin."

Ford gülümsüyor. "Tek bir antrenmandan sonra doğruladığımız bir gerçek."

"Hey." Bryce'a göz kırpıyorum. "Aldın mı, almışsındır. Değil mi?" Beşlik çakmak için elimi uzattım.

Bryce coşkuyla vuruyor. "Amin, Bayan Eva."

"Bunu yapmak için gönüllü olurdum," diyor Ford. "Ama biraz şansımı deniyorum."

Önce başka birinin buna ikna olmasını umuyorum."

Bryce'a bakıyorum. Ağzı sosa bulanmış bir şekilde sırtıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Ben yaparım," diyorum.

"Ne?" Ford kaşlarını çatıyor. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Evet! Lütfen baba, Bayan Eva'nın koç olmasına izin ver." Bryce bacaklarını öylesine coşkuyla sallıyor ki, bacakları masaya çarpıyor, tabaklarımız zıplıyor ve çatal bıçak takımları takırıyor.

"Kesin şunu lütfen," diyor Ford.

Dinlemiyor. "Lütfen lütfen lütfen evet de. *Lütfen*. Bayan Eva ve ben çok iyi arkadaşız."

Kalbim biraz eriyor. Tersine kararlılığım sertleşiyor. Bunu nasıl araya sıkıştıracağım konusunda hiçbir fikrim yok. Ama dört yaşındaki çocuklardan oluşan bir takıma koçluk yapmak ne kadar büyük bir sorumluluk olabilir ki? Kafam Bryce ve sevimli küçük arkadaşlarının güneşli bir sahada top peşinde koştuğu görüntülerle doluyor. Atıştırma olarak portakal dilimleri yiyecekler ve diğer ebeveynlerle birlikte aşırı sevimlilikleri karşısında başımızı sallayacağız.

Bryce'ın hayatına dahil olmak için daha iyi bir yol var mı? Harika bir bağ kurma deneyimi olacak. Ona öğretebileceğim bir şey, pizza gecelerimizde nasıl yemek yapılacağını öğrettiğim gibi.

"Dur," diye tekrarlıyor Ford. Ancak kızının masayı tekmelemeyi bırakması için bacaklarına uzanması ve onları fiziksel olarak zapt etmesi gerekiyor.

"Lütfen!" Ellerini çırpıyor.

Ben kendiminkini alkışlıyorum. "Lütfen! Gerçekten, Ford. Çok isterim."

"Eva." Ford bir nefes verir. Yakalar. "Size söylüyorum, bu kaydolmak isteyeceğiniz bir şey değil. Belki takımın en iyisi olmak istiyorsan

en büyük amigo, bunu gerçekleştirebiliriz. Ama bunu yapmana izin veremem. Özellikle de son teslim tarihine ilgili başka şeyler varken olmaz." Uzanıp kalçamı sıktı. "Bu konuda bana güven. Son zamanlarda hiç ebeveynle tanıştın mı? Bugünlerde insanlar çok çılgın, E. Önce birkaç maça gelmeye ne dersin? Sonra bir göz atarsın ve belki gelecek yıl koçluk yapmak için kaydolursun. Değil mi Bryce?"

"Yanlışı," diyor Bryce. "*Lütfen*."

"Israr ediyorum," diyorum Bryce'a gülümseyerek. "Eğlenceli olacak."

Ford bana geniş gözlerle baktı. "Hayır olmayacak. Gerçekten, Eva. Az önce bana yarın yemek kitabı işlerini halledeceğini söylemiyor muydun? Kız kardeşini görürsün, belki uyursun? Yorgun görünüyorsun bebeğim."

İçimde bir endişe hissetsem de elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. "Biraz daha erken kalkacağım ve maçtan önce yemek tarifini halledeceğim. Akşam yemeğine kadar Alex'i görmemem gerekiyor - The Pearl'de saat yedi buçukta rezervasyon yaptırarak. Bana bolca zaman kalır."

Ford yine nefesini bırakıp yakaladığı o şeyi yapıyor. Bu sefer dilini dişlerinin arkasına bastırıyor. "Bu kadarı çok fazla Eva."

Elini tutuyorum. "Benim için yaptığınız her şeyi size hatırlatmama gerek var mı? İzin verin iyiliğinize karşılık vereyim. Ayrıca, bu sevimli kızla takılmak için de bir bahanem oldu." Bryce'a göz kırpmıyorum. O da gözlerini sıkarak bana göz kırpmaya çalışıyor.

O çok tatlı.

Ford'a dönüyorum. Bir süre bana baktı. Sonra bir daha.

"O zaman en azından yardım etmeme izin verin," diyor. "Yardımcı koç olabilirim. Atıştırmalık sağlayıcı. David Beckham'ın futbol babası olabilirim. Ya da başka bir şey."

Bir kadeh şarabımı alıp başımı sallıyorum. "David Beckham'ın babasına evet. Yardıma hayır. Zaten yeterince babalık görevin var. Bırak bunu ben halledeyim. Ben halledebilirim, tamam mı?"

Başını eğiyor.

"Ben halledebilirim," diye
tekrarlıyorum. Bir
duraklama daha.

"Madem öyle diyorsun," dedi sonunda. "Tek bir şartla koç olabilirsin. Çok bunalırsan bana haber vereceksin, tamam mı? Eğer öyle olursa, görevi devralacak başka birini buluruz."

"Biz hallederiz." Bryce'a baktım.

"Tamam mı?" O da bana bakıyor.

"Doğru, Bayan Eva."

Benim de yüzüm gülüyor. Ne kadar mükemmel değil mi? Julia'nın önerdiği gibi, zaten aşına olduğum bir şeyi yaparak iki ayağımla birden atlayabiliyorum. Öğretmeyi seviyorum

-hâlâ yemek pişirme dersleri verme fikriyle uğraşmamın birçok nedeninden biri- dışarıda olmayı seviyorum ve bu küçük kıza tamamen aşık oluyorum.

Bu yüzden Ford'un alnında hafif bir kırısklık gördüğümde şaşırdım. Evet, gözleri yumuşak ve sıcak. Göğsümü işgal eden ve göğüs kafesimden aşağı damlayan bir sıcaklık, kıkırdamamın eşiğindeymişim gibi hissetmeme neden oluyor. Ama neredeyse endişeli görünüyor.

Endişelendim.

Bu da onun hissetmesini istediğimin tam tersi. Ben bunu üstleniyorum, o üstlenmek zorunda kalmasın diye. Sadece Bryce için en iyi üvey anne olmak istemiyorum. Ford için de en iyi ortak ebeveyn olmak istiyorum.

Elini uzattım. Sesimi biraz alçaltıyorum. "Ben varım. Burada sana göstermeye çalıştığım şey de bu - sana ve Bryce'a yüzde yüz bağlı olduğumu. Yardım etmeme izin ver."

"Kendinizi adadığınızı göstermek için yardıma ihtiyacınız olmadığını söylememe izin verin. Buradasın, değil mi? Yani, Tanrım, bütün gün çalıştıktan sonra ev yapımı bir pizza hazırladın. Bütün *hafta* çalışıyorsun, üstelik teslim tarihi de belli. Cidden, Eva. Tüm bunları yapmak zorunda değilsin."

"Geleneklerin önemli olduğunu düşünüyorum. Ben de kendimize ait bir tane başlatmak istedim - pizza gecesini büyümlü kılmak. Önemli bir şey değil," diyorum. İyi bir şey olmasına rağmen

biraz iş. Ama Bryce'in pizzadan bu kadar keyif aldığını görmek buna değer.

Üçümüzün mutfağında yemek pişirmesi ve gülmesi buna değer. Oluşmakta olduğumuz ailenin pırıltılarını görmeye başlıyorum. Benimkiyle aynı ama yine de tamamen farklı. İyi şeyleri benimsiyor, kötülerini geride bırakıyoruz.

Gerçekten büyülü bir şey. Benim açımdan bir ton çaba gerektirse bile, bu kuru alevlendirmek istiyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Ford, başparmağını avucunun arkasında gezdirerek. "İletişim kanallarını açık tutalım, tamam mı? Bu hepimiz için büyük bir alışma süreci. Birbirimizle ve nasıl hissettiğimizle uyum içinde olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Sana sahip olduğumuz için şanslıyız."

"Ve hepinize sahip olduğum için şanslıyım."

Bryce'in nefesi kesiliyor ve ikimiz de yukarı bakıyoruz. "Uh oh," diyor, gülümsemesi soluyor.

Ford başını öne eğer. "Kulağa iyi gelmiyor. Bir kaza mı geçirdik?"

Yüzü buruşuyor ve sağ gözümü kapatmama neden olan kulak tırmalayıcı bir feryat koparıyor.

"İşediğim için özür dilerim!" diyor.

"Her şey yolunda. Hadi üstünü değiştirelim." Ford ayağa kalktı ve onu yükseltici koltuğundan kaldırarak bana bir bakış attı. "Büyülü, değil mi?"

Gülüyorum ve fazladan birkaç rulo kağıt havlunun olduğu mutfağa gidiyorum. "Belki bu kısmı değil."

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

FORD

Saatime bakıp göz kırpiyorum.

Saat nasıl oldu da 6:30 oldu?

Yatırımcım ve işletme fakültesinden arkadaşım Rob Cooper ile yaptığım görüşmeyi mümkün olduğunca kibar bir şekilde sonlandırmaya çalışıyorum. Kendisine bir düklüğün miras kaldığını yeni öğrendiğini düşünürsek, bu hiç de kolay değil. Ne kadar çılgınca değil mi? Görünüşe göre uzun süredir kayıp olan babası ona İngiltere'de bir kale ve bir ton tarım arazisi bırakmış. Yeni arazilerini incelemek için bu gece Londra'ya gidiyor. Ona şans diliyorum ve mülkünü nasıl geliştireceği konusunda bir fikre ihtiyacı olursa Montgomery Partners'ı aklında tutmasını söylüyorum.

Sonunda telefonu kapatıp saatimi tekrar kontrol ettiğimde yüksek sesle "Siktir," diyorum ve asistanım Adrian'ın ofisimin hemen dışındaki masada duran bilgisayarından bana bakmasına neden oluyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Evet, lanet olsun." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdikten sonra takım elbisemin ceketini ve arabamın anahtarlarını aldım. "Geç kalıyorum. Bu gün tamamen elimden kaçtı."

Bir trend haline gelmeye başladı. Dakikaların nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Eva'yla çıkmaya başladığımızdan beri zaman sanki çok hızlı akıyor. O hayatıma girmeden önce gün içinde yeterli saat yoktu.

Şimdi mi? Şimdi Barbara Streisand'a ulaşip köpeklerini nasıl klonladığını sormayı düşünüyorum, çünkü ciddi ciddi klonlamayı düşünüyorum

Kendimi. Birden fazla Ford Montgomery olsaydı, belki de sürekli olarak yüksek hızda bir maraton koşuyormuşum gibi hissetmezdim.

Belki bir şeylere gerçekten zamanında gidebilirim. Çünkü şu anda hemen hemen her şeye geç kalıyorum.

"Rezervasyonunuzu ertelememi ister misiniz? İptal edeyim mi?" Adrian eli telefonunun beşiğinde soruyor.

Randevu gecesini bir kez daha erteleme düşüncesi midemi sıkıştırıyor. Eva ve ben zaten bu hafta iki kez yapmak zorunda kaldık. Bir keresinde tarifleri test ederken mutfakta küçük bir yangın çıktı (herkes iyi, ancak sanırım bu onun pit ustası egosunu zedeledi). Ve yine Montgomery Partners'daki en büyük yatırımcılarımdan biriyle toplantım bir saat uzadığı için.

Ama bu gece olmayacak. Eva'ya iyi vakit geçirtmeye kararlıyım. Kendini bir türlü toparlayamayan bekâr bir baba olmam, onunla hak ettiği şekilde çıkamayacağım anlamına gelmiyor. Bu bizim balayı evremiz ve ikimizin de bu özel zamanın tadını çıkarması benim için önemli. Ona şarap içirip yemek yedirmek istiyorum. Akşam yemeği ve sinema olayını yapmak. Ona eğlenceli, seksi deneyimler yaşatmak.

Birbirlerine sırlıslıkla aşık olan her normal çiftin yapacağı şeyleri yaparlar.

"Hayır, olduğu gibi kalsın, teşekkürler," diyorum.

Evet, zaten çılgınca olan hayatıma Eva'yı eklemek hiç de kolay olmadı. Yine de pek çok açıdan benim can simidim oldu. Haftada bir ya da iki randevu ayarlamak zor bir iş ama sonunda buna değiyor. Yanında gerçekten kendim olabildiğim tek kişi o. Beni gerçekten güldüren tek kişi.

Randevularımızdan eve her zaman odaklanmış hissederek dönerim. Yenilenmiş. Kelimenin her anlamıyla doymuş.

Eva'nın Bryce'la ne kadar harika olduğunu düşünürsek, her şeyi ortaya koymam özellikle önemli. Gerçek başarılı Eva

Kızım için her şeyin ötesine geçti. Cuma gecesi pizza barı. Akli başında hiç kimsenin kabul etmeyeceği acı verici bir iş için gönüllü olmak - dört yaşındaki çocuklar için bir futbol takımına koçluk yapmak.

Evet. Kesinlikle oyunumu hızlandırmalıyım.

Önce eve gidip kızımı görmem ve ona banyo yaptırmam gerekiyor. Dün gece müşterilerle dışarıdaydım, bu yüzden dün sabahdan beri onu görmedim - bugün erken saatlerde ofise gittim, böylece bu gece aptal gibi koşturmak zorunda kalmayacaktım.

Keşke.

Eve dönerken kafamdaki yapılacaklar listesini gözden geçiriyorum. Maçlardan bahsetmişken, Bryce krampon istedi ("Bayan Eva'nın giydikleri gibi!"). Hannah'ya hafta sonundan önce onu alışverişe götürmesini söylemeyi aklıma not ediyorum. Çamaşır makinesi bozulmuş. Tamircinin bugün gelip gelmediğini merak ediyorum; öğlen bana Bryce'ın yemeyi reddettiği öğle yemeğini detaylandıran bir mesaj gönderdiğinden beri Hannah'dan haber almadım. Hannah'ya yarınki öğle yemeği için başka bir şey almasını söyleyeyim mi? Bu da yarın tezgâha fazladan para bırakmam gerektiği anlamına geliyor. Nakitim var mı ki? Muhtemelen kramponlar için de biraz bırakmalıyım. Bu günlerde dört yaşındaki çocuklar için kramponlar ne kadar tutuyor ki?

Aklıma gelmişken, Hannah'nın kullanması için bir banka kartı ayarlamam gerekiyor. Bunu yapmam gerek. Böyle şeyler çok daha kolay olurdu.

Analistimin geliştirmekte olduğumuz yeni bir restoran konsepti için oluşturduğu modelde ortaya koyduğu tahminler bana aşırı iyimser geldi. Muhtemelen bu gece yatmadan önce rakamların üzerinden tekrar geçmeliyim. Eğer yanlışlarsa, analistle konuşmam gerekecek - bu onun modelinin üçüncü kez mükemmel olmayışı. Bu konuşmalardan nefret ediyorum. Grey'in işe dönmesini diliyorum. Kötü polisi oynamakta çok iyi.

Neredeyse Eylül geldi, bu da bale ve step için kayıtların çoktan başladığı anlamına geliyor. Kahretsin, Bryce'ı bu yıl kaydettirecektim.

Yolun kenarına park etmiş bir eyalet polisinin yanından geçiyorum. Gösterge tablosuna baktığımda, sadece beş kilometre hızla gitmeme rağmen benzinimin bitmesine yaklaşık otuz saniye kaldığını görüyorum.

Dişlerimi sıkarak elimin topuğunu direksiyona gömüyorum. Bu lanet *gün*.

İyi ki Eva'yı görebiliyorum. Beni sakinleştirecek. Biraz daha az manik hissetmemi sağlar.

Sonunda eve geldiğimde Bryce'ı yemek masasında yakaladım. Neyse ki Hannah'ya hazırlattığım kızarmış tavuk ve brokoliyi hiç şikâyet etmeden yiyor. Hannah ortalığı toplarken ben de Bryce'ın yatma rutinini uyguluyorum. Banyo zamanı, diş fırçalama, masal zamanı, yatma. Nihayet yarım saat geç yattığında, dolabımı karıştırıp bir kot pantolon ve rahat bir ayakkabı giymeyi başarıyorum. Aynaya bakma zahmetine girmiyorum. Vaktim yok. Hannah'ya teşekkür edip restorana doğru koşuyorum.

Neyse ki Eva da geç kaldı. Ben bara doğru ilerlerken hostes standında beliriyor.

Dokuz numara giyinmiş -kıcının lezzetli kıvrımlarını gösteren bir kot pantolon, suç sayılabilecek kadar seksi dantelli bir bluz- ama güneş gözlüklerini çıkardığında gözlerinin altında mor parmak izleri olduğunu fark ediyorum.

"Uzun bir gün müydü?" Sipariş ettiğim Manhattans'lardan birini uzatırken sordum.

Eva ağzımı hızlı ve tatlı bir şekilde öpüyor ve içkiyi alıyor. "Ah, evet. Cehennemden gelen bir baş ağrım var ve bir türlü geçmiyor. Ve bu teslim tarihi canıma okuyor. Sıkışık olacağını biliyordum ama paniklemeye başladım. Elimdekiler iyi ama hâlâ üzerinde çalışılması gerekiyor. En çok endişelendiğim kısım henüz yazmadığım kısım. Rahat yemek konseptini tamamlamak için hala bir avuç sağlam tarife ihtiyacım var ve annemin ve büyükannemin tarif kitabını çoktan yağmaladım. Bundan sonra nereye bakacağımı bilmiyorum."

"Erteleme şansınız yok mu? Son teslim tarihini?"

İçkisini yudumlarken başını sallar. "Bu işi ayakta tutmak istiyorsam olmaz. Yayıncımdan uzatma istedik bile. Ve

Yayın tarihleri arasında ne kadar uzun süre geçerse, yıllarca oluşturduğum okuyucu kitlesini kaybetme konusunda o kadar gergin oluyorum. Bu kitabın ne olduğunu biliyorum, neye benzemesini istediğimi de biliyorum. Sadece şu lanet şeyi bir an önce *bitirmem* gerekiyor."

"Şey. Gelecek hafta bu zamanlar olacak." Bardağımı onunkine vuruyorum. "Çarşamba son gün, değil mi?"

"Evet. Bitirmek için sabırsızlanıyorum."

Barın altında, dizimle uyluklarının arasına hafifçe bir kama sokuyorum. Eva öne doğru yarım adım atıp kasıklarını ve gövdesini benimkiyle birleştirdiğinde tahrik karnımın derinliklerine iniyor. Koyu renk gözleri daha da koyulaşıyor.

Dudaklarımı yaladım. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Sadece bizi yetişkin hayatlarımızın ezici sorumluluklarından uzaklaştırmaya çalışıyorum. Günün nasıl geçti? Her zamanki gibi çılgın mıydı?"

"İnanabiliyor musun, daha da çılgınca." İçkimi barın üzerine bıraktım. "Ama şimdi seninle takılabildiğim için daha iyi. Antrenman nasıldı?"

Bryce'ın futbol takımının yeni baş antrenörü olan Eva, haftada bir Çarşamba öğleden sonraları antrenmanlara ev sahipliği yapıyor. Ben de gidebilmeyi çok isterdim ama bu hafta ofisteki yoğun programım nedeniyle bugün Bryce'ı Hannah'ya bıraktım.

Eva sırtıyor, gözlerine dokunan türden bir sırtış ve kalbim göğsümün içinde küçük bir takla atıyor.

"Antrenman harikaydı. Verimli değildi ama çok eğlenceliydi. Dört yaşındaki çocukların odaklanmasını sağlamaya çalışmak, bir grup kediye zapt etmeye benziyor. Ama çok sevimliler. Aslında bugün birkaç çocuk eksikti. Anlaşılan grip mevsimi bu yıl erken başlamış. Her neyse. Bryce benim yardımcı koçum olmayı kendine görev edindi-"

"Tanrı yukarıda," diyorum başımı sallayarak. "Otoriter olmakta gerçekten çok iyi."

"E, hiçbir fikrin yok. Geçen gün kahvaltıda 'dizüstü bilgisayarını' ve 'cep telefonunu' çıkardı ve ciddi bir iş yapmaya başladı.

Al." Cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Sana yine çocuğunun fotoğraflarını göstermekten vazgeçmeyen iğrenç ebeveyn olmama izin ver."

"Her zaman çocuğunun fotoğraflarını görmek istiyorum."

Şimdi ben de sırtıyorum ve ona göstermek istediğim resme doğru ilerliyorum. "Beni şımarttığın için teşekkürler. Yapım aşamasındaki küçük CEO'ma bir göz atın," diyorum kıkırdarak ve telefonumu uzatıyorum. Fotoğrafta Bryce mor dizüstü bilgisayarını ve sahte cep telefonunu masaya koymuş. Kaşları çatık, dudakları büzülmüş, sanki bir konferans görüşmesi sırasında derin düşüncelere dalmış gibi.

Eva bir kahkaha patlatır. "Tanrım, o yüz. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar değerli."

"Evet," diyorum, göğsüm gururla kabarıyor. "O en iyisi sayılır."

"Öyle. Tıpkı babası gibi."

Eva ve ben masamızın hazır olmasını beklerken on dokuz yaşındaki sarhoş gençler gibi öpüşüp koklaşıyoruz. Sonunda oturduğumuzda, Eva'nın siparişini hemen vermesi beni rahatlatıyor. İkimiz de aç ve yorgunuz ve her ne kadar yemek ve viskiyle oyalanmak istesem de yorgunum. Sanki günlerdir uyanıkmışım gibi hissediyorum.

Restorandan çıkarken Eva bana gelmek isteyip istemediğimi sordu. Bizi onun dairesine götürdüm (o yürüdü). Oturma odasındaki kanepede sevişiyoruz, yatak odasına gidemeyecek ya da kıyafetlerimizin diğer yarısını çıkaramayacak kadar azgın -ya da belki de çok yorgun.

Daha sonra Eva'yı kolumun kıvrımında tutarak baş ve işaret parmağımı gözlerime götürüyorum.

Esniyorum. Sessiz, gözleri kapalı.

"Özür dilerim."

Burnunu göğsüme dayıyor. "Ne için? Ben geldim. Geldin. Bunun oldukça iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Hayır, seks harikaydı." Bir esnemeyi daha bastırmaya çalışıyorum. "Özür dilerim, bu kadar ezik olduğum için sanırım. Yorgunum. İşlerin yavaşlamasını bekliyorum. Sen

Yapılacaklar listemin bunaltıcı olmadığı bir gün geçirmek için. Ama kötülere rahat yok sanırım."

"Bunu hissediyorum." Avucunu karnıma yaslıyor ve küçük ama güçlü bir nabız derimden fırlayarak aletimin başında toplanıyor. Saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasına alıyorum. Çekiştiriyorum. "Daha iyi olacak. Grey yakında dönecek, değil mi?"

"Birkaç hafta içinde, evet. Ama sonra bir süre sadece yarı zamanlı çalışacak... şey. Her neyse. Şu anda iş hakkında düşünmek istemiyorum."

Eva bir nefes verir. "Ben de öyle. Burada uzanabilir miyiz? Sonsuza kadar?" "Belki bir yıl uyuruz?"

"Bu hoşuma giderdi."

"Çok hoşuma giderdi."

Eva bunun üzerine gözlerini açar. Islak ve yorgun ama berrak. Karanlık. Güzel. Akıllıca.

Kıvılcımlarla dolu, etraflarındaki halkalara rağmen.

Hissettiklerimle dolular.

Belki de aşk budur. En azından gerçek hayatta, gerçek insanlar arasında paylaşılan. Bir Çarşamba gecesi saat 22:00'de kanepede uzanırken... Çaba açısından sekse on üzerinden sekizden fazlasını veremeyecek kadar yorgun. Hatta sarılmaktan fazlasını yapamayacak kadar yorgun. Ama yine de bunu yapmak için zaman ayırmak.

Sadece birbirimizle olmak için zaman ayırmak. Beklenti yok. Çok süslü randevu geceleri ya da elmaslar yok.

Sadece biz. Ve bu şekilde *mutluyuz*.

Bu şekilde mutlu hissediyorum.

İçimde, etrafımda bir şeyler kalkıyor. Varlığımın her santimetrekaresini dolduran keskin kenarlı yorgunluğu biraz daha az ağır hissettiriyor.

Saçını bir kez daha çekiştiriyorum. Sonra başparmağımı uzatıp dudaklarının üzerinden hafifçe çekiyorum.

"Sana bir şey söylemem gerek." "Ne?"

"Ciddi bir şey."

"Anlat bana."

"Bilmek istediğine emin misin?"

"Eminim."

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Eva Lacy, hayatımın sonuna kadar seninle LL Cool J'de dans etmek istiyorum."

Dudakları başparmağımın ucunda bir gülümsemeye dönüşüyor. "LL Cool J'i ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"O zaman seni ne kadar sevdiğimi bilmelisin."

Şimdi onun gözleri de gülümsüyor. Kalbim kabarıyor. Patlıyor. Çok fazla iyilik.

Dudakları başparmağımı öpmek için büzülüyor, bir şekilde tatlı ve acı verici bir şekilde erotik bir hareket ve yüzümü elinin içine alıyor.

"Ben de hayatımın sonuna kadar seninle dans etmek istiyorum." "Snoop Dogg'a mı?"

"Evet."

"Peki ya Kraliçe?"

"Kesinlikle."

"Ve Dave Matthews?"

"Onun müziğiyle öpüşmeyi tercih ederim, ama evet, sen de dans etmek istersen, o zaman tabii."

"Ben de Dave'le öpüşmeyi tercih ederim."

Dirseklerimle başını destekleyerek onun üstüne yuvarlanıyorum. Başparmağımı üzerine kaydırıp onu öpüyorum. Onu içime çekiyorum, dili ağzımda, kalbim onunkinde. Ben çekiyorum ve o veriyor.

O her zaman verici.

Bir süre böyle öpüştük. Ta ki vücudu gevşemeye başlayana kadar. Geç olmalı. Yarın geç saate kadar ayakta kaldığım için kesinlikle pişman olacağım.

"Kollarını boynuma dola," diye fısıldıyorum, boynuna bir öpücük kondurarak. "Seni yatağa kadar taşıyacağım."

Onu yatırdım. Yatağın yanındaki ışığı söndürürken Eva'nın gözleri irkilerek açılıyor. Benimkilerle buluştu.

"Ben de seni seviyorum, Ford."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Seni seviyorum, bebeğim."

Ve ne var biliyor musunuz? Ertesi sabah antrenmanım için alarmım beni sabahın köründe uyandırdığında genelde olduğu kadar acıtmıyor.

Ben aşık oldum. Eva, ben ve Bryce, sanırım iyi olacağız. Hatta bence her şey harika olacak.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

EVA

Cumartesi günleri alarm kurmanız gerektiğinde gerçek bir yetişkin olduğunuzu anlarsınız.

Benimki altıda çalışıyor. İki kez ertelemeye bastım, üçüncü denemeye direndim. Sadece kaçınılmaz olanı ertelemiş olurdum. Bu teslim tarihine yetişmek istiyorsam, şu andan Çarşamba gününe *kadar* yapmam gereken çok iş var. Şimdi kalkarsam, saat dokuzda Bryce'ın futbol maçına gitmeden önce birkaç bin kelime yazabilirim.

Bu da bana - lanet olsun - bu hafta antrenmanda üzerinde çalıştığımız her şeyin bir listesini yapmam gerektiğini hatırlatıyor, böylece onları bugün uygulamaya koyabiliriz. Ve şu üzerinde futbol sahası olan beyaz tahtayı da internetten sipariş edecektim.

-Bunu tamamen unutmuşum. Belki maçtan önce hızlı bir Target alışverişi için zamanım vardır? Target cumartesileri kaçta açılıyor ki? Oh! Ve belki oradayken balkabağı baharatlı latte alabilirim. Ford'a sade kahve, Bryce'a da eğlenceli bir şeyler al. Tek boynuzlu at milkshake'leri varmış diye duydum. İçinde kahve yoksa, denemeye değer olabilir mi? Bryce'ın tek boynuzlu atları ne kadar sevdiğini biliyorum.

Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum, bir elimi ensemden gezdiriyorum. Ağrıyor. Sırtım ve başım da öyle. Şu lanet *baş ağrısı*. Günlerdir var.

Sonra tekrar, aşırı atletik bir beyefendiyle aşırı miktarda atletik seks yapıyordum. O anın anısına gülümsüyorum.

Dün pizza gecesinden sonra araya sıkıştırmayı başardık. Ford'un Range Rover'ının ön koltuğunda hızlı ve kirli. Kucağına tırmandım. Sonra beni orta konsolun üzerine yatırdı ve şehre gitti.

Buna değer.

İki ibuprofen alıyorum ve kendime çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmek yapıyorum. İki fincan çok sert kahve. Hiçbiri midemle uyuşmuyor ve beynim biraz daha sisli hissediyor. Ama yine de şortumu ve spor ayakkabılarımı giyip sekizi çeyrek geçe kapıdan çıkmadan önce bin beş yüz kelime yazmayı başarıyorum.

Ford, harika bir adam olduğu için çoktan sahadaydı. Islak çimlerin arasından birbirimize yaklaşırken gülüyoruz, ikimizin de elinde kahve dolu strafor kaplar var.

"Büyük akıllar," diyorum.

"Şaka yapmıyorum. Bugün fazladan kafeine ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Kesinlikle ihtiyacım var."

"Bayan Eva! Bayan Eva!" Bryce bacaklarıma sarılıyor. Onun sarılma şekli. "Bugün kazanacağız, değil mi? Yeni kramponlarım var. Baksanıza! Çok güzeller, değil mi? Kırmızı olanlardan aldım, tıpkı senin gibi. Kırmızıyı pek sevmesem de."

Elimi onun küçük sırtına sürüyorum, Ford'dan hızlı bir öpücük almak için başımı eğiyorum. Tüyleri çeneme ve yanağıma sürtünüyor. Yeni duş almış, vücut yıkama suyu ve temiz ten kokuyor. Basit bir temasla tenime elektrik yayılıyor ve nabzımı bir kademe yükseltiyor. Bu adama karşı hissettiğim çekim bir üst seviyede. Vücudunun benimkini çektiğini hissediyorum, bir öpücükten sonra aramızda zaten bir gerilim oluşuyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Ekstra kahveye rağmen maç sırasında pek iyi odaklanamıyorum. Bryce'ı kenar çizgisinde küçük alnını ovuştururken yakalıyorum, sanki onun da tekmeleyemediği bir baş ağrısı varmış gibi.

Oyuncularımızdan biri, Joe adında küçük bir çocuk, maçın yarısında kusuyor.

Beş dakika sonra Bryce'ın da var.

Oyuncularımız sinek gibi düşerken içimde bir önsezi hissi oluşuyor. Dışarısı kesinlikle serin olmasa da -buralarda yaz Eylül'e kadar sürer- bu tür bir tepkiyi gerektirecek kadar sıcak değil.

Midem de pek iyi değil. Aslına bakarsanız, kendimi daha kötü hissetmeye başladım.

Çok daha kötü.

Joe'nun annesi onu kalçasının üzerine kaldırarak, "Umarım grip değildir," diyor. Bir elini alına götürüyor. Yanaklarını hissediyor. Kaşlarını çatı.

"Sıcak hissediyor mu?" Ben soruyorum.

Bana bakıyor. "Öyle. Bu iyiye işaret değil."

Kendi alnımı hissediyorum. Dokunduğumda sıcak olduğunu fark edince midem sıkışıyor.

Oh, Tanrım. Tanrım, *lütfe*, *lütfe* hayır. Şu anda hasta olmayı göze alamam. En azından gripte. Üniversitede geçirmişt看. Ford hatırlayacaktır. -Ve *haftalarca* yattım.

Panik nefes borumu sıkıyor, boğazımdaki ağrıyı -ne zaman başladı bu? Önümüzdeki beş günün her dakikasını planlamış durumdayım: yazı yazmak, yemek tarifi denemek, fotoğraf çekmek. Bu teslim tarihine yetişmek zorundayım.

Yapmak *zorundayım*. Yayıncım, menajerim, okuyucularım - Tanrım, hepsi bunu yapmam için bana güveniyor. Ama eğer grip olursam-

"Hey." Maç biter bitmez Ford yanıma geldi. Bryce hastalandıktan sonra onu eve götürmesi için ısrar ettim ama o maç bitene kadar kalmaları için ısrar etti. Şimdi onun omzuna asılmış, acınacak derecede sessiz. "İyi misin? Pek iyi görünmüyorsun."

Hemen uzanıp elini alnıma koyuyor. Paniğim birkaç kalp atışı için de olsa yumuşuyor.

Bir şey söylemiyor ama dudaklarını büzüyor.

"Bryce'ı Acil Bakım'a götüreceğim," diyor sonunda. "Onlara bizimle yaşadığını söyleyeceğim, bakalım senin ve benim için fazladan bir Tamiflu reçetesi bulabilecek miyim? Yeterince erken alınırsa önleyici olabilir. Bu arada, doğruca eve gitmeni ve yatmanı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Ford-"

"Nu-huh. Hastalanmayacaksın. Benim gözetimimde olmaz. Bryce'la işim bittiğinde ailem gelip ona bakacak, ben de ilaçları ve biraz Gatorade'i sana getireceğim. O zamana kadar sakın ol. Çalışman gerekiyorsa, dizüstü bilgisayarını yatağına getir."

Gözleri benimkileri arıyor. Endişe dolu.

"Teşekkürler," diyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Ağzı acımasız bir çizgiye oturuyor. "Ben iyi olacağım. Eve git, E. Lütfen. Bu son teslim tarihi için ne kadar çok şey yapman gerektiğini biliyorum - bu böcek her neyse onu tomurcukta durdurmam gerekiyor."

"Hastalanırsam bu senin suçun değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, bu benim hatam değil. Ama kızım ve onun mikroplu küçük arkadaşlarıyla takıldığı için bir şey kaptıysan, seninle ilgilenmek benim sorumluluğumdur. Çok özür dilerim, E."

Elimi göğsüne koyuyorum. Paniğim tüm gücüyle geri geldi, başım zonkluyor ama onu olduğundan daha fazla üzmem istemiyorum. Zavallı adamın hasta bir bebeği var. Bana her ne oluyorsa, bir yolunu bulacağım. Üstesinden geleceğim.

"Özür dilemene gerek yok. Acil Bakım'da işin bitince beni ara. Bryce'ın nasıl olduğunu haber ver, tamam mı?"

Bana baktı. "Pekala. Gerçekten çok üzgünüm."

"Üzülme," diyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

EVA

Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca ateşin, ağrıların ve titremelerin üstesinden gelmeye çalışıyorum - Tanrım, deniyorum. Ama hiçbir şeyi, suyu bile tutamadığınızda, bırakın bir yemek kitabını bitirmeyi, dik durmak bile imkansız.

Ford bana Tamiflu bulmayı başardı ama artık çok geçti. Ertesi gün grip teşhisi kondu. Ateşim o kadar yüksekti ki doktor bayılma nöbetleri geçirebileceğim konusunda uyardı.

Teslim tarihiniz yaklaştığında tam da duymak istemeyeceğiniz bir şey.

Panikliyorum. Kendimle konuşmaya çalışıyorum. Ama ateş beynimi kısa devre yaptırıyor. Ford ve annem sırayla benimle ilgileniyorlar -bir mucize eseri ikisi de hastalanmıyor- ki bunun için minnettarım çünkü berbat durumdayım.

Günler geçtikçe geri sayımı takip ediyorum. *Dört gün daha. Kitabı dört gün içinde bitirebilirim.*

Üç gün. Kendimi biraz daha iyi hissediyorum, bu yüzden Salı günü bütün gece çalışırsam kitabı Çarşamba gece yarısına kadar editörüme ulaştırabilirim.

İki gün içinde kışımından çıkarabilirim. Sadece gece gündüz çalışmam gerek.

Ancak Salı sabahı, teslim tarihime yetişemeyecek kadar hasta olduğum ortaya çıkıyor. Panik, ateşin beynimden emmediği ne kadar az mantık varsa hepsini emerken sümüklü yastığımı gözyaşlarımla ıslatıyorum.

Bu kadar yakın kestiğim için kendime kızgınım.

Okuyucularım onları hayal kırıklığına uğrattığım için benden nefret edecekler diye panikliyorum. Heyecanlarını tavan yaptırdım. Ya beni terk ederlerse? Bu projeye olan heveslerini kaybederlerse?

Sponsorlarım ne olacak? Web sitesi trafiği azalırsa, anlaşmalarını yenilemek istemeyebilirler. Yayına doğru ilerlerken yeni sponsorlar bulmayı da umuyordum. Ekstra para, faturalarımı ödememe yardımcı olmak için uzun bir yol kat edecektir. Kitabın kendisinden gelen telif ücretlerini boş verin.

Yayıncımın -ve bu arada menajerimin- işini ciddiye almayan, profesyonel olmayan bir acemi olduğumu düşünmesinden korkuyorum. Sadece başka bir teslim tarihini kaçırmakla kalmıyorum. Haberi tarihe kırk sekiz saatten az bir süre kala veriyorum. Yani, bunu kim yapar ki? Ben daha iyi biliyorum.

Gribe yakalanacağımı ve bu şekilde tamamen bitkin düşeceğimi bilmiyordum.

Saatler geçtikçe öfkem şekil değiştiriyor. Tıkanmış kafamı dolduran sıcak magmanın içinde küçük, kötü düşünceler dönüp durmaya başlıyor. *Dört yaşındaki mikroplu çocukların futbol takımına koçluk yapmak için gönüllü olmasaydım bunlar olmazdı* gibi mantıksız, öfke dolu düşünceler. Ya da *kendimi sürekli bu kadar dağıtmasaydım bunlar olmazdı*.

Öğle vakti amcamı aradım. Menajerimle telefonda görüştüm ve ona teslim tarihine yetişemeyeceğimi söyleyerek tamamen profesyonelce bir çöküş yaşadım.

Sempatik olsa da mutlu değil.

"Ne yazık ki, teslim tarihinizi bir ya da iki ay bile ertelemek bizi tatillerin tam ortasına getiriyor," diyor. "Dürüst olacağım. Yayıncılık dünyasında işler o sıralarda gerçekten yavaşlıyor. Bu yeni gecikmeyle birlikte, editörünüzün projenize yılbaşına kadar ulaşamayacağına bahse girebilirim.

yeni yıl, yani pub tarihinizi birkaç ay erteleyebiliriz."

Midem düğüm düğüm. Okuyucularıma bu kitabı gelecek yazı kadar çıkaracağıma söz vermişim. O zamandan beri bunun için yaygara koparıyorlar. Onları hayal kırıklığına uğratma düşüncesi ölmek istememe neden oluyor.

"Bu kadar yakın kesmemeliydim," diyorum. "Bu acemice bir hareketi ve özür dilerim. Hem de çok üzgünüm. Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?"

"Editörünüze ulaşip ne yapabileceğime bakacağım. Söz vermiyorum ama elimden geleni yapacağım. Bu arada sen de kendine iyi bak."

"Bundan sonra benimle asla çalışmak istemeyecekler. Okuyucularım, sponsorlarım ne düşünecek?"

"Keşke bunu sizin için cevaplayabilseydim. Sadece onlara karşı dürüst ol. Bu kadar beklediler, bu yüzden biraz daha beklemekten rahatsız olmayacaklarını düşünmek istiyorum. Yayıncılığın çok yavaş bir sektör olmasıyla ünlü olduğunu söyleyebilirim. Bazen birkaç ay, işlerin büyük planında bir ya da iki santime eşdeğer olabiliyor."

Beni daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyorum. Ama yine de aklıma hemen annemin sözleri geliyor. *Bir inç verirsın, sonra bir inç daha verirsın ve sonra birdenbire tüm o inçler millere dönüşür.*

Kafamın içindeki magma kaynamaya başladı. Kalbim çarpıyor, gövdemde panik şok dalgaları gönderiyor. Bağırsaklarım hayal edilebilecek en acı verici şekilde bükülüyor.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Bir aydır ebeveynlik yapıyorum ve şimdiden olmaya başladı.

Şimdiden teslim oluyorum. Sevdiğim bir şeyi, hayallerimden birini feda ediyorum.

-Annelik mihrabında.

Şimdi sadece bir inç. Sadece bir ya da iki ay ya da altı. Ama zamanla, inçler ve aylar toplanır.

Anneme sor.

Ford'la çıkmayı ve Bryce'a üvey annelik yapmayı kabul etmek bence çılgınca bir hataydı.

Burada ne yapmam gerekiyor? Bryce'ı hayal kırıklığına uğratma düşüncesi tam bir ıstırap. Düşüncesi bile kalbimi ikiye bölüyor.

Ama onu hayal kırıklığına uğratmayarak, okuyucularımı hayal kırıklığına uğratiyorum. İşimi riske atıyorum.

Ne yaparsam yapayım, mahvoldum.

Temsilcime teşekkür ediyor, tekrar özür diliyor ve telefonu kapatıyorum.

Aman Tanrım, kendimi nasıl bir karmaşanın içine soktum.

"Kes şunu," diyorum kendi kendime yüksek sesle. "Hastasın, dört gündür doğru dürüst bir şey yemedin ve doğru düzgün düşünemiyorsun. Bu korkunç bir şey ama kariyerinin bittiği anlamına gelmiyor."

Ama şimdi ateşli zihnim bu fikre kapıldı ve peşini bırakmıyor.

O kötü küçük düşünceler, kötü *büyük* düşüncelere dönüşüyor. Koçluk pozisyonu için gönüllü olmakla aptallık ettim.

Hokkabazlık yapabileceğimi düşündüğüm için daha da büyük bir aptaldım. İlişki-ebeveynlik-kariyer hokkabazlığı.

Belki diğer ebeveynler dengeyi sağlayabilir. Belki de, bilmiyorum, beni bu konuda daha az tren enkazı haline getirecek temel *bir şeyi* kaçırıyorumdur. Daha fazla sabır. Daha fazla organizasyon. Daha fazla irade.

Kariyerim, kariyerimden çok daha fazlası. Bu benim tutkum. Benim çıkış noktam. Muazzam bir tatmin ve gurur kaynağı. Teslim tarihlerini erteleyerek, sadece çok fazla parayı tehlikeye atmakla kalmıyorum. Sponsorluklar. Gelecekteki telif hakları. Gelecekteki kitap anlaşmaları. Kalbimi de ortaya koyuyorum. Benlik duygumu. *On yıldan* fazla bir sürede zor kazandığım okur kitlemi.

Zorladıkça zorladım ve şimdi de kendimi sınırın ötesine ittim. Evet, sadece bar tarihimi birkaç ay geriye alıyoruz. Ama bir dahaki sefere ne olacak, bilmiyorum, Ford büyük bir proje başlattığında ve bakıcı ortadan kaybolduğunda ve benim yapmam gereken işler varken Bryce'a bakacak başka kimse olmadığında?

Şu anda sadece bir santim - sadece grip - ama gelecekte daha büyük sorunlar olacağını hayal ediyorum, özellikle de üstlendiğim her şeyle birlikte. Bir santim daha vermemi gerektirecek, sonra bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha, ta ki kendimi ve hayatımı tanıyamaz hale gelene kadar. Bu yolun nereye çıktığını gördüm ve anneminki gibi bir durumla son buluyor.

Bunu yapamam. Mil veremem.

Çıkmaz sokağa giremem. Çok uzun süre çalıştım. Sonunda hayallerimdeki kariyere sahibim.

Ford ve Bryce daha iyisini hak ediyor. Okuyucularım daha iyisini hak ediyor. Hayallerim

bundan daha iyisini hak ediyor.

Yatağa girdim. Biraz daha ağladım. Ford'a söylemek zorundayım. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ve zavallı Bryce. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi çok kötü hissediyorum. O kadar kötü hissediyorum ki, kaç gündür hissettiğimden daha da fazla midem bulanıyor.

Ama kendimi de hayal kırıklığına uğratamam.

Kapımın çalındığını duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kimseyi beklemiyordum. Annem ve Ford genellikle gelecekleri zaman bana haber verirler.

Eski püskü pijamalarımın üzerine bornozumu geçirip kapıya yöneliyorum. Sürgüyü çevirdiğimde Ford'u kapımın eşiğinde bulduğumda nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Kolunun kıvrımına sıkıştırılmış kahverengi bir market poşeti. Görünüşüme baktıkça kaşlarındaki çatıklık derinleşiyor.

Her zamankinden daha dağınık. Gözleri kan çanağı. Benden daha az uyumuş gibi görünüyor.

Midem bulanıyor. Onu incitmek istemiyorum. Ama aklımın nerede olduğu konusunda açık davranmazsam onu daha çok incitmiş olurum. Dürüst olmak zorundayım. Değil mi?

Doğru.

Yapılması gereken doğru şey bu. Sadece doğru şeyi yapmanın içimde bu kadar çürümüş hissetmeme neden olabileceğini bilmiyordum.

"E," diyor, yüzüme bakarken sesi sempatiyle yumuşuyor. "Ah, tatlım, kahretsin. Sadece-"

"Burada olmamalısın. Hâlâ bulaşıcıyım" -başparmağımın tersiyle burnumu siliyorum- "ve seni de hasta etmek istemiyorum. Bu noktada ayakta kalan son adam sensin."

Elini kapıya koydu. Sanki yüzüne kapatacağımdan korkuyormuş gibi açık tutuyor.

"Seni bu şekilde bırakıp gideceğimi düşünüyorsan başka bir şey daha var. Bana gönderdiğin son mesajda menajerinle telefon görüşmesi yapıp teslim tarihine yetişemeyeceğini söylemek üzere olduğunu yazmıştın. Bu korkunç bir şey olmalı." Çenesini eğdi. "Öyleyse içeri gir. Bırak seninle ben ilgileneyim. Sana kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacak birkaç şey aldım."

"Ford-"

"Bunu yapmama izin ver, E." Bakışlarındaki çaresizliği görünce içim içimi yiyor. "Lütfen."

Bornozumu gövdemin etrafına sararak bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam.

İçeri gelin."

Beni mutfağa kadar takip ediyor. Market poşetinin içindekileri mutfak tezgahıma boşaltmasını izlerken -tuzlu kraker, tavuk çorbası, Gatorade-gözlerim parlıyor.

Gördün mü? Bu işte çok iyi. Bakıcılıkta. Hastalanmıyor. İş batırmıyor. Ebeveynlik için biçilmiş kaftan. Kendini kaybetmeden üstesinden gelebilir. Ben yapamam.

"Teşekkür ederim Ford. Bunu yapmamalıydın," diyorum.

"Evet, yapmalıydım. En başta hastalanman benim hatamdı."

Başka tarafa bakıyorum. Burnumu çekiyorum. "Bu kimsenin suçu değil, Ford. Böyle şeyler olur." Ona tekrar bakıyorum. "Yani, evet. Son teslim tarihimi resmen kaçırdım. Menajerim süreyi uzatmaya çalışacak ama büyük olasılıkla bu da yayın tarihini birkaç ay ertelemek anlamına gelecek."

Yüzü düşer. "Oh, Eva. Tatlım. Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm."

"Kendime çok kızgınım."

"Üzülme. Bu senin suçun değil. Tanrım." Bir elini saçlarının arasından geçiriyor, çenesindeki bir kas seğiriyor. "O lanet takıma koçluk yapmana asla izin vermemeliydim."

Midemde bir öfke kıvılcımı çakıyor. "İzin vermek mi?"

"Yanlış söyledim." Aynı elini yüzünde gezdiriyor. "Söylemek istediğim, bunu yapmaya gönüllü olduğunda biraz daha geri çekilmeliydim. Çok fazla olduğunu biliyordum, özellikle de sen bu büyük projeyi bağlamaya çalışırken."

Derin bir nefes alıyorum. Bırakıyorum.

"Bu çok fazla," diyorum. "Bunu şimdi anlıyorum.

Ford-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Ne?" diye sorar.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Kaşları havaya kalkıyor. "Yemek kitabını yazmak mı, yoksa...?"

"Bu. Sen ve ben- üvey ebeveyn olayı- hepsi. Korkunç hissediyorum ve çok üzgünüm, bunu kaldıracabileceğimi düşünmüştüm, gerçekten, ama... Ford, gerçekten çok üzgünüm." Kelimeler aramızda asılı kalırken gözlerim bulanıklaşıyor. Daha fazlasını söylemek istiyorum ama konuşmak bir yana, boğazımdaki yumrudan nefes bile alamıyorum.

Sonunda Ford göz kırpmıyor. "Tamam, tamam. Hayır, hayır, tamam değil. Ama şu anda buna ne diyeceğimi bilemiyorum, hastasın, acı çekiyorsun ve muhtemelen yatağa gitmelisin ki iyileşebilesin ve bunu daha sonra konuşabilelim."

"Bu çok fazla. Bu yara bandını ne kadar çabuk yırtıp atarsam..." Kollarımı kavuşturarak başımı sallıyorum. "Bak. Şu büyük teslim tarihini kaçırdım. Çalışmalarımda düşüş yaşıyorum. Okuyucularıma çok istedikleri kitabın yakın zamanda yayınlanmayacağını söylemek zorundayım. Sponsorlarıma, onlara söz verdiğim tüm o ekstra site trafiğini alamayacağımızı söylemek zorundayım. İşimi riske atıyorum. Ya bu kitap şimdi iyi satmazsa? Ya

Gelecekteki kitap anlaşmaları için seçilmeyecek miyim? Senin ve Bryce'in üzerine düşünüyorum-"

"Nasıl oluyor da üzerimize düşünüyorsun?" Gözleri panikle parlıyor. "Sen neden bahsediyorsun ki? İkimizin de yanında olarak inanılmaz bir iş çıkarıyorsun. Aslına bakarsan, çok fazla şey üstlendiğin konusunda sana katılıyorum. Sorun da bu zaten. Belki bu kadar çok çabalamayı bırakırsan böyle hissetmezsin."

Zihnim dönüyor. Bir projeksiyon atlıkarıncasındaki kaydıraklar gibi öfke ve incinme arasında gidip geliyorum. "Sizin için elimden gelenin en iyisini nasıl *yapmam*? Benim için dünyalara bedelsiniz. Sizin için en iyi eş olmak istedim. Bryce için en iyi üvey anne olmak istedim. Ama bunu yapamıyorum ve istediklerimi gerçekleştiremiyorum - kendi hayallerimi de gerçekleştiremiyorum."

Ford tekrar göz kırpıyor. "Kendi rüyaların mı?"

"Kariyerim ve yazarlığım için sahip olduklarım," diyorum, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken bileğimi döndürüyorum. Gözlerimden sağlı sollu yaşlar süzülüyor. "İşimin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Yaptığım işi ne kadar sevdiğimi ve bulunduğum yere gelmek için ne kadar uzun süre çalıştığımı biliyorsun. Ve ben yapamam-" Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "İşime ve okuyucularıma ihtiyacım olduğu gibi görünemiyorum... bilirsin. Seninle ve Bryce'la hokkabazlık yapmaya çalışıyorum ve

-Ve genel olarak ebeveynlik. Şimdiden yapmamam gereken bir fedakarlık yapıyorum. Yani, bu sadece grip. Daha büyük bir şey olduğunda ne olacak? Daha kötü bir şey? O zaman nelerden vazgeçmem gerekecek?"

Kız kardeşimle işler sarpa sardığında annemin fotoğrafçılığı bırakmak zorunda kalması gibi.

Ford sadece bana bakıyor. Yüz hatları inançsız bir ifadeyle donmuştu.

"Neden üzgün olduğunu anlıyorum. Gerçekten E, anlıyorum. Teslim tarihini kaçırdığın için kendimi çok kötü hissediyorum. Elimden geldiğince yardım etmeyi teklif ettim-"

"Yardım edemezsin. Bununla olmaz."

Ellerini kaldırdı. "Biliyorum. Ama ben teklif ettim. Ben de elimden geleni yapıyorum. Söylüyorum, söylemeye çalışıyorum ve açıkçası ayağımı ağzıma

sokuyorum.

Bryce ve benim tüm bunları bizim için yapmana ihtiyacımız yok. Kendini bunalmış ve mutsuz hissettiriyorlarsa olmaz. Neden daha önce bir şey söylemedin?"

Kelimeler ağızımdan fırladı. "Çünkü! Gripten yatalak olduğum için teslim tarihimi kaçıracığımı bilmiyordum."

"Bu sadece çok fazla şey üstlendiğin için oldu!" Sesi yükseliyor ve nabzımı hızlandırıyor. Sinirli, dramatik yirmili yaşlardayken bile bana hiç böyle bağırمامıştı. "Sana pizza gecesinin güzel ama saçma olduğunu söylemişim. Sana koçluk pozisyonunu kabul etmemeni söylemişim. Ama sen yine de yaptın. Şimdi hasta ve üzgünsün. Ben de üzgünüm. Beni dinleseydin tüm bunlar önlenebilirdi. Bu ebeveynlik işini bir süredir yapıyorum E. Ne dediğimi bildiğimi rahatlıkla söyleyebilirim."

Ona ters ters baktım. "Bana patronluk taslama. Sence ben gülünç müyüm?"

"Hayır. Pizza gecesi için harcadığın onca çabanın saçma olduğunu söyledim. Bryce hala kısmen donmuş olan donmuş pizzadan gayet memnun olacaktır. Yani, o daha dört yaşında, yani..."

"Ama bundan daha iyisini yapmak isterdim," diyorum. "Yapamam işte. Yaptığım şeyleri başarmak istiyorsam yapamam."

"O zaman mükemmel üvey anne olmaya çalışmayı bırak. Kendi işini yaptığın için sana ne kadar hayran olduğumu saatlerce konuşmadık mı? Özgür bir ruh olduğun için? Bizim için Stepford karısı versiyonu olmana ihtiyacım yok. Sadece mutlu olmanı istiyorum, E."

Başımı tekrar sallıyorum. Tanrım, yüzüm şu anda kim bilir neyden dolayı gergin hissediyor? Gözyaşları, ateş, susuzluk ve acı.

"Mükemmel baba olmaya çalışan biri olarak söylüyorum. Bu çok bunaltıcı. Bunaldım, Ford."

Kollarını havaya kaldırır. "Öyle olmadığımı mı sanıyorsun? Tanrı aşkına Eva, ben de senin için daha iyisini yapmaya çalışan bir deli gibi koşturup duruyorum. Bunun işe yaramasını istiyorum. Hem de çok."

Kalbim arpıyor. "Ben de bunu istiyorum. Ama ikimiz de elimizden geleni yapıyorsak ve bu olmuyorsa, asla olmayacak Ford. Ve belki de... Bilmiyorum. Belki de bu bir işarettir. Belki de bu kadar çaba göstermemiz birlikte olmamamız gerektiğinin bir işaretidir. Kabul etmelisin ki bu kadar yeni bir ilişki bu kadar zor olmamalı."

"Hayır. Hayır, buna hiç katılmıyorum. Artık ocuk değiliz, E. Hayatlarımız daha karmaşık. Her şey daha iyi ama daha zor. Kariyerlerimiz var. Sorumluluklarımız var. Tabii ki zor olacak. Önemli olan tüm bunların üstesinden gelmek için ne kadar mücadele etmeye istekli olduğumuz. Ne kadar çok mücadele edersek, o kadar ödüllendirici olacaktır. Ben buna gerçekten inanıyorum ve bence siz de inanıyorsunuz."

"Ama sadece bu kadar. İçimdeki mücadeleyi başka şeyler için kullanmalıyım. Kendi mutlu sonum için savaşmalıyım."

Ford ellerini adanın üzerine koyar, topukları üzerinde geriye doğru sallanırken avuç içlerini düzleştirir. İleri doğru sallanıyor. Birkaç derin nefes alıyor, burun delikleri açılıyor. Bekliyorum, titriyorum ve buraya nasıl geldiğimizi merak ediyorum. Bir bebek partisinde flört etmekten kiralık dairemin mutfağında birbirimize bağırmaya nasıl geldiğimizi.

Dürüstçe söyleyebilirim ki hayatımda hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Ama başka ne seçeneğim var ki? Benim hikâyemin anneminkinden farklı bir şekilde sonlanabileceğini ve sonlanacağını biliyorum. Ancak bunun gerçekleşmesi için ondan farklı kararlar almam gerekiyor.

Santim vermeyi bırakıp santim almaya başlamalıyım.

"Bak. Sanırım şu anda herkes hasta olduğu için ikimiz de ipin ucundayız. Neden bunu içmiyorsun?" -düzelterek paketten bir Gatorade çıkardı ve bana uzattı- "ve yatağına dön. Kendini daha iyi hissettiğinde konuşuruz."

Gatorade'i uzatmaya devam ediyor. Ona bakıyorum, ölmek istiyorum.

"Yapamam." Yutkunuyorum. "Özür dilerim. Seni ve Bryce'ı oyalamak istemiyorum. Asla...şey yapmamalıydım. Şimdi ne yaptığımı biliyorum.

Ama Şimdi görüyorum ki bu iş hiç y r meyecekmiŐ. Özür dilerim. Çok  zg n m, Ford. Çok ama çok  zg n olduğumu söylemekten başka ne diyebilirim bilmiyorum ama ihtiya ın olan eş olamam. Annelik için biçilmiş kaftan değilim."

Bana bakıyor. Bakıyor ve bakıyor. Gözünden tek bir damla yaş süzülüyor ve göğsümün içindeki iskele   k yor. Bir düşünce kırıntısı yakalıyorum. *EĞer böyle olması gerekmiyorsa, gitmesine izin vermek neden bu kadar acı veriyor?*

EĞer doğru seçimi yapıyorsam, bu neden bu kadar *acıtıyor?*

Ford burnunu çekiyor. Dudaklarını sıkı bir çizgi haline getirir.

"Tamam," diyor yumruğunun dıŐıyla tezgâha vurarak. "Tamam."

Ve sonra dönüp gidiyor. Odadaki havayı ve kalbimi de yanında götürüyor.

Ford birkaç kez kendimizi yıldız çarpmış gibi hissettiğimizden bahsetti. Kader bir Şekilde bizi büyük engellere rağmen bir araya getirmiŐti. Ona göre bu terim romantik bir terimdi. Olumlu bir terim.

Ancak bu terimin olumsuz bir anlamı da vardır. Yıldız çarpmış aşıklar lanetlenmiŐtir. Felakete doğru giderler. Capulet ve Montague'lerin sokaklarda birbirlerini öldürdüğü türden bir felaket.

Ford ve ben başından beri felakete doğru s r kleniyorduk. Sadece Şimdiye kadar görememiŐtim.

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

FORD

Direksiyonu tutarken ellerim titriyor, kamyonetimi kırmızı ışıkta durmaya yönlendiriyorum.

Bu gerçekten oldu mu?

Eva gerçekten benden ayrıldı mı? Bir hafta önce, ona sevdiğimi söyledim.

On

u. Bir hafta önce beni sevdiğini söyledi.

Sonra da gidip bir anda ipi çekiverdi.

Arkamdaki adam korna çalıyor. Göz kırpyıyorum, ışığın yeşil olduğunu fark ediyorum. Sikerim böyle işi. Siktir et onu. Ben de kornaya basıyorum ve yanımdan vızır vızır geçerken ona parmağımı gösteriyorum.

sağ şeritte.

Aynı anda hem uyuşmuş hem de heyecanlanmış hissediyorum. Kulaklarımda hafif bir çınlama var.

Yakınlarda bir bomba patlasa ne duyacağımı hayal ediyorum.

Ofisten eve dönerken ona hastalık izni malzemeleri getirmeye karar verdiğimde Eva'nın üzülmesini bekliyordum. O noktada, teslim tarihini kaçırmış olması gerektiğini biliyordum. Ama ateş hattına gireceğimi hiç düşünmemiştim.

En kötüsü de *anlıyorum*. Neden böyle hissettiğini anlıyorum. Ve bu konuda korkunç hissediyorum. İşlerin çok ileri gitmesine izin verdim. Bryce ve ben o ilk pizza gecesine girdiğimiz anda Eva'nın silindiğini biliyordum. Gördüm ama bu konuda hiçbir şey yapmadım.

Eva, Bryce'ın takımına koçluk yapmaya gönüllü olduğu anda bunun kötü bir fikir olduğunu anladım. Yine, yeterince çaba göstermedim. İşe yarayacağını düşünerek olmasına izin verdim.

Olmadı.

Daha iyi bilmeliydim. Eva kesinlikle beni etkiledi. Ama benim de onu etkilediğimi fark etmemiştim. Ve iyi bir şekilde değil. Benim herkes için her şey olmaya çalışarak kendimi yerin dibine soktuğumu gördü - nihai başarı hikayesi olmaya çalışarak - ve sonunda aynı şeyi kendine yaptı.

Şimdi ikimiz de inanılmayacak kadar yorgunuz. O bir köpek kadar hasta. Ben kırıldım ve her zamankinden daha fazla bunaldım.

Ne yapacağımı şaşırılmış durumdayım.

Öğleden sonra güneş ışığı ön camımı keserek gözlerimi sulandırıyor. Ama umurumda değil. Sadece önüme bakıyorum ve buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum.

Eva'nın evinde bunu iyi idare edemedim. Ona karşı sesimi yükseltmemeliydim. O aptalca, tepeden bakan şeyleri söylememeliydim. Kendimi kaybettim.

Ki bu ben değilim. Kendimi kaç kere kaybettiğimi bir elin parmaklarını geçmez. Ama Eva aklımı kaçırmama neden oluyor.

Çok az insanın yapabileceği şekilde beni tamamen oyun dışı bırakıyor. Bunu düzeltmek istiyorum. Bunu düzeltmeliyim. Ama oraya gittiğimde yüzündeki yenilmiş ifade ve "annelik için biçilmiş kaftan olmadığını" söylerken gözlerindeki inanç -

Kararını vermiş gibi görünüyordu. Her ne kadar anne olmaya uygun olmadığı konusunda saçmalasam da. Bryce'ı tanıdığı birkaç hafta içinde, Eva onunla harika bir ilişki kurdu.

Yine de bu kararı verecek olan ben değilim. Çocuklarla aranız iyi olabilir ama kendiniz ebeveyn olmak istemeyebilirsiniz. Bunu anlıyorum. Neden böyle bir seçim yaptığınızı anlıyorum.

Ama Tanrım, keşke başka bir tane yapsaydı. Bunu o kadar çok istiyorum ki direksiyonu öyle sıkıyorum ki canım yanıyor.

Eve geldiğimde Bryce uyuyordu. Gribin en kötü kısmı geçti ve çocuk doktoru artık bulaşıcı olmadığına dair bize güvence verdi. Ama programı hâlâ düzensiz. Hannah'ya biraz daha kalıp kalamayacağını soruyorum ve ona yine Bahama yatını öneriyorum. Biraz viskiye ihtiyacım var. Ve biraz tavsiyeye.

Bir saat sonra Grey ön kapıyı açar. Bir omzunda gaz çıkarma bezi ve elinde yarısı bitmiş bir biberon var. Bebek kolunun kıvrımında ustalıkla sallanıyor, sanki hayatı boyunca bu babalık işini yapmış gibi.

Bana şöyle bir bakıyor ve gözlerini kısıyor.

"Bok gibi görünüyorsun. Ne oldu?"

"Sana da merhaba. Bu arada sanırım gömleğinizde gerçekten bok var."

Grey henleyine bakıyor ve ilk parmağıyla etek ucuna yakın bir lekenin üzerini çiziyor.

"Hm. Muhtemelen." Başını öne eğiyor. "İçeri gelsene.

Bira?" "Likör."

"Tanrı merhamet etsin. Ciddi olmalısın, kahverengi şeyi alacağım. Viski, kaka değil."

"Gidip temizleneyim. Doktor Bryce'ın artık bulaşıcı olmadığını söyledi ama bebek için risk almak istemiyorum."

Grey bana buzlu bir viski uzatıyor ve oturma odasındaki deri koltuklara yerleşiyoruz. Parker aramızda, onu aşağı yukarı sallarken sessizce vınlayan süslü salıncağında. Bir o yana bir bu yana.

Ona el sallıyorum. Bana bakıyor, gözleri mavi, büyük ve ciddi. Tıpkı Greyson'inki gibi.

"Üç Montgomery adamı," diyorum viskiden bir yudum alarak. Boş mideme kaya gibi oturuyor. "Alınma ama bence Parker en yakışıklısı."

"Belli ki. Babasına çekmiş."

"Julia nerede?"

"Yoga. Doktorundan egzersize başlaması için izin aldı, bu yüzden evden daha sık çıkmaya çalışıyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Eva'dan haber aldı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Grey viskisini yudumlarken bana bir bakış attı. "Neden?"

Bir şey mi oldu? Konuş benimle. Seni böyle görmekten nefret ediyorum."

Yutuyorum. Viskiden uzun bir yudum daha alıyorum. Sonra ona her şeyi anlattım. Eva'nın nasıl çocuk istemediğini ve çocuk fikrini nasıl kabul ettiğini. Nasıl yeniden aşık olduğumuzu. Ailesini, yemek kitabının son teslim tarihini ve kızımın hayatında yer almak için gösterdiği tüm çabayı.

Bitirdiğimde, cam parçaları boğazımı dolduruyor. Boş bardağımı daha fazla viskiyle doldurmaya devam eden Grey sayesinde biraz sarhoş oldum.

Her zamankinden daha kaybolmuş durumdayım. Ve daha *yorgun*. Tanrım, çok yoruldum. Haziran ayında bebek partisinde Eva'yla karşılaştığımdan beri hissetmediğim bir yorgunluk hissediyorum.

Daha ne kadar zorlamam gerekiyor?

Daha ne kadar kendimi kemiklerime kadar çalıştırmak zorundayım?

"Her zaman çok bunalmış durumdayız," diye devam ediyorum. "İkimiz de. Eva kitabını bitiriyor. Ben Montgomery Partners'ta canımı dişime takarak çalışıyorum. Şu anda dışarıda o kadar çok harika fırsat var ki, dahil olmamak çok zor. İşten zevk alıyorum. Hem de çok. İşe geri dönmek güzel. Ama ofiste geçirdiğim saatler, eğlenceler, Bryce ve şimdi de Eva... Beni yanlış anlamayın, hepsi gerçekten harika şeyler. Sadece tüm bunların altında ezilmiş hissediyorum ve belli ki o da öyle hissediyor."

Grey başını sallıyor ve Parker küçük bir çığlık attığında ona bakıyor.

"Hepinizin çok işi var. Herhangi bir standarda göre delice bir miktar. Bu çok fazla, Ford. Belki kısa vadede biraz zorlayabilirsin ama

Uzun vadede... Benzininizin bitmesine şaşmamalı."

Viskimi yudumluyorum, Eva'yı suçladığım suçun aynısından suçlu olduğumun tamamen farkındayım. Çok fazla şey üstlenmek. İkiyüzlüyüm ve bu canımı acıtıyor.

"Sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyorum," diyorum, kardeşime olduğu kadar kendime de. "Bryce'ın mükemmel bir çocukluk geçirmesini istiyorum. Eva için mükemmel bir erkek arkadaş olmak istiyorum. Bu kadar uzun süre kenarda kaldıktan sonra şirkette kendimi kanıtlamak istiyorum. Ben çok çalışkan biriyim Grey ve bununla gurur duyuyorum.

."

"Ama sen kendini tamamen tüketmişsin."

"Evet," diyorum boğazımdaki kirli deriyi çekiştirerek. Sakalımı en son ne zaman kesmiştim? Tanrı bilir.

"Sen ve Eva bu yönden hep birbirinize benziyordunuz," diye yanıtlıyor. "Üniversitedeyken hepiniz bir elmanın iki yarısı gibiydiniz. Beni yanlış anlama, hırs harika bir şey olabilir."

"Eva'yı çok seksi buluyorum."

"Julia'nın hırsı beni de çok tahrik ediyor. Ama bunu gerçek hayatla dengelemekte benden çok daha başarılı. Bilirsiniz, aile. Arkadaşlar. Dinlenmek. Geçen yıl onun sayesinde bu konuda çok şey öğrendim. Bunun sayesinde de." Başını Parker'a doğru eğiyor. "Önceden mutsuzdum. Şimdi değilim. Senin için de aynısını istiyorum kardeşim. Senin de mutlu olmanı istiyorum."

"Deniyorum," diyorum beceriksizce. "Ama epeyce başarısız oluyorum."

"Bak." Grey öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. "Parker doğduğundan beri çok şey öğrendim. Kabul ediyorum, sadece birkaç ay oldu. Ama yedi ya da sekiz haftalık olduğunda büyük bir dönüm noktası yaşadık. Sanki bir bulut aniden kalktı, anlıyor musun?"

Başımı sallayarak sırtıyorum. "O anı hatırlıyorum. Bryce yedi saatlik aralarla uyumaya başlamıştı. Yaşadığım en güzel duyguydu."

"Aynen öyle. Bebek uyuyor. Onu güvенеbileceğimiz düzgün bir programa oturttuk. Julia kendini çok daha iyi hissediyor. Onu emzirirken meme uçları düşecekmiş gibi hissetmiyor. Hayat eskisinden çok daha iyi.

onu eve getirdiğimiz ilk haftaydı." Kendi bardağını dolduruyor. Boş şişenin kapağını yerine takıyor. "O zamanlar sonsuza kadar o özel yeni doğan cehenneminde kalacakmışız gibi hissediyorduk. Günler -ve geceler- çok uzundu. Ama tam kırılacağımızı düşündüğümüz anda, her şey daha iyi oldu."

"Haklısın," diyorum. "Her şey daha iyi olacak. Her zaman."

"Ebeveynlik bana bir şey öğrettiyse, o da her şeyin evreler halinde geldiği ve hiçbir evrenin sonsuza kadar sürmediğidir. Sen ve Eva, şu anda çılgınca yoğun bir dönemdesiniz. Üç yıl aradan sonra iş hayatında ipleri eline alıyorsun. O yeni taşındı. O zorlu bir yaratıcı alanda kariyerini inşa etmeye devam ediyor. Siz de dört yaşında bir çocukla yeni bir ilişkiyi yürütmeye çalışıyorsunuz; bu ikinizin de daha önce hiç yapmadığı bir şey."

Geri çekiliyorum. "Böyle söyleyince kulağa bir ton gibi geliyor."

"Çünkü öyle, Ford. Sonsuza kadar böyle olmayacak. Ama şu anda hepiniz büyük bir ateşin içindesiniz. Durum böyleyken yapabileceğiniz her şeyi basitleştirmeniz gerekir. Çok dolu bir tabağınız olduğunu kabul edin ve *hayır deyin*. Diğer insanlara ve birbirinize hayır deyin. Bryce beş milyon şeye karışmazsa bir suçluya dönüşmeyecek. Eva, randevu gecesi paket servis ve kanepede porno izlemekten ibaret olursa sizi terk etmeyecektir."

"Bu gerçekten kulağa hoş geliyor."

Grey başını sallar. "Eva'nın da aynı şeyi söyleyeceğinden eminim. Ne demek istediğimi anlıyor musun? İşleri bir çentik aşağı indirin. Her şeyi mükemmel yapmak için kendinize bu kadar baskı yapmayın, özellikle de ilk denemede. Kendinize yavaşlama ve işleri berbat etme lütfunda bulunarak bu aşamayı atlatabilirsiniz. Bu arada umarım yakında sona erer, iki hafta içinde işe geri döneceğim, bu da en azından bu saçmalıkların bir kısmını tabağınızdan alabileceğim anlamına geliyor."

"Seni anlıyorum. Ben de az önce Eva'ya aynı şeyi söyledim. Yine de itiraf etmeliyim ki, bu fikir senden gelince oldukça anlayışlı görünüyor."

Grey bana acımasızca bakıyor. "Bu kadar şaşırmış görünme. Geçtiğimiz yıl benim için dönüştürücü oldu. Sanırım edindiğim her türlü bilgeliği paylaşmak istiyorum."

kazandım. Kendimi Oprah ile kıyaslamak istemiyorum-" "Buna cüret edemezsin."

Sırıttıyor. "Ama sanırım son on yılda kışıma birkaç kez tekme yediğim için o ve ben oldukça iyi anlaşırdık."

Uzun, alçak bir nefes verdim. "Tamam. Ayağımı gaz pedalından biraz çekeceğim. Eva'yı da aynısını yapmaya teşvik edeceğim. Belki o zaman benden ayrılmayı tekrar düşünür - iş ve ebeveynlik arasında denge kuramayacağı fikrini tekrar gözden geçirir."

"Doğru. Umudumuz bu, yola gelecektir."

Kardeşıme inanmak istiyorum. Eva'nın yola geleceğine inanmak istiyorum. İkimizin de hata yaptığını anlayın ve bize bir şans daha verin.

Ama onun ne kadar üzgün olduğunu hatırladığımda umutsuzluğa kapılıyorum. O derin üzüntüden, pişmanlıktan geri dönmek hiç de kolay olmayacak. Çok önem verdiği bir konuda başarısız oldu. Ve benim gibi Eva da başarısızlığı pek sevmez.

"Ya yapmazsa?" Sessizce söylüyorum.

Grey bana bakıyor, kaşları yukarı doğru kıvrılmış. "O zaman bununla ilgileneceğiz. Julia köyümüz hakkında çok konuşuyor; hamileliği boyunca ve sonrasında bizi destekleyen insanlar. Bizim de köyünüzün bir parçası olduğumuzu bilmenizi isterim. Ne olursa olsun, bunu atlatmana yardım edeceğiz. Sen ve Bryce. Tamam mı?"

"Pekâlâ," diyorum. En azından denemeye değer.

"Yerinizde olsam, gripten kurtulmasına izin verirdim. Kendini daha iyi hissedene kadar bekleyin ki gerçek bir konuşma yapabilesiniz. İkinizi de yormadan programlarınızı ayarlayan bir oyun planı yapın. Beklentilerinizin net olduğundan emin olun."

"Gerçekten Oprah'ını dinliyorsun."

Grey bir omzunu kaldırıyor. "Babalık iznini en iyi şekilde değerlendireceğimi ve hayatımı en iyi şekilde nasıl yaşayacağımı öğreneceğimi düşündüm."

Buna gülümsüyorum. Grey yapabiliyorsa belki Eva ve ben de yapabiliriz diye düşündüm.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

.....
EVA
.....

Perşembe günü ateşim düştü. Baş ağrısı dağılıyor. Beynimi bulandıran sis dağılıyor.

Tüm bunlara rağmen, her zamankinden daha kötü hissederek uyanıyorum. Geçtiğimiz hafta boyunca beni rahatsız eden fiziksel ağrı ve sızıların yerini farklı türde bir ağrı alıyor. Daha büyük, daha ısrarcı, beni kalp atışı bazında ona hazır olmaya zorlayan türden bir ağrı.

Telefonumu yatağımın başucundaki şarj aletinden alıp mesajlarımı, aramalarımı, e-postalarımı kontrol ediyorum. DM'lerimi bile. Kim olduğumu sanıyorum ben? Drake mi? Aşkından mesaj bekleyen aşk hastası bir genç kız mı?

Yine de kontrol ediyorum. Hepsi dolu-arkadaşlarımdan gelen mesajlar, ailemden gelen aramalar, hayranlarımdan ve diğer blog yazarlarından gelen DM'ler-ama aradığım isim orada yok.

Ford'dan haber almak istediğim için tam bir bok kafalıyım. Ondan ayrıldım. Artık onu göremeyeceğimi söyledim. Onun zamanını ve ilgisini almaya hakkım yok.

Ama yine de onun sessizliği göğsümdeki ağrıyı keskinleştiriyor.

Doğru olanı yaptın, kendime beş yüzüncü kez söylüyorum. Artık zamanım bana ait olduğuna ve kendimi daha iyi hissettiğime göre, yemek kitabımı bitirmeye geri dönebilirim. Dikkatimi dağıtacak bir şey yok. Bahane yok. İnç vermek yok.

Bu tam olarak istediğim şey. Hayır, *ihtiyacım* olan şey. Biraz sessizlik ve dizüstü bilgisayarımın kaliteli zaman. Kendimi kötü hissediyorum çünkü yaram çok taze. Çünkü Ford'a yol açtığım için duyduğum suçluluk duygusunun iyileşmesi için zamana ihtiyacım var. Hepsi bu.

Ama elimde çöp tenekesi ve bir kutu mendille yatak odamdan çıkarken, o sessizlik bana bir yük treni gibi çarpıyor. Adaya bakıyorum. Ford'un getirdiği tuzlu krakerler, kalan iki Gatorade ile birlikte hâlâ orada duruyor. Dizüstü bilgisayarım mutfak masasının üzerinde, peçetelere ve zarflara çiziktirilmiş notlarla çevrili bir şekilde beni bekliyor. Bryce'ın bir inşaat kağıdına çizdiği bir resim, üçümüz birlikte mor ve pembe pizzalar yapıyoruz.

Yarın Cuma. Pizza gecesi.

Gözlerim doluyor. Titreyen bir elimle onları kapatıyorum.

Yarım saniyeliğine, yanlış seçim yaptığımı dair korkunç bir kesinlik dalgasına kapılıyorum. Çünkü Bryce ve Ford'la Cuma akşamı pizza yiyemeyeceğim düşüncesi - bunun yerine tek başıma dizüstü bilgisayarımın çekici çalışacağım ve muhtemelen akşam yemeği için yüzüme biraz tuzlu kraker tıktıracağım fikri - beni üzüntüyle dolduruyor. Dehşet de.

Bryce'ın üzerine böyle düştüğüm için kendimi bok gibi hissediyorum. Pizza gecesini severdi.

Ford'la birlikteyken kitabım üzerinde çalışırken çok pozitif ve heyecanlıydım. Evet, programıma milyonlarca başka şey sıkıştırmaya çalıştığım için biraz da manıktım. Ama bana inandığını, beni sevdiğini, yemeğimi, işimi ve sözlerimi sevdiğini bilmek, böylesine büyük bir projeyi tamamlama görevini yönetilebilir hissettirdi. Hatta eğlenceli.

Ama şimdi? Şimdi binlerce kelimeyi daha tüketme düşüncesi bana imkânsız bir görev gibi geliyor. Hareket ettirmek istemediğim ağır bir yük. Belki de hareket *ettiremeyeceğim*.

Kendimi Charleston'a ilk geldiğim zamanki kadar kaybolmuş ve umutsuz hissediyorum.

Panik göğsümün içinde yükseliyor, kalbimi sıkıştırıyor. Ciğerlerimi normal boyutlarının yarısı kadar hissettiriyor. Eğer ben böyle acı çekiyorsam, Ford'un şu anda nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim. Ve zavallı Bryce-

Onu özlüyorum. Hem de çok. Onun da beni özlüyor olabileceğini düşünmek ölüyormuşum gibi hissettiriyor.

Telefonuma baktım. Onları aramalı mıyım? Bu işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar? Ne söyleyebilirim ki?

Sakin ol, diyorum kendime, nefesimi tutmaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum.

Şu anda yalnız kalamam. Bu yüzden telefonu açtım. Beni daha iyi hissettireceğini bildiğim tek kişiyi aradım.

Kim benim tarafımda olacak ve ne yapmam gerektiğini anlamama yardım edecek. Çünkü iki gün önce Ford'a işimizin bittiğini söylediğimde ne kadar eminsem, şimdi bu kararımı gerçekten sorguluyorum. Aklımın başımda olmadığını söyleyen iç sesimi dinlemeliydim.

Belki de öyleydim. İşime öncelik vermek istemekte haklı olduğuma inanıyorum. İçgüdülerim bana bunu söylüyor. Teslim tarihimi kaçırmak büyük bir olaydı ve bir daha olmasını asla istemediğim bir şey. Yaptığım işi seviyorum - yani çoğu zaman - her ne kadar şu anda onu *yapma* fikrinden nefret etsem de. Bu ödün vermek istediğim bir şey değil.

Bu taviz vermem gereken bir şey değil.

Ama içgüdülerim Ford'dan ayrılma konusunda o kadar emin değil. Çünkü Ford'a iyi bir eş ve Bryce'a iyi bir ebeveyn olmak için hissettiğim baskının çoğunu kendime yüklediğimi biliyorum. Ve eğer bu baskıdan ben sorumluysam, bunun sonuçlarıyla başa çıkmaktan da ben sorumluyum.

Sevdiğim şeylerden ödün vermeden bunu nasıl yapabilirim? O santim bir mile dönüşmeden? Bu riske değer mi?

Telefonda annemin sesini duyunca yeniden ağlamaya başladım. Bir saat sonra elinde şarap, çikolata ve bir tepsi Pastel Azteca hediyesiyle kapıma geliyor.

Beni sıkıca kucaklıyor, losyonunun tanıdık kokusu başımı dolduruyor ve kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlıyorum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra elindeki peçeteyi buruşturarak "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu. Anneme Ford'la ayrıldığımızı geçen gün o gittikten sonra geldiğinde söyledim. Yine de detayları bilmiyor.

"Bu... karmaşık."

Annem ikimize de biraz daha şarap doldurdu. "Zamanım var."

"Sanırım olay şuna geliyor: Her şeyi yapabileceğimi düşündüm. Kariyer, ilişki ve çocuk da. Kısacası süper kadın olmak. Bu yüzden iki ayağımla birden atladım. Yapabileceğim her şeye kaydoldum. Bildiğiniz gibi futbol koçluğu işi. Ev yapımı pizza gecesi şeyini yapıyorum. Ford'la randevu geceleri. Tüm bunları yaparken bir yandan da çok sıkı bir teslim tarihi olan bir kitap yazıyordum." Acı dolu bir nefes verdim. "Şok edici bir şekilde yüzüstü düştüm ve bu tür bir hokkabazlık için uygun olmadığımı çok çabuk öğrendim. Bu çok fazla anne. Ford'u ve kızını seviyorum. Ama ben... Ben sadece bir inç verdim. Ve senin de dediğin gibi, santim vermeye başlıyorsun ve aniden millere dönüşüyorlar." Başımı salladım ve arkamı döndüm.

"Eva." Annem elime uzanıyor ve sıcak bir şekilde sıkıyor. "Eva, aşkım, bana bak."

Ona geri dönüyorum. Alnındaki çatıklığa bakıp kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Benim yaptığım hataları asla yapmayacaksınız" diyor. "Bunu biliyorum ve bence derinlerde bir yerde sen de biliyorsun."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Sen benim olduğumdan daha hırslısın. Daha azimli ve farkındasın. Ve seni tanıyorum Eva. Beni sevdiğini biliyorum ama benden çok daha farklı bir hayat yaşamaya kararlı olduğunu da biliyorum."

Kahretsin, şimdi gerçekten ağlıyorum. "Özür dilerim, anne."

"Üzülme. Yalan söylemeyeceğim, acıtıyor ama anlıyorum. Senin bu yönüne hayranım.

-Kelimenin tam anlamıyla bir yazar oldunuz. Kendi hikayenizi yazıyor, kendi mutlu sonunuzu yaratıyorsunuz. Böylesine güçlü ve tutkulu bir kadın yetiştirdiğim için kendime hayranım. Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi şey.

bitti." Gözyaşlarını parmaklarıyla siliyor. "Asla sıkışıp kalacak kadar çok santim vermeyeceksin, kızım. Bunu benden daha iyi biliyorsun. Bu teslim tarihini kaçırmak, evet, bir aksilik. Ama sandığın kadar büyük bir darbe değil. Hâlâ hayallerine ulaşma yolundasın. Ve başaracaksın. Hem de hepsine. Ford gibi bir adamla birlikte olma hayalin de buna dahil."

"Bunu hayal ediyorum," diyorum burnumu çekerek. "Ama belki de çok fazla hayalim var. Belki de tek bir hayata sığmayacak kadar büyüktürler. Ya büyük bir sorun çıkarsa? Gemiye bu gripten çok daha fazla sallayan bir şey? O zaman hayallerime ne olacak?"

Annem bana bakıyor. Gözleri hüzünlü. "Onları kovalamaya devam edeceksin. Çünkü hayallerin, önüne çıkan tüm kötü şeylerden daha büyük. Ben sana yardım etmek için buradayım. Baban da öyle. Ford da öyle. Benim hiç böyle bir desteğim olmadı. Ama senin var. Senin için her şey farklı olacak, miya. Sana bunun sözünü verebilirim."

Kalbim kırılıyor ve aynı anda tekrar bir araya getiriliyormuş gibi hissediyorum. Bu his -duygu- bunaltıcı.

Sadece ağlıyorum. Ve biraz daha ağlıyorum.

Annem sabırla gözyaşlarını siliyor ve bana mendil uzatıyor. "En başta neden Ford'la birlikte olmaya karar verdiğini hatırla. Çünkü o seni mutlu ediyor. Ama tüm bunları aynı anda yapmaya çalışmak? Bu seni mutlu etmedi. Seni strese soktu. Bitkin düşürdü. Gerçekten oturup dinlenmen gerekirken kendini uçurumun kenarına itiyorsun."

Kaşlarını çatıyorum. "Bunu neredeyse kırk yıldır oturmayan bir kadının söylemesi çok zengin."

"Biliyorum, biliyorum. Ben de kendimi sınırlarımın çok ötesine ittiğim için suçluyum. Elma," diye sırtarak aramızda işaret ediyor. "Ağaçla tanış. Ama beni farklı olmaya teşvik eden bir annem olmadı. Farklı şeyler *yapmam* için." Saçımı omzumun üzerinden düzelttiğinde boğazım ağrıyor. "Bunu sana şimdi söylüyorum Eva. Farklı olmaya çalışmaya devam edersen kendini yerin dibine sokacaksın."

çok şey yaparsınız. Ve bunun hayatınızı ve sevdiğiniz insanları ne kadar etkilediğini kişisel deneyimlerimden biliyorum. Süper kadın fikrini geride bırakın. O gerçek değil. Peki ya siz? Sen ve muhteşem blogun ve muhteşem kitapların? Ford'u gördüğünüzdeki gülümsemeniz? Bunlar gerçek. Ve bunlara sahip olmak fedakarlık gerektirecek, ancak mükemmeliyetçiliğiniz gibi feda etmeniz gereken bazı şeylerin gittiğini görmekten memnun olacağınızı düşünüyorum. Bu bir santim vermek değil. Bu bir inç *kazanmaktır*. Kendiniz olmak ve mutlu olmak için kilometrelerce alan kazanmaktır."

Göz göze geldik. Aramızda bir anlayış ritmi geçiyor. Elini sıkma sırası bende.

"Sadece işleri nasıl yarım yapacağımı bilmiyorum," diyorum. "Dediğim gibi, bir şey yapacağım zaman iki ayağımla birden atlarım. Her zaman. Yukarıda ve öteye gitmiyorsam, başarısız oluyorum demektir."

"Ve bu size kariyerinizde iyi hizmet etti. Ama ilişkilerinde?" Annem omuz silkiyor. "Belki o kadar da değil. Çocuklarla, onların sevgisini kazanmak zorunda değilsiniz. Onlar size sevgilerini verirler. Özgürce. Bu onlar hakkındaki en harika şeylerden biri. Ama sen Bryce'ın sevgisini kazanman gerektiği gibi yanlış bir algıya sahipsin. Futbol takımının koçu olman ya da ona verdiği pizzanın ev yapımı mı yoksa dondurucudan mı çıktığı umurunda değil. Sadece orada olmanı önemsiyor. Onunla vakit geçiriyor olman."

Gözyaşlarıma göz kırpıyorum. "Mantıklı."

"Ve hokkabazlık yapamayacağına inanmakla yanılıyorsun. Sadece çok fazla hokkabazlık yapmaya çalışıyorsun. Tabağından bazı şeyleri çıkar, kızım. Hayatının bu kadar yoğun olduğu bir dönemde en başta orada olmaması gereken şeyleri. Yeni başlayanlar için koçluk pozisyonu. Bu kolay bir iş. Ev yapımı pizza da öyle. Kitabını teslim ettikten sonra bunlar için vaktin olursa harika olur. O zaman yap bunları. Ama şimdi?" Dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor. "Bryce ne olursa olsun sana tapacak. Bunu benden duy. Siz büyürken ben her şeye ve her şeye imza attım. Birlik liderliği, okul aile birliği başkanlığı, oda anneliği. Peki hiçbirini hatırlıyor musun?"

Sırıtiyorum. "Orada olduğunu hatırlıyorum ama hepsi bu kadar."

"Kesinlikle. Ve önemli olan da bu. Kendimi sıfırdan yapmam gerektiğine ikna ettiğim bir buçuk milyon kek değil. İyi bir ebeveyn olmak için mükemmel olmak zorunda değilsin Eva. Kimsenin sevgisini hak etmek için mükemmel olmak zorunda değilsin. Ne Bryce'ın, ne Ford'un. Ailenin değil. Sadece orada olmalısın." Şimdi ciddi ciddi ağlıyorum. Göğsümdeki gerginlik gevşedi ve o hafifliği yeniden hissetmeye başladım. Birlikte olduğumda hissettiğim türden.

Ford.

Annem her zaman en iyi tavsiyeyi verir. Her zaman kendisi almasa bile, doğru ve yanlış konusunda incelikli bir anlayışı var. Bu, eğer Ford beni geri alırsa kendi ebeveynliğime dahil etmek istediğim bir şey.

O gece Henley'de bana ne dediğini hatırlıyorum. *Evrene güven.*

Sürecinize güvenin.

Geçtiğimiz ay boyunca bu fikirlere sözde hizmet ettim. Ama aslında onları benimsemedim. Hâlâ dayanıyorum. Hâlâ deniyorum, zorluyorum ve *acı çekiyorum*.

Bu şekilde yaşamak acı veriyor. Neşeli olması gereken şeylerin neşesini emiyor. Annem haklı. Ford'la birlikte olmaya karar vermemin tek nedeni - ebeveynlik için kaydolmamın tek nedeni - *mutlu olmaktı*.

Mutluluğu hedeflemeliydim. Onun yerine, mükemmelliği hedefledim. Çoğunlukla da kendimden. Denemeye devam edersem, yapmaya devam edersem, hayatıma, programıma ve ilişkilerime sıkı sıkıya tutunursam, sonsuza dek mutlu bir yaşamı zorlayabileceğimi düşündüm.

Hikâyemi ve sonumu da kontrol edebilirdim. Oysa aslında bunların çoğu hiçbir zaman benim kontrolümde değildi.

İyi seçimler yapmanın (genellikle) iyi şeylere yol açtığına inanıyorum. Ama belki de yapabileceğimiz tek şey budur. Seçimlerimizi yapmak ve en iyisini ummak. İçimdeki kontrol manyağı, gerisini şansa bırakmaktan nefret ediyor. *Ama ya öyle olsaydı? I*

şimdiden bir sesin fısıldadığını duyuyorum. *Ya bu santimi verirsem? Ya bir mile dönüşürse?*

Bu düşüncelerden nefret ediyorum. Bu şekilde hissetmekten nefret ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Bu şekilde oturmak -bu şekilde hareketsiz kalmak- tüm varlığımın ne kadar gergin ve yorgun hissettiğinin acı verici bir şekilde farkına varmamı sağlıyor. Gözlerim yanıyor. Kalbim göğsümün içinde sıkılmış bir yumruk gibi hissediyor. Ve kafam doluymuş gibi hissediyorum. İyi anlamda da değil. Ağır, kazanmış ve içinde dönüp duran bitmek bilmeyen endişe girdabından dolayı kanıyor.

Bu şekilde devam edemem.

Lütfen, dua ediyorum. Bırakmama yardım et.

Bırakmalıyım, yoksa hayatımdaki iyi olan her şeyi kaybedeceğim.

Kalp atışlarım yavaşlayana kadar nefes almaya devam ediyorum. Kafamın içinde biraz boşluk açılıyor. Genellikle endişe, bir dağın yamacından aşağı akan su gibi o boşluğa hücum eder.

Ama bugün, o alanı her seferinde bir kalp atışı kadar temiz tutmak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum. Yavaş yavaş, daha olumlu düşünceler şekillenmeye başlıyor. Koçluk pozisyonu için sağlam bir yedek bulmam gerekiyor - sadece Bryce değil, takımın geri kalanı da bana güveniyor. Bu sadece Cumartesi günlerimi değil, Çarşamba günlerimi de boşaltacak. Bryce üzülebilir ama onunla iyi olacağımızı düşündüğüm kadar çok şey yapıyorum. Unutmayalım ki onun bir de babası, şefkatli büyükanne ve büyükbabası, Grey Amcası ve Julia Teyzesi ve harika bir dadısı var. Hepsi onunla birlikte olmak, onunla oynamak ve ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin olmak için büyük çaba sarf ediyor.

Dadı demişken, Hannah'ya sahip olduğumuz için şanslıyız. Ondan Cuma geceleri pizza hazırlamaya yardım etmesini ya da en azından markete gidip donmuş pizza almasını istemeliyim, böylece hafta sonları bu kadar bunalmamış olurum. Bu şekilde kendimi yormadan Bryce için tatlı bir şeyler yapabilirim.

Daha fazla yardım istemeliyim. Her şeyi kendi başına halletmeye alışmış biri için kolay bir iş değil. Ama eğer bu adımda hayatta kalacaksam-

o zaman bunu yapmak zorundayım. Yoksa başaramam.

Ama en önemlisi, Ford ve Bryce'tan özür dilemeliyim.

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

FORD

"Baba, Bayan Eva hala hasta mı? Bu yüzden mi pizza gecesine gelmedi? Bir yemek tarifi fikrim var ve bunu ona anlatmak istiyorum. Onu davet edebilir misin? Lütfen mi? Lütfen mi? Lütfen?"

Eva'nın adını duyunca omuzlarım gerildi. Ondan haber almak için diken üstünde bekliyordum. Ama şu ana kadar hiçbir şey yok. Paniğim her geçen gün daha da artıyor.

Kızıma Bayan Eva'yı bir daha göremeyeceğini nasıl söyleyeceğim? Kalbi kırılacak. Benim gibi.

Peki bir değil, iki kırık kalbi nasıl sağlığına kavuşturacağım?

Umarım yapmak zorunda kalmam, çünkü bu görevi yapabileceğimden emin değilim. Avuçlarımı yıkadığım tencerenin sapının etrafında kıvırıyorum.

Ortama yayılan ıstıraba karşı kendimi çelikleştiriyorum. Eva'ya ulaşmalı mıyım diye düşünmeye başladım. Sürekli onu düşünüyorum. Ama onu rahat bırakmak istiyorum. Bu sefer Grey'in tavsiyesine uyacağım. O iyileşene kadar bekleyeceğim.

Daha iyi hissedersen (umarım) konuşabiliriz.

Nefes alarak musluğu kapattım. "Yatma vakti, çörek." "Ama ben yatmak istemiyorum!"

Ve gidiyoruz. Sessiz bir dua gönderiyorum - *sevgili Tanrım, lütfen bu çocuğu bugün onu ele geçiren şeytandan kurtar ve*

ağlayan kızımı sandalyesinden kaldırdım. Banyo sırasında biraz sakinleşiyor, ancak hikaye saatinde üç yerine iki kitapta kestiğimde yine kendini kaybediyor. Bu yüzden o öfke nöbeti geçirirken onu yatırmak için elimden geleni yapıyorum ve ışıkları kapatıyorum. Bir elimde telefonum, diğer elimde boynumla aşağıya iniyorum ve oradaki gerginliği gidermek için başımı döndürüyorum.

Telefonumda bebek telsizim var. Beş dakika sonra, Bryce hala ağlıyordu.

Ağır bir şekilde kanepeye düştüm. Kendime bir kokteyl hazırlamayı düşündüm ama

-Sanırım onu içemeyecek kadar yorgun olabilirim. Günler şu anda acayip uzun geliyor. Bana *Groundhog Day* filmindeki Bill Murray'nin her sabah tekrar tekrar aynı lanet güne uyandığı sahneyi düşündürüyor.

Ve hepiniz, sadece *üç gün* oldu. Üç yıl da olabilir.

Telefonuma baktığımda Bryce'ın sonunda bayıldığını görüyorum. Kendimi ısınmış ölüm gibi hissetmeseydim bir jig yapardım.

Kapım çalındığında midem bulanıyor. İlk aklıma gelen tabii ki Eva oldu.

Kanepeden sıçrayıp kapıya yöneldiğimde birden kendimi o kadar da yorgun hissetmiyorum. Kendime fazla umutlanmamamı söylesem de kalbim heyecanla çarpıyor. Bir komşu olabilir. Tanrı'nın bu gece ihtiyacım olduğunu bildiği şeytan kovucu olabilir.

Eva olabilir, bir şeyleri bitirmeye geliyor olabilir -gerçekten bitirmeye- gerçi onu son gördüğümde ilişkimizi bitirdiğini düşünürsek bunu neden yaptığını bilmiyorum. Ama hayal gücümün sadist tarafı bu fikrin peşini bırakmıyor.

Topuzu elimde tutarak yarım saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Sonra, kalbim ağzımda, açıyorum.

Orada duran Eva'yı gördüğümde gerçekten bayılacakmışım gibi hissediyorum. Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, kolundan bir dövme görünüyor. Saçları at kuyruğu, gözleri şiş.

Gözleri yüzüme düşüyor ve yaşlarla doluyor, dudakları nefes alırken aralanıyor.

Aramızdaki boşluğu dolduran bir sürü lanet duygu. Her fikri, her anıyı, ona dokunmamı söyleyen dışında her düşünceyi bastırıyor. Onu yatıştırmamı. Parmaklarımla yüzünün kıvrımlarını takip etmemi. Avucumla kalçasının kabarıklığını.

Eva kollarını kaldırıyor. Bir elinde kırmızı beyaz bir termos, diğerinde bez bir market poşeti tutuyor. Boğazı yutkunmak için çalışıyor. Dudaklarını yalıyor. Bir şey söylemesini bekliyorum. Herhangi bir şey. Soğutucuyu açıklasın. Kurtar beni.

Vur beni. Tekrar.

"Ben... Ford, sıçtım batırdım," diye ağzından geçiriyor, gözünden bir damla yaş süzülüyor.

Ne yaptığımı anlayamadan çıplak ayaklarımla öne doğru adım atıyor ve başparmağımla gözyaşını yakalıyorum. Kollarını omuzlarımdan üzerinden atıp göğsüme gömülüyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Gözlerini kapatırken kirpiklerinin tenimde ıslak bir şekilde kaydığını hissediyorum.

Çanta ve termos enseme sallanıyor.

Kalbim göğsümün içinde sürekli taklalar atıyor. Ama bunlar heyecanlı taklalar. Umutlu olanlar.

Elimle başının arkasını kavrayarak dudaklarımı alnına bastırıyorum ve orada tutuyorum. "Konuş benimle, tatlım."

"Hatalıydım," diyor. "Özür dilerim. Çok, çok üzgünüm, Ford. Eğer izin verirsen, özür dilemek istiyorum. Kendimi açıklayayım. Biraz viski getirdim.

"Tabii ki yaptın" diyorum, "Çantada ne var?"

Geri çekiliyor ve söz konusu çantadan birkaç pizza kutusu çıkarıyor. "Dondurulmuş pizzalar. Kokteylleri yapacak vaktim vardı ama pizzayı yapamadım. Çünkü öncelikler."

"Bu işin gidişatını şimdiden sevdim." Gülümsüyorum, göğsümdeki gerginlik gevşiyor. "İçeri gel."

Kanepeden telefonumu aldım, monitör hala açıktı. Mutfakta telefonu tezgâhın üzerine fırlatıyorum. Fırını önceden ısıtıp pizzaları kutularından çıkarırken Eva termostan kokteyl dolduruyor. Onu tekrar evimde gördüğüm için sevinçten patlayacakmışım gibi hissediyorum. Gerçekten bir daha dönmeyeceğine inanmaya başlamıştım. Bu evin odalarını onun kahkahalarıyla doldurmak. Yemekleriyle. Onun cömert, vahşi ruhu.

Bana bir viski uzatarak gözlerimin içine bakıyor. "Sana ulaşmam birkaç gün sürdüğü için özür dilerim. Gribin neden olduğu mani sancıları içindeyken ciddi bir konuşma yapma hatasına düştüm ve o güzel deneyimin tekrarlanmasını istemedim. Senin de istemeyeceğini düşündüm."

"Bu konuda hemfikiriz."

"Ayrıca düşüncelerimi toparlamak için zaman istedim." Kokteylinden bir yudum alıyor ve dudaklarını dişlerinin arasında gezdiriyor. "Tam olarak ne söylemek istediğimi buldum. Bunu konuşmak için senden birden fazla şans istemezdim ve kafamda bir sürü şey vardı, bu yüzden..."

Başımı yana eğerek sırtıtmayı başarıyorum. "Ne, sen mi? Ne söyleyeceğini mi düşünüyorsun? Ne yapacağını mı? Yalvarışını mükemmelleştirmeye mi çalışıyorsun? Hayır."

Gülüyor. "Üzerinde çalışıyorum." Derin bir nefes alarak viskisini tezgâhın üzerine koyuyor ve tabureleri işaret ediyor. "Oturmamızın sakıncası var mı? Kendimi hâlâ yüzde yüz iyi hissetmiyorum. Grip beni gerçekten çok zorladı. Bryce nasıl?"

İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Bu işin gidişatı hoşuma gidiyor. Hem de çok.

İki tabure çıkardım ve Eva'ya ilkinde oturmasını işaret ettim. Yavaşça yerleşti. Geçen haftanın acısı onu da kış üstü yatırmıştı. İkimiz de yara bere içindeyiz. İkimiz de yıprandığımız için daha kötüyüz.

Ama o *burada*.

"Ateşi birkaç gün önce düştü ve durumu iyiye gidiyor. Yine de hala çok huysuz. Hatta siz gelmeden bir saat önce sizi görmek istediği için sinir krizi geçirdi. Ve banyo yapmak istemedi. O bebeği seviyorum ama yatma vakti geldiğinde Tanrı aşkına rahatladım."

Eva yüzünü buruşturuyor. "Pizza gecesini kaçırdığım için üzgünüm."

Elimle onu uzaklaştırdım. "Olma. Sadece konuş benimle, E. Lütfen."

Bana bakıyor. Gözleri yine ıslak. Belirsiz. Avuçlarını uyluklarının eğiminde yumuşatıyor.

"Haklıydın," diyor. "Bryce için mükemmel bir üvey anne ve senin için mükemmel bir kız arkadaş olmaya çalışırken işleri çok ileri götürdüm. Kendi annemle konuştum ve fark ettim ki, sanırım üstesinden gelemediğim şey ebeveynlik değil. Yapamadığım şey *mükemmel* bir ebeveyn ve eş olmaya çalışmak."

Başımı sallıyorum, viskimi yudumluyorum. Dizimle bacağını dürtüyorum. Vücudum hemen ısınıyor, tanıdık yerlerim karıncalanmaya başlıyor. "Aynı olmaya çalıştığım için suçluydum. Aynı şeyi yapmaktan. Her neyse işte. Elimden gelenin en iyisini yaparsam ve her şeyi mümkün olduğunca mükemmele yakın hale getirirsem, Bryce ve bana bir şans vererek doğru kararı verdiğini kanıtlayabileceğimi düşündüm. Çocuk sahibi olmanın düşündüğün gibi bir tuzak olmadığını sana gösterebilirdim. Seni hayal kırıklığına uğratma düşüncesinden nefret ediyorum, tatlım. Kıcımlı yırtarak kaçınmayı umduğum şey de tam olarak buydu. Aslında kendimi tüketiyordum."

Yüz ifadesi yumuşuyor. Elime uzanıyor ve parmaklarını parmaklarımla arasından geçirerek tenimin farkındalıkla aydınlanmasını sağlıyor.

Kahretsin, bunu kaçırmışım.

"Sen çok tatlısın, Ford. Bence bizim sorunumuz da tam olarak bu - o kadar çok önemsiyoruz ki sevdiğimiz insanların hak ettiğine inandığımız süper kahramanlar olmaya çalışırken kendimizi yıpratıyoruz. Buna bir son verelim."

Başımı eğip selam veriyorum. "Bu şimdi bitiyor."

"Yeni başlayanlar için koçluk görevini bırakacağım-"

"Tanrı'ya şükürler olsun."

"Peki ya oradaki donmuş pizzalar?" Başını fırınlara doğru eğiyor. "Bundan sonra Cuma günleri pizza gecesini yemeklerimiz bunlar olacak."

"İyi ki içimdeki kafayı bulmuş üniversiteli çocuk donmuş pizzayı seviyor." Eğildim ve dudaklarımı parmak eklemlerinde gezdirdim. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Benim de ayağım gaz pedalından çekildi. Greyson'ın işe dönmesi bu konuda yardımcı olacaktır. Bazı randevu gecelerimizi biraz daha sade hale getirmek de öyle."

Eva sırtıyor. "Dostum. Şu anda yaşadığımız onca şeyden sonra, sakın bir randevu gecesi kulağa harika geliyor. Yine de arada bir dışarı çıkmamızın önemli olduğunu düşünüyorum, sadece sen ve ben-"

"Tabii ki."

"Ama düzenli olarak? Sadece takılmaktan çok mutluyum. Belki erken yatarım."

"Tanrım, saat 10'da uyuyor olmayı ne kadar seviyorsun?"

"On mu?" Eva'nın sırtışı büyür. "Dokuzu dene. Bugünlerde başka bir şey sevmiyorum. Otuzlu yaşlarda flört etmenin kitabını yazabiliriz, değil mi?"

"Otuz iki yaşında başarılı bir ilişki için talimatlar: Birinci adım, donmuş pizza. İkinci adım, kanepede seks. Üçüncü adım: Sekiz buçukta yatak."

"Mutluluk."

"Cennet."

"Tanrım, biz topalız."

Eva başını sallar. "Hayır, yapmıyoruz. Biz sadece kendi şartlarımızda yetişkin işi, aile işi yapıyoruz."

Ona bakıyorum. Göğsümün ve başımın içindeki yumuşak kısımlar zevkle titriyor. "Bu sesi sevdim."

"Ford, hadi kendi ailemizi kuralım. Bunu kendi yöntemlerimizle yapalım. Seninle birlikte olduğumda, yarattığım ailenin içinde büyüdüğüm aileden tamamen farklı olabileceğini öğrendim. Ailemin bana öğrettiği iyi şeyleri benimsemeyi ve kötülerini geride bırakmayı öğrendim. Şimdi görüyorum ki birlikte hem farklı hem de aynı bir şey yaratabiliriz. Bu bizim seçimimiz. Neyin kalacağını ve neyin gideceğini biz seçeriz. Ve ben diyorum ki giden şey, bu mükemmel hayatı yaşayan iki mükemmel insan olma ihtiyacımızdır. Çünkü mükemmel olmak mutlu sonlara yol açmaz. Ama kendim olmak? Hayallerimizi gerçekleştirmek için ihtiyacımız olan zamanı ve alanı kendimize vermek? Bence bu sağlayacaktır."

"Mükemmel olmanı istemiyorum," diyorum. "Sadece seni istiyorum. Mutlu olmanı. Tatmin olmanı. Seninle birlikte hayallerinin peşinden koşmak istiyorum, E."

Gözlerinde kıvılcımlar çıkıyor. "Ben de sadece seni istiyorum. Tek istediğim buydu."

Sonra eğildi ve beni öptü. Eli yüzümde kayıyor, dili ağzımın içine giriyor. Tadının lezizliği ve tanıdıklığı karşısında inliyorum.

Geri çekilip alnını benimkine değdiriyor. "Özür dilerim. Aklım başımda değildi -bu bir mazeret değil- ama seni bu şekilde zor durumda bıraktığım için özür dilerim. Gerçekten pişmanım ve bir daha 102 derece ateşim varken seninle yüzleşmeyeceğime söz veriyorum."

"Ben de özür dilerim," diyorum. "Bağırdığım için. Söylediğim şeyler için. Bu tamamen çizgiyi aşmaktı. Ayrıca biraz ikiyüzlü davranıyordum-"

"Sayılır mı?" Kaşlarını çatıyor.

Alay ediyorum. "Seni suçladığım şeylerin aynısından suçlu olduğumun tamamen farkında olduğumu bil. Anlıyorum. Ve bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım."

Eva gözlerimi arıyor. Aramızdan çiğ bir ihtiyaç nabızı geçiyor.

"İyi miyiz?" diye soruyor usulca.

Burnumu onunkine dayıyorum. "Biz iyiyiz. Ama herhangi bir komik işe girişmeden önce, blogunda neler olduğunu bilmem gerekiyor - okuyucuların kitabı ertelemek zorunda kaldığın haberine nasıl tepki verdi?"

"Hayal kırıklığına uğradılar." Eva yutkunuyor. "Dürüst olmak gerekirse? Olanları anlattığımda gördüğüm anlayış ve destek beni tamamen şaşırttı. Herkesin beni terk etmesinden çok endişelenmişim ama kariyeriyle ailesi arasında denge kurmaya çalışan tek kişi ben değilmişim meğer. Bu, pek çok okurla yeni bir bağ kurmama yardımcı oldu."

Başımı salladım. "Bunun harika olduğunu söylemeyeceğim, çünkü bu haberi vermenin ne kadar zor olduğunu ancak hayal edebilirim. Ama sonucun düşündüğün kadar kötü olmamasına sevindim."

"Ben de. Ve bu ne kadar çılgınca? Aslında tüm bu fiyaskodan sonra blogum için yeni bir sponsor buldum. Bir çocuk oyuncakları şirketi. Bu sevimli ahşap oyun mutfaklarını ve yemek setlerini yapıyorlar. Onların sponsorluk parasını almak kesinlikle finansal açıdan işime yarayacak, yani yeni yayın tarihime kadar beni idare edecek."

"Senin adına çok mutluyum, E." Parmağımı gömleğinin ön kısmına sokuyorum. "Eğer kendini iyi hissetmiyorsan-"

"Kendimi buna hazır hissediyorum," diyor, sırtını hafifçe eğerek parmağımın göğsünün kıvrımıyla buluşmasını sağlıyor.

Sikim kalkıyor. Fırın, pizzaların girmesi için hazır. "Biraz porno izlemek ister misin?"

"Sormana gerek var mı?"

"Mükemmel. Bunu izleriz, işimizi yaparız, sonra da hâlâ uyanıksak *The Office'i* açarız. Bu arada ben de pizzaları koyayım, kutusunda yazdığına göre sadece on beş dakika sürüyormuş. Sen gidip kanepede rahatına bak. Dizüstü bilgisayarım orada olmalı."

Eva sırtıarak doğruldu. "Hallediyorum."

İkimiz de boğuk bir feryada bakıyoruz. Telefonum tezgahın üzerinde, Bryce'ın yatağında otururken çekilmiş siyah beyaz bir görüntüsüyle yanıyor, yüzünde kocaman bir asıklık var.

"Kahretsin," dedim. "Pizzaları koyabilir misin? Hemen döneceğim-"

"Hayır." Eva içkisini yudumlarken başını sallıyor ve bir elini omzuma koyuyor. "Sen burada kal. İçkinin tadını çıkar. Bunu ben hallederim."

Kalbim kabarıyor. "Emin misin?"

"Eminim," diye yanıtlıyor. "Biraz daha özür dilemem gerekiyor." Birkaç vuruş sonra sesi monitörden duyulur.

"Merhaba tatlım! Aman Tanrım, şu haline bak, seni zavallı şey, buraya gel, sanırım ikimizin de şu anda sarılmaya ihtiyacı var."

Elimde değil. Telefonumu elime alıyorum ve Eva'nın kızımı kucağına alıp bir o yana bir bu yana sallamasını izliyorum. Kızımın başının tepesine bir öpücük konduruyor.

Kafa.

"Bayan Evaaaa," diye feryat ediyor Bryce, hayatı buna bağılıymış gibi Eva'ya sarılıyor. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Hem de çok Bryce. Burada olamadığım için üzgünüm. Gerçekten, çok üzgünüm, tatlım. Senden bir daha asla böyle uzak kalmak istemiyorum, tamam mı?"

Bryce'ın feryadı önce kesilir, sonra durur. "Pekâlâ."

"Pizza gecelerimiz olmadan hayat aynı değildi, değil mi?"

Kızım burnunu Eva'nın omzuna siliyor, muhtemelen orada güzel, kalın bir sümük izi bırakıyor. Ben irkildim. Eva sırtıyor.

"Hayır," diye kabul ediyor Bryce. "Yarın yapabilir miyiz?"

"Bunu çok isterim. Başka ne yapabiliriz biliyor musun?" "Ne yapabiliriz?"

"Nasıl istersen. Yarını özel bir Bryce günü yapacağız." Bryce'ın gözleri kocaman oldu. "Evet!"

"Bu fikri seveceğini biliyordum." "Bayan Eva, bayıldım."

Kalbim eriyor.

"Ama iyi bir uyku çekmelisin ki birlikte yaşayacağımız tüm eğlence için yeterli enerjin olsun."

Bryce tekrar başını sallar. "Tamam. Ama önce bana bir kitap okur musun?"

"Elbette," diyor Eva gülerek, Bryce'ın yatağının yanındaki ışığı yakarken.

Ben de kendimi gülerken buluyorum. Kızım her zaman pazarlıkçıdır.

Pizzaları fırına atıyorum ve Eva'nın Dr. Seuss kitabı okumasını dinliyorum. Kızım onun yanına sokulmuş, ikisi de sanki sonsuza dek birlikte masal okuyormuş gibi görünüyorlar.

Yalan söylemeyeceğim, hepiniz, biraz gözyaşı döktüm.

Yirmi dakika sonra Eva'ya sarılmış olan bendim. Bryce kitabın yarısında uyuyakaldı, bu yüzden yetişkin aktivitelerine katılmak için güvendeyiz

(sessizce de olsa).

Önümüzdeki sehpa kağıt tabaklar, yarısı boş viski sours ve dizüstü bilgisayarımın dolu. En sevdiğim pornolardan bazıları hazır. Oynat tuşuna bastım.

Süslü bir gece değil. DJ elektronik klarnetini çalarken ikimizin bir barda Petey Pablo'ya eşlik ettiği çılgın bir eğlence değil. Ama eminim ileride bundan daha fazlası olacak.

Sadece biz, donmuş pizza ve takım elbiseli yırtık bir adam ile şaşırtıcı ama inandırıcı bir şekilde büyücü gibi giyinmiş başka bir adam arasındaki ağır çekim ön sevişme.

Ama Eva yanımdayken -başım omzumda, elim pantolonumun içinde- dünyada olmayı tercih edeceğim hiçbir yer yok.

Birlikte olmayı tercih edeceğim kimse yok.

SON

OceanofPDF.com

EPİLOG

Eva

Edward bir iniltiyle uyandı.

Sıcaktı. İyi uyumuştı.

Ayrıca çok tahrik olmuştu. Ve sikiinin etrafında sıkı ve sıcak bir şey vardı.

Gözlerini açarak karısının -çırılçıplak, karnı şişmiş bir halde- erkekliğinin üzerine yavaşça çöküşünü, ellerini göğsüne koyuşunu, kalçalarını iki yanına açışını izledi. Son zamanlarda ikisi de canları istediğinde birbirlerini cinsel ilgiyle uyandırmaya razı olmuşlardı.

Görünüşe göre karısı bugün oldukça keyifsizdi. O

buna aldırmadı. Hem de hiç.

"Günaydın," diye mırıldandı, hareket etmeye başladı.

Uzandı ve kadının göğsünü avuçladı. Hamileliği nedeniyle normalden daha büyüktü ve elini oldukça güzel bir şekilde dolduruyordu.

"Günaydın aşkım," dedi.

Sophie bu sevgi dolu söz karşısında sırtıttı ve kalbinin

sıkışmasına neden oldu. "Seni seviyorum," diye karşılık verdi

ve eğilip öptü.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı, bir yandan dilini ağzına sokarken bir yandan da seksine uzandı. Onunla orada oynayarak nefes nefese kalmasına neden oldu.

Sevgisini özgürce itiraf ettiği bu yere gelmek oldukça zorlu bir yolculuk olmuştu. Hayranlığını. Ama Sophie ona pek çok şey göstermişti. Bir kere onun yatağında uyanmanın ne kadar güzel olduğunu.

Bir diğeri, ona aşkın sandığı kadar korkunç ve korkutucu bir oyun olmadığını gösterdi.

Ona aşkın aslında özgürlük ve temiz hava olduğunu gösterdi. Ahlaksızlık ve bayılmalar.

Sözü açılmışken, Sophie küçük bir çığlık atarak geldi, onun üzerine yığılırken bacakları titriyordu.

"Skoru eşitlediğime inanıyorum," dedi ve dudaklarını başının tepesine bastırdı.

"Öyle mi? Nasıl yani?"

"Bu sefer bayılan sensin."

Gülümsedi. Ah, o gülümseme. "Ve beni yakalayan sensin."

Edward kollarını ona doladı. Günün geri kalanını yatakta geçirdiler. Baygınlık geçirerek, terleyerek ve severek.

Mutlu son diye bir şey varsa o da budur.

"Pembe mi mor mu?" Bryce soruyor.

Parmağımı çeneme vurarak bir dakika boyunca bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hm. Bugün pembeye ne dersin?"

"İyi seçim." Bana pembe Sharpie'yi uzatıyor. "Moru çok kullanıyorsun ve babam değişimin iyi bir şey olabileceğini söylüyor. Büyümene yardımcı olur. Tekrar imzalamana yardım edebilir miyim?"

"Tabii ki. Sanırım sensiz nasıl yapacağımı unuttum." Kollarımı uzatıyorum ve Bryce kucağıma tırmanıyor. Küçük ellerini ikinci kitabım olan *Southern Comforts*'un en yakınındaki yığının üzerine koyuyor. "Babam başka ne dedi?"

"Tanrı kalbini korusun, Bayan Eva, çok şey söylüyor. Bu sabah banyoda size bir tongadan bahsederken duydum onu."

"Tonga mı?"

"Evet. Bence bu bir tür yara bandı, çünkü onu senden koparacağını söyledi. Bunu yapması için ona izin verdin, bu yüzden sanırım sorun yok."

Bir kahkaha attım. Ford ve ben bu sabah banyoda şakalaşırken Bryce'ın uyuduğuna ikna olmuştuk - Ford bana tangamla ilgili takılıyordu. Beş yaşına yeni girmiş olabilir ama hâlâ hafta sonları ya da seyahatleyken yatakta bize katılma gibi eğlenceli bir alışkanlığı var. Nerede ve ne zaman soyunacağımız konusunda çok dikkatli olmak zorundayız.

"Rıza çok önemli," diyorum. "Ama bu başka bir gün konuşulacak bir konu."

Southern Comforts'un yayınlanmasını kutlamak için iki hafta, *on iki duraklı bir kitap turunun* (!) ardından üçümüz Charleston'a döndük. Yayıncım bana kesinleşmiş programı gönderdiğinde, Bryce ve Ford'un mümkün olduğunca büyük bir kısmında benimle birlikte olmalarını istediğimi hemen anladım. Şanslı piçler olduğumuz için, turu diğer harika şehirlerin yanı sıra Austin, Asheville, Tennessee dağları ve New York City'deki duraklarla bir tür aile gezisine dönüştürebildik.

Okuyucularım, geçtiğimiz yıl boyunca aile dostu tariflerime ilham veren insanlarla tanışmaya kesinlikle bayılıyor. Sponsorlarım da öyle; çoğu çocuk ve aileyle ilgili şirketler olmak üzere gerçekten harika birkaç sponsor edindim. Şüphesiz Ford ve Bryce'ın blogumda düzenli olarak görünmeleri sayesinde - onlar en çok yemek yaptığım insanlar, ilk tat testçilerim, kalite kontrolüm - bu yüzden okuyucular onlarla kişisel bir bağ hissediyor.

Ve evet. Bryce'ın çok tatlı, Ford'un da çok yakışıklı olmasının bir zararı yok. Kitap turu üniforması olan kot pantolonu ve şık düğmeli bluzuyla - dövmelelerini gösterebilmek için kollarını sıvamış- pek çok kadının yüzünün kızarmasına neden oldu. Ben de dahil.

Bugün turun son durağı için Charleston'a geri dönüyoruz. Luke ve Gracie imza gününe ahırda ev sahipliği yapmamızı teklif ettiklerinde hiç düşünmeden kabul ettik.

"Ev sahipliği yapmak için her şeyin başladığı yerden daha iyi bir yer olabilir mi?" Ford bana göz kırptı.

"Korkunç vajina kelime oyunlarından birini yaptığın yeri mi kastediyorsun?" "Vajina kelime oyunları mı?" Gracie kollarını kavuşturarak bize baktı. "Kulağa eğlenceli geliyor." "Hepiniz annemlerle takılmalısınız," diye ekledi Luke. "Onlar bir Korkunç cinsel organ kelime oyunlarından oluşan sanal bir hazine. Çoğunlukla meyve ve sebzelerle ilgili, bu yüzden tam olarak yaratıcı değil. Ama yine de eğlenceli."

İşte buradayız, kaç ay sonra. Bryce ve ben mekânın ön tarafındaki devasa çiftlik masasında oturuyoruz, masada her iki kitabımın da daha önce bir arada hiç görmediğim kadar çok kopyası var. Yüzlerce kitap olmalı. Belki daha fazla. Bugün en büyük kalabalığımızı bekliyoruz - sadece memleketim olduğu için değil, aynı zamanda *Southern Comforts* bu hafta hem *New York Times* hem de *USA Today* çok satanlar listelerine girdiği için.

Tam bir beni çimdikleme anı. Tüm bunların - en yüksekler, en düşükler, ateş sarhoşu kavgalar - yanımda yeni küçük ailemle gerçekleştiği gerçeğiyle daha tatlı hale geldi.

Hayatımın en iyi, en zor ve en ödüllendirici deneyimi oldu. Ama şimdiden bir sonraki yemek kitabı üzerinde çalışmaya başladım ve Ford'un kavernöz mutfağında düzenli olarak yemek pişirme dersleri veriyorum.

Hayaller gerçekten gerçek oluyor.

"Günaydın hanımlar!" Bryce ve ben Ford'un sesini duyunca başımızı kaldırdık.

Elleri dolu bir şekilde ahıra girerken onu görünce midem bulanıyor. Tanrım, bugün DILF'lik mi yapıyor: güneş gözlükleri, arkaya taranmış saçları, başkasında olsa dangalakça duracak ama onda tam kıvamında seksi bir Güneyli damızlık gibi duran soluk pembe bir düğme. "Hepinize kahve ve meyve suyu getirdim. Ve şampanya." Terlemiş bir şeyi

önümde pahalı. "Çünkü şampanya olmadan eve dönüş nasıl olur ki?"

Bryce'ı öperken sırtıyorum. O beni öperken başımı yukarı kaldırıyorum.

Bunca zaman sonra bile öpücüğü hâlâ içimde kelekler uçuşturuyor. Beni herkesin içinde tahrik etmeyi ve benimle oynamayı sevdiği için dilini içeri sokması, tam olarak tarif edemediğim bir şekilde çok hoşuma gidiyor.

"Teşekkür ederim, bebeğim."

Önümdeki Sharpie'ye başıyla işaret ediyor. "Gördüğüm kadarıyla bugün pembe olacak." "Asistanım bana değişimin büyümemize yardımcı olduğunu söyledi," diyorum Bryce'ı

kucağımda. "Ayrıca bugün banyoda tongalar hakkında konuştuğunuzu duyduğunu söyledi."

Güneş gözlüklerini kafasına iten Ford gülüyor.

"Ben de sinsî olduğumuzu sanıyordum."

Gracie ve Luke ahıra gelir, onları Elijah ve Olivia takip eder. Julia, Greyson ve bebek Parker da kısa süre sonra geldi. Kendisi artık pek bebek sayılmaz, birkaç hafta önce birinci yaş gününü kutladık.

Bryce kuzenini selamlamak için hemen kucağımdan iniyor. "Sadece Boo'nun elini tutmak istiyorum," diyor.

Arkadaşlarımı etrafımızda toplanmış görmek boğazımı şişiriyor. Bir yıl önce, *New York Times*'in en çok satan yemek kitabımı bir ahırda, kucağımda beş yaşında bir çocuk, yanımda Ford ve etrafımda arkadaşlarımla kutlayacağımı söyleseydiniz yüzünüze gülerdim.

Kendim için hayal ettiğim mutlu son bu değil. Ama doğruyu söylemek gerekirse, daha da iyi. Hayatım bu insanlarla daha tatlı ve daha dolu. Hiçbir şeyi değiştirmedim. Dünya için bile.

Julia bana sıkıca sarıldı. "Seninle gurur duyuyorum dostum. Böyle bomba gibi bir yemek kitabı yazdığın için. Ama bunun için de." Şu anda Parker'ın yeni ön dişlerine hayran hayran bakan Bryce ve Ford'u işaret ediyor. "Seni ve Ford'u hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bryce'ı da. Hepiniz gülünç derecede yakışıklı, gülünç derecede mükemmel bir ailesiniz."

"Mükemmel değil," diyorum başımı sallayarak. "Hem de hiç. Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Yine de tüm o çiş olmadan da yapabilirdim."

"Çiş mi?"

"Evet. Bryce arada sırada bizimle yatağa girip her yere işemeyi seviyor. Güne başlamak için çok eğlenceli bir yol."

Julia sadece gülüyor. "Annelik. Kalbi zayıf olanlara göre değil." "Hadi canım."

İnsanlar ahıra akın etmeye başladı. Annem ve babam. Kutlama için yaptığı devasa pastayı getiren Eliza ve Monty. Menajerim, editörüm, Charleston'da tanıştığım edebiyat camiasından bir grup insan. Hayranlar. Okurlar.

Alex kolunda süper yakışıklı bir yabancı ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle çıkageliyor. Bizi selamlarken gülümsüyor ama gözlerine dokunmuyor.

"Eva, yeni erkek arkadaşım Mason'la tanış," diyor ve adam kolunu beceriksizce onun beline doluyor.

Mason elimi sıkmak için diğer kolunu uzatırken bana sıkı bir gülümseme sunuyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Yeni kitabınız için tebrikler."

"Mason? Mason Yates?" Ford dirseğimde belirdi, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Geleceğini bilmiyordum."

Mason Ford'un elini tutuyor, gülümsemesi daha da sıkılaşıyor. "Charleston'ın ne kadar küçük bir yer olduğunu hep unutuyorum."

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Alex soruyor. Sanırım gözlerinde bir panik kıvılcımının alevlendiğini görüyorum, ama emin olamadan başka tarafa bakıyor.

"Mason, Montgomery Partner'ın en büyük yatırımcılarından biri," diye açıklıyor Ford. "Seni gördüğüme sevindim dostum."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyor Mason, ancak boynundan yukarı doğru süzülen kızarıklığa bakılırsa, söylediği kadar heyecanlı değil.

Ford ve Mason iş konuşurken Alex'i kenara çekmeyi başardım.

"Bu düşündüğüm kişi mi?" diye sordum.

Alex de Şimdi kızarıyor. "Hm?"

"Muhteşem h u y s u z . Bu o olmalı. Muhteşem biri. Huysuz.

Siz ikiniz ne zaman çıkmaya baŐladınız?"

"Bu-um-yeni," diye cevap veriyor, gözlerime bakmadan. "Ama ondan nefret ettiğini sanıyordum."

Ona doğru bir bakış attı. "Aşk ve nefret hakkında ne derler bilirsin."

Soracak bir milyon sorum daha var ama sonra Ford küçük topluluğumuza mimoza isteyip istemediklerini soruyor ve ben de tekrar çılgınlığın içine çekiliyorum.

Bu çok bunaltıcı. Mümkün olan en iyi şekilde.

Ben bir buçuk milyon kitap imzalarken annem Bryce'a doğru ilerliyor ve onu kucağına alıyor. İkisi birbirlerine gerçekten alıştılar; birlikte vakit geçirmeyi seviyorlar. *Bayılıyorrum*. Annem Bryce'a Meksika tariflerini nasıl yapacağını öğretti ve Bryce da anneme Kaşif Dora, tek boynuzlu atlar ve oyun hamuru hakkında her şeyi öğretti.

Büyükanne ve büyükbaba rolünü oynamak annemi gerçekten çok mutlu etti. Onu bu kadar mutlu görmek *beni* de mutlu etti. Babam bile bugünlerde bizim yanımızdayken adımlarında ekstra bir coşku hissediyor.

Daha da mı iyi? Kendi aileme sahip olmak beni çok daha sabırlı ve geldiğim aileye çok daha minnettar yaptı. Ayrıca bazı sağlıklı sınırları korumama da yardımcı oldu.

Annemle babam arasındaki ilişkilerin iyiye ya da kötüye gittiğini söyleyemem. Bunu söylemek zor, çünkü annem ve ben artık bu konu hakkında konuşmuyoruz. Ama annemin düzenli olarak bir terapistte gitmeye başladığını biliyorum ki bu kesinlikle doğru yönde atılmış bir adım.

Yeni kitabımda da ona çok yer verdim. Kitabın ithafını okuduğunda -tabii ki onun içindi- ağladı. Bunun ona, bir aile yetiştirmek için harcadığı onca emeğin gururunu bir kat daha arttırdığını söyleyebilirim. Çok uzun süre unutilan bir işti bu.

Sevdiğim insanlarla olan ilişkilerimden gurur duyuyorum.

Bu noktaya gelmek için yaptığım tüm çalışmalardan gurur duyuyorum.

Hayatım mükemmel mi? Tabii ki hayır. Bazı anlarım oluyor. Kendimi kaybediyorum. Hatalar yapıyorum. İş/yaşam dengesinde ustalaşmanın mümkün olmadığını öğrendim. Bazı günler çok başarılı oluyorsunuz, bazı günler ise tökezliyorsunuz. Her gün elinizden gelenin en iyisini yapın ve hata yaptığınızda kendinize şükredin.

Ama yine de seviyorum. Tüm hayallerimin peşinden koşuyorum. Uzun zamandır sahip olduklarımın ve yenilerinin de.

Ben de Ford'la birlikte onları kovalıyorum. Onun koşulsuz sevgisi ve desteğinin beni hayal bile edemeyeceğim şekilde geliştirdiğini düşünmeden edemiyorum.

Sadece kitaplarımız bittiğinde imzalamayı bırakıyorum. Ford, bir rock yıldızı olarak, bara birkaç fıçı ve Elijah Jackson'dan başkası tarafından yapılmayan bazı atıştırmalıklar stokladı. İmza günü on saniye içinde bir partiye dönüşüyor.

Şimdiye kadar katıldığım en iyi parti olabilir. Tüm sevdiğim insanlar bir yerde. Dışarıda yaz güneşi, elimde soğuk bira, Bryce'ın kolları belime sarılmış. Ford'un gözleri odanın diğer ucundan bana bakıyordu.

Her zaman beni kolluyor. Yıllar önce ona ilk aşık olduğum zamanki azgın genç gibi hep beni süzüyor.

Arkadaşlarımla ve ailemle konuşmak - arroz con pollo'yu ne kadar sevdiklerini ya da bebeği olan bir arkadaşları için annemin ırmık güvecini nasıl yaptıklarını duymak - benim de sevdiğim, içinde büyüdüğüm tarifler - içimi derin bir sevinç duygusuyla dolduruyor.

Ayrıca ağlamak istiyorum.

Ford eşikte olduğumu hissetmiş olmalı, çünkü aniden yanıma geldi. Bir koluyla Bryce'ı kalçasına kaldırırken, diğer kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Boynuma hızlı ve sıcak bir öpücük kondurdu.

"Yoruldu mu? Yola çıkalım mı?" diye soruyor, nefesi tenimde sıcacık.

Başımı sallıyorum ve ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Sadece çok gururluyum, biliyor musun? Bugünün nasıl geçtiğiyle gurur duyuyorum. Kitapla gurur duyuyorum ve

Nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim yokken bile sebat ettim ve bu işi bırakmadım." Gözlerine bakıyorum. "Bizimle ve birlikte inşa ettiğimiz şeyle gurur duyuyorum."

Yan tarafımı sıkıyor. Kalbimin derinliklerinde bir sıcaklık nabızı atıyor ve orada kalıyor. "Ben de bizimle gurur duyuyorum E. Geçtiğimiz yıl hayatımın en güzel yılıydı. Ciddiyim."

"En iyisi," diyor Bryce. "Eva, en iyi kitapları yazıyorsun ve şimdiye kadar tattığım en iyi pizzayı yapıyorsun."

Ford sırtıyor. "Dondurulmuş şeylerin tadının bu kadar güzel olduğunu kim bilebilirdi?"

"Şşşt." Dudaklarıma götürdüğüm parmağımla gülümsüyorum. "Hepiniz itibarımı yerle bir edeceksiniz!"

"Memnuniyetle," diyor Ford kaşlarını sallayarak.

Elimi sırtına koyuyorum ve Bryce'a bakıyorum. "Hadi eve gidip rahatlayalım. Babanın yaptığı pastadan kalanları çalabilir miyiz?"

Ford'un dudakları seğirir. "Kutuyu aramaya gidiyorum." Karşı koyamıyorum. "Çok güzel bir kutu."

"Seninki kadar güzel değil." Ford bu sefer ağzımı öpüyor. "Hadi gel. Pastayı alalım ve buradan gidelim. Evim beni çağırıyor."

"Benimki de," diyor Bryce. "Benimki üç," diyorum.

İşte hayatımın en güzel yılının en güzel günü böyle sona erdi; üçümüz Ford'un kanepesine kıvrılmış, sıcacık, keklerle dolu ve inanılmayacak kadar mutlu bir şekilde.

Eva, Ford ve Bryce tatillerinde ailelerini ağırladıklarında neler olduğunu bilmek ister misiniz? İşin içinde bir yüzük kutusu olabilir de olmayabilir de (!!!!). Montgomery evinde Noel'i deneyimlemek için bültenime kaydolarak ÜCRETSİZ bonus sonsözünüzü alın!

Sırada ne okuyacağınızı bilmiyor musunuz? Yakışıklı güneyli erkeklerime doyamıyor musunuz? Son derece seksi Kuzey Carolina Highlands Serimin ilk kitabı olan **SOUTHERN SEDUCER**'a göz atın. Sulu bir alıntı için sayfayı çevirin!

OceanofPDF.com

GÜNEYLİ BAŞTAN ÇIKARICI ALINTI

Annabel

Şarkı aniden bittiğinde çok aptalca bir şey yapmak üzereydim.

Büyüden uyanıyorum, şaşkınım, utaniyorum ve *çok* tahrik oluyorum.

Bugün ikinci kez Beau'nun kollarındayım ama bu sefer farklı hissediyorum. Kucaklaşmamız daha sıkı. Elektrik yüklü.

Beau beni çok heyecanlandırdı.

İç şakalar ve ön saflardan hikayeler, depresyonu ve hayatın derin ucunu ve penis piercinglerini anlamak. Bana hayatın nasıl eğlenceli olabileceğini hatırlatıyor.

Bana kim olduğumu hatırlatıyor.

Yine de bu sert *şehvete* teslim olmak iyi bir fikir değil. Neredeyse yirmi yıldır onu pantolonumun içinde tutuyorum. Birkaç saat daha ne ki? Bir gün? Düşüncelerimi toparlamak için zamana ihtiyacım var. Öylece dalmak için çok fazla risk var.

Yoksa var mı? Gerçekten, bunca yıldır beklediğim an bu olabilir. Beau ve ben çok eğlendik. Her zaman hayalini kurduğumuz kariyerleri ve hayatları inşa ettik. Deli gibi seyahat etmiyoruz, en azından şimdilik. Yerleşiyoruz.

Neden birbirinize yerleşmiyorsunuz?

Ona bu soruyu sormayı çok ama çok istiyorum. Ama uzun bir gün oldu ve cevabı ne olursa olsun, bu gece de yarın olduğu gibi aynı olacak.

Bedeninin sıcaklığından ayrılmak işkence gibi ama bir şekilde geri adım atmayı başarıyorum. "Geri dönmeliyim."

Beau boğazını temizliyor ve şapkasını kafasından çıkarıp elini saçlarında gezdiriyor; bu onun gergin hallerinden biri.

Neden bu kadar gergin? Ben değil. Bu konuda. Bizden.

O mu gergin?

Bu fikir düşünmek için çok riskli.

"Elbette. Sizi bırakayım. Arabam tam şurada park halinde."

Onu takip ederek iç çektim. "Kusura bakmayın. Yorgunum ve birazdan pompalamam gerekiyor yoksa memelerim patlayacak. Ama gerçekten eve gitmek istemediğimi söylemem beni bir pislik yapar mı?"

Kafamın içindeki bir ses, *belki bir pislik olmadığını* söylüyor. *Ama kesinlikle bir aptal.*

Bunu söyleyerek neyi başarmaya çalışıyorum? Onu yemliyor muyum, beni evine davet etmesini falan mı bekliyorum?

"Hayır," diyor. "Sadece seni dürüst yapıyor. Hadi, uzun yoldan kulübene döneceğim."

"Burası bir kulübe değil."

"Biliyorum."

Beau sözünü yerine getiriyor. Yürüdüğümüz yol bir tepeden aşağı iniyor ve gölün çevresinden kıvrılıyor. Gölün yüzeyi tamamen durgun. Maisie'nin teniyle aynı süt beyazı renkteki dolunay gölün yüzeyine yansıyor. Mükemmel bir ayna görüntüsü. Hava serin ve benim kanım sıcak. Bir virajı dönerken Beau'nun içine girdiğimde kanım daha da ısınıyor, bacaklarımız dizden kalçaya birbirine yapışıyor.

Kalçasına bakıyorum. Benimkinin iki katı büyüklüğünde, sert bir kas çıkıntısı.

Aklıma bir görüntü geliyor: Beau bacaklarımın arasında, çıplak kalçaları içime girerken çalışıyor. Sert ve ateşli.

Ve sonra, kafamın içinde, beni öpüyor, dili kalçalarının yuvarlanmasıyla eşleşiyor.

Gözlerim dudaklarına kayıyor. Eminim iyi öpüşüyordur.

Yavaş ol.

Ama fantezi bitmiyor. Şimdi boynumu öpüyor, acıyı derinleştirmek için dizimi göğsüme doğru yönlendiriyor. Sonra diz çöküyor, içimden çıkıyor ve sikinin başını -ilginç bir şekilde orada piercing yok- klitorisimin etrafında dolaştırıyor. Hepsini hissediyorum.

Olabilecek en hoş şekilde şok edici. *Yeniden kendim gibi hissediyorum.*

Genç. Özgürüm. Tenimde evimdeyim.

Şimdiden daha fazlasını

istiyorum. "İyi misin?"

Göz kırpıyorum. Beau bana tuhaf tuhaf

bakıyor. "Ne?"

"Az önce inledin." Oh, Tanrım. "Göğüslerin falan mı acıyor?" "Arabayı durdur."

"Gerçekten iyi değil misin?"

Yapabilirim-" "Lütfen, arabayı

durdur, Beau."

Frene basıyor ve ben çimlerin üzerine sığıyorum. Ellerimi kalçalarımın gezdiriyor, bacaklarımın arasındaki zonklamayı dindirmek için onları sıkıyorum.

"Bel-"

"Sanırım eve yürüyeceğim." Kalmak için kendime

güvenmiyorum. "Cehennem gibi olacaksın. Dışarısı zifiri karanlık."

"İyi olacağım," diyorum ve yürümeye başlıyorum. İleride solumda süslü bir rıhtım var. "Sadece kafamı boşaltmaya ihtiyacım var. Temiz hava falan..."

"Lanet olsun," diye mırıldandığını duyuyorum arkamdan. "Bel, dur."

Kolumu tutuyor, parmaklarının hissi beni aydınlatıyor ve duruyorum, ona bakmak için dönüyorum.

Gözleri yüzümde ve kaşlarını çatıyor. O zar zor dizginlenen açlık geri döndü ve içimi dışına çıkarıyor. İçimi neşe, umut ve acıtacak kadar keskin bir arzuyla dolduruyor.

Ani bir ağlama dürtüsüne kapıldım.

"Bir şey mi kaçırdım?" Aksanının kalınlaştığını fark ettim. "Bu gece eğlendiğimizi sanıyordum."

"Bu gece harikaydı."

"O zaman sorun ne?"

Ona bakıyorum, anlaması için gözlerimle yalvarıyorum. Beni rahat bırakması, bana zaman tanınması, böylece aramızdaki iyi ilişkiyi mahvetmemem için.

Kalbim küt küt atıyor. Göle doğru bakıyorum ve doğru kelimeleri ararken dilimi üst dudacağımın iç kısmında gezdiriyorum.

Dönüp baktığımda Beau'nun gözleri ağzımda. Çenesindeki bir kas **k ı p ı r d ı y o r** ve bunu hissetmediğine dair tüm şüpheler uçup gidiyor.

Vücudunun benimkine yaptığı çekim şiddetleniyor ve ben ölüyorum.

Ona dokunmazsam öleceğim.

On sekiz yaşında çocuklar olarak tanıştığımızdan beri çok şey değişti. Eğer şimdi dürüst olmanın, ne istediğimiz konusunda gerçekten, korkutucu bir şekilde açık olmanın zamanı değilse, ne zaman?

Daha fazlasını mı istiyorsunuz (evet istiyorsunuz!)? SOUTHERN SEDUCER'ı bugün kapın!

OceanofPDF.com

SOUTHERN HEARTBREAKER'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eva gibi ben de çocuk istediğimden emin değildim. Ve onun gibi ben de adım atmaya karar verdim - bunu yazarken, sekiz aylık hamile karnımda (çok büyük) ilk bebeğimizin tekmelerini hissediyorum. Bir süredir annelik yolculuğum hakkında bir kitap yazmak istiyordum. Ford ve Eva'nın hikayesini yazmak kolay olmasa da, ortaya çıkan sonuçtan gurur duyuyorum. Umarım beğenmişsinizdir!

Sırada ne okuyacağınızı bilmiyor musunuz? Yakışıklı güneyli erkeklerime doyamıyor musunuz? Son derece seksi Kuzey Carolina Highlands Serimin ilk kitabı olan SOUTHERN SEDUCER'a göz atın.

Okurlarla takılmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok ve sosyal medyada çok aktifim. İşte eğlenceye nasıl katılabileceğiniz:

- Gelecek kitaplardan özel alıntılar ve bolca hediye için Facebook okuyucu grubum The City Girls'e katılın!
- Bir aşk yazarı olarak pek de parlak olmayan hayatımı Instagram'da takip edin @JessicaPAuthor
- Web siteme göz atın: www.jessicapeterson.com Beni
- Goodreads'te takip edin
- Beni Bookbub'da takip edin
- Facebook Yazar Sayfamı Beğenin

OceanofPDF.com

JESSICA PETERSON TARAFINDAN DA

SEX & BONDS SERİSİ

Wall Street'in yüksek riskli dünyasında geçen son derece seksi bir romantik komedi dizisi.

Anlaşma Yapıcı (Seks ve Bağlar #1)

Baş Belası (Seks ve Bağlar #2)

KUZEY CAROLINA YAYLALARI SERİSİ

Sakallar. Şenlik ateşi. Boning.

Southern Seducer (NC Highlands #1)

Southern Hotshot (NC Highlands #2)

Southern Sinner (NC Highlands #3)

Southern Playboy (NC Highlands #4)

Southern Bombshell (NC Highlands #5)

CHARLESTON HEAT SERİSİ

Güneyde Buharlı Olan Tek Şey Hava Değil.

Southern Charmer (Charleston Heat #1)

Southern Player (Charleston Heat #2)

Southern Gentleman (Charleston Heat #3)

Southern Heartbreaker (Charleston Heat #4)

THORNE HÜKÜMDARLARI SERİSİ

Royal. Gülünç Derecede Ateşli. Tamamen

Sınırların Dışında... Kraliyet Harabesi

(Thorne Hükümdarları #1) Kraliyet Asisi

(Thorne Hükümdarları #2) Kraliyet

Haydutu (Thorne Hükümdarları #3)

YURTDIŞI EĞİTİM SERİSİ

Yurtdışında Eğitim Almak Çok Daha Seksi Hale Geldi.

Birbiriyle Bağlantılı Bağımsız Seksi [Romanslar](#) Dizisi [Aşk](#)

[Dersleri \(Yurtdışında Eğitim #1\)](#)

[Lessons in Gravity \(Yurtdışı Eğitim #2\)](#)

[Lessons in Letting Go \(Yurtdışı Eğitim #3\)](#)

[Lessons in Losing It \(Yurtdışı Eğitim #4\)](#)

[OceanofPDF.com](#)

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı kariyerimin en sıkı teslim tarihlerinden birinde yazdım (bebeğiniz doğduğunda, hazır olsanız da olmasanız da geliyor!). Birkaç ay boyunca yazı mağaramda kaybolmak zorunda kaldım ve ben bir şeyler karalamakla meşgulken bana destek olan pek çok kişiye teşekkür etmem gerekiyor.

Jodi, Monica ve Ingrid'e internetin harika küçük köşesini ayakta ve çalışır durumda tuttukları için teşekkürler. The City Girls internette en sevdiğim yer ve bunun için hepinize teşekkür borçluyum. Monica, bu kitabın kapak modeli Marco'yu bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim! Mükemmel bir Ford oldu.

Nina'ya ve Social Butterfly'daki kızlara teşekkürler. Sürecimin vazgeçilmez bir parçası oldunuz ve ekibimde olduğunuz için hepinize içtenlikle minnettarım!

Bu kitapla ilgili çok değerli geri bildirimler sağlayan muhteşem beta okuyucularım Quinn, Jodi, Monica, Julia ve Heather'a teşekkürler. Sizlere sahip olduğum için çok şanslıyım!

Editörüm Kristin Anders ve metin editörüm Tandy Boese'a teşekkürler. Sizler bu kitabı kısıtlı bir süre içinde bitirdiniz ve benimle çalıştığınız için minnettarım.

Çalışmalarımı okumak ve incelemek için zaman ayırdığınız için muhteşem ARC ekibime teşekkür ederim. İncelemelerinizi gördüğümde hala kendimi çimdikliyorum. Hepiniz hayallerimi gerçeğe dönüştürüyorsunuz!

Kapak tasarımcım Najla Qamber'e teşekkür ederim, her zamanki gibi harika bir iş çıkarmış. Kapak fotoğrafçısı Dany Fantoni ve kapak modeli Marco Boscolo Nale'ye de teşekkürler. Sizinle çalışmak harikaydı!

Geçtiğimiz yıl boyunca bana cesaret veren, destek olan ve tavsiyelerde bulunan tüm harika yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Kathryn Nolan'a kapsayıcılık ve çeşitlilikle ilgili birkaç kilit noktada bana yol gösterdiği için özel teşekkürler.

Kız arkadaşım Vivian'a ailesinin Meksika tariflerini paylaştığı için ve harika sohbetler için teşekkürler. Pastel Azteca'yı yapmak için sabırsızlanıyorum!

Son olarak, eski ve yeni okuyucularıma teşekkür ederim. Beni ayakta tutan sizlersiniz. Bu yazarı düzenli olarak gülümsettiğiniz için teşekkürler!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Jessica Peterson ateşli, mizah dolu ve kalpli bir romantizm yazıyor. Sıcak aksanlı kahramanlar onun uzmanlık alanıdır. Yazmadığı zamanlarda, kocası Ben ile güneyin en iyi restoranlarında bir bara otururken, sevimli kızı Gracie ile kitap okurken veya 70 kiloluk kucak köpeği Martha ile sarılırken bulunabilir.

Özünde bir Carolina kızı olan yazar, zamanını Charleston ve Asheville arasında bölüştürmeyi hayal ediyor, ancak şu anda Charlotte, NC'de yaşıyor. Kitaplarını www.jessicapeterson.com adresinden inceleyebilirsiniz.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.